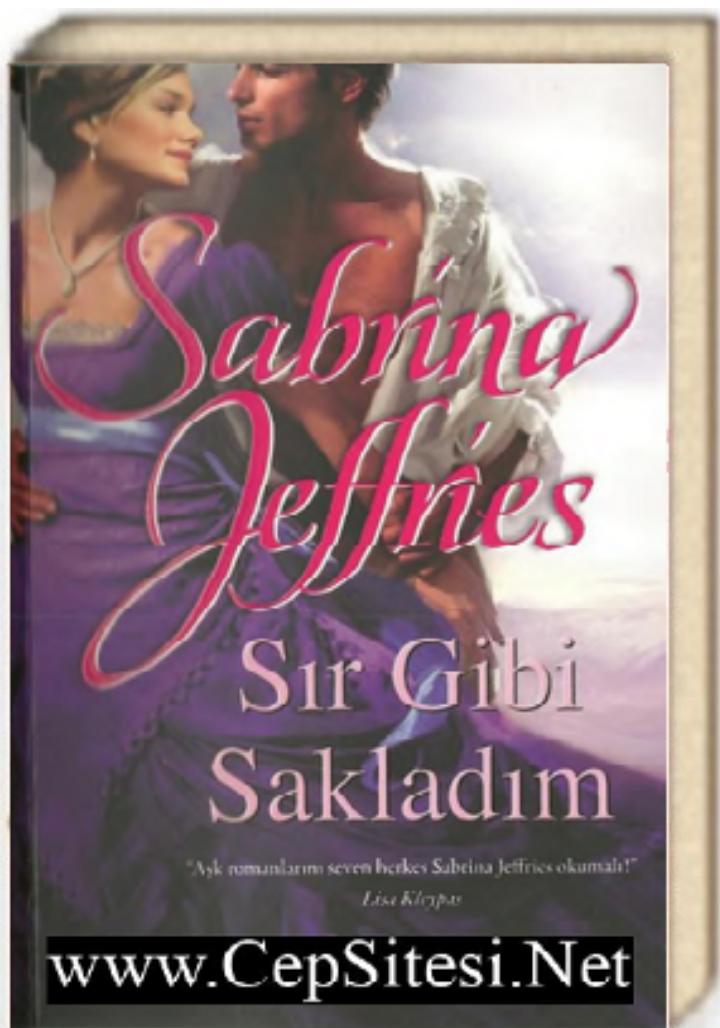

Sabrina Jeffries - Sır Gibi Sakladım

Sevgili Okuyucular,

Şikâyet etmek gibi bir niyetim yok, ama kız torunlarımın en büyüğü olan Minerva yüzünden sabrımın sonuna geldim. Gotik romanlarını kendi ismiyle yazmakta ısrar ediyor. İnsanları şoke etmek için yapıyor bunu, aynı zamanda olası eş adaylarını da şoke ettiğini zerre kadar umursamadan.

Ah tabii, evlenmek istemediğini *söylediğini* biliyorum, ama bu tamamen saçmalık. Yeni evli ağabeylerine gizli gizli ne kadar özenerek baktığını görüyorum. Biraz dik kafalı olmasına rağmen yine de çok iyi bir eş olur... ayrıca hayat da Minerva'yla asla sıkıcı geçmez.

Peki ama kendisi bu konuda bir adım atıyor mu? Hayır. Bunun yerine ölümden, kötü karakterlerden ve kandan bahseden romanlar yazıyor. Belki de onu viran bir şato-ya kaçırarak alçak bir casus bulmam lazım. Bu Gabe ve Celia'nın evlilik hakkında yanlış fikirler edinmesine neden olabilirse de, o arsız kızın çok hoşuna gidebilir.

Minerva'nın son planı ise, olası koca adayları olarak centilmenlerle görüşmeler yapmak; bu amaçla bir *kadın dergisine ilan verdi!* Belli ki bunu sadece benim tepkimi ölçmek için yaptı, ama şaşırtıp kalması an meselesi. Kapımıza ne kadar çok aday gelirse gelsin kararımdan dönmeyeceğim.

Ne var ki Bay Masters'ın ilana karşılık vermesinden do-

layı biraz *paniçe* kapıldım. Bay Masters ona sahip olmakta bayağı ısrarcı görünüyor... ayrıca bugüne dek gördüğüm o kadar kişi içinde torunumun ilgisiz kalmadığı tek adam da o. Minerva'nın ağabeylerinden sayısız kereler işittiğim üzere, Bay Masters'ın hovardanın teki olması gerçekten çok kötü.

Gerçi erkek torunlarım da evlenene kadar zampara-
nın önde gideniydi. Acaba Bay Masters da aynı hamurdan
yoğrulmuş olabilir mi? Minerva'nın iyiliği için öyle olma-
sını diliyorum, çünkü Masters'tan etkilendiği açıkça görü-
lüyor. Acaba Bay Masters'ın bir yerlerde viran bir şatosu
olabilir mi? Bu pekâlâ işimizi görebilir!

Durumu çok yakından takip edeceğim, ama öyle ya da
böyle torunumun mutlu bir evlilik yaptığını görmek isti-
yorum. Kocasını hovardanın teki olacak olsa da!

Saygılarımla,
Hctty

Önsöz

Halstead Hall, Ealing

Yıl 1806

Şimşir yapraklarının üzerinde böcekler vardı. Annesi bahçivana kızacaktı.

Ardından dokuz yaşındaki Minerva'nın gözlerine yaşlar doldu. Hayır, annesi *kızamazdı*. Şapelde o berbat tabutun içinde yatıyordu. Tabutunun yanındaki diğer tabutta ise babası yatıyordu. Çalılık labirentinin içinde bir kenara saklanmış olan Minerva ağlamamak için kendini zor tuttu. Biri onu duyabilirdi ve o kimsenin kendisini bulmasına izin veremezdi.

Çalıların arasından belli belirsiz bir ses duyuldu. "Kız nasıl bu kadar çabuk ortadan kaybolabilir?"

Bu sesin sahibi, annesinin birinci dereceden kuzeni Desmond Plumtree'ydi.

"Bu cenaze gülünç bir parodi," diyerek söylendi Desmond'un karısı Bertha; Minerva'nın saklandığı yere çok yakındı. "O pis herife ateş ettiği için Prudence'ı suçluyor değilim. Ama ya kendini öldürmesi? Jürinin, Pru'nun akıl sağlığının yerinde olmadığına karar vermesine Hetty Halan minnettar olmalı. Aksi takdirde kraliyet görevlileri hemen şu dakikada ailenin mal varlığını arabalarla alıp götürüyor olurdu."

Çalının altında iyice büzüşen Minerva, köşeyi dönüp kendisini görmemeleri için dua etti.

“Bana sorarsan onun için başka da bir sonuca ulaşamazlardı zaten,” dedi Desmond. “Besbelli akli başında değildi.”

Minerva itiraz etmemek için dilini ısırđı. Bir kaza –korkunç bir kaza olmuştu. Büyükannesi öyle söylemişti.

“Herhalde halan çocukların cenaze töreninde bulunmasını da bu yüzden istiyor,” diyerek sözlerine devam etti Kuzin Bertha, “insanlara, kızı hakkında söylediklerinin umurunda olmadığını göstermek için.”

Kuzen Desmond homurdandı. “Aslında Hetty Hala çocukların bizzat elveda demeleri gerektiğı düşüncesine sahip. Lanet kadın işine geldiğı zaman sosyeteyle en ufak bir sorun yaşamıyor, diğerleri için bu ne ifade ediyor olursa olsun...”

Sesler uzaklaşırken, Minerva saklandığı yerden fırlayarak ters yöne doğru koşmaya başladı. Ama ne yazık ki labirentin köşesini döndüğü sırada bir centilmenle çarpıştı. Kaçmaya çalıştı, ama adam onu yakaladı.

Centilmen onu tutmaya çalışırken, “Sakin ol küçük kız,” diye bağırdı. “Sana sakin ol diyorum!”

Minerva adamı ısırmanın eşiğindeydi ki onun kim olduğunu birdenbire fark etti – ağabeyinin on sekiz yaşındaki arkadaşı Giles Masters’dı bu, ailesiyle birlikte cenazeye gelmişti. Kuzen Desmond skandalı göz önüne alarak kalabalığı mümkün olduğunca küçük tutmak istemiş, ama büyükanneleri çocukların böyle bir zamanda arkadaşlarına ihtiyaçlarının olduğunu söylemişti. Belki de aileden olmadığı için Minerva onu kendisine yardım etmeye ikna

edebilirdi. "Lütfen gitmemce izin ver!" diye yalvardı. "Ve kimseye burada olduğumu söyleme!"

"Ama törene başlamak için herkes seni bekliyor."

Minerva korkaklığından utanarak gözlerini aşağı indirdi. "Oraya gidemem. Gazetelerin ne yazdığını okudum... şey hakkında... şey..." Annesinin önce babasını, sonra kendisini vurması hakkında. Sesi yükselerek histerik bir haykırışa dönüştü. "Annemi göğsünde bir delikle görmeye dayanamam... sonra babamı da... babamı da..." Yüzü olmayan bir halde. Düşüncesi bile yeniden titremesine sebep olmuştu.

"Hımm." Giles çömeldi. "Sence tabutun içinde, nasıl bulundularsa o şekilde mi yatıyorlar?"

Minerva başıyla onayladı.

"Bunun için endişelenmene gerek yok, küçük kız," dedi Giles nazikçe. "Babanın tabutu kapalı, annenin de eskisi gibi güzel görünmesini sağladılar. Göğsündeki deliği görmeyeceksin, yemin ederim. Korkacak bir şey yok."

Ona inanıp inanmaması gerektiğinden emin olamayarak alt dudağını ısırdı Minerva. Bazen ağabeyleri de uslu durması için onu böyle kandırmaya çalışırlardı. Ayrıca büyükannesi de her zaman Bay Masters'ın şeytanın ta kendisi olduğunu söylerdi. "Bilmiyorum, Bay Masters—"

"Giles. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Ga-galiba."

"Peki şuna ne dersin?" diye devam etti Giles. "Benimle şapcele gelersen, tören boyunca elini tutacağım. Ne zaman korkacak olursan, istediğin gibi elimi sıkabilirsin."

Cesaretini toplayarak Giles'ın yüzüne baktı Minerva. Unutmabeni çiçeği renginde dürüst gözleri vardı Giles'ın. Tıpkı büyükanneninükiler gibi dürüst gözler.

Yutkundu. "Babamla annemin... gazetelerin söylediği halde olmayacağına söz veriyorsun değil mi?"

"Yemin ediyorum." Giles uygun bir ağırbaşlılıkla göğsünün üzerinde haç çıkardı. "Her şeyimin üzerine yemin ediyorum." Ayağa kalkıp elini ona uzattı. "Benimle gelecek misin?"

Kalbi yerinden fırlayacak gibi olmasına rağmen, Giles'ın elini tutmasına izin verdi Minerva. Ve kendisini kiliseye götürdüğünde de yalan söylemediğini anladı. Babasının tabutu kapalıydı. İçinde ne şekilde yattığını bilmesine rağmen babasının her zamanki gibi olduğunu düşündü.

Annesinin de her zamanki haliyle, ama güzelce giyinip süslenmiş şekilde uyuyor gibi görünmesi de yardımcı olmuştu. Ama kendisine en çok yardımcı olan şey, Giles'ın elini sımsıkı tutuyor olmasıydı. Giles tüm tören boyunca, hatta Kuzen Desmond'un yaramaz oğlu Ned kıs kıs güldüğünde bile elini hiç bırakmadı. Minerva ne zaman hüznülense ya da korksa Giles'ın elini sıktı ve Giles da ona yalnız olmadığını göstermek için her seferinde elini sıkarak karşılık verdi. Bu da nedense her şeyi dayanılabilir hale getirdi. Tabutlar toprağın altına indirilip de kalabalık dağılana kadar Giles elini hiç bırakmadı.

İşte Minerva, Giles Masters'a o gün âşık oldu.

Londra

1816

On dokuzuncu yaş gününe gelindiğinde Minerva hâlâ âşıktı. Giles hakkında her şeyi biliyordu: Evlenmemişti. Hatta ciddi anlamda kimseyle ilişki yaşamamıştı. Ağabey-

leri gibi hovarda hayatı yaşıyordu. Ama ağabeylerinin aksine bir mesleği vardı. Daha geçen yıl baroya çağrılmıştı. Eğer avukat olarak yükselirse hovarda hayatı da kuşkusuz çok yakında son bulacaktı. Ardından bir eşe gereksinim duyacaktı.

Neden bu kişi Minerva olmasındı ki? Gayet güzeldi... herkes öyle söylüyordu. Giles gibi bir erkeğin kesinlikle takdirini kazanacak kadar akıllıydı da. Ayrıca Giles, onun sosyeteye takdim edildiğinden beri tanıştığı dar görüşlü erkeklerin aksine, ailesinin skandallarla dolu yaşamı yüzünden onu hor görmezdi. Çünkü Giles da dört aydan beri kendi skandalıyla uğraşıyordu; babası dört ay önce intihar etmişti. Minerva ve Giles'ın böyle bir ortak noktaları vardı.

Ama gözlerini davetlilerin arasında gezdirip de Giles'ın davet edilmiş olmasına rağmen aralarında bulunmadığını fark edince hayal kırıklığını bir bıçak gibi hissetti. Giles'ı göremiyorken, onun kendisini yalnızca arkadaşlarının küçük kız kardeşi olarak değil de başka bir şey olarak görmesini nasıl sağlayabilirdi? Parti sona erdikten sonra, bozulan moralini yatıştırmak için bahçeye çıkınca ağabeylerinin dışarıda puro içerken konuştuklarına kulak misafiri oldu.

"Arkadaşlar bana Newmarsh'ların evindeki partinin saat onda başlayacağını söyledi," dedi Oliver. "O yüzden ikinizle birlikte saat on gibi burada buluşuruz. Tanrı'ya şükürler olsun ki yürüyüş mesafesinde, böylece hizmetkârlara bir şey söylemek zorunda kalmayacağız. Nasıl olduklarını bilirsiniz —her şeyi büyükanneye anlatırlar ve o da Minerva'nın doğum gününde başka yere gitmemiz konusunda bize ders vermeye kalkışır."

"Üzerimizde kostümlerimizle sıvışırken büyükannem kesinlikle bizi fark edecektir," dedi Jarret.

“Teker teker çıkıp, ayrılana kadar kostümleri bahçede bir yere saklayacağız. Minerva'nın görmemesine dikkat edin. Onun duygularını incitmenin bir âlemi yok.”

Minerva bunu duyduğu zaman, tam da doğum gününde o olmadan nasıl partiye gitmeyi düşünebildiklerini sorup ağzına geleni söylemek üzereydi ki, aklına bir şey geldi. Eğer “arkadaşlarla” partiye gidiyorlarsa o zaman Giles da orada olacaktı! Ve gittikleri parti de maskeli balo olduğu için, kimseye sezdirmeden partiye katılabilirdi. Ne giyeceğini de gayet iyi biliyordu. Küçük kız kardeşi Celia'yla birlikte bir keresinde otuz yılı aşkın süredir büyükannelerinin bahçe dolabında duran kıyafetleri görmüşlerdi –bu kıyafetler bu gece için mükemmel olacaktı.

Saat dokuz olduğunda Minerva, baloda gördüklerini kelimesi kelimesine anlatması karşılığında kendisine yardım etmeye söz veren on dört yaşındaki Celia ile birlikte bahçedeki barınağa girdi. Eski moda korselerden birini uydurup altına da gösterişsiz iki etek kafesi yerleştirdiler. Ardından Minerva büyükannelerinin, anne babasının düğününde giydiği altın rengi saten elbiseyi giydi. Sürekli kırkıdayıp durarak, açık kahverengi saçlarının üzerine beyaz lülelerden oluşan bir peruk kondurdular. Sonra yüzüne bir maske takıp yanaklarından birine de bir yama ilaştirdiler. İşlem, büyükannenin eski moda mavi akik taşıyla son buldu.

“Marie Antoinette'e benziyor muyum?” diye sordu Minerva, sesini kısık tutmaya dikkat ederek. Ağabeyleri henüz bahçede görünmemişti, ama işini şansa bırakamazdı.

Celia fısıltıyla, “Harika görünüyorsun,” diye cevapladı. “Ve de çok egzotik.”

Egzotik, Celia'nın yeni favori kelimesiydi. Yine de

Minerva'nın bu kelimenin aslında "baştan çıkarıcı" anlamına geldiği konusunda şüpheleri vardı. Elbisenin üst kısmının kesimi oldukça cüretkârdı.

Gerçi elbette Giles'ı ayartmak istiyordu. Celia'ya, "Artık git," dedi. "Onlar gelmeden önce git."

Celia aceleyle oradan ayrıldı. Minerva da ağabeylerinin bahçede giyinip ardından da evlerinin önünden yürümeye başlamalarını beklemek zorunda kaldı, ama dışarı çıktığında ağabeylerini gözden kaçırdığını fark etti.

Şans eseri birçok kişi aynı yöne doğru ilerliyordu, böylece ağabeyleri eve girdiğinde Minerva da sokaktaki kalabalığın arasına karıştı. Davetli olmamasına rağmen içeriye girmesi de tuhaf derecede kolay oldu. Ağabeylerine görünmemesi gerektiğinden Giles'ı bulmak zor olacaktı, bu yüzden kâhyaya peşinde olduğu adamın ne giydiğini söylemesi için rüşvet verdi.

Hizmetkâr şaşırtıcı bir samimiyetle, "Bay Masters burada değil tatlım" dedi. "Annesini görmek için taşrada olacağını mazeret göstererek daveti geri çevirdi."

Giles'ın başka bir işi olması sebebiyle partiye gelmemiş olmasına sevinmeli mi yoksa onunla karşılaşma şansı bulamadığına üzülmeli mi bilemiyordu Minerva.

Uşak yardımcı olmak istercesine, "Ama sana göz kulak olacak birini arıyorsan," diye devam etti, "çıtayı biraz daha yükseltmen senin için daha iyi olur. Bay Masters ailenin sadece ikinci çocuğu."

Kendisine göz kulak olacak olan birisi mi? Öyle birini aradığını nereden çıkarmıştı bu adam? İşte tam o sırada kalabalığa bir göz attı. Ve hemen o anda, bunun sıradan bir maskeli balo olmadığını fark etti. Diğer kadınların kostümlerinin yanında kendi "egzotik" kostümü melek gibi kalıyordu.

Etraf, uygunsuz yırtmaçları olan Yunan kostümleri ve Antik Roma kıyafetleriyle kaynıyordu. Gerçekten sütçülük yapan birinin giyeceğinden çok daha kısa bir kıyafet giymiş bir sütçü kız ve sadece vücudunun bazı stratejik yerlerinde kuş tüyleri bulunan bir kadın vardı. Salonun karşı tarafında ağabeyi Jarret, bakire olmayan bir Bakire Marian'la¹ dans ediyor, eli ise kızın sırtından aşağılara doğru inerek...

Yanaklarını ateş basan Minerva arkasını döndü. Yüce Tanrım. Bu bir fahişe balosuydu. Kadınların kendilerine koruyucu bulmak, erkeklerin de... erkeklerin de kadınlarla eğlenmek için geldiği bu gibi baloları duymuştu. Biri onu burada görecektse, bu tam bir felaket olurdu!

Kaçmaya fırsat bulamadan Fransız saray mensubu kılığındaki bir adam belini kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Vay vay vay, Fahişeler Kraliçesi de buradaymış!"

Adam kendi küçük şakasına gülerken Minerva bakakaldı. Ona fahişe mi demişti?

Adam iğrendirici bir tavırla ağzını kulağına bastırıp dilini kulağının içine soktu. "Neden yukarı gelmiyorsun, tatlım, orada rollerimizi baş başayken oynarız?"

Minerva adamın ayağına hasmaya fırsat bulamadan, başka bir adam, "Kaybol, Lansing. Kızı ilk ben gördüm," diyerek onu adamın kollarından ayırdı. Parlak kumaşlı kostümüyle bir şövalye, yüzünde ahlaksız gülümsemesiyle kolunu Minerva'nın omuzlarına attı.

Lansing mi? Bu Kont Lansing olabilir miydi? Minerva adamın karısını bile tanıyordu -balık etli, genç ve tatlı bir kadındı. Adam büyükannesiyle aynı kiliseye gidiyordu, Tanrı aşkına!

* Efsanevi İngiliz haydut Robin Hood'un karısı -ed.n.

Lansing ters bir ifadeyle, "Hadi, Hartley çek git," dedi. "Benim kıyafetim bu role daha uygun."

Hartley de büyük ihtimalle, soğuk güzelliğine ancak soğuk tavırları rakip olabilecek bir karısı olan saygıdeğer Vikont Hartley olmalıydı. Hartley ve Lansing yakın arkadaşlardı. Minerva onların aynı zamanda düzgün adamlar da olduğunu düşünmüştü daima... en azından şu ana kadar.

Minerva adamların gerçek karakterlerinin farkına varmasıyla hâlâ sersemlemiş durumdaydı ki Lansing kolundan yakaladı.

En ufak vicdan belirtisi göstermeden, "Onu paylaşabiliriz," dedi. "Daha önce yapmıştık."

Paylaşmak mı? Sanki Minerva iki sarhoş soytarıyla aynı odaya gitmeye can atıyormuş gibi.

Kolunu çekip kendini zorlukla kurtardı. "Affedersiniz, ama benim zaten Lord Stoneville ile bir randevum var." Oliver rütbece ikisinden de yüksekti, o yüzden belki de bu onları başından savmasına yarayabilirdi.

Ama Hartley kıkırdadı ve parmağını salonun uzak köşesine doğru salladı. "Stoneville şu an meşgul, sevgilim."

Minerva başını çevirip bakınca, kendisini baştan çıkarmak için dans eden Kleopatra kılığındaki bir kadını sandalyeye oturmuş izleyen ağabeyini gördü. O da Jarret kadar ahlaksızdı, Tanrı aşkına... tıpkı diğer hovarda lordlar gibi.

Pekâlâ, ona dersini verecek ve bu sırada da bu aptal heriflerden kurtulacaktı. Ellerini beline koyup ağabeyine çileden çıkmış bir ifadeyle baktı. "Bu küçük sansar bana frengi bulaştırdıktan sonra ne cüretle başka bir kadınla oynatabiliyor?"

Taktiği gerçekten de işe yaramıştı. Hartley ve Lansing yanından daha hızlı uzaklaşamazlardı.

Minerva böylece kendini rahatsız edici hayranlarından kurtarıp kalabalığın içinde kapıya doğru yürümeye başladı. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirmişti. Marie Antoinette'in "hastalığı" ve bunu ona kimin bulaştırdığıyla ilgili haberin etrafa yayılacağını umut ediyordu. Bu, böylesi iğrenç adamlarla arkadaşlık eden Oliver'a iyi bir ders olacaktı.

Diğer konuklar da bir o kadar korkunçtu. Minerva kraların ve yoksul dilencilerin yanından geçerken, tanıdığı insanların ağızlarından bakire bir kızın asla duymaması gereken şeyler duyuyordu. Bazıları ağabeyleri gibi günlerini kadınlarla düşe kalka geçiren genç erkeklerdi, ama birçoğu evli adamlardı. Aman Tanrım, tüm erkeklerin gözü babasınıninkiler gibi dışarıda mıydı?

Hayır, hepsi öyle değildi. Giles onlardan değildi. Buraya gelmek yerine annesine eşlik etmeyi tercih etmiş olması, şimdiden hovarda hayatını düzeltmeye çalıştığını kanıtlıyordu.

Minerva sonunda salondan çıkabildi ve ardından kendini toparlamak için karanlık koridorda bir süre duraksadı. Başına daha fazla bela almak istemiyordu.

Bu sırada aniden koridorun sonundaki bir kapı açıldı ve rahip kılığında bir adam elinde taşıdığı bir mumla ona doğru yürümeye başladı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi olan Minerva perdenin arkasına saklandı ve adamın kendisini fark etmemiş olması için dua etti. Perdeler kalın değildi –adamı içini rahat ettirmeyecek kadar rahatlıkla görebiliyordu– ama adamın, elindeki mumla kendisini görebileceğini sanmıyordu.

Adam iyice yaklaşıncaya durdu ve sanki etrafı dinliyor-

muşçasına kafasını uzattı. Bu sırada da elindeki mumun ışığı tüm yüzüne... ve kulağının altındaki bene vurdu.

Minerva nefesini tutmuştu. Bu yüzü çok iyi biliyordu; her bir çizgisini ezberlemişti. Giles'tı bu. Ama koridorda gizlice ne yapıyordu böyle?

Giles aceleyle yakındaki odaya doğru harekete geçince, Minerva anladı. Fahişenin tekiyle bir randevusu olmalıydı! Lanet olsun, nasıl yapabiliirdi? O da ağabeyleri gibi ah-laksızdı işte.

Tabii Minerva yanlış anlamadıysa. Sonuçta kâhya ona Giles'ın partiye katılmayacağını söylemişti. Böylece Minerva perdelerin arkasından çıktı. Giles'ın bir fahişeyle düşüp kalktığından emin olmadan buradan nasıl gidebilirdi ki? Eğer düşüp kalkıyorsa buna dayanamazdı, ama emin olmak zorundaydı.

Koridorda sessizce ilerleyerek Giles'ın içeri girip gözden kaybolduğu kapıya geldi ve cesaretini toplayıp o da içeri süzüldü. Takip ettiği adamın sırtı kapıya yarım dönüktü ve onun içeri sessizce girişini fark etmeyecek kadar büyük bir dikkatle çalışma masasını karıştırıyordu. Minerva şaşkınlıktan donakalmış halde adamın her bir çekmecesini dikkatle incelemesini izledi. Eğer bu Giles ise, burada ne yapıyordu Tanrı aşkına?

Kesinlikle Giles gibi görünüyordu. Aynı ince zarafetle, aynı kontrolle hareket ediyordu ve geniş kenarlı şapkasının altından görebildiği kadarıyla saçları da aynı kestane rengi dalgalı saçlardı. Bu sırada adam bir dosyayı çekip açtı ve içindekileri mum ışığına tuttu. Küfredip, kâğıtları daha iyi inceleyebilmek için maskesini çıkardı.

Minerva'nın da kalbi sıkıştı. Bu Giles'tı. Ne yapıyordu? Ve neden buradaydı?

Dosyadaki her şeyi karıştırdıktan sonra hepsini rahip kıyafetinin altına sıkıştırdı ve aniden dönünce Minerva'yı fark etti. Hiç duraksamadan dudaklarına etkileyici bir gülümseme yerleştirdi ve hiçbir şey olmamış gibi maskesini tekrar taktı. "Galiba yolunuzu kaybetmişsiniz, madam. Parti balo salonunda."

Minerva'nın aptalı oynaması gerekirdi aslında, ama bunu yapamadı. "Ben yolumu kaybettiysem, o zaman siz de kaybetmişsiniz Giles Masters."

Giles nefesini tuttu. Hızla odanın karşı tarafına geçip Minerva'nın yüzünden maskesini çıkardı.

"Minerva? Kahr etsin senin burada ne—"

"Burada soruları sorması gereken ben olmalıyım. Ne yapıyorsun? Neden buradasın? Senin taşrada annenin yanında olduğunu sanıyordum."

Miles'in gözleri maskenin ardında parladı. "Herkes görece öyleyim zaten." Minerva'yı kınar gözlerle inceledi. "Peki sen Newmarsh gibilerin düzenlediği böyle bir partiye davet edilmeyi nasıl becerdin?"

Minerva açıklama yapmak için tereddüt edince, Giles başını salladı. "Gizlice girdin, değil mi? Gelip beni bulmuş olman da benim şanssızlığım yüzünden."

Bu gerçekten canını acıtmıştı Minerva'nın. "Seni bulmaya çalışmıyordum," diye yalan söyledi. "Ağabeylerimin davetten bahsettiklerini duyduktan sonra sırf eğlence olsun diye geldim buraya. Sonra da tesadüfen seni gördüm ve—"

"Merakına yenik düştün." Giles onu sarsmak istercesine kollarından yakaladı. "Seni küçük aptal —ya ben işime karıştığın için göğsüne bıçak saplayacak tehlikeli biri oldum?"

Kendisine aptal denmesinden rahatsız olarak, "Öyle olmadığın nereden malum?" diye patladı Minerva. "Ne çaldığını hâlâ söylemedin?"

"Seni ilgilendirmez, Bayan Meraklıtaze."

"Ah, Tanrı aşkına, bana çocukmuşum gibi davranma. Artık dokuz yaşında değilim."

Minerva'nın maskesini tekrar yüzüne yerleştirirken, "Az daha inanıyordum," diye mırıldanan Giles onu kapıya doğru itti. "Seni ağabeylerinin merhametine bıraktırdım, ama kimse benim burada olduğumu bilmemeli. Herhalde sen de burada olduğunu kimsenin bilmesini istemezsin. Bu yüzden başın daha fazla belaya girmeden şimdi seni eve bırakacağım."

Şu anda koridorda, yani balo salonuna çok yakın olmasalar ona nasıl cevap vereceğini iyi biliyordu Minerva. Ama şimdi buna cesaret edemezdi. Hem ikisinin amacı da o anda aynıydı -maskeleri düşmeden kaçmak. Ama Giles onu buradan çıkarır çıkarmaz ağzının payını verecekti Minerva. Bayan Meraklıtaze demek. Hem kostümü Giles'ın dikkatini çekmemişti bile! Onu sonsuza kadar küçük bir kız olarak mı görecekti bu adam?

Giles onu birbirinden kalabalık bir sürü oda ve koridordan geçirdi ki bu da daha önce muhtemelen başka bir parti için burada bulunduğunu gösteriyordu. Tabii hırsızlığı alışkanlık haline getirmediyse? Hayır, bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Ama Giles ona soru sorma şansı vermedi. Dışarıda artık görülmeyecek bir yere çıkar çıkmaz, maskesini yüzünden çıkardı. "Tanrı aşkına sen bu kostümle kim olmaya çalıştın?"

"Marie Antoinette."

“Yüce Tanrım. Birinin seni tanıması durumunda neler olabileceğini tahmin edebiliyor musun?” Kararlı adımlarla Minerva’yı büyükannesinin şehir evine doğru acele ettirdi. “Bu geleceğinin sonu olabilirdi. Newmarsh’ın düzenlediği bir partide bulunduğun anlaşıldıktan sonra, çıkacak skandal itibarını sonsuza kadar paramparça ederdi. Hiçbir düzgün adam da seninle evlenmez—”

“Hangi düzgün adam benimle evlenir ki zaten?” Giles kadar sinirlenen Minerva maskesini çıkardı. “Ailem zaten skandala batmış durumda ve etrafımda dolanan adamlar da servet avcılarıyla serserilerden ibaret.”

Hem ben sadece seni istiyorum.

Giles yan gözle ona baktı. “Eğer bu doğruysa kendini daha fazla skandala buluşturmak için bu kadar istekli olmamalısın. Sosyetenin, kurallarını çiğneyenlere hangi bedelleri ödettiğini ikimiz de biliyoruz. Soyadını kurtarmaya çalışsan senin için daha iyi olur.”

Bu sözü ondan duyuyor olmak çileden çıkarıcıydı. Sert bir tavırla, “Ağabeylerimin yaptığı gibi mi?” dedi. “Senin yaptığın gibi mi?” Bu sırada Plumtree şehir evinin arka bahçesine ulaşmışlardı, o yüzden şimdi gerçeği Giles’tan öğrenmek zorundaydı. “O kâğıtları neden çalışıyordun, Giles? Ne için?”

Yüzüne baktığında Giles’ın çenesi sinirden seğiriyordu. “Bunu görmemen gerekiyordu. Umuyorum bu konuda sessiz kalacak kadar sağduyuya sahipsindir.”

“Ya değilsem? Bana ne yaparsın?” Sesi kinaye doluydu. “Göğsüme bıçak mı saplarsın?”

“Çok komik.” Giles gözlerini zayıf ay ışığının altında hesap yaparcasına devirdi. “Ama birine orada olduğumu söylersen, sen de orada olduğunu söylemek zorunda ka-

lırsın ve herhalde bu yapmak isteyeceğin bir şey değildir. Özellikle de böyle... şey gibi giyinmişken."

Giles'in sesi sona doğru iyice inceliip gözleri Minerva'nın yarı açık göğsünün ortasındaki mavi akik taşına takıldığında, Minerva nefesini tuttu. Sonunda onu bir kadın gibi görüyordu Giles. Sesinin olabildiğince kısık ve baştan çıkarıcı olmasına çabalayarak, "Ne gibi?" diye sordu.

Giles'in bakışları aniden onunkilerle buluştu. "Dağılmış bir fahişe gibi," dedi kısaca. "Burada bu halde yakalanmak istemezsin."

Fahişe! Giles onun fahişe gibi göründüğünü mü düşünüyordu? Hem de dağılmış bir fahişe. "Neden istemeyecekmişim? İtibarımı zedeler diye mi? Bunun durumumu daha da kötü hale getirmesinin mümkün olacağını pek sanmıyorum."

"Çeyizin var—"

"Evet, peşime it kopuk kim varsa hepsinin düşmesini sağlayan bir çeyiz." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ayrıca sen sırf intikam için itibarımı zedelemezsın. Bunu yapmayacağını biliyorum. Bunu yapmayacak kadar centilmensin."

Giles kaşlarından birini kaldırdı. "Sen de hırsızlık yaptığın için asılarak can vermemi izlemek istemezsin. Bunu yapmayacağını biliyorum. Bunu yapmayacak kadar dost canlısısın."

Eğer Giles onu sakinleştirmeye çalışıyorsa iyi iş çıkarıyordu gerçekten de. "Ah, ama ağabeyine, yani vikonta bu olaydan bahsedebilirim," dedi Minerva. "Yaptığın şeyi onaylayacağını pek sanıyorum."

Bu Giles'in bir süreliğine duraksamasına neden oldu. "O zaman ben de bu küçük macerayı ağabeylerine anlatabilirim. Yaptığın şeyi onaylamayacaklarını düşünüyorum nedense."

“Hiç durma,” diyerek blöf yaptı Minerva. “Ne düşünecekleri umurumda bile değil.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani senin de gördüğün gibi sadece tek bir seçeneğin var, o da bana doğruyu söylemek.”

“Benim daha iyi bir fikrim var.” Giles bir adım yaklaşip sesini alçalttı. “Bana fiyatını söyle, Minerva. Hentüz avukat olarak çok fazla kazanmıyorum, ama sessizliğini satın alabilirim.”

“Gülünç olma.” Giles’ın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılınca, Minerva onun para ve fiyat bahsini sırf kendisini kışkırtmak için açtığını fark etti. “Demek ne yaptığını ve bunu neden yaptığını bana söylemeyi ısrarla reddediyorsun.”

Giles omuz silkti. “Sırlarımı kendime saklamayı tercih ederim.”

İstese Minerva’nın da sırlarını gizli tutacağını biliyordu halbuki. Ama bu Minerva’nın mücadeleyi bırakıp vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. “Pekâlâ, fiyatım şu: bir öpücük.”

Bunu duyunca Giles kelimenin tam anlamıyla irkildi. “Ne?”

“Bir öpücük.” Sesi kinayeli bir hal aldı Minerva’nın. “Senin ve ağabeylerimin tanıdığınız her opera dansçısına, barda tanıştığınız her kadına, bütün fahişelere gelişigüzel dağıttığınız öpücükler gibi bir öpücük. Sessizliğimi satın almak için.” Kimbilir belki de o zaman Giles onu güvenebileceği, kur yapabileceği... sevebileceği bir kadın olarak görebilirdi.

Daha önce ısındığını hiç hissetmediği yerlerinde sıcak duygular uyanmasına ve kalbinin hızla atmasına neden olan

uzun ve yavaş bir bakışla vücudunu baştan aşağıya süzdü Giles. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın ki?"

"Birincisi," dedi Giles kuru bir ifadeyle, "bundan haberleri olursa ağabeylerin canlı canlı derimi yüzerler."

"O zaman biz de onlara söylemeyiz." Orada öylece dururken Minerva ekledi: "Bu benim on dokuzuncu yaş günüm ve daha az evvel iki adamın beni aralarında paylaşmak için tartışmaya tutuştukları skandal dolu bir partide bulundum."

Giles'in yüzünde beliren afallamış ifadeyi görünce aceleyle devam etti Minerva: "Adamlar herhangi bir şey yapmadan o iğrenç hamlelerinden kaçmış olmama rağmen, neredeyse iki hovardanın arasında sandviç olmamı unutturacak güzel bir şeye ihtiyacım var. Ve bunu da bana senin temin etmeni rica ediyorum."

Minerva'nın vücudunun iliklerine kadar ürpermesine sebep olan pürüzlü bir sesle, "Benden gelecek bir öpücüğün güzel olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Giles.

Minerva, onun kadar rahat görünebilmek için kendini zorladı. "Eğer sırlarını saklamamı istiyorsan, güzel öpsen iyi edersin."

Minerva'yı şaşırtarak kahkahalarla güldü Giles. "Peki o zaman seni baş belası. Gel de fiyatını ödeyeyim."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarına değdirip bakir birinin öpüşü gibi kısa süren ve hayal kırıklığı yaratan bir öpücük verdi.

Geri çekildiğinde Minerva kaşlarını çatı. "Belki de daha açık belirtmem gerekiyordu. 'Güzel' derken 'tatmin edici' demek istemişim. Büyükanne vereceğin öpücüklerden değil."

Giles durup ona baktı. Ardından gözleri ahlaksızca parladı ve herhangi bir uyarıda bulunmadan Minerva'nın başını ellerinin arasına alıp aynı şekilde dudaklarına yapıştı. Ama bu sefer öpücüğü sert, merhametsiz ve güçlüydü. Dudaklarını diliyle ayırdıktan sonra Minerva'nın başı dönünceye ve dizlerinin bağı çözülünceye kadar dilini ağzının içinde dolaştırdı.

Tek bir hamleyle, Minerva'nın genç kızlara özgü romantik hayallerini darmadağın etmiş ve yerlerine daha önce hiç bilmediği vahşi arzular bırakmıştı.

Bu hayrete düşürmüştü Minerva'yı. Sarhoş etmişti.

Düşünmeden, Giles'ın boynuna dolamak için kollarını kaldırdı. Giles da dudaklarının üzerinde bir küfür savurduktan sonra ağzının dudaklarını daha rahat keşfedebilmesi için onu iyice kendine doğru çekti.

Kirli sakallı çenesi yanağına sürtünüyor, vücudu mum dumanı ve brendi kokuyordu, oldukça baştan çıkarıcı bir karışımdı bu. Tam da bunu hayal etmişti Minerva. Giles ellerini göğsüne doğru götürdüğünde, Minerva daha fazlasını arzuluyordu artık... daha fazla okşama, daha fazla öpücük, daha fazla şehvet.

Birkaç saniye sonra Giles geri çekilip boğuk bir sesle, "Bu senin güzel öpücük kavramına uyuyor mu?" diye sordu.

Dudağındaki öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş halde olan Minerva, sersem bir gülümsemeyle onun yakışıklı yüzüne baktı. "Kesinlikle mükemmeldi, Giles."

Giles ona şaşkınlıkla baktı. Ardından bir anlığına yüzünde panik dolu bir ifade oluştu ve Minerva'yı sertçe kendinden uzaklaştırdı. "Yükümlüğümü yerine getirdim mi?"

Giles'in bu tepkisi karşısında şaşırmıştı Minerva, başını sallamak dışında bir şey yapamadı. "Yükümlülük" gibi soğuk bir kelimeyi yumuşatacak başka bir şey umuyordu.

"İyi."

Aptal bir ifadeyle onu izlerken, Giles uzaklaşmak için arkasını döndü. Ardından ona bakmak için başını çevirip bir an duraksadı, gözleri ne kadar miskinse sesi de o kadar pervasızdı. "Gelecek sefere kötü kız rolünü oynamaya karar verdiğinde dikkatli ol, tatlım. Bazı adamlar şantaja hiç hoş yaklaşmaz. Kendini ıssız bir sokakta sırtüstü yatarken bulabilirsin. Kötü kız rolünü gerçekten oynamanın hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum."

Bu kaba sözler Minerva'nın gururunu incitmişti. Öpüşmelerini onun kötü kızı oynama çabası olarak mı görüyordu Giles? Aralarında alevlenen tutkuyu, bir bütün olan iki ruhun ürpertisini hissetmemiş miydi? Onu küçük bir kız olmaktan çıkarıp sonsuza kadar bir kadına dönüştüren bu öpücükten hiçbir şey hissetmemiş miydi?

Belli ki hissetmemişti. Bıçağını Minerva'nın kalbini yaralayacak kadar derine batırmıştı. Giles binaların önünden yürüyüp uzaklaşırken Minerva bir şekilde kendini tutmayı başardı. Ama gözden kaybolur kaybolmaz, gözyaşlarına boğuldu.

İşte Minerva, Giles Masters'a olan aşkından o gece vazgeçti.

Birinci Bölüm

Londra 1825

Şafak vaktinden kısa bir süre sonra Giles, İçişleri Bakanlığı'nda müsteşar olan Vikont Ravenswood'un Hyde Park'ta Serpentine Nehri'nin üzerindeki kayıkhaneye girdiğini gördü. On beş dakika geçip de görünürde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, Giles da kayıkhaneye geçti ve içeri girdi.

Kısa bir süre hoşbeş ettikten sonra vikont, "Kral'ın Hukuk Müşaviri olarak düşünüldüğünü duydum," dedi.

Giles gerildi. Ravenswood'un bunu duyacağını tahmin etmesi gerekirdi. Adamın kafasının arkasında bile gözleri vardı sanki. "Öyle diyorlar."

"Seçilecek olursan sanıyorum ki artık benim için çalışamayacaksın."

"Kral'ın Hukuk Müşavirliği oldukça özen ve itina gerektirecek bir iş," dedi Giles temkinli bir ifadeyle. Bu konuşmayı bu kadar çabuk yapmayı beklememişti.

"Ayrıca bir avukat için de oldukça saygın bir iş. Fazlasıyla siyasi olduğunu söylememe gerek yok tabii. Bu yüzden, haytalık yapıyormuş gibi görünüp de aslında benim için bilgi toplaman artık pek uygun olmayacak."

“Kesinlikle.” Sert ifadesindeki anlamı çözemeden Rawenswood’un yüzünü dikkatle inceledi Giles. “Dürüst olmak gerekirse, Kral’ın Hukuk Müşaviri olarak seçilsem de seçilmesem de zaten sizin için çalışmayı bırakmaya karar vermiştim. Şimdi ortalık daha sessiz ve ben de artık—”

“Açıklama yapmana gerek yok, Masters. Bu kadar uzun süre devam etmen yeterince şaşırtıcı zaten. Avukat olarak çalıştığında çok daha kazançlı çıkabilecekken, şu ana kadar çok az karşılık ve ondan daha da az bir maaşla ülkene fazlasıyla hizmet ettin. Artık kendi kariyerini düşünmeye karar verdiğin için seni suçlamıyorum. Kaç yaşındaydın, otuz yedi mi? Bu işi yapmak yerine artık hayattan daha fazlasını isteyecek yaştasın kesinlikle. Elimden geldiğince seni bu kararında destekleyeceğim.”

Giles rahatlayarak nefes verdi. Bu konuşmayı yapmaktan çok korkmuştu. Ama her ne olursa olsun Ravenswood’un daima arkadaşı olarak kalacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Vikontla ilk kez Eton’da karşılaşmışlardı. Vikont ondan üç yaş büyük olmasına rağmen, Ravenswood’un ağırbaşlı ve çalışkan, Giles’in ise maceracı ve rahat olduğu düşünülürse birbirleriyle sıradışı bir arkadaşlık kurmuşlardı.

Yani bundan dokuz yıl önce adaletin yerini bulması için yanıp tutuşurken Giles’in başvurduğu kişi, daha o zamanlar politikaya hazırlanmaya başlamış olan Ravenswood olmuştu. Ravenswood, Giles’in Newmarsh’tan çaldığı belgeleri almış ve çok iyi değerlendirmişti. Giles’in İçişleri Bakanlığıyla olan gizli ilişkisi ve asayiş koruyucusu olarak rolü de böyle başlamıştı işte.

Bu, ikisine de fayda sağlamıştı. Zaman zaman Giles müsteşara kendi olanaklarıyla asla öğrenemeyeceği bilgiler aktarmıştı. Randevu evlerindeki adamlar, hovarda Giles’in

etrafında her türden konuyu rahatlıkla konuşurlar, hiç çekinmezlerdi. Savaştan sonra, İçişleri Bakanlığı dolandırıcılık, kalpazanlık, hatta vatana ihanet dosyalarıyla dolup taşmış ve ülkenin farklı kısımları devrimin eşliğindeyken, bakanlık bulabileceği her türden yardıma ihtiyaç duymuştu.

Bazen Giles faal olarak bilgi edinme çalışmaları yapmıştı, hatta kendisi gibi soylu insanlardan bile. Bunun karşılığında Ravenswood da ona babasının intiharından sonra yaşaması için bir sebep vermişti. Gençliğinde işlediği günahların telafisi için bir yol. Ama Giles artık bu günahların bedelini fazlasıyla ödemişti.

“Şey... emekli olduktan sonra bile, faaliyetlerinin gizli tutulması gerektiğini sana söylememe gerek yok sanırım,” diyerek onu uyardı Ravenswood. “Bu faaliyetlerini asla biriyle tartışmaman ve kimseye açık etmemen-”

“İşimi biliyorum,” diyerek lafını kesti Giles.

Asıl sorun buydu. Bildiklerini tanıdığı herkesten saklarken gerçek anlamda bir yaşamı olması bir hayli zor olmuştu. Sır saklamaktan yorulmuştu. Bir zamanlar kendisine uymuş olan ama artık uymayan o hovarda rolünü oynamaktan yorulmuştu. Şimdi hükümet için çalışmayı bırakırsa, kimse hiçbir şeyin farkına bile varmaz ve o da artık daha fazla kendisi gibi olmaya başlayabilirdi. İnsanlar artık nihayet büyüdüğünü düşünürdü. O da hükümet adına muhbirlik yaptığı günleri ardında bırakabilirdi.

“Bu benim son raporum olacak,” dedi Giles. “Senin için herhangi bir zorluk yaratır mı?”

“Senin de tahmin edebileceğin üzere, yokluğun bizim için büyük bir kayıp olacak. Ama üstesinden geleceğiz. Hem senin de dediğin gibi ortalık bu aralar daha sessiz.”

“Zaten bu yüzden benim de rapor edecek fazla bir bilgim yok.” Giles, Ravenswood’a rüşvet aldığından şüphelendiği bir hâkimi ve Güney Amerika maden şirketlerindeki yatırımlarda ortaya çıkacağından korktuğu bir problemi anlattı.

Ravenswood uygun yerlerde araya girip sorular sorarak söylenenleri not aldı. Giles duraksadığında da, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu.

“Hemen hemen. Bir de geçen ay senden rica ettiğim şu iyilik var,” dedi Giles.

“Ah, evet, arkadaşın Jarret Sharpe için istediğin iyilik.” Ravenswood not defterini ceketinin cebine koydu. “Şu ana kadar, diğer muhbirlerimden hiçbiri Desmond Plumtree hakkında senin aradığın türden bir bilgiye ulaşamadı. Arkadaşının şüphelerinde yanılıyor olması mümkün mü?”

Jarret ve Oliver evlendiklerinden beri anne ve babalarının ölümünü araştırıyordu. Jarret konuyla ilgili Giles’tan hukuki yardım istemişti ve durum Giles’ın ilgisini çekmişti.

“Bayan Plumtree’nin vasiyetinden anladığım kadarıyla,” diyerek itiraf etti Giles. “Onları öldürmekle Desmond Plumtree’nin eline bir şey geçmezdi.”

“Ama bu yanıt seni tatmin etmiyor.”

“Bunun için bir açıklamam yok, ama Plumtree’yi öldürme olası sevmemişimdir. Eğer birinin Sharpe’ları öldürdüğünden şüphe duyacak olsam bu kişi o olurdu.” Ayrıca Giles kariyerinde avukat olarak bu kadar yükselmesini de içgüdülerinin sesini dinlemiş olmasına borçluydu.

“Herhangi biri konuyla alakalı bir şey bulursa seni bilgilendiririm. Bundan daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm.” Ravenswood gözünde beliren ani bir parıltıyı-

la ceketine uzandı ve bir gazete çıkardı. "Daha neşeli bir konuya geçecek olursak, son zamanlarda Sharpe ailesine gösterdiğin ilgiyi düşününce bunu sana getirmeden edemedim."

Giles gazeteyi Ravenswood'un elinden aldı ve ardından arkadaşına sorgulayan gözlerle baktı. "*Kadınlar Mecmuası* mı?"

"Karıma ait. Daha dün çıktı. Eşim bana senin de ilginç bulacağını düşündüğüm bir şey okudu. Yirmi altıncı sayfanın altına baksana."

Giles şöyle bir göz attı ve ardından bunun Minerva'nın en son gotik romanının ilk bölümü olduğunu fark edince şaşırdı. Romanın tefrika halinde yayımlanacağını bilmiyordu. "Bu bende kalabilir mi?"

"Elbette. Abby zaten okumuştur." Ravenswood onu dikkatle inceledi. "Daha evvel romanlarını okumuş muydun?"

Giles alarına geçti. "Sen?"

"Orada ne yazıyorsa onu okudum. Çok ilginçti. Kitapta bana fazlasıyla seni hatırlatan bir karakter var."

"Öyle mi?" dedi Giles sesinin sıkın çıkmasına çalışarak. Hepsinin canı cehennemc. Ravenswood farkına varmış olsa bile...

Sonuçta eve gider gitmez, her kelimesini okuması gerekecekti.

Birdenbire dokuz yıl öncesine ait bir görüntü canlandı zihninde –olanca tathılıyla Marie Antoinette kostümü giymiş olan o güzel genç kadını düşününce bir an için dışlerini gıcırdattı. On dokuz yaşında dolgun dudakları, gür kirpikleri, çıkık elmacıkkemikleri ile klasik bir güzelliğe sahip olmuştu, ama dış görünümünün ötesinde Minerva'ya dair klasik olan hiçbir şey yoktu.

Giles, Newmarsh'larda ne yaptığına dair kendisini sıkıştıran o küstah kızın yaptığına ve ardından da kendisini öpmesi için şantajı baş vurmuş olmasına hâlâ inanamıyordu. Ona bir çapkını baştan çıkarmaya çalışmanın tehlikeleri konusunda dersini verecek cinsten bir öpücük vermiş olmasına da inanamıyordu.

Bir an için Minerva'nın en yakın arkadaşının kız kardeşi olduğunu unutmuştu. Biriyle evlenmek şöyle dursun kendisine hiçbir koşulda bir sevgili bile edinemeyeceğini, sallantıda olan bir kariyerin daha başında olduğunu, ailesinin sefahat düşkünü ikinci oğlu olduğunu unutmuştu. Ama her ne olursa öpücük daha büyük, daha tehlikeli, daha... baş döndürücü bir hal almıştı. Minerva onun hayal bile edilemeyecek olanı istemesine, arzulamasına ve düşünmesine neden olmuştu.

Ve hâlâ da olmaya devam ediyordu.

Minerva'nın artık ondan nefret ediyor olması çok kötüydü gerçekten. Bunu kitaplarında da oldukça net bir şekilde belli etmişti; Giles'ı kurgusal karakterlerin kılığına sokup sayfalarına taşımış, sırlarının etrafında dolaşırken bile onu içnelemişti. İlk kez birkaç ay önce her ikisinin de katıldığı Sevgililer Günü Balosu'nda durumun farkına varmıştı Giles. O zamana kadar Minerva'nın romanlarını okumamıştı. Sesini kafasının içinde duymadan da, öpüşmelerini ardında bırakmak konusunda yeterince sorun yaşamıştı zaten.

Ama birlikte ettikleri dans, ateşi yeniden alevlendirmişti. Kanı sımsıcak akınaya başlayana ve Minerva'nın sözleri gitgide keskinleşinceye kadar birbirlerini içneleyerek dans etmişler ve Giles aptalca bir şey yapacak kadar, yani

Minerva'yı balkona çekip delicesine öpecek kadar pervasız davranabileceğinden korkmuştu.

Bundan sonra da kızgın, kafası karışmış ve tahrik olmuş halde yalnız başına kalmıştı. O geceye kadar, Minerva'nın kendisini unutmış olduğunu, öpüştüklerinde söylediği duygusuz sözlerin Minerva'nın hissedebileceği her türlü duyguyu bastırmış olduğunu düşünmüştü. Öyle olmadığını görünce de hemen Minerva'nın romanlarını okumaya başlamıştı. Minerva'nın neler yaptığını işte o zaman anlamıştı.

Büyükannesinin son zamanlarda kendisinden istediklerinin genç kadını artık yazamayacak kadar meşgul tutacağını umarak bu konuyla ilgili harekete geçmeyi ertelemişti.

Ama işte yeni bölüm tam karşısındaydı. Artık Minerva problemini daha fazla görmezden gelemezdi. Ya Minerva onun o gece Newmarsh'ın şehir evindeki hırsızlığına dair imalar yapmaya başladıysa? Yargı sisteminde çalışan ve onu hırsızlıkla bağdaştıracak bir kişi, Newmarsh'la ortağı Sör John Sully'yi ihbar edenin Giles olduğunu kolayca anlardı. Sonra onu İçişleri Bakanlığı'yla ilgili diğer dosyalarla bağdaştırması çok uzun sürmez ve Giles'ın ihbar ettiği insanlar da onu mahvetmek için harekete geçerdi. Buna da, Kral'ın Hukuk Müşaviri olma şansını ortadan kaldırarak başarlardı.

Giles'ı düşüncelerinden alıkoyan Ravenswood, "Daha asıl ilginç kısma gelmedin," dedi. "Sana söylediğim sayfaya bak."

Giles hemen orayı buldu ve sayfanın alt kısmında bulunan, farklı harflerle yazılmış iki paragraflık yeri fark etti. İlki, Leydi Minerva'nın Sharpe ailesiyle olan bağlantısı

hakkındaydı ki buna yer verme cesaretine sadece Minerva sahip olabilirdi. Lanet olası kadın takma isim kullanmayı reddediyordu –büyükannesiyile arasındaki çekişmenin belkemiği bu.

Ama Giles'ı şok eden, ikinci paragraf oldu:

Sevgili okuyucular, bu kitabın gelecek bölümlerini okumak istiyorsanız, hayatımda baş gösteren ailevi bir sorun konusunda bana yardımcı olmanız gerekiyor. Birdenbire kendimi bir eş ihtiyacında buldum. Tercihen, gotik romanlar yazan kadın yazarlara hoşgörüyüyle yaklaşacak bir eş arıyorum. Bunun için sizlerden 20 Haziran'da, eş pozisyonu için görüşmeler yapacağım Halstead Hall'a bekâr erkek kardeşlerinizi, kuzenlerinizi veya tanıdıklarınızı göndermenizi rica ediyorum. Desteğiniz için teşekkürler.

Saygılarımla,
Leydi Minerva

Haziranın yirmisi mi? O gün bugündür, kahretsin!

“Şaşırtıcı, değil mi?” dedi Ravenswood. “Karım buna tam on dakika boyunca aralıksız güldü. Ne zekice bir espri.”

“Espri değil,” diyerek söylendi Giles. “Büyükannesi geçen sene ultimatom verdi, buna göre Sharpe ailesine mensup kardeşlerin hepsi evlenmeli, yoksa miraslarından olacaklar. Leydi Minerva'yı tanıdığımdan, bununla aslında büyükannesini sinir etmeye çalıştığını tahmin edebiliyorum.”

Rawenswood ona bakakaldı. “Yani kadının ciddi ciddi koca adaylarıyla görüşeceğini mi söylüyorsun?”

“Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum, ama görüşmeler yapacağı konusunda en ufak bir şüphem yok.”

Minerva bu yaptığı şeyin kendisine bir şey kazandıracığını düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı. Oliver ve Jarret’in vereceği tepkiyi az çok kestirebiliyordu Giles –ama Bayan Plumtree’yi düşünemiyordu bile. Yaşlı kadında katır inadı vardı –bir an için bile Minerva’nın yaptığı saçmalığa göz yummazdı. Yaptığı planlarla ilgili kararını asla değiştirmezdi.

Giles dergiyi kolunun altına aldı. “Gitmem gerek.”

“Gidip bir görüşme de sen yapmayı planlıyorsun, değil mi?” diye takıldı Ravenswood.

“Sadece öylesine bir düşünce,” diye kısaca cevap verdi Giles, Ravenswood’a.

“Sen ve Leydi Minerva? İlginç.”

“Hiçbir şey bildiğin yok.”

Bir saat sonra, Minerva’nın romanının ilk bölümünü okumasının ardından Giles son derece öfkeliydi. Lanet olsun! Bu kadın bu sefer çok ileri gitmişti!

Kendine koca bulmak için adaylarla görüşmek istiyordu demek? Pekâlâ. Kendisini lanet bir görüşme bekliyordu o zaman!

Minerva, Halstead Hall’daki Çin usulü döşenmiş misafir odasını arşınlarken morali gittikçe bozuluyordu. Eğer kimse gelmezse büyükannesinin verdiği ultimatomu nasıl geçersiz kılacaktı?

Gözüne girmek için Halstead Hall’a akın edecek ve basına büyükannesinin ultimatomundan vazgeçmesine neden

olacak kadar bol malzeme verecek bir dolu aptal adamı ve servet avcısını gözünde canlandırmıştı. Tabii büyükanne ya ültimatomundan vazgeçecek... ya da onu mirasından tamamen mahrum bırakacaktı. Minerva, büyükannesinin torunlarından birinin aptalca davranışının acısını tüm kardeşlerden çıkaracağına inanmayı reddettiğinden olayın bu şekilde sonuçlanacağını umuyordu. Sonra da başında koca derdi olmadan, istediği şeyi yazabileceği küçük bir kulübe bulabilirdi bir yerlerde kendine.

Bir zamanlar evliliğin iyi bir çözüm olduğunu düşünmüş olmasına inanmak güçtü. Anne ve babasının evliliği tam bir felaketti. Ve yıllar içerisinde de erkeklerin evlilik kurumuna saygısı olmadığına tanık olmuştu. Kitabını yayımlatmak için başvurduğu bazı yayıncılar, "gözde" bir yazar olarak kabul edilmesi için neler yapması gerektiği konusunda ahlaksız tekliflerde bulunmuşlardı. Ve bir de kapısından bir dakika bile ayrılmayan bir yığın servet avcısı olmuştu. Romanlarını kendi adıyla yazdığından, hiçbir saygın erkek ona talip olmayacaktı.

Gerçi saygın birini artık bir an olsun bile istemiyordu Minerva -onlar en kötüsüydü. Birkaç öyle talibi olmuştu, hatta iki tanesiyle öpüşmüştü bile. Ama onlar da onun nasıl biri olduğunu öğrenir öğrenmez arkalarına bile bakmadan koşarcasına uzaklaşmışlardı. Erkekler, aklından geçenleri açık açık söyleyen kadınları pek sevmiyorlardı.

Hovarda yaşamları ve kız kardeşlerine karşı sergiledikleri zorba tavırlarıyla ağabeyleri bile saygın erkek kavramına pek girmiyordu. Artık evli olduklarından belki Oliver ve Jarret bir nebze evcimendi, ama bu böyle devam edecek miydi? Ya devam etmezse? Karıları aldanmış olurdu.

Kadınlar daima aldanıyordu zaten. Minerva, torunla-

ının tümünün evlenmesi doğrultusunda yaptığı o lanet olası isteği yüzünden büyükannesini asla affetmeyecekti. Ve Oliver ile Jarret –büyükannelerinin tarafını tutarak ne cesaretle öz kardeşlerine ihanet ediyorlardı? Altı ay önce olsa, bu taarruzun başını ağabeyleri çekiyor olurdu. Şimdiyse neyin peşinde olduğunu ve sebebini anlayacak olsalar, Minerva'nın planlarını derhal bozarlardı.

Gözlerini kısıp kapıya baktı. Hiçbir centilmenin gelmemiş olmasının nedeni bu muydu? Yoksa ağabeyleri –ya da büyükannesi– onun yine ölçüyü kaçırdığını anlamışlar mıydı?

Hayır, nasıl anlamış olabilirlerdi ki? İlanı kasıtlı olarak *Kadın Mecmuası*'na vermişti, çünkü dergi akşam dağıtılıyor ve ailedeki kimse de dergiyi okumuyordu. Celia bu tip şeyleri okumayacak kadar erkeksi bir kızdı, büyükanneleri sadece Times okurdu, ağabeyleri ise böyle şeylerin kapağını bile açmazdı, ama–

Karıları. Lanet olsun. Artık karıları vardı. Ve Jarret'in karısı Annabel kadın dergileri okuyacak birine benzemese de, Oliver'ın eşi Maria, Minerva'nın kitaplarının sıkı bir takipçisiydi. En son romanının ilk tefrikasını kaçırmış olamazdı.

Minerva kapıya doğru giderken içinden küfretti. Maria'yı nasıl unutabilmişti. Tanrı yardımcısı olsun, eğer Maria bu işe taş koyacak bir şey yaptıysa...

Bu sırada odaya bir adam girdi. Ağabeylerinden biri değildi bu; aslına bakılırsa görüşme yapmak için gelmesini beklediği tiplerden de değildi.

Evlenmeme sebeplerinin en önemlilerinden biriydi bu adam. Giles Masters, hassas noktası... sağlıksız takıntısının odak noktası. Bunca yıl geçmesine rağmen onu hâlâ diğer

erkeklerden çok daha fazla çekici bulması ne talihsizlikti ve aynı zamanda ne kadar ilginç. Ama onun bunu bilmesine asla izin vermeyecekti. Buz gibi bir sesle, "Günaydın, Bay Masters," dedi.

"Size de günaydın, leydim." Giles çapkın bakışlarını ona çevirdi. "Bugün çok iyi görünüyorsunuz."

Maalesef Giles da öyleydi. Her zaman nasıl giyineceğini bilirdi zaten. Bugün kobalt mavisi, son derece iyi kesilmiş ceket, gök mavisi yeleği, beyaz pantolonu ve cilalanmış siyah çizmeleriyle göz kamaştırıyordu. Eş adaylarının gözünü korkutmak ve onları hizaya sokmak için kullanılan Ming vazoları ve altın kaplamalı ejderhaların arasında son derece rahat görünüyordu.

Nedense bunların Giles'ın gözünü korkutmayacağını biliyordu Minerva. Ve hizaya girmek istemediği takdirde kimsenin Giles'ı hizaya sokamayacağını da.

Soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Jarret'ı görmeye geldiysen—"

"Seni görmeye geldim." Giles kendisine en yakın bulduğu altın rengi ipek kumaşlı koltuğa oturdu. "Görüşmeye geldim."

Minerva, *Kadın Mecmuası*'nı açık gördüğü zaman kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Acaba Giles ne kadarını okumuştum? Sadece ilanı mı görmüştü? Yoksa kitabın tefrika edilen bölümünü de okumuş muydu? Lütufkâr olduğunu umut ettiği bir tavırla, "Sen *Kadın Mecmuası*'na abone misin?" diye sordu. "Ne kadar tuhaf."

"Bahçenizdeki kalabalığa bakacak olursak, belli ki yalnız değilim."

Minerva ona şaşkınlıkla baktı. "Ne kalabalığı?"

"Bilmiyor muydun?" Giles abartılı bir kahkaha attı.

"Ama elbette ki bilmiyordun. Gelen adamları geldikleri hızla geri gönderdiklerini bilsen şu anda dışarı çıkmış Oliver ve Gabe'e verip veriyor olurdun."

"Ne! O her şeye burnunu sokan küstahlar –peki ya Jarret? O da dışarıda değil mi?"

"Belli ki diğerleri yardımcı birlikleri toplayana kadar, Jarret bira fabrikasına gitmiş. Ama onu da yardıma çağırdılar, o yüzden buraya gelir gelmez o da arbedeye katılır." Giles yüzünde pis bir sırıtmayla kapıya yaslandı. "Bugün başka bir centilmenle daha görüşebileceğini sanmıyorum."

Minerva ona bakakaldı. "Ama seni içeri almışlar."

"Buraya Jarret'i görmeye geldiğimi sanıyorlar. Ne yalan söyleyeyim, aksini düşünmelerini istemedim. Jarret'in dönmesini beklerken ben de güya çalışma odasında soluklanıyorum."

Minerva kapıya doğru ilerledi. "Pekâlâ istersen burada soluklanabilirsin, ama ben gidip ağabeylerime–"

"Bu kadar acele etme, tatlım." Giles yolunu kesmek için kapıya koştu. "Senle aramızda bitmemiş bir mesele var." Gözlerini gözlerinden ayırmadan kapıyı ardından kapatıverdi.

Minerva'nın içini saklamaya çalıştığı bir huzursuzluk kapladı. "Kapı kapalıyken burada benimle yalnız kalmanın hiç uygun olmadığını sen de biliyorsun."

"Ne zamandan beri bunu önemser oldun, Minerva?" dedi Giles.

"Ayrıca sana bana ilk adımla seslenme hakkını da vermedim."

Giles'in soğuk gülümsemesi bir an için duraksamasına neden oldu. "Ben de sana beni kitaplarında kullanma izni vermedim, ama bu sana engel olmadı."

Ah, Tanrım. Akıllı ol, Minerva. Sadece bilgi almak için yem atıyor olabilir. "Romanlarımı okuduğunu mu söylüyorsun?"

"Buna inanması bu kadar zor mu?"

"Açıkçası, evet. Ağabeylerim bile zahmet edip de okumuyorlar."

"Ağabeylerin kitapta yerden yere vurulmuyor."

Huzursuzluğu katbekat artıp patlama noktasına gelmesine rağmen, Minerva gülümsemek için kendini zorladı. "Eğer şeyi ima ediyorsan—"

"Hiçbir imada bulunmuyorum —dosdoğru söylüyorum." Giles avının gözünü korkutmaya çalışan bir köpekbalığı gibi Minerva'nın etrafında dolaştı. "Beni başlıca kötü karakterin yapmışsın: Rockton Markisi."

Kahretsin. Giles romanlarının hepsini okumuştur.

Durumu geçiştirmeye çalıştı. "Aklın karışmış senin. Herkes Rockton karakterinin temelini Oliver'a dayandığını bilir."

"Doğru. Bu yüzden Rockton'ın mavi gözleri ve kahverengi saçları var."

"Tanrı aşkına onu tıpatıp Oliver'ın aynısı yapamazdım. Birkaç detayı değiştirmek zorundaydım."

Mavi gözleri öfkeden parlayarak, "Bu yüzden mi intihar eden bir annesi değil de intihar etmiş bir babası var?" diyerek sözlerine devam etti Giles: "İnsanların bu detayı da değiştirdiğini düşüneceklerini önceden kestirmen ne kadar akıllıca. Kişisel ve küçük bir şaka yapıyormuşsun gibi."

Minerva kızardı. Milyonlarca yıl düşünse, Giles'ın romanlarını okuyacağı aklının ucundan geçmezdi. "Saçma varsayımlarda bulunuyorsun."

“Gerçekten mi? Peki *Göldeki Yabancı* romanında Leydi Victoria’nın Rockton’a âşık olup kendisini onun kollarına attığı satırlara ne demeli?” Giles gelip tam karşısına dikildi. “Orada ne diyordu? Ah, evet. ‘Gelecek sefere kötü kız rolünü oynamaya karar verdiğinde dikkatli ol, tatlım. Bazı adamlar şantaja hiç hoş yaklaşmaz.’ Tanıdık geliyor mu?”

Minerva’nın bunu savuşturması imkânsızdı.

“Ama her şeyi yerli yerine oturtan kısmı bu sabah okudum.” Giles, onun sinirini bozan arsız bir özgüvenle, *Kadın Mecmuası*’nı bıraktığı yere yürüdü ve cline alıp yüksek sesle okumaya başladı:

“Leydi Anne, giydiği Marie Antoinette kostümünün Lord Rockton’ın ahlaksız arkadaşları tarafından fark edilmeyecek kadar zararsız görünmesi için dua ederek maskeli balodaki kalabalığı yara yara ilerledi. Herhangi bir hasar almadan kurtulduğu için derin bir nefes alarak kendini çalışma odasına attığında, yalnız olmadığını fark etti. Rockton rahip kıyafeti içinde şöminenin yanında duruyordu.”

Giles dergiyi tekrar koltuğa fırlattı. “Bölüm burada bitiyor. Sırada ne var? Rockton’ın çalışma odasındaki dosyaları aşırması mı?”

Minerva önemsemez bir ifadeyle elini salladı. “Tamam, romanlarımda Lord Newmarsh’ın partisindeki karşılaşmamızın bir kısmını kullandım. Ama senin neden bu kadar—”

“O gece hakkında ağzını sıkı tutacağına söz vermiştin.” Giles iyice yakınına gelmişti. Minerva onun Guard Bouquet parfümünün baharat aromalı kokusunu hissedebiliyordu. “Hatırladığım kadarıyla bunun bedelini istedin ve ben de o kahrolası bedeli ödedim.”

“Ağzımı sıkı tuttum zaten —en azından hırsızlık konu-

sunda. Daha en başta yapacağın kısa bir açıklamayla benim bu konuya ilgi duymamı rahatlıkla engelleyebileceğini düşünecek olursak, ağzımı sıkı tuttuğum için sevinmelisin bile.”

“Ya da bu durum seni yazmaya daha fazla teşvik etti. Hatta olayı daha da kötü gösterecek şekilde süslemişsin. Tanrı aşkına, Rockton’ı Fransa adına çalışan bir casus yapmışsın. Bunu neden oraya sokuşturdun?”

“Çünkü ben bir yazarım. Bir şeyler uydururum. Buna kurgu denir.”

Giles gözlerini kısıp ona baktı. “Kahramanlarını gerçek insanlardan seçiyorsan denemez.”

“Önemli bir noktayı kaçırıyorsun. İlk olarak, Rockton ne sensin ne Oliver ne de herhangi biri. Sadece aramızda geçenlerin birazını aldım diye—”

“Birazını mı?” Giles’in bakışları üzerindeydi. “İlk öpüşmemizi Rockton’ın görüldüğü ilk romana koymuşsun. Rockton esas kıza askıntılık yapar ve zorla öpmeye çalışır. Kız da ‘güzel ve kibar’ olmadığı için adamı tokatlar ve adam, ‘Benden gelecek bir öpücüğün güzel olacağını nereden çıkarıyorsun?’ der.” Giles’in bakışı dudaklarına kaymıştı. “Bu cümleyi nereden aldığını gayet iyi biliyorsun.”

Tiz bir sesle, “O kitabı da okudun mu?” diye sordu Minerva. “Bu arada romanlarımın kaçını okudun?”

“Romanlarına beni kattığını anladığımdan beri mi? Onunu da okudum. Son üç kitaptır ‘kurgu’nda beni nasıl yerden yere vurduğunu anladığımı zaman yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene!”

Giles haklıydı, ama Minerva bunu ona asla itiraf etmeyecekti. Giles’in o geceki reddedişi kalbini yaralamış, gururunu incitmişti; bu yüzden ona olan öfkesini romanla-

rında kusuyordu. Ama onun bunların bir kelimesini dahi okuyacağını ya da herhangi bir insanın romanlardaki adamın Giles olduğunu anlayacağını asla düşünmemişti.

Giles'in buna kızacağına asla inanmamıştı. Giles öfkelenmezdi. Herhangi derin bir duygu hissedebilirmiş gibi görünmezdi. Dünyayı umursamadan hayatla dalga geçer, kumar oynardı. Bu yüzden bu tip bir tepki göstermesi Minerva'yı şaşırtmıştı.

"Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum," dedi. "Kimse Rockton'ın... kısmen sen olduğunu bilmiyor. Kimse tahmin bile etmedi."

"Çünkü onlara yeterince ipucu vermedin," dedi Giles. "Beni kullanman akıllıca. Başka biri olsa seni iftira suçlamasıyla dava eder, ama insanların sırlarını irdelemesini istemediğim için benim seni dava etmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Bu yüzden de kitabında benle ilgili her şeyi yazabileceğini sanıyorsun."

"Pireyi deve yapıyorsunuz, Bay Masters."

"Öyle mi? Hırsızlık olayını kitaplarına ne zaman dahil etmeyi planlıyordun? Belki de gelecek bölümde yazacaktın?"

"Bu konuda ağzımı sıkı tutacağıma söz verdim ve öyle de yapacağım."

"Sana neden inanayım ki? Diğer hiçbir konuda sessizliğini korumadın."

Minerva, Giles'a baktı. "Benden ne istiyorsun?"

Giles'in tavrında hafif bir değişiklik oldu; kızgınlıktan çıkıp çok daha rahatsız edici bir tavra bürünmüştü. Belki ki Minerva'ya bir kadın gözüyle bakıyordu şimdi, baştan çıkarabileceği bir kadın. Tıpkı o gece Sevgililer Günü Balosu'nda dans ettikleri sırada yaptığı kurlar Minerva'yı

son derece heyecanlandırırken kendisinin hiç etkilenmeden durduğu zamanki gibi.

Giles ona imalı gözlerle baktı. "Neden olduğunu bilmek istiyorum. Neden beni kitaplarında kötü bir karakter olarak çizdin? Neden en son romanlarında beni ana karakterin yaptın?"

"Bu... bu sadece öyle oldu. Rockton ilk ortaya çıktığında okuyucular bana onu daha fazla görmek istediklerini belirten mektuplar yazdılar."

"Çünkü sen onu sevicecek detaylarla çiziyorsun. Ama hayal gücünü neden bu kadar ele geçiriyor? Ve neden ona benim yaptığım ya da söylediğim şeyleri yaptırıyor ya da söyletiyorsun? Neden bana o gece sana öyle davrandığım için bu kadar kızgınsın?"

"Seninle kişisel olarak bir alakası yok—"

"Yalancı." Kulağına yaklaşmak için iyice öne eğildi Giles. "Kabul et, beni kitaplarında kullanıyorsun çünkü beni unutamıyorsun."

Minerva geri çekildi. "Kendini bir şey sanma."

"Ve Tanrı biliyor ya, ben de seni unutamıyorum."

Bir an için ona gerçekten inandı Minerva ve kalp atışları hızlandı.

Ardından da bunun için kalbine kızdı. Şu an için ihtiyacı olan son şey, evlenmeme konusundaki kararlılığını bulandıracak kendi özel Rockton tiplemesiydi. Özellikle de Giles bu hoş sözlerin hiçbirini gerçekten kastetmezken. Ağabeylerine göre, Giles'ın kadınlara yönelik gelişigüzel davranış şekli efsaneviydi.

Giles'in yanından geçip pencerenin yanına gitti, orada durdu ve bahçeye baktı. "Neden buradasın? Amacın seni kitaplarımda kullandığım için beni azarlamaksa, amacına

ulaştın, bu yüzden artık gidebilirsin. Kesinlikle buraya herhangi bir görüşme yapmak için gelmiş olamazsın—”

“Aslında, yanılıyorsun.”

Minerva birdenbire arkasına döndü.

Giles belli ki onun yüzünde beliren şaşkın ifadenin tadını çıkararak gülümsedi ve yaklaşmaya başladı. “Durum şu, Minerva. Büyükannenden istediğini alana kadar gitgide pervasızlaşacak tavırlarınla ona sıkıntı vereceğin ortada. Bu durumda beni Rockton olarak ifşa edip ölçüyü iyice kaçırmak isteyebilirsin, böylece Leydi Caroline’nin Lord Byron hakkında yazdığı romanla yaptığı gibi bir skandal yaratmış olursun.”

Birdenbire sinirlenmişti Minerva. “Ben böyle bir şeyi asla—”

“İşte bu yüzden benim hakkımda yazmaya devam etmeyeceğin konusunda sana güvenemem. Rockton’ın kimliği konusunda ağzını sıkı tutacağına güvenebileceğimden bile emin değilim. Sırlarımı güvence altında tutmak istiyorsam, bu bana iki seçenek bırakıyor. Sessiz kalman için seni öldürebilirim. Ama bu hiç de güzel bir çözüm değil. Romanlarında nasıl ele alıyorsan al, cinayet pis bir iştir. Kanundışı olduğunu söylemiyorum bile.”

Minerva bedeninin ürperdiğini hissetti. “Ya diğer seçenek?”

Giles’in gözlerinde aniden beliren ışıltı, Minerva’nın hızla çarpan kalbini yatıştırmadı. “Seninle evlenebilirim.”

İkinci Bölüm

Minerva, Giles'in beklemediği bir tepki vererek kahkahalara boğuldu. "Sen mi? Kocam olmak mı? Delirdin mi?"

Giles müthiş bir coşku beklememişti ama buna inanamayacağını da tahmin etmemişti. "Gayet mümkün."

Yolculuk boyunca Minerva'ya nasıl yaklaşacağını, ne söyleyeceğini, onu kendisini kitaplarında kullanma saçmalığından nasıl vazgeçireceğini düşünüp prova yapmıştı. Ama Halstead'in kapılarına yaklaşıp da kalabalığı görünce, en iyi çözümün en basit olanı olduğunu kavramıştı.

Minerva'yı karısı yapacaktı. Bu yolla onu ve "kurgu"sunu kontrol edebilirdi. Sonuçta Minerva kocasının geleceğine zarar vermeyecek kadar akıllı bir kadındı. Ayrıca kendisi ve kardeşlerinin hakları olan mirası alımları için evlenmesi de gerekiyordu.

Birkaç yıl önce olsa evlenme fikri Giles'ı müthiş bir paniğe sürükleyebilirdi. Ama kariyerinin aşama kaydetmesiyle birlikte artık öyle ya da böyle evlenip eşiyle düzenli bir hayat kurmak zorundaydı. Özellikle de Kral'ın Hukuk Müşaviri olacaksa. Hem gerçekten evlenmesi gerekiyorsa,

eşi olacak kadın pekâlâ arzuladığı bir kadın da olabilirdi. Kıyafetiyle cazibesini gizlemeye ne kadar çalışırsa çalışsın Minerva bu konuda sınavı geçiyordu. Bugün son zamanlarda oldukça popüler olmuş kabarık kolları olan, etek kenarında da cicili bicili fırfırları bulunan yeşil muslinden son moda bir sabahlık giymişti, korsesi ise çenesine kadar geliyordu.

Tüm kadınsı kıvrımları fırfırların, kapitone elbise kollarının ve dantel kenarların ardına gizlenmiş olsa da bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Giles karşısındaki vücudun ne kadar kadınsı olduğunu çok iyi biliyordu. Minerva'yı içinde gördüğü pek çok gece elbisesinin sayesinde, onu sanki karşısında çıplak duruyormuş gibi gözünde canlandırabiliyordu. Ayrıca onunla aynı yatağa girme fikri bile, kanının kaynayıp mantığının uçup gitmesine neden oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Minerva'yı görmek her seferinde ona olağanüstü şeyler yapıyordu.

Ama Minerva bunu tahmin edecek olursa, Giles'in durumu haraptı. Minerva'nın kitaplarını okumak onun o anlaşılmaz beynini gizli gizli inceleme olanağı sağlamıştı, yani Giles izin verdiği takdirde Minerva'nın kendisini rahatlıkla parmağında oynatabileceğini biliyordu.

"Sanki senin gibi bir hovardayla evlenecekmişim gibi," dedi Minerva, onun sinirine dokunan cilveli bir bakışla. "Sen aptal mısın?"

"Akıl sağlığını kaybetme yolculuğumda yolu yarıladığını ikimiz de görmüş durumdayız sanırım. Ama sen yine de beni hoş gör." Belli ki Minerva onunla evlenmesinin, önündeki en geçerli çözüm yolu olduğunu anlayamamıştı. Giles bunu anlamasını sağlamak zorundaydı. "Hovardalar hakkında yazmaktan ne kadar keyif aldığın göz önüne alı-

nacak olursa, bir hovardayla evlenme fırsatına balıklama atlamam gerekir.”

Minerva ona sanki gerçekten deliymiş gibi yan gözle baktı. “Aynı şey değil. Romanlarım için harika bir kötü karakter oluşturuyorsun, çünkü senden berbat bir koca olur. Uygun bir eş için düşündüğüm kriterlerimin hiçbirine uymuyorsun.”

“Kriter mi? Ah evet, ön görüşme. Koca adayların için birkaç soru hazırlamış olmalısın.” Giles odaya şöyle bir göz attı ve kırmızı lake bir masanın üzerinde bir kâğıt yığını gördü. Masanın yanına giderken, “Bunlar mı?” diye sordu.

Kâğıt yığınına eline aldığı anda Minerva aceleyle yanına koştu. “Ver şunları!”

Giles ilk sayfayı incelerken diğer eliyle Minerva’yı kendinden uzakta tutuyordu. “Bir bakayım... Soru bir: “Daha önce hiç evlendiniz mi?” Bu soru kolaymış. Hayır, hiç evlenmedim.”

“Çünkü hiçbir kadın seninle evlenmez,” diye mırıldandı Minerva.

“Muhtemelen bununla ilgili olabilir. Soru iki: ‘Hayalinizdeki kadını anlatın.’” Giles bakışlarını rahat rahat Minerva’nın üzerinde gezdirdi. “Bir yetmiş boylarında, parlak kahverengi saçlı, yeşil gözlü, göğüsleri bir erkeği ağlatacak kadar güzel, kalçası da—”

“Giles!” Kollarını göğsünde kavuştururken Minerva’nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Giles sırtıttı. “Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, hayalimdeki kadın son derece güzel.”

Minerva’nın gözlerinde beliren kısa süreli memnuniyet ifadesi, Giles’a, genç kadının iltifat karşısında aslında o

kadar da dayanıklı olmadığını söylüyordu. "Senin de gayet iyi bildiğinden eminim ki, fiziksel özelliklerden bahsetmiyordum. Hayallerindeki kadının karakter özelliklerini anlatmalarını istiyordum."

"Anlıyorum. Peki o zaman, benim hayalimdeki kadın, aklına geleni söyleyip başını belaya sokan, sağı solu belli olmayan cadalozun teki."

"Kulağa tehlikeli geliyor." Minerva'nın dudakları çizgi halini aldı. "Ve sırları olan bir adam için son derece uygunsuz."

"İyi bir noktaya parmak bastın." Gerçi Giles'ın ilgisini çeken, tam da Minerva'nın bu uygunsuzluğuuydu. Minerva her açıdan onun için yanlış bir seçimdi. Ve bu da Giles'ın onu daha fazla istemesine yarıyordu sadece.

Hem ayrıca Minerva'yla baş edebilirdi de. Muhtemelen İngiltere'de bunu yapabilecek tek erkek oydu.

Gözlerini Minerva'dan ayırıp okumaya devam etti. "Soru üç: 'Eşinizden ev içinde hangi görevleri yerine getirmesini beklersiniz?'" Kahkahalarla güldü. "Bu soruya ne tür bir cevap arıyorsun? Başvuru sahibinin seninle ne ıkılıkta aynı yatağı paylaşmak istediğine dair bir ipucu mu? Ya da senden 'yerine getirmeni' isteyeceği yaramazlıkların bir tarifini mi?"

Minerva kıpkırmızı oldu. "Bu soruyla o tür görevleri kastetmiyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Dışarıdaki hödükler için bir tek o tür görevler önemli ana," dedi Giles soğuk bir ifadeyle. "Servetinle bir sürü hizmetliyi emirlerinde çalıştıracakları için, bir eşe sahip olmanın temel gerekliliklerine önem veriyorlar sadece. Ve onlar için bu gereklilikler apaçık ortada."

"Senin için değil mi? Hem sen daha soruyu cevaplama-
dın bile."

“‘Ev içi görevler’in ne olursa olsun, onlarla baş edebileceğinden eminim.”

Minerva ona ters ters baktı. “Asıl önemli olan, bu görevleri yerine getirmeyi benim isteyip istemediğim.”

Giles bu konuyu şimdilik bir kenara bırakıp listeye geri döndü. “Soru dört: ‘Eşinizin roman yazması hakkında ne düşünüyorsunuz?’” Alaycı bir ifadeyle güldü. “Adamların tepesine binmişken, herhangi birinin bu soruyu dürüstçe yanıtlayacağını gerçekten bekliyor muydun?”

“Herkes senin gibi üçkâğıtçı değil.”

“Affet beni, bu sabah azizlerin sıraya girmesini beklediğini fark etmemişim.”

Minerva gözlerini devirdi. “Sırf eğlence olsun diye soruyorum, bu soruya sen nasıl bir cevap verirdin?”

Giles omuz silkti. “Benim hakkımda olmadığı süreçte karımın roman yazmasına bir itirazım yok.”

“Şimdi böyle söylüyorsun,” dedi Minerva ciddiyetle. “Ama yarın bir gün karın yazdığı romana dalıp zamanı nasıl geçtiğinin farkına varmadığından yemeğini hazırlamada bulamayınca böyle düşünmezsin. Ya da evinizi boşaltmaya çalışırken, onu sabahlığıyla oturmuş delice bir şeyle bulduğun zaman.”

“Hizmetçi tutacak kadar param var,” diye karşılık verdi Giles.

“Sadece bu değil.” Minerva listeyi işaret etti. “Sıradaki soruyu okusana?”

Giles kâğıda baktı. “Nasıl bir eş istiyorsunuz?”

“Her saygın erkek, ayıplanamaz bir yaşam süren bir kadın ister. Sen şimdiye kadar neden evlenmediğini sanıyorsun? Roman yazmaktan vazgeçemeyeceğim için.” Minerva ona hüznü bir gülümsemeyle baktı. “Özellikle

de sen avukat olarak mesleğinde başarılı olacaksan, ayıplanamaz bir e e ihtiyaç duyacaksın.'

Genç kadın haksız sayılmazdı, ama Giles şu an buna karşı çıkmaya cesaret edemezdi. "Ben zaten avukat olarak başarılı oldum. Ayrıca kendim de hiçbir şekilde ayıplanamaz bir yaşam sürmedim, neden e imin böyle bir yaşam  ıltırmasını bekleyeyim ki?"

Minerva'nın bakışları alaycı bir ifadeye büründü. "Hadi bana, ikimiz de erkeklerin akşamları gencevlerde geçirip sabahları yiyip içmekten  ı mı  kar nlarla uyandıklarını, diğer erkeklerin de bu adamların sırtını sıvazlayıp onlara iyi adam dediklerini biliyoruz. Ama kar larının isimlerini lekeleyecek k        bir skandala bulaşma hakları bile olmuyor. Kesinlikle kitap yazamıyorlar mesela." Abartılı bir şekilde omzunu silkti. "Fahi e damgası yemen an meselesi oluyor. Korkunç bir şey!"

"Sana zaten söylediğim gibi--"

"Annemin de yazar olduğunu biliyor muydun?"

Minerva  imdi onu  a ırtmı tı i te. "Ne yazıyordu?"

" ocuk  iirleri. Fikrimi almak için dizelerini bana okurdu." Minerva derin bir i  çekti. "Ama yazdıklarını yayımlatmak istediğini söylediğinde babamla yaşadıkları tartışma yüzünden yazmayı bıraktı. Babam marki eşlerinin kitap yayımlayamayaca ını söyledi. Sonuçta olmadı." Genç kadının sesi sertle ti. "Ho una giden kadının ete ini kaldırmak onun için gayet doğal bir şeydi, ama annemin kitap yayımlatmak istediğini duyunca dünyanın sonu olurmu  gibi tepki verdi."

Giles gerildi. "Ben senin baban değilim, Minerva."

"Seni ondan ayıran tek fark, şu an evli olmayı ın. Bunu bu şekilde korumak daha güvenli olur, sence de o le değil mi?"

Kahretsin, bazen hovardalığı yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Dünyanın geri kalanı gibi Minerva'nın da bunun ötesini görememesi sinirlerini bozuyordu. "Ama bir erkek pekâlâ değişebilir."

"Bir kadın için mi? Gerçekten mi? Romanda belki, ama gerçek hayatta çok az."

"Kendini kitaplara gömen kadın söylüyor bunu," diye atıldı Giles. "Senin hayata atılma anlayışın, etrafını kardeşlerinle sarıp, yanına yaklaşmak isteyen tüm saygın erkekleri kendinden uzak tutmaktan bir adım öne geçemiyor."

Minerva'nın gözleri öfkeyle parladı. "Ah, bu tam da bir erkeğin söyleyeceği bir şey. Seninle evlenmeye balıklama atlamıyorum diye odasında yapayalnız kitaplar yazan şapşal bir kız kurusu olmam gerekiyor. Bugün evliliğe cesaret etmeye çalıştım, çalışmadım mı? Ama ağabcylerinin buna izin vermedi."

"Bu öylesine yapılmış bir şey, bunu sen de biliyorsun. Eş adayların olarak centilmenlerle birebir görüşmeler yapmak konusunda bir an bile ciddi değildin. Yalnızca taleplerinden vazgeçmesi için büyükannenini kışkırtmak istiyordun."

Giles, genç kadının benzinin attığını görünce onu doğru yerden vurduğunu anladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu işi gizlice gerçekleştirebilecekken herkesin okuduğu bir dergiye, *Kadınlar Mecmuası*'na ilan verdin. Ve daha şimdi bana hiçbir saygın erkeğin roman yazan bir eş istemeyeceğini açıklamana rağmen, hovardanın teki olduğum için beni istemediğini söylüyorsun. Eğer hovardanın birini istemiyorsan ve saygın bir erkekle evlenebileceğine de ihtimal vermiyorsan—"

"Tamam, lanet olsun," diyerek çenesini sıktı genç ka-

dın. “Ne seninle ne de başka biriyle evlenme gibi bir dü-
şüncem var. Beni suçlayabilir misin?”

İçtenlikle, “Hayır,” dedi Giles. Minerva’nın gözlerini
kırıştırdığını görünce de ekledi: “Ama büyükannen talep-
lerini gayet açık bir dille ortaya koymuş durumda; evlen-
mek zorundasın, yani başka bir şansın yok. Mirası almak
adına evlenmek zorunda kalacaksan, bu kişi neden ben
olmayayım?”

“Demek bütün mesele bu.” Genç kadının sesi keskin
bir tınıya büründü. “Ceplerini doldurmanın kolay yolunu
bulmuşsun. Düzgün bir koca bulma şansın olmayan şirret
bir kız kurusuyla neden evlenmeyesin ki? O zaman en
azından ‘sağı solu belli olmayan bir cadalog’la evlenmek
zorunda kalmanı telafi edecek bir servetin olmuş olur.”

Giles öfkesine hâkim olmakta zorlandı. “Amacın bana
hakaret etmekse, başka bir yolunu bul. Hiçbir para, beni
istemediğim bir kadınla evlenmeye ikna edemez.”

“Bu konuda şüphelerim var. Ailenin ikinci erkek çocu-
ğusun. İkinci evlatların hepsi kolay servetlerin peşinden
koşuyorlar.”

“Ayrıca hukuki danışmanlık için epey rağbet gören ve
bu hizmeti için yüksek ücretler talep eden bir avukatım.
Güven bana, büyükannenin parası olmadan da seni elbise
ve mücevherlere boğabilirim.”

“Şu sözlerin bile beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor.
Mücevherler ya da elbiseler benim umurumda bile-”

“Ama kardeşlerini ve onların ailelerini umursuyorsun,”
dedi Giles yumuşak bir ifadeyle. “Sen evlenmezsen onlar
da beş parasız kalacak. Jarret büyükannenin taleplerinden
hukuki bir çıkış yolu bulmam için benden sözleşme şart-
larını incelememi rica etti. Hiçbir çıkış yolu yok.”

Genç kadın sıkıntılı bir ifadeyle alnını buruşturdu. "Bunu değiştirecek bir plan üzerinde çalışıyorum."

Alaycı bir gülümseme ile, "Koca adaylarıyla ikili görüşmeler yapma fikrinle mi?" dedi Giles. "İlk olarak, biz şu anda konuşurken bile ağabeylerin bunu en başından engelliyorlar. Kız kardeşlerinin sokaktan geçen bir yabancıyla evlenmesine asla izin vermezler. Senin bu adamlarla görüşmene bile izin vermezler. İkincisi de, Bayan Plumtree senin bu saçmalıklarının onu amacından alıkoymasına dünyada izin vermez. Sen kaçınılmaz olanı biraz daha geciktiriyorsun sadece, hepsi bu."

"Jarret onu amacından alıkoyabildi," diye karşılık verdi Minerva sert bir sesle.

"Çünkü onun pazarlık konusu yapabileceği bir şey vardı. Senin yok."

Minerva hızla arkasına döndü. "İstediğiniz zaman burayı terk etmekte özgürsünüz, Bay Masters."

"Bu lanet olası sorularının arasında neyi göremediğimi biliyor musun Minerva?" diye sordu Giles, onu kendisiyle anlaşına yapması için kışkırtmaya kararlıydı. "Evliliğin mahremi tarafından bahsedildiğini hiç görmüyorum. Müstakbel kocanın yatakta senden neler bekleyeceğini içeren sorular yok. Ya da senin ondan neler bekleyebileceğini."

Genç kadın birdenbire ona doğru döndü. "Bu son derece bayağı kaçır."

"Koca bulmak için olası adaylarla görüşmeler yapmak da öyle kaçmıyor mu? Senin sorunun şu, tatlım, evliliğe her açıdan bakmışsın ama asıl bakman gereken açıdan bakmamışsın." Giles, listesini masanın üzerine atıp kararlı adımlarla genç kadına yaklaştı. "Bir erkek için neler hissettiğin. Yakınına geldiği zaman üzerinde nasıl bir etki bırak

uğu. Kalbini hızla çarptırıyor mu, kanını kaynatıyor mu? Bu açıdan bakarsak, ben senin için mükemmel bir koca olurum.”

Aldatıcı derecede tatlı bir ses tonuyla, “Gerçekten mi?” dedi Minerva. “Bu beni kollarına alıp, kalbimi sadece senin hızla çarptırıp kanımı bir tek senin kaynatabileceğini kanıtlayacağın kısım mı?”

“Eğer ısrar ediyorsan,” dedi Giles ve onu kendine çekti.

Dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında Minerva ona karşı koymadı. Hatta kendisini daha fazla öpmesine izin verdi. Yıllar önce bir gece vakti yaptığı gibi kollarını vücuduna dolamasa ya da onunla tek vücut olmasa bile, dilinin ağzının içinde gittikçe derinleşen dokunuşlarla dolaşmasına izin vererek öpücüğüne karşılık verdi. Hatta daha da ileri gidip kendi dilini de onun ağzında öyle bir gezdirdi ki, Giles’ın nabızı her zamankinden daha hızlı ve çılginca atmaya başladı. Ayrıca erkekliği de rahatsızlık verecek kadar sertleşmişti.

Derken Minerva onun özgüvenini yerle bir eden fettan bir gülümsemeyle geri çekildi. “Pekâlâ.” Kendi çenesine parmaklarıyla hafifçe vurdu. “Diğer şeyler sabit kalmak koşuluyla düzgün bir öpücüktü bu.” Elini göğsüne bastırdı. “Kalbim yüz metre yarışlarındaki gibi olmasa da en azından hızlı bir yürüyüşe çıkmışım gibi çarpıyor. Ama kanımın kaynayıp kaynamadığını, kaynadıysa ne kadar kaynadığını anlamam için bir termometreye ihtiyacım var. Gidip ge —”

“Sakin buna cesaret edeyim deme.” Kaçıp gitmek üzereyken genç kadını kolundan yakaladı Giles. “Bu öpücüğe tutkuyla karşılık verdiğini sen de gayet iyi biliyorsun.”

Minerva gözlerinde beliren şüphe parıltısıyla kolunu çekti. “Karşılık vermediğimi söylemiyorum –sadece o kadar büyük bir tutkuyla karşılık vermedim. Ama iyiydi sanırım. Bazılarından daha iyi, ama başka bazıları kadar da iyi değil.”

“Sen ne demeye çalışıyorsun? Son dokuz yılda kaç erkekle öpüştün ki?”

“Herhalde öpüştüğün kadınlardan daha fazla değildir.”

“Tanrım.”

“Ama ıncrak etme –ortalama bir kadının senin öpüşme yeteneğinden şikâyetçi olacağını sanmıyorum. Gayet yeterlisin.”

Yeterli mi? Şu arsız kadına bak. Minerva’nın kendisini tahrik etmeye çalıştığını bilmesinc rağmen, bu bile incinmiş gururuna derman olmuyordu. “Belki de tekrar denemeliyiz.”

Minerva alelacele kendini ondan geri çekti. “Bence denememeliyiz. Gerçekten gitsen iyi olacak, Giles, seni burada benimle baş başa gördüklerinde ağabeylerimden hiçbirisi memnun olmayacak. Hiçbir şekilde seni bana uygun görmüyorlar.”

Bu doğrudu. Jarret sadece birkaç hafta önce onu Minerva’dan uzak durması konusunda uyarılmıştı.

“Ayrıca büyükannein de senden hiç hoşlanmıyor,” diyerek devam etti genç kadın. “Gabe’i olumsuz yönde etkilediğini düşünüyor. Geçen hafta dedi ki, bir daha seni–”

Minerva birdenbire dili tutulmuş gibi duraksadı, gözleri kâğıt yığınınına doğru döndü.

“Evet? Bir daha beni...”

“Aman Tanrım, bu çok parlak bir fikir.” Minerva’nın

bakışları birdenbire onunkilerle buluştu. "Sen harikasin, Giles!"

"Ben de yarım saattir sana bunu anlatmaya çalışıyorum," diye mırıldandı Giles.

"Ciddiyim. Büyükannemle yaşadığımı tüm sorunlar için en mükemmel çözüm bu."

Giles gözlerini kıstı. "Bu derken?"

"Sen! Ve ben! Büyükanneme evlilik teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğiz." Yüzü heyecandan kızaran Minerva odada hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Kesinlikle onaylamayacak. Cidden, senin 'onurlu davranacağına annesini satacak kadar vicdansız bir serseri' olduğunu düşünüyor."

Giles kaşlarını çatı. "Büyükannenin bana pek düşkün olmadığını biliyordum, ama bu biraz sert oldu. Şunu bilmiş ol ki, tüm zamanını beni yarı yaşındaki kızlarla evlendirmeye çalışarak harcadığını düşünürsek anneme fazlasıyla iyi davranıyorum. Ayrıca tüm ailen benim saygın bir avukat olduğumu gözden geçiriyor gibine gel—"

"Evet, evet. Dürüstlük abidesisin." Minerva gözlerini devirdi. "Asıl noktayı kaçırıyorsun. Büyükannem seninle evlenmeme asla izin vermez. Annemin babamla evlenmesine izin verdiği için her zaman pişmanlık duymuştur ve senin de onun gözünde babamdan hiçbir farkın yok."

Sinirli ifadeyle, "Tanrı aşkına," dedi Giles, "yine o konuya mı döndük?"

"Bu mükemmel bir plan. Benimle sözlenmiş gibi davranacaksın ve ne kadar ciddi olduğumu anladığı zaman o da bu saçmalığa bir son verecek."

Giles ayrıntıları duydukça bu plandan gittikçe soğumaya başlamıştı. "Oliver'da işe yaramadı. Bayan Butterfield'i nişanlısı gibi gösterdi ve sonra neler olduğuna bir bak. Bü-

yükannen planlarına daha sıkı bağlanmakla kalmadı, aynı zamanda Oliver da kendini o kadınla evli buldu.”

Minerva çileden çıkmış bir ifadeyle ona baktı. “Büyükannem en başından beri Maria’yı seviyordu. Sadece sevmiyormuş gibi davrandı, Oliver’ın planı bu yüzden işe yaramadı. Kaldı ki, ağabeylerimin durumuyla Celia ve benim durumum aynı değil. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirler, büyükannem bunu gayet iyi biliyor. Evlilik içerisinde tüm güç erkeklerin elindedir –kanunen eşlerini dövebilirler, paralarını alabilirler ve onları zorlayıp istedikleri her şeyi yaptırabilirler.”

“Umarım benim de böyle şeyler yapacağımı söylemi-”

“Ben sadece büyükannemin Oliver ve Jarret’in kiminle evlendiği konusunda endişelenmediğini söylüyorum. Ama Celia’yla benim kimlerle evleneceğimiz konusunda oldukça endişeleniyor, çünkü müstakbel eşlerimiz bizi onun kontrolünden çıkaracak. Her şey olabilir.” Genç kadının gözlerinde şeytani bir ışık belirdi. “Ve sen de onu öfke krizine sokacaksın.”

Bu gittikçe rahatsız edici bir hal alıyordu. “Büyükanneni yabana atma, tatlım.”

“Bana güven. Onu gayet iyi tanıyorum. Bu onu delirtcek –bundan eminim. Ne kadar uzun süre sözlü kalırsak, o da o kadar fazla paniğe kapılacak.” Keyifle çılgılık atarak Giles’in etrafında döndü. “Eğer kapılmazsa da, Jarret ve Oliver kapılması için her şeyi yapacaktır. Çünkü kesinlikle seni kocam olarak onaylamayacaklar. Büyükannemi talepleri konusunda yumuşatmaya çalışacaklardır, özellikle de seninle ciddi ciddi evlenmeye niyetli olduğumu düşünürlerse.”

Minerva ellerini birbirine vurdu. “Sonunda onu yola

getireceğim ve o da ultiatomunu geri çekmek zorunda kalacak. Ne parlak bir plan!”

“Tabii ben de onay verirsem. Ki vermiyorum.”

Bu, genç kadının şevkini kırmıştı. “Neden vermiyorsun ki? Yapman gereken tek şey bana kur yapmak.”

“Sana kur yapmak istemiyorum –ben seninle evlenmek istiyorum. Mümkünse yarın, yine de eğer şartsa sanırım birkaç gün erteleyebili–”

“Seninle evlenmeyeceğim, Giles!” Minerva ellerini beline koydu. “Bunu o kalın kafan almıyor mu?”

Giles tek kaşını kaldırdı. “O zaman sana planında neden yardımcı olayım ki? Benim ne çıkarım olacak ki bu işten?”

Bu sonunda Minerva’nın kafasına dank etti. Kısık sesle, hanımefendilere yakışmayacak bir küfür savurdu. Ardından da güzel kaşlarını çatıp odanın içinde yeniden hızla yürümeye başladı. “Doğru söylüyorsun. Karşılığında bir şey beklemekte çok haklısın.”

“Kesinlikle.”

“Sonuçta bana olması gerektiği gibi kur yapacak, beni partilere ve balolara götüreceksin, arada bir de küçük hediyeler alacaksın–”

“Hani hediyelerden hoşlanmıyordun,” diye araya girdi Giles.

“Yani bu kur yapma işinde ikna edici olmalısın.”

“O zaman kesinlikle ben de bunun karşılığını bekliyorum.” Yatağında olman iyi olabilir.

Ama Minerva bunu asla kabul etmezdi.

“Karşılık olarak... karşılık olarak...” Genç kadın birdenbire dönüp ona baktığında yüzü parlıyordu. “Rockton’ı

öldürürsem? Böylece sen de artık kitaplarım konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın.”

Giles genç kadını şüpheli gözlerle süzdü. “Sen en popüler karakterini dünyada öldürmezsin.”

“Canım kimi isterse öldürebilirim. Eğer Rockton’ın defterini dürmek istiyorsam da, dürerim.”

“Bunu böyle büyük bir hevesle söylemek zorunda değilsin,” diye homurdandı Giles. Minerva’nın, karakterini eski bir elbiseyi bir kenara fırlatıp atar gibi çabucak gözden çıkaracak olmasından pek hoşlanmamıştı. “Bunun yanı sıra, Rockton’ı öldürmenin yazar olarak geleceğine zarar vermesinden endişe duymuyor musun? Ya okurların artık kitaplarını satın almayı bırakırsa?”

“Eğer büyükannemi memnun etmek için her şeye burnunu sokan bir lordla evlenecek olursam, artık kitap yazamayacağım.” Giles ağzını açtığı anda, Minerva, “Hayır, seni kastetmedim. Seninle evlenirsem de artık bana Rockton hakkında tek satır yazdırmazsın, bu yüzden her iki şekilde de Rockton ölmek zorunda.”

Giles ağzını kapattı. Bazen Minerva’nın, aklından geçenleri okuması sinir bozucuydu.

“Sonuçta fikrin nedir?” dedi genç kadın. “Rockton’ı öldürmeyi kabul edersem, benim sözde nişanlım olmayı kabul eder misin?”

O an Minerva’ya Rockton’ı öldürmesinin aslında çözümlenmeyeceğini, çünkü kendisini temel alan başka bir karaktere hayat verebileceğini söyleyebilirdi Giles. Planının başarısızlıkla sonuçlanacağını, büyükannesinin aptal olmadığını ve torununun dizginleri ele almasına izin vermeyeceğini de yineleyebilirdi. Tekrar Minerva’nın kendisiyle evlenmesinin daha iyi olacağını söyleyebilirdi. Ama

bu tartışma şu ana kadar işe yaramamıştı ve Minerva'nın, hakkındaki yanlış kanıları devam ettiği sürece bir sonuca varması da pek olası görünmüyordu.

Aslında Minerva'ya gerçeği söyleyebilmeyi isterdi Giles –o kâğıtları neden çaldığını, o zamandan beri ne yaptığını, neden sessiz kalması gerektiğini. Ama yapamadı.

Her şeyden önce, ona güvenmiyordu. Yazarlar lafbesi olurdu –her şeyden bir parça alır ve onları bir araya getirerek hikâye oluşturlardı. Minerva'nın onun çıkarlarını ya da onun üstündekilerin çıkarlarını korumak için hiçbir sebebi yoktu. Tanrı aşkına, onu şimdiden bir casus yapmıştı –ki bu da aslında Giles açısından gerçeğe rahatsız edici derece yakındı. Minerva'nın romanlarındaki parçaları biri fark eder de hırsızlığı ortaya çıkarsa, bunun acısını çekecek tek kişi Giles olmazdı.

İyi tanınan bir lordun evinden sivil bir vatandaşın yaptığı hırsızlığa hükümetin neden göz yumduğu konusunda Ravenswood bir açıklama yapmak zorunda kalırdı. İngiltere'den dolandırıcılık olayındaki rolü yüzünden sürüldüğü düşünülürse Newmarsh da neredeyse kesinlikle bunun intikamını almak isterdi. Ayrıca İçişleri Bakanlığı'yla sorun yaşamış olan ve Giles'ın çevresinde yer alan herkes bundan Giles'ın sorumlu olduğunu düşünürdü. Ve bu da Giles'ın kariyeri açısından hiç iyi olmazdı.

O geceki gerçeği Minerva'ya anlatarak kendini riske atamazdı. Minerva sağı solu belli olmayan bir kadındı, geleceğini onun ellerine bırakamazdı.

Ayrıca, evlenecekleri güne kadar Giles bu konuyu örtbas etmeyi başarırsa hiçbir sorun çıkmazdı. Artık Ravenswood için çalışmıyor olacaktı; bu yüzden Minerva'nın ondan herhangi bir konuda şüphelenmek için hiçbir sebebi

olmayacaktı. Genç kadın zamanla bu hırsızlık olayına olan ilgisini kaybedecek, böylece Giles'ın sırları da ait olduğu yerde, yani geçmişte kalacaktı.

Ama eğer Minerva'yla evlenirse. Ki bunda son derece kararlıydı. Aslında genç kadının planını kabul etmek o kadar da kötü bir fikir değildi. Ona kur yapabilir ve kendisini tanımasına izin verebilirdi. Haftalarca, hatta aylar boyunca birlikte olabilirlerdi ve bu süre içerisinde Giles onu evliliğe ikna edemezse, zaten onu kaybetmeyi hak etmiş olurdu.

Bu sırada Halstead Hall'un 356 odasından birinde kopan bir feryat sessizliği bozdu. "Minerva! Kahretsin, Minerva, neredesin?"

Minerva olduğu yerde sığırdı. "Ah, Tanrım, bu Oliver. Büyük ihtimalle bu birebir görüşme zıvalığı konusunda bana nutuk atmaya geliyor. Ne diyorsun, Giles? Hemen bir cevap vermen gerekiyor."

Ona doğru adım atarak, "İlk olarak bir öpücük daha istiyorum," dedi Giles. "Karar vermeme yardımcı olması için."

Minerva kızardı. "Kesinlikle olmaz. Ayrıca bu sözde ilişkinin öpüşmeyi içereceğini de düşünme, çünkü bu olmayacak."

Yan yan ona baktı Giles. "Öpücüğümü sıradan buluyorsan neden olmasın ki? Sana arada bir o 'yeterli' öpücüklerimden birini vereceksem bu senin için neden sorun oluştursun ki?"

"Lanet olsun, Giles. Bunun için zamanımız yok!"

"Öpüşmek de bunun bir parçası olacak, yoksa anlaşma anlaşma yok," dedi Giles sert bir ifadeyle.

"Minerva!" diye gürledi Oliver. Sesi artık daha da yakından geliyordu.

Minerva koşup kapıyı açtı, ardından da yüzünde hayal kırıklığıyla Giles'in yanına geldi. "Tamam pekâlâ. Arada bir beni öpebilirsin sanırım."

"O zaman anlaşma şartlarını kabul ediyorum." Giles bir adımı yaklaştı. "Hadi şimdi de anlaşmamızı bir öpüşmeyle mühürleyelim."

"Çıldırдың mı? Oliver bizi öpüşürken görürse, bana kur yapma şansın kalmaz –seni şafak vaktinde düelloya davet eder."

"Ona evlilik teklifimi kabul ettiğini söylediğinde de beni düelloya çağırmayacağını nereden biliyorsun ki?"

"Saçmalama. O kadar da fevri değildir. Yine de sana... *yumruklarıyla* bazı şeyler aşılamaya çalışabilir. O ve Jarret. Ve belki de Gabe."

"Anlaşmamız gittikçe daha güzel bir hal alıyor," dedi Giles. "Sen çok endişeleniyormuş gibi yaparken, ben de Sharpe erkekleriyle dövüşmek durumunda kalacağım." Fısıldamak için daha da yaklaştı. "İşler o noktaya gelince, kesinlikle senin birkaç öpücüğüne ihtiyacım olacak."

"Geri çekil!" diye çığlık attı Minerva, kapı hızla açılırken.

"Kahretsin, Minerva," diye başladı Oliver, "hemen dışarı çık ve bu aptallara–"

Oliver birdenbire durup alnını buruşturdu. "Burada neler oluyor? Masters, senin çalışma odasında Jarret'i beklediğini sanıyordum."

Minerva ağabeyine yüzünde zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Aslında, görüşmek için geldi."

Bu Giles'a verilen bir işaretti. "Hileye başvurduğum için üzgünüm dostum, ama bu durumda bunu affedeceği-

ni düşündüm.” Elini Minerva'nın beline götürdü. “Sen de görüyorsun, kız kardeşin beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı. Minerva sonunda karım olmayı kabul etti.”

Üçüncü Bölüm

“Ancak cesedimi çiğnersen!”

Hetty iki oda öteden Oliver’ın bağırdığını duydu ve bastonunun izin verdiği ölçüde hızla yerinden fırladı. Ağabeyi Minerva’yı bulmuş olmalıydı. Şu kız ne lanetti böyle! Neden dürüst bir adamla evlenip bu işe bir çözüm getirmiyordu? Ortalığa düşmüş bir kadın gibi gazetelere verdiği ilanla kışkırttığı bu aptal heriflerle görüşme saçmalığına neden bir son vermiyordu?

Hoş, Oliver buna bir son verecekti işte –Tanrı’ya şükürler olsun ki o da Minerva’nın bir yabancıyla evlenmesini istemiyordu.

Çin usulü döşenmiş misafir odasından gelen ateşli tartışma seslerini takip etti ve ardından duruverdi.

Oliver şu hovarda Giles Masters’a karşı kavga vaziyeti almıştı –serseri herif kim bilir ne zaman içeri girivermişti. Minerva ise Giles’ı dirseğinden sıkıca tutuyordu.

Hetty, “Ne oldu?” diye öfkeyle sordu.

Oliver ona kızgın bir bakış attı. “Masters, Minerva ile evleneceği gibi aptalca bir fikre kapılmış.”

Hetty nefesini tuttu. Masters mı? Hem de torunuyla? Asla.

“Elbette,” diyerek devam etti Oliver, “bunun mümkün olmadığını kendisine söyledim.”

Minerva kızgın bir ifadeyle, “Buna sen karar verecek değilsin,” dedi. “Kiminle evleneceğime karar verecek biri varsa o da benim. Hem ayrıca siz de tıpkı büyükannem gibi evlenmem konusunda bana baskı yapıyorsunuz. Şimdi kimi seçtiğimi neden bu kadar dert ediyorsunuz ki?”

“Çünkü bu kişi Masters,” dedi Oliver. “Ve o—”

“Bir centilmen,” dedi Minerva.

Oliver, “Onun nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,” diye patladı. “Bana beş dakika ayırman yeterli, sana kulaklarına inanamayacağın hikâyeler anlatırım.”

“Eminim anlatabilirsin,” dedi Minerva. “Sen de muhtemelen bu hikâyelerin tümünde yer alıyorsundur. Masters’ın durumu seninkinden daha kötü değilken onu bu kadar kötölemen iki yüzlülük değil mi sence de?”

Oliver, “Onun bu serseriyle evlenmesine izin mi vereceksin?” diye sordu Hetty’ye.

Minerva, Hetty’ye kurnaz bir ifadeyle baktı. “Kiminle evlenebileceğimiz konusunda hiçbir kural koymamıştın, büyükanne.”

“Büyükanneimin kuralları umurumda bile değil,” diye patladı Oliver. “Masters’la evlenemezsin. Bu evin reisi olarak, buna izin vermiyorum. O sana layık değil.”

“Bu konuda sana hak vermiyorum değilim,” dedi Masters sükûnetle. “Ama Minerva seninle aynı fikirde değil galiba, zaten önemli olan da bu.”

Oliver ellerini yumruk haline getirdi. “Mirasının peşindesin, değil mi?”

Masters öfkелendi. “Sözlerine dikkat et, Stoneville. Uzun yıllardır arkadaşız, bu yüzden onuruma ettiğin ha-

karreti bu seferlik mazur görüyorum. Minerva'nın serveti ya da çeyiziyle ilgili hiçbir planım yok. İsterse hepsini kendisi için kullanabilir. Bunu evlilik sözleşmesine dahil edebilirsiniz."

Torununun vereceği tepkiyi merak eden Hetty, Minerva'ya baktı. Sözleşme lafı edildiğinde kızın irkilmesi, bir an için duraksamasına neden oldu.

Oliver, "Yani onu avukat maaşıyla geçindireceğini mi söylüyorsun?" diye atıldı.

Masters'ın yüzünde acı bir ifade belirdi. "Eğer tek kaygın buysa söyleyeyim, eşimin rahatını sağlayabilirim."

Bu doğru olabilir miydi? Masters yetenekli bir avukat olarak tanınıyordu, ama birçok kanun adamı gecelerini paranın kum gibi akığı genelevlerde ve kumar batakhanelerinde geçirirdi. Ve söylenenlere bakılacak olursa, Masters da onlardan biriydi.

O esnada Jarret ve Gabe geldi. "Dışarıdaki aptalların çoğundan kurtulduk," dedi Jarret, "ama bazıları— Masters senin burada ne işin var? Çalışma odasında beni beklediğini sanıyordum."

"Hayır," dedi Oliver. "Minerva'yı evliliğe ikna etmek için gelmiş."

Jarret öfkeyle "Bok evlenirler!" diye bağırırken aynı anda Gabe de, "Hadi canım, görelim bakalım nasıl evleniyormuş!" diye atıldı.

Böylece, gözlerinde garip bir meydan okuma ifadesiyle orada öylece duran Giles'a yaklaşmaya başladılar.

Hetty sert bir ifadeyle, "Bu kadar yeter," dedi. "Hepiniz dışarı. Bay Masters'la yalnız konuşmak istiyorum."

Jarret, "Bunu bizim halletmemize izin ver, büyükanne," dedi.

“Annenizin en sevdiği misafir odasında dövüşmenize izin vermeyeceğim.” Eliyle dışarıyı gösterdi. “Hadi, hepiniz dışarı. Sen de Minerva. Bay Masters’ın uygun bir aday olup olmadığına karar verecek tek kişi benim.”

Diğerleri bir an için tereddüt etti, ardından hepsi isteksizce kapıya doğru ilerlediler. Oliver dışında hepsi. Oliver, Hetty’nin yanına gelip, “Bu kararı vermesi gereken benim,” diye mırıldandı. “Bu evin reisi benim.”

“Kız kardeşinin yaptığı son saçmalığın yol açtığı zararı kapatmak için son birkaç saatini harcayan da sendin!” Hetty, Oliver’ın yanından, ne konuştuklarını duymaya çalışan Minerva’nın bulunduğu yere baktı.

Sonra sesini alçalttı. “Kızı kontrol edemiyorsun. Büyüklüklerinin rızasını alma yaşını çoktan geçti ve canının istediği her şeyi yapacak. Herhalde onu mirastan mahrum edeceğimi ve böylece kendini küçük bir kulübeye kapayıp kitaplarını yazabileceğini umuyor. Ben şartımdan vazgeçene ya da sen ve erkek kardeşlerin ülkenin yarısıyla düelloya tutuşana kadar başını belaya sokmaya devam edecek. Artık başka bir taktiğe geçmemiz gerek.”

“Binlerce erkek dururken Masters’la evlenmek isterken mi?”

“Ben de bu durumdan en az senin kadar hoşnutsuzum. Ama herhangi bir karar almadan önce izin ver de Masters’la konuşayım.”

“Pekâlâ. Daha sonra ona girişebileceksem sorun yok.” Kapıdan çıkarken Oliver dönüp Giles’a baktı.

Masters da buna soğuk bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi.

Yalnız kaldıkları anda, Hetty masanın üzerinde duran brendi şişesine doğru topallaya topallaya yürüdü.

“İçecek bir şeyler alır mısın, Masters?”

“Hayır, teşekkürler.”

Hetty ona yan gözle bakarak kendi kadchını doldurdu.

“Hadi ama, içki karşısı olmadığını biliyorum.”

“Saygısızlık etmek istemem, Bayan Plumtree, ama sizin gibi gördüklerini kötüye kullanmada usta bir insanın yanında temkinli davranmayı tercih ederim.”

Hetty güldü. “Her zaman açıksözlü olmuştundur zaten.” Brendisini yudumladı. “O yüzden neden açıksözlü olunaya devam edip, gerçekten neler olup bittiğini anlatmıyorsun?”

Temkinli bir ifadeyle ona baktı Giles. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

Hetty alaycı bir ifadeyle güldü. “Dokuz yıl boyunca torunum evlenme fikrine karşıydı. Tesadüfen bugün buraya Jarret’ı görmeye geldiğin için birdenbire seninle evlenmeye karar vermesinin imkânı yok.”

“Aslına bakarsanız, bugün buraya Minerva’yla evlilik görüşmesi yapmak için kasten geldim.”

Bu Hetty’yi şaşırttı. “*Kadınlar Mecmuası*’ndaki ilanı okudun demek?”

“Aynen öyle.”

Olay ilginç bir hal almaya başlamıştı. “Sonra da bir anda sürdürdüğün hovarda hayatı bir kenara bırakıp Miverva’yı karın yapmaya karar verdin ve dosdoğru buraya geldin, öyle mi? Sırf Minerva’nın kendine uygun bir eş bulmak için erkeklerle görüşme yaptığını duyduğun için?”

Giles hafifçe gülümsedi. “Evet, başka bir nedeni yok.”

“Benim canımı sıkınak için seni kullandığının farkındasın, değil mi?”

Giles yüzünü bir anlığına inceledikten sonra, “Farkındayım,” dedi.

Hetty sezgilerini takip etti. "Tercihi karşısında şaşkına dönüp, evlenmesini istemekten vazgeçeceğimi umuyor."

"İstemek mi?" diye sordu Masters, gözlerinde ani bir parıltıyla. "Buna *istemek* mi diyorsunuz?"

Hetty içkisinden bir yudum daha aldı. "Yöntemlerimi onaylamıyorsun demek."

"Onaylamıyorum. Ama bu beni yöntemlerinizden yararlanıp Minevra'ya yaklaşmaktan alıkoymayacak."

"Neden?"

"Çünkü o evlenmeyi ciddi olarak düşündüğüm tek kadındır. Başka birinin onunla olmasına asla izin vermem."

Giles'in doğruyu söylediğine yemin edebilirdi Hetty ve bu oldukça şaşırtıcıydı. "Hadi ama, ikimiz de yabancıların biriyle evlenmeye niyeti olmadığını biliyoruz. Sadece beni sinir etmek istiyor."

"İşç yaradı mı?"

Hetty gözlerini devirdi. "Torunumun beni aldatmasına izin verecek kadar aptal değilim. Seninle giriştiği bu saçmalıklarla sadece elimi daha da zorlamaya çalışıyor."

Masters hesap yapan gözlerle ona baktı. "Hadi kartlarımızı açık oynayalım, olur mu? Senin de tahmin ettiğin gibi Minerva benle gerçekten evlenmek istemiyor. Sen paniğe kapılıp da ültimatومunu geri çekene kadar benden sözde nişanlısıymışım gibi davranmamı istiyor."

"Ve sen de bu planı kabul ettin, çünkü..."

"Gerçekten onunla evlenmek istiyorum."

"Yeniden sormak zorundayım, neden?"

"Minerva'nın romanlarını hiç okudun mu?"

Bu Hetty'yi hazırlıksız yakalamıştı. "Bunun olanlarla ne ilgisi var ki?"

"Minerva kendine dair her şeyi kitaplarına dahil ediyor.

Bunu iyi biliyorum, çünkü hepsini okudum. İnsanlarla bir aradayken zekice sözleri ve alaycı görüşlerinin arkasına saklanıyor, ama romanlarında gerçek Minerva'yı görebiliyorsunuz. Ve ben de o Minerva'yı seviyorum.”

Hetty de o Minerva'yı seviyordu. Yine de Minerva'ya romanlarını okuduğunu söylememiştir. Kitapları oldukça eğlenceliydi –ani dönüşler, sürprizler ve şaşırtıcı karakterlerle doluydu. Ama Hetty torununa böyle bir meslekte cesaret vermeyi asla düşünmemiştir.

Okumuş kadınlar evlenmezdi, büyükannelerine torun vermezler ve diğer torunların uğraşmak zorunda kalacağı skandallar çıkarırlardı. Başka birinin kocasını elinden alan ve bu yüzden toplum tarafından dışlanan şu aptal Mary Shelley'e bakmak yeterliydi. Hetty torunu için daha iyisini istiyordu. Sharpe ailesi şimdiden bir aileye yetecek kadar skandala karışmıştı zaten!

Ama bazen torunun kitaplarını okurken, onun hiç görmediği bir kısmını görüyor gibi hissediyordu kendini. Annesiyle babasını özleyen kısmını. Kendi ailesini kurmak isteyen kısmını.

Dünyadan sakladığı kısmını. Masters gibi birinin de bunu görmüş olması ne kadar olağanüstüydü.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

Masters'ın ifadesi birdenbire değişti. “Ona hayranım ve saygı duyuyorum.”

“Ve onu yatağında istiyorsun.”

Masters önce bir şey söyleyecek oldu, ardından kıpkırmızı kesildi. “Çoğu erkeğin eşlerini yataklarında istediklerini düşünüyorum.”

“Ama onu sevmiyorsun.”

Masters'ın gözlerinde anlatılması zor bir ifade belirdi.

“Aşk aptallar ve hayalperestler içindir. Ben ikisi de değilim.”

Bu Masters’ın Minerva için yanlış insan olduğu anlamına gelmiyordu. Doğru olduğu anlamına da gelmiyordu. Hisleri hakkında yalan söylemiyor oluşu güzeldi, ama aşka inanmıyor oluşu biraz sorunluydu.

Yine de tıpkı Jarret ve Oliver’ın karılarıyla tanışmadan önceki halleri gibi davranıyordu. Ve muhtemelen Gabe de öyleydi. Oliver ve Jarret sonunda aşkı bulmuştu. Neden? Çünkü aslında erkeklerin çoğu aptal ve hayalperestti. Sadece bunu kendilerine itiraf etmek istemiyorlardı.

Hetty yumuşak bir ifadeyle, “Minerva’yı incinmiş görmek istemiyorum.” dedi. “O ne düşünürse düşünsün, bu planı onu cezalandırmak için hazırlamadım. Torunlarımın yuva sahibi olmasını istiyorum. Hayattan kaçmak yerine onların hayatla yüzleşmelerini istiyorum. Ama bu, serse-ri bir herifin onun kalbini çalıp duygularıyla oynarken bu durumu uzaktan izleyeceğim anlamına gelmiyor. Senin gibi adamlar gecelerini metresleri ve fahişeleriyle geçirir, ben buna—”

“Minerva’ya sadık olacağım,” diye araya girdi Masters. “Ona iyi bir eş olacağım, yemin ederim. Mesleğim gayet kazançlı.”

“Ve anladığım kadarıyla kazandığın parayla düzenli olarak kumar oynuyorsun.”

“Her duyduğunuza inanmayın. Sizden tek istediğim, bana onu kazanmak için bir şans vermeniz. Biraz zamana ihtiyacım var, ayrıca sizin de ona kendi kuyusunu kazması için izin vermeniz gerekiyor. Ona eşlik etmeme izin verin. Bu süre içinde, eğer içinizi rahatlatacaksa, siz de işlerimle ilgili gerekli araştırmayı yapabilirsiniz.”

“Endişelenme, araştıracağım. Pinter’in hayatına sızması konusunda sorun çıkarmazsın umarım.”

Jackson Pinter, Hetty’nin torunlarına eş olabilecek muhtemel adayların geçmişlerini araştırmak için Oliver’in tuttuğu biriydi.

Bu Masters’ın bir süre duraklamasına neden oldu, ama Masters bir anlık duraksamadan sonra sert bir ifadeyle başını sallayıp söze başladı. “Sizi telaşa düşürecek bir şey duyarsanız, o zaman onayınızı geri çekersiniz ve ben de bu kararınıza saygı gösteririm.”

“Minerva’yı kızdırmak pahasına bile olsa da mı?”

Masters kurnazca gülümsedi. “Ben aptal değilim, Bayan Plumtree. Bu aileyi gerçekten kimin yönettiğini biliyorum. Eğer benim tarafımda olmazsanız, o zaman Minerva’yla zaten hiçbir şansım olmaz, bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Sonunda, beni takdir eden biri çıktı.” Gelecek planlarından iyice emin olana kadar onun hakkında herhangi bir hüküm vermeyecek olsa bile, şu an Bay Masters’ı daha çok sevmiştii.

“O zaman anlaştık mı?” diye sordu Masters.

Hetty tereddüt etti. Ama başka hiçbir şey Minerva’nın üzerinde işe yaramamıştı. Masters’a neden bu şans vermesindi ki? “Pekâlâ.”

“Teşekkürler.” Masters derin bir nefes verdi. “Şimdi bir içki alabilirim sanıyorum.”

Hetty gülümseyerek Masters’a biraz brendi koyup bardağı uzattı. “Buna ihtiyacın olacak. Torunlarını seni dövmek için yanıp tutuşuyor. Ve ben de onlara izin vereceğim.”

Masters brendisini yudumladı. “Ben de öyle.” Dikkatle Hetty’nin yüzüne baktı. “O buna değer.”

“Bundan emin misin? Önümüzdeki birkaç hafta boyunca seni canından bezdirecek, bunu rahatlıkla söyleyebilirim.”

“Minerva'yla baş edebilirim.”

Hetty kahkaha attı. “Senden daha iyileri dencedi ve hüs-rana uğradı.” Brendisini yudumladı. “Ana oldukça cesur-sun, evlat. Bunu kabul etmem gerek. Cesaretin yeterli ola-bilir.”

Masters şeytani bir gülümsemeye kadehini havaya kal-dırdı. “Müstakbel karıma.”

Hetty ona şüpheyle baktı ama yine de bardağını tokuş-turdu. “Göreceğiz.”

Dördüncü Bölüm

Minerva, Giles ve büyükannesinin dışarı çıkmasını bekliyordu. Giles'ın evlilik teklifi karşısındaki şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Muhtemelen Giles ona kendisi hakkında yazmayı bırakması için evlenme teklif etmişti, ama yine de...

Giles'ın onu unutmadığını söylediği anı her hatırladığında bedenini saran hafif ürpertiği yatıştırdı. Tüm zainparaların kadınlara söylediği türden bir şeydi bu. Masters bunda ciddi olamazdı. Onu kastetmiş olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Hayır. Minerva ona istediği şeyi verdikten sonra, Giles onun sözde nişanlılık planını uygulamaya fazlaca hevesli görünmüştü. Şüphesiz, sırları her neyse onlar için rahibin önüne çıkıp kendini feda etmek zorunda kalmayacağı gerçeği karşısında rahatlamıştı.

"Onunla gerçekten evlenmeyi düşünüyor olamazsın, kardeşim," dedi Jarret üçüncü kez.

Minerva öfkeyle, "Senin onun arkadaşı olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Öyleyim. O yüzden senin için doğru bir seçim olmadığını biliyorum."

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Minerva başkısını diğer erkek kardeşlerine çevirdi. “Hiçbiriniz bilmiyorsunuz.”

Bu işten kurtulmanın yolunu bulmak için hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı.

“Sessiz olun! Onun hakkında başka tek bir kötü söz daha dinlemeyeceğim. Geçmişte ne yaptığını biliyorum ve seçimimi yaptım. Siz üçünüzün söyleyecek bir şeyi yok artık.”

Böyle endişeli görünmeleri çok şirindi, ama Minerva onu tüm erkeklerden her şekilde korunmaya muhtaç masum bir kız olarak görmelerinden bıkmıştı. Ona artık bu şekilde davranamayacaklardı.

“Öyle olsun bakalım,” diye atıldı Oliver. “Eminim büyükanнемizin söyleyecek pek çok şeyi olacaktır.”

Minerva da kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Yine de, büyükannesinin Giles’la birlikte içeride geçirdiği zaman uzadıkça, Minerva gitgide daha fazla endişeleniyordu. Ne tartışıyorlardı acaba? Şüphesiz Giles o meşhur cazibesini kullanıyordu.

Gerçi Giles diğer kadınları kandırıyor olabilirdi, ama büyükanneyi asla kandıramazdı. Minerva, ağabeylerinin zamparalık maceralarını –ki bunların tümüne Giles da dahildi– hizmetkârlardan çok dinlemişti, o yüzden Giles’ın randevu evlerine ve çapkınlığa Londra’daki hovardaların birçoğundan daha fazla aşına olduğunu gayet iyi biliyordu. Büyükannesi onu asla tasvip etmeyecekti. Böylece Minerva da en sonunda büyükannesinin ultimatomundan kurtulacaktı.

Koridorda beklerlerken, Oliver’ın yeni eşinin kuzeni

Freddy geldi. Freddy ve karısı Amerika'dan döndüklerinden beri onları sık sık ziyarete geliyordu.

Freddy hemen köşedeki masadan bir limon şekeri almak için hamle yaptı. "Neler oluyor?"

Oliver'ın ifadesi hafifçe yumuşadı. "Seni ilgilendiren bir şey yok, dostum."

Gabe, "Minerva bir zamparayla evlenmek istiyor," diye patladı. "Büyükanne de adama dersini veriyor."

"Bu yüzden mi öbek öbek adam Kırmızı Avlu'ya akın ediyor?" diye sordu Freddy. "Onun arkadaşları mı?"

Ağabeyleri Freddy'ye baktı ve ardından koridordan koşarak çıktılar.

Minerva gülümsedi. Freddy kalın kafalı olabilirdi, ama hazen işe yarıyordu. "Kaç tane adam vardı?"

Umursamazca omuz silken Freddy ağzına iki limon şekeri daha attı. "Yirmi falan."

Bu ağabeylerini bir süreliğine de olsa oyalandı.

"Başta adamların buraya yarış için geldiklerini düşündüm," diye devam etti Freddy. "Ardından yarışın yarın olduğunu hatırladım."

Minerva gözlerini kıstı. "Ne yarış?"

Freddy ona baktı, ardından gözlerini kırptırdı. "Kahretsin, hanımlara hiçbir şey söylememem gerektiğini unuttum."

"Yarıшта Gabe de var, sanıyorum."

Panik halinde, "Bunu nasıl tahmin ettin?" diye sordu Freddy.

Minerva onu göz ucuyla süzdü.

"Ah, tamam. Bu civarda yarışan tek kişi o."

"Tam bir aptal, gerisi boş," diye homurdandı Minerva. "Birkaç ay önce yarışta kolunu kırdıktan sonra bile üç kez

daha at arabasıyla yarışa çıktı. Büyükannemi her defasında onu azarlıyor, ama belli ki işe yaramıyor.”

Freddy ağzındaki limon şekerini sakince emdi. “Sanırım bu yüzden büyükannemize bir şey söylememiz gerekmiyor.”

“Sanıyorum, haklısın.” Ve bu yüzden ailede Gabe’i yarışırken bir tek erkek kardeşleri görmüştü, özel ilişkiler genelde Gabe’in hızlı arkadaş çevresini içeriyordu. İçilen içkiler, oynanan kumarlar ve birlikte olunan fahişeler yüzünden de ailedeki kadınların bu yarışlara katılması yasaktı.”

Hımm. Belki de bunu büyükannesiyle olan mücadelelerinde kullanabilmenin bir yolunu bulabilirdi. “Jarret ve Oliver da yarışa gidiyor mu?”

“Gideceklerini söylediler.” Freddy derin bir nefes verdi. “Ben de gitmek istiyordum, ama Jane benden Maria’yı da alıp onları yarın alışverişe götürmemi istiyor. Alışverişten nefret ediyorum. Yiyecek hiçbir şey yok. Sadece elbiseler, elbiseler ve elbiseler. Siz kadınlar neden bu kadar çok elbiseye ihtiyaç duyuyorsunuz? Oysa tek seferde sadece birini giyebiliyorsunuz.”

“Dolabı dolduracak bir şeyler gerekiyor, yoksa fareler içeride fink atıp yuva yaparlar,” diye şaka yaptı Minerva.

“Gerçekten mi?” dedi Freddy ciddi ciddi. “Hiç bilmiyordum.”

Acı ama gerçekten de bilmiyordu. “Bu yarış saat kaçta?”

Freddy kararsız göründü. “Söylemem doğru olur mu bilmiyorum.”

“Eğer söylersen, ben de sana aşçının börekleri soğuması için nereye koyduğunu söylerim.”

Freddy'nin gözleri parladı. Rüşvetle kandırılması son derece kolay bir adamdı. "Sabah saat onda."

"Peki bu yarış nerede olacak?"

"Tam emin değilim. Turnham'daki bir hanın yakınlarında. Tüm bildiğim bu."

Bu sırada misafir odasının kapısı açıldı ve Giles'la büyükanne dışarı çıktı, son derece neşeli görünüyorlardı. Minerva gerildi. Bu iyiye işaret değildi.

Büyükannesi söze başladı: "Çocuklar nereye gitti?"

"Zannediyorum, görüşmeye gelen centilmenler eve akın ediyor," dedi Minerva memnuniyetle. "Freddy'nin söylediğine göre Kırmızı Avlu'yu dolduruyorlarmış."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandı büyükannesi. "Sanırım daha fazla görevli göndermem gerekecek."

Koridorda yürümeye başlayınca, Minerva haykırdı: "Bekle! Peki ben ve Giles ne olacağız?"

Büyükannesi yaka silker bir ifadeyle, "Sana kur yapmasına izin verdim," dedi. "En azından uygun bir aday, sonuçta bir dergi ilanına cevap veren ayaktakımından değil." Freddy'ye keskin bir bakış attı. "Gözlerini bu ikisinin üstünden ayırma sakın, olur mu evlat?"

Büyükannesi aceleyle uzaklaşırken Minerva hâlâ ona bakıyordu. Lanet olsun. Bu kadının kararından bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi.

"'Gözün üstlerinde olsun,' derken ne demek istiyordu?" diye sordu Freddy.

Giles kuru bir ifadeyle, "Sanırım bize şaperonluk yapmanı istiyor," diye cevap verdi.

Freddy hafifçe paniğe kapılarak, "Aman Tanrım," dedi. "Şaperonluk hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Giles'ın gözleri muzipçe parladı. "Merak etme. Biz kendimize şaperonluk ederiz."

“Bu, bakireyi ejderhaya emanet etmekten farksız,” diye mırıldandı Minerva duyulmayacak bir sesle. Sonra dönüp Freddy’ye şirinlikle gülümsedi. “Bize şaperonluk yapmana gerek yok. Konuğumuz da zaten gidiyordu.” Gerçi Giles gitmeden önce Minerva onunla özel olarak konuşup bazı sorular sormak istiyordu. “Ben kendisini yolcu edip hemen geliyorum.”

Freddy heyecanlı görünüyordu. “Sizinle gelmem gerekiyor mu?”

Hafifçe, “Saçmalama,” dedi Minerva. “Buradan kapıya kadar giderken ne olabilir ki?” Halstead Hall kadar geniş bir mekândan çıkmak, birçok koridoru ve en az iki avluyu geçmeyi gerektiriyordu, ama eğer şansları yaver giderse bunların hiçbirini Freddy’nin aklına gelmezdi. “Bay Masters’ın bu sırada bir centilmen gibi davranabileceğinden eminim.”

Freddy kaşlarını çatıp, “Masters,” dedi. “Bu ismi daha önce duymuştum.” Birdenbire canlandı. “Bir dakika, sen bir saat içinde on bardak bira içebileceğin konusunda Lord Jarret’la bahse giren, on bardak bira içsen bile bir kadını rahatlıkla—” Utanarak cümlesini yarım bıraktı.

“Evet, Giles, söyle bakalım sen o Masters mısın?” diye sordu Minerva tatlılıkla.

“Tabii ki hayır.” Giles, Minerva’nın elini kolunun altına aldı ve koridorda yürümeye başladı.

Freddy’nin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları anda Minerva, “Yalancı,” dedi.

“Hiç de değil,” dedi Giles. “Sadece beş bardak demiştim.”

Utanmış görünüyordu. Bu Minerva’nın tanıdığı Giles

değildi. Ağabeyleri gibi Giles da hep utanma duygusu olmayan serseri zamparalar gibi yaşamıştı.

“Peki bahsi kazandın mı?” diye sordu Minerva kurnaz bir bakışla. Giles’ın herhangi bir kadını –bu, adı kötüye çıkmış bir kadın bile olsa– tatmin etmeyi içeren bir bahse girmiş olmasından rahatsızlık duymuştu ve bu rahatsızlığının nefret ediyordu.

“Fark eder mi ki?”

“Yatak odasında müstakbel kocamdan neler bekleyebileceğimi ilgilendiren sorular sormam gerektiğini söyleyen sensin. Eğer bahsi kazandıysan, bu beni ‘mutlu’ etmek için yeteri kadar kudrete sahip olduğunu gösterir sanırım.”

Giles mavi gözlerinde delici bir ifadeyle ona baktı. “Beni şoke etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak. Kitaplarını okudum, unuttun mu?”

Evet, sorun da buydu zaten.

Aklında ani bir şüphe belirdi. “Büyükanne seninle gerçekten evlenmek gibi bir niyetim olmadığını söylemedin, değil mi?”

Giles’ın ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. “Rockton’ı öldürmeye söz vermiştin. Büyükanne planımızı anlatarak neden bunu riske atayım ki?”

“İyi tespit.” Ama yine de ona güvenmiyordu Minerva. “O zaman büyükanne ne söyledin? Aramızda yaşanacak ilişkiye izin vermesi için onu nasıl ikna ettin?”

“Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim. Sana hayran olduğumu ve saygı duyduğumu. Senin rahatını sağlayabileceğimi. Neden? Ona ne söylememi isterdin ki?”

“Bilmiyorum. Belki paniğe neden olabilecek bir şey.”

“Onu her sabah dövüp her gece yatağa zincirlemem için lütfen torununuzla evlenmeme izin verin, Bayan Plumtree’ gibi mi?”

Kahkaha atmamak için kendini zor tuttu Minerva. "Onun gibi bir şey."

"Sen gotik romanlarına kendini çok kaptırmışsın. Böyle bir yalan söylesem, kuşkulanırdı. Ya da sana kur yapma teklifimi reddeder, beni evden def eder ve bu da planımın sonu olur. Beni sorun olarak görmesi gerekiyor. Beni başından atmasına bu kadar kolay izin verirsem, nasıl sorun olabilirim ki?"

"Doğru. Peki tam olarak nasıl sorun olmayı planlıyorsun?"

Giles onu aniden, boş kahvaltı odasına açılan en yakın kapı eşiğine çekti. Sonra da bedenini kollarına alıp dudaklarını dudaklarına götürdü.

Ona daha öncekinin aksine bu sefer düşünme ya da kendini savunma şansı vermemişti. Parmak uçlarına kadar eriyip bitmesine sebep olacak şekilde öpmeye başlamıştı sadece. Minerva'nın nabızı son sürat atıyordu ve başı dönmeye başlamıştı. Giles tüm bedenini baştan çıkarmanın saf ve katıksız gücüyle sarmalayarak pelte gibi çözülmesine neden olmuştu. Beyniyle birlikte dizleri ve vücudunun diğer birkaç parçası daha.

Öpüşmeleri artık iyice tehlikeli bir hal aldığında tüm bedeni ipeksi bir sıcaklıkla sarmalandı. Giles'ın tanı da bir zamparaya yaraşacak şekilde davranıyor olduğunu bilmesi bile karşılık vermesine engel olmuyordu. Dokuz yılını o heyecan verici öpüşmelerini düşünmekle geçirmişti ve yine aynı öpücükten istiyordu. Daha önceleri arzularını bastırmıştı, ama artık bastıramıyordu.

Özellikle de Giles'ın elleri büyük bir sahiplenme güdüsüyle bedeninde gezinmeye başladığında. Giles ellerini kaburga kemiklerinin üzerinde gezdirirken, Minerva bu

elleri daha mahrem yerlerinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Acaba Giles dokunmaması gereken yere dokunmaya cesaret edebilir miydi? Minerva buna izin vermeye cesaret eder miydi?

Derken öpüşmeleri sona erdi ve Minerva bir daha hissetmeyi aklından dahi geçirmedeği karşılanmamış arzularla baş başa kaldı, titriyordu.

Giles burnuyla yanağına dokundu. Bedenini titreten fısıltıyla karışık kısık bir sesle, "Bu, sorunun cevabı oldu mu?" diye sordu.

Minerva kontrolünü kazanmaya ve Giles'ın neden bahsettiğini anımsamaya çalıştı. Ah, evet. Büyükannesi için nasıl sorun olabileceğinden bahsediyordu. "Beni öpmenin bir yararı olmaz," dedi.

"Büyükannen bizi öpüşürken görecekt olursa, münasip bir koca adayı değil de zamparanın teki olduğumu anlar ve paniğe kapılır."

Minerva ona bakmak için bir adım geri çekildi. "Eğer bizi görürse, artık lekelenmiş olduğumu söyleyip beni seninle evlendirir."

"Evlendirebilir mi yani?" diye sordu Giles. "Ben büyükannenin sana zorla hiçbir şey yaptıramayacağını sanıyorum."

"Bu teoriyi özellikle test etmek istemiyorum." Giles'ı göğsünden itti. "Ben ayrıca seni sorun haline getirebilecek daha az tehlikeli bir yol bili--"

Bu sırada kapı eşiğinden, "Aman Tanrım," diye mırıldanan bir ses duyuldu.

Minerva arkasına dönüp de Freddy'yi görünce hayal kırıklığına uğradı. Giles'ın ellerinin hâlâ belinde olduğunu gören Freddy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Giles da

onu bırakmak için hiç acele etmiyor, tatlı tatlı oyalanıyordu.

“Burada ne yapıyorsun, Freddy?” diye sordu Minerva, ikisine de sinirlenmiş halde.

“Kahvaltıdan arta kalan birkaç çörek olabileceğini düşünmüştüm.” Bakışı suçlar gibiydi. “Onu yolcu etmeye gittiğini söylemiştin.” Freddy bakışlarını Kırmızı Avlu’ya çevirirken elini saçlarının arasında gezdirdi. “Lanet olsun, büyükannen canlı canlı derimi yüzecek. Ve o bunu yaparken ağabeylerin de beni izleyecek. Sana şaperonluk etmem gerekirdi.” Sesi histerik bir hal almaya başlamıştı. “Misafir odasıyla kapı arasındaki mesafede hiçbir şey olmayacağını söylemiş—”

“Hiçbir şey olmadı zaten,” diye araya girdi Minerva sert bir ifadeyle.

Freddy bakışlarını Minerva’dan Giles’a çevirdi. “Ama Masters’ın elleri senin—”

“Sorun yok, Freddy. O sadece... beni tutmaya çalışıyordu. Neredeyse düşünüyordum.”

Genç adamın gözleri kısıldı. “O kadar da aptal değilim, tamam mı!”

Minerva içini çekti. “Elbette ki değilsin. Ama gerçekten, kimsenin bu olayı duymasına gerek yok. Sen bir şey söylemezsen ben de bir şey söylemem. Bu konuda neden büyükannemin canını sıkalım ki?” Göz ucuyla genç adama baktı. “Başının belaya girmesini istemem.”

“Bu çok kötü olur,” diye mırıldandı Freddy. “Jane beni asla affetmez. Ailenizi çok seviyor. Başımızda böylesine bir şüphe bulutuyla eve gönderilmemizi istemez.”

“Kesinlikle,” dedi Minerva, onun bu mantıksız paniğinden yaralandığı için hafif bir suçluluk duygusu hisse-

derek. Özellikle de Giles'ın bakışlarının içine işlediğini hissedebildiği için. "Bu olay ikimizin arasında kalacak, tamam mı?"

"Pekâlâ. Yine de belki Bay Masters'ı kapıya kadar geçirirken senin yanında olsam iyi olacak."

"İyi fikir," dedi Giles, Minerva'ya kolunu uzatırken.

Minerva kendisine uzatılan kola girdi. Giles elini clinin üzerine yerleştirdiğindeyse kalbi deli gibi atmaya başladı. Kendisi gibi Giles da eldiven giymişti, ama Minerva bu deri eldivenlere rağmen Giles'ın teninin sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Kapıya doğru ilerlerken, "Avludan uzak duralım, olur mu?" dedi. "Ağabeylerime Bay Masters'ı parçalamak istediklerini hatırlatmanın gereği yok."

Giles hafifçe güldü. "Benim için endişeleniyorsun, öyle mi?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledi Minerva. "Kan görmekten hoşlanmıyorum sadece."

"Asla aklıma gelmezdi," dedi Giles, Halstead Hall'un arka kapısına doğru yürürlerken, Freddy de onları birkaç adım geriden takip ediyordu. "Kitapların baştan aşağı bunlarla dolu."

"İşte senin sorunun kesinlikle bu. Kurguyu gerçek hayatla karıştırıyorsun."

Giles sesini alçalttı. "Çünkü sen gerçek hayatı kurguya dönüştürüyorsun."

Birkaç adım geriden gelen Freddy'ye kaçamak bir bakış atan Minerva'nın sesi mırıltıya dönüştü. "Ve eğer beni bir daha ailemin görebileceği bir yerde öpmeye kalkışacak olursan, ben de öyle yapmaya devam ederim. Bu anlaşmamızı hükümsüz kılar, anladın mı? Ben de ölene kadar Rockton'ı yazmaya devam ederim."

Giles, ne kadar ciddi olduğunu anlamak istermiş gibi yüzüne baktı ve ardından başını salladı. “İyi pazarlık yapıyorsun, tatlım.”

“Evet, bunu sakın unutma.”

Bir süre sessizce yürüdüler.

Arka kapıya yaklaşınca Giles, “Yarın seni tekrar ziyarette gelebilir miyim? Çarşambaya kadar mahkemede olmak zorunda değilim.”

“Aslında,” dedi Minerva “neden beni yarın sabah arabayla bir gezintiye çıkarmıyorsun, mesela saat dokuzda? Kulağa güzel geliyor.” Gerçi ondan kendisini götürmesini isteyeceği yer Giles’ın hiç hoşuna gitmeyecekti.

Giles bu isteğini duyunca ona bariz bir şüpheyile baktı. “Çok erken bir saat değil mi?”

“Senin için çok mu erken? Yoksa sadece gelmek mi istemiyorsun?”

“Öyle bir şey söylemedim. Seninle dışarıya çıkacağız. Neden bu fırsatı kaçırmak isteyeyim ki?”

Minerva alaycı bir ses çıkardı. “O sahte büyüleyiciliğini seni benim kadar iyi tanımayan kadınlara sakla.”

Giles durgunlaşırken gözleri ciddi bir ifadeyle Minerva’nın gözleriyle buluştu. “Beni ne kadar az tanıdığını bilsen şaşırırsın, Minerva.”

Minerva gözlerini gözlerinden sökercesine ayırdı. Bunun doğru olmasını istiyordu. Giles, babası ve erkek kardeşleri gibi sıradan bir zampara olmasını istiyordu. Ama hiçbir buluşmalarında buna işaret eden bir şey olmamıştı. Ağabeylerinin kendisine anlattığı hikâyelerde de olmamıştı. Kapıya geldiklerinde umursamazca, “İşte geldik,” dedi. Giles’ın kolunu bıraktı, ama uzaklaşmaya fırsat bulamadan Giles elini yakalayıp dudaklarına götürdü ve öptü.

Sımsıcak gözleriyle dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Aur revoir, mon petit mignon," dedi. Kabaca söylediği revgi sözcüğü Minerva'nın sırtının ürpermesine yol açmıştı.

Minerva, Giles'ın kendisine neden Fransızca olarak "küçük güzellik" dediğini ancak evden çıkmasından sonra anladı.

Çünkü bu, *Göldeki Yabancı* romanında Rockton'ın Victoria'ya sesleniş biçimiydi. Ve Giles'ın kitabında yer alan böylesine küçük bir detayı hatırlıyor olması Minerva'yı gün içinde yaptığı her şeyden daha çok etkilemişti.

Kahretsin. Bu sözde nişan sandığından daha karışık bir hal alacaktı. Eğer dikkatli davranmazsa, kendini yine dokuz yıl önceki kalbi kırılmış Minerva'nın yerinde bulabilirdi. Ve bunun olmasına kesinlikle izin veremezdi.

* Fr. 'Hoşça kal, küçük güzellik' -ed.n.

Beşinci Bölüm

Sharpe biraderler o akşam hepsinin üyesi olduğu Brook's kulübüne geldiklerinde, Giles kafasını gazetesinden kaldırıp bakmadı bile. "Saatlerdir sizi bekliyorum."

"Ayağa kalk," diye emretti Stoneville.

Giles gazeteyi kenara koyup ayağa kalktı. "Bunu dışarıda yapmak isteyeceğinizi sanıyorum."

Jarret'm gözleri kısıldı. "Buraya seni dövmeye geldiğimizin farkındasın demek?"

"Evet. Hadi hemen halledelim şu işi." Her şeye burunlarını sokan Sharpe biraderlerden usanmıştı artık. Pinter'ın özel işlerine burnunu sokmasına izin vermeyi kabul etmek zorunda kalmış olması yeterince kötüydü zaten. Yaşamının gizli tarafının bu adamın sıkı incelemesine dayanabileceğinden gayet emindi, ama yine de geriliyordu. Minerva'nın sinir bozucu kardeşleriyle yaşadığı bu saçmalıkta onu yalnızca kızdırıyordu. Ama ne olursa olsun bunu belli etmeyecekti.

Gabe gözlerini kırptırdı. "Tartışmayacak mısın? Dayaktan kurtulmaya çalışmayacak mısın?"

Giles omuz silkerek, "Ne faydası olacak ki?" dedi.

"Kana susamışsınız. Söyleyeceğim herhangi bir şeyin durumunu değiştireceğini hiç sanmıyorum."

"Sen bize oyun falan mı çeviriyorsun şimdi?" diye sordu Jarret. "Senin adına üzüleceğimizi mi umuyorsun?"

"Oyun falan oynadığım yok." Giles en yakın arkadaşı olarak gördüğü, gerçek kişiliğini en azından biraz da olsa bildiğini umduğu adamın yüzüne kararlı gözlerle baktı. Görünen o ki yanılmıştı ve bu onu incitiyordu. "Ne istediğinizi biliyorum. Size istediğiniz şeyi vereceğim. Daha sonra bunu arkamızda bırakabiliriz."

"Ama kesinlikle kendini savunacaksın," dedi Gabe ısrarla.

"Neden savunayım ki? Dayağı hak ettiğimi düşünüyorsunuz. Ben kimim ki aksini söyleyeyim?"

"Bu dayağı elbette hak ediyorsun kahrolası!" diye gürledi Stoneville.

"Bunun için olmasa da, başka bir şey için kesin hak ediyorum zaten," diye karşılık verdi Giles.

Minerva'yla öpüşmesi gibi mesela. Minerva ilk öpüşmelerini umursamıyormuş gibi görünüyor olabilirdi, ama ikincisinde çok daha farklı hissettiğinden kesinlikle emindi Giles. Tanrı biliyor ya, kendisi de farklı hissetmişti. Minerva'nın kokusu onu dokuz yıl öncesine, o ara sokakta yaşadıkları geceye geri götürmüştü, onu ilk kez istediği geceye. Enerjisini ailesinin hakkını aramaya yoğunlaştıracaksa ona asla sahip olamayacağının farkına vardığı o geceye.

Jarret ona şimdi farklı gözlerle bakıyordu sanki. "Neden Minerva? Neden başka bir kadın değil?"

"Bir eşe ihtiyacım var. Mirasına sahip olacaksa onun da bir kocaya ihtiyacı var. Bu kadar basit."

"İşte size söylediğim gibi," dedi Stoneville, "mirasının peşinde."

Giles soğuk bir ifadeyle, "O kendi mirasını istiyor," diye düzeltti. "Ben onu istiyorum."

Kardeşler birbirine baktı.

"Onu mirası için isteseydim," diyerek devam etti Giles, "büyükannenizin ültimatomunu duyduğum anda hemen soluğu kapınızda alırdım."

"Yine de kabul etmelisin ki zamanlaman şüphe çekici," dedi Jarret. "Onu yıllardır tanıyorsun. Ve birdenbire gelip onunla evlenmeye karar veriyorsun."

"Dergiye ilan verdikten sonra kendisini karşısına çıkacak aptalın birinin kollarına atmasını izin veremezdim, değil mi?" Jarret şüpheyile bakınca Giles ekledi: "Minerva ile benim aramda görünenden daha fazlası var, eski dostum. Bunu sen de biliyorsun, öyle olmasa iki ay önce ondan uzak durmam konusunda beni uyardıydın."

"Baksana, ne kadar işe yaradı gerçekten de," diye homurdandı Jarret.

"'Daha fazlası' derken ne kastediyorsun?" diye söz karıştı Stoneville yüzünde korkutucu bir ifadeyle. "Ona elini sürdüysen—"

"İma ettiğin şey buysa, kardeşinin onurunu zedeleyecek bir şey yapmadım." Gerçi Sharpe biraderlerin 'onuru zedeleyecek şey' tanımları muhtemelen onunkinden farklıydı. Giles derin bir nefes aldı. "Ve eğer aramızda ne olduğunu bilmek istiyorsan, gidip kendisine sor. Onun güvenine ihanet etmeyeceğim."

Ayrıca Giles, Minerva'nın kitaplarında aslında neyi konu aldığını ağabeylerine asla söylemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ağabeyleri bunu asla onaylamazlardı.

"Hadi, dışarı çıkıyor muyuz çıkmıyor muyuz?" diye

tekrarladı. "Sabah kardeşinizi görmeye gideceğim, onun için bu işi hemen şimdi halletmek istiyorum."

"Yarın sabah mı?" diye sordu Jarret, Gabe'e bakarak.

Gabe de ağabeyine Giles'in meraklanmasına neden olan imalı gözlerle baktı.

"Neden yarın sabah olmasın ki?" diye sordu Giles.

"Çünkü biz gitmiş olacağız," dedi Gabe düz bir şekilde, "Oliver ve Jarret at seçmek için benimle Tattersall'a gelecek."

"Hımm. Ve siz üçünüz gözlerinizi üzerimde tutmak için evde olmadığınız sürece, kız kardeşinizi görmekten kaçınmam gerektiğini düşünüyorsunuz."

Stoneville ona neşesiz bir gülümsemeyle baktı. "Merak etme. Onu hiçbir şekilde görmemen için elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz."

"O zaman elinizden geleni yapın." Giles kapıya doğru yürüdü.

"Bekle!" dedi Gabe.

Giles durdu.

"Oliver, eğer karşılık vermezse onu dövmeyiz," dedi Gabes. "Bu centilmenliğe sığmaz."

"Centilmenlik umurumda bile değil," diye atıldı Stoneville.

"Ben umursuyorum." Jarret, Giles'la göz göze geldi. "Beni Eton'da feci bir dayaktan kurtardığı için ona borçluyum."

"Benim ona zerre borcum yok," dedi Stoneville. "Ayrıca ağabeyi de bana kardeşinin kaçamakları hakkında yeterince bilgi verdi, bu herifi kesinlikle Minerva'nın yanında istemiyorum."

Giles, ağabeyi David'in Stoneville'e neler söylemiş ola-

bileceğini hayal edebiliyordu. Babalarının intiharına kadar, Giles hayatını kendisi dışında kimseyi umursamadan yaşamıştı. Hayatının o döneminde yapmış olduğu bazı şeylerden hâlâ pişmanlık duyuyordu. Ki bunların içinde, farkında olmadan ağabeyi ile yengesinin uzun yıllar boyunca birbirinden ayrı kalmasına neden olması da vardı.

Ama bu Minerva'ya yönelik planlarını değiştirmiyordu.

Kararlı bakışlarını Stoneville'in gözlerine çevirdi. "Eğer kardeşlerinin işini kolaylaştıracaksa kendimi savunacağım. Ama bu beni kız kardeşinizle birlikte olmaktan alıkoyamayacak."

"Bu seni ne kadar kötü benzeteceğimize bağlı sanıyorum," diye karşılık verdi Stoneville. "Haftalar boyu yataktan kalkamayabilirsin."

"Deneyebilirsiniz." Giles umursamazca gülümsedi. "Ama beni kendimi savunmaya mecbur ederseniz, ben de kazanmak için elimden geleni ardıma koymam."

Gabe kahkaha attı. "Üçte bir, Masters. Bizi alt edemezsin."

"Onu dövmemiz için bizi kışkırtmaya çalışıyor, Gabe," dedi Jarret. "Kazanamayacağını biliyor. Sadece umursamıyor." Giles'ın yüzünü inceledi. "Asıl sorulması gereken soru şu: Neden?"

Giles onlara Bayan Plumtree'ye söylediklerini söylemeyi, Minerva'yla evlenme hakkını savunmayı düşündü.

Ama bunu neden yapsındı ki? Her halükârda onu döveceklerdi ve o da bu işten yalvararak kurtulmayı reddediyordu.

"Kararınızı verin," diye atıldı. "Dövülecek miyiz, dövüşmeyecek miyiz?"

Jarret ağabeyine bakıp, "Dövmüşmeyeceğiz," dedi. Stoneville bir an için gerilse de, ardından başını sallayarak kardeşinin kararını onayladı. Jarret bakışını Giles'a çevirdi. "Daha doğrusu şimdilik. Ne gibi bir oyun çevirdiğini bilmiyorum, Masters, ama senin ifadeni almadan önce Minerva'nın şu aranızda olan 'daha fazlası' için neler söyleyeceğini duymak istiyorum. Tüm gerçekleri bilmek istiyorum."

Jarret vahşice gülümsedi. "Ama kardeşime küçücük bir zarar verdiğini duyarsam, seni ona yeniden zarar veremeyecek hale getirene kadar içim rahat etmeyecek."

"Bence gayet uygun."

"Neler oluyor?" Arkalarından bir ses duyuldu.

Giles arkasına dönünce, Kirkwood Vikontu olan ağabeyi David'in yaklaştığını gördü. David otuz sekiz yaşında ve Stoneville'den üç yaş büyük olmasına rağmen ikisi Eton'dan beri arkadaşlardı.

David bakışlarını Giles'tan Stoneville'e çevirdi. "Kardeşimin senin kız kardeşinle ne işi olabilir?"

Stoneville, Giles'a bakıp tek kaşını kaldırıncı Giles, "Bugün Leydi Minerva'ya evlenme teklif ettim," dedi.

"Ne? Bu harika! Annem sevinçten deliye dönecek." David, Sharpe biraderlerin ciddi yüzlerine baktı. "Tabii Leydi Minerva teklifini kabul ettiyse."

"Kabul etti," dedi Giles. "Ama görünen o ki ağabeyleri beni ailelerinin içinde görme fikrinden pek memnun değiller."

"Kahretsin, Giles," diye araya girdi Jarret. "Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun. Biz sadece Minerva'nın incinmesini istemiyoruz."

Kardeşini savunmak üzere olduğu açıkça görülen Da-

vid birden gerilince Giles aceleyle ekledi: "Ben de istemiyorum." Uşağa şapkası ve ceketini getirmesi için işaret etti. "Şimdi beyler, eğer izniniz olursa, ben gidiyorum. Bu akşam ağabeyim ve onun sevgili eşiyle yemek yiyeceğime söz verdim. Hadi, David."

David tam olarak neler döndüğünü anlamak için bir an tereddüt etti, ama hemen ardından onu takip edip dışarı çıktı.

Giles, Sharpe biraderlerin arkadan kendilerini izlediğini hissedebiliyordu. Kaçınılmaz olanı yalnızca bir süreliğine ertelediğini düşünüyordu. Çünkü Minerva'yı elinde tutmak istiyorsa, onu yanında şaperonları varken şehirde gezintiye çıkarmaktan daha fazlasını yapması gerekecekti. Ve bunun için başvuracağı taktikler de, Minerva'nın ağabeylerinin hoşuna gitmeyecekti.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu David şehir evine gitmek için dışarı çıkar çıkmaz.

"Sharpe biraderler benim Minerva'yla serveti için evlenmek istediğini düşünüyorlar."

"Öyle mi peki?"

Giles ağabeyine kızgın gözlerle baktı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Daha önce evliliği hiç düşünmezdin. Ayrıca Leydi Minerva'yla ilgilendiğini de ilk kez duyuyorum."

Giles sinirini bastırmaya çalışarak hızlandı. "Bu hiç ilgilenmediğim anlamına gelmez."

David içini çekti. "Bana bak, Giles, bir kadınla parası için evlenmenin baştan çıkarıcı olduğunu herkesten daha iyi biliyorum, ama..."

"Minerva ile parası için evlenmiyorum, kahretsin! Ve evet, senin örneğinden de gayet iyi biliyorum."

David'in ilk karısı Sarah ailesinin mirasçısıydı. Babalarının kötü yatırımları sonucu feci durumda olan Masters ailesini onun parası kurtarmıştı, ama kadın tek başına az daha David'in felaketine sebep olmuştu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Minerva Sarah değildi tabii.

Bir süre sessizce yürüdüler. Giles ağabeyine her şeyi anlatabilmeyi istedi, ama yapamazdı. Sessiz kalması konusunda Ravenswood'un kendisini uyarmış olması bir yana, Giles geçmişte İçişleri Bakanlığı için yaptığı işlere ailesini karıştırmak istemiyordu. David'in ketum davranamayacağından değildi elbette, ama ağabeyi ne kadar az şey bilirse ağzından bir şey kaçırma ihtimali de o kadar az olurdu. Böylece Giles'ın kendi akranları aleyhine muhbirlik yaptığını düşünen birileri tarafından herhangi bir zarara uğratılması da söz konusu olmazdı.

"Biraz durur musun!" diye haykırdı David.

Düşüncelere dalmış olan Giles o kadar hızlı yürüyordu ki David'in ne kadar geride kaldığını fark etmemişti. Ağabeyinin çevik adımlarla kendisine yetişmesi için durup bekledi.

"Yine ağrın mı var?" diye sordu.

David başıyla onayladı. "Bugün at binmeye gittim. Sonrasında hep ağrım oluyor."

Geçen yıl David ikinci karısını onu kaçıran adamdan kurtarmaya çalışırken bıçaklanmıştı. David'in nasıl ölümle burun buruna geldiğini hatırlayınca Giles hâlâ huzursuz oluyordu. Aptalca duyguların iradenin önüne geçmesince izin vermemenin kişi için neden en iyisi olduğunu gösteren başka bir örnekti bu. David, Charlotte'ı kurtarmak için adamın peşine düşmek yerine olaya polisin el atmasına izin verseydi, belki de yaralanmayacaktı.

Hatta daha en başta Charlotte'la tekrar birlikte olmasaydı...

Hayır, bunun için ağabeyini suçlayamazdı Giles. David kesinlikle âşıktı. Ama sorun da zaten buydu. Onun böyle tehlikeli şeyler yapmasına aşk neden olmuştu.

Giles asla bu kadar aptal olmayacaktı. Şu ana kadar aldığı davalar, karılarının sevgililerini bir anlık kıskançlıkla öldüren adamlarla ya da "gerçek aşkı" kaybedip kendini içkiye vermiş olanlarla veya birlikte olduğu kadınlara güzel şeyler almak için hırsızlık yapmaya başlayanlarla doluydu. Bir de "âşık oldukları" kadınlar tarafından ihanete uğrayan adamlar vardı tabii.

Alaycı bir ses çıkardı. Bir erkek evlenebilirdi pekâlâ, ama ya âşık olmak? Bunu yapan herhangi bir erkek dizginleri kadının eline vermiş oluyordu. Ve Giles böyle bir şeyi yapacağına kendini vururdu.

Giles ertesi sabah Halstead Hall'a geldiğinde, hâlâ görüşmeye gelen adayların olduğunu görünce şaşırdı. Hizmetkârlar adamların geldiğini görür görmez içeri kabul edemeyeceklerini söyleyip onları geri gönderiyorlardı ama bu adamları görmek bile Giles'ın sinirlenmesine yetmişti. Neden olduğundan emin değildi. Sonuçta en azından onun Minerva'yla birlikte olma şansı vardı. Bu heriflerinse yoktu.

Yine de Minerva gururunu bir kenara bırakıp kendi sınıfına mensup kadınlardan beklendiği şekilde davranırsa, muhtemelen düzgün bir koca bulabilirdi. Sadece servet avcılarının kendisine kur yapacağını sanıyordu, ama Giles

sosyetedeki centilmenlerin ona nasıl baktığını görmüştü. Onun yatakta nasıl olacağına dair yapılan kaba konuşmalara bile tanık olmuştu. Ama Minerva'nın ağabeylerinin kendilerini düelloya davet edeceğini bildikleri için bu adamların hiçbiri genç kadına karşı uygunsuz girişimlerde bulunmaya cesaret edemiyorlardı. Yani ona sahip olmak için onunla evlenmeleri gerekirdi.

Muhtemelen bu adamlardan bazıları böylesi kötü şöhretli bir ailenin kızıyla evlenmekten kaçınırdı. Ne var ki diğer bazıları, Sharpe ailesi skandalını, Plumtree servetinin kazandıracakları ve güzel bir kadının bedenine sahip olmanın getirecekleriyle karşılaştırır ve Leydi Minerva'nın yirmi sekiz yaşında bile olsa gerçekten iyi bir eş olacağına karar verirdi. Böyle düşünecek birkaç adamı aklına getirebiliyordu Giles.

Kaşlarını çattı. Bu konuda söyleyecek bir şeyi olursa, hiç kimse böyle düşünemezdi elbet.

İlk avluya açılan devasa kapıya yaklaşırken, Minerva'nın ağabeylerinin onun içeri girişini engellemek için talimat verip vermediklerini merak etti. Böyle bir talimat vermişlerse hiç şaşırmasdı. Kız kardeşleriyle konuşacaklarını söylemişlerdi –acaba Minerva onlara ne söylemiş olabilirdi? Muhtemelen gerçeği değil, yine de tamamen açık etmeden Giles'ın durumuna zarar verebilecek birçok şey söyleyebilirdi. Zaten dünkü öpüşmelerinden sonra Minerva, aralarındaki anlaşmayla ilgili kararını pekâlâ değiştirebilirdi.

Giles öpüştikleri için pişmanlık duyuyor değildi tabii. Kesinlikle değildi. Ve onu kısa süre içerisinde yeniden öpmeyi umuyordu. Kâhyanın ona Mavi Salon'a giden yolu bu kadar candan gösterdiğine bakılacak olursa, öpüşmeleri için çok fazla beklemleri gerekmeyebilirdi. Belli ki an-

laşmaları hâlâ geçerliydi –zümrüt yeşili kürklü mantosuna uyacak şekilde çok sayıda yeşil ipek fiyonk ve çiçeklerle bezenmiş geniş kenarlı şapkasıyla Minerva onu bekliyordu.

Ama Acem halısını adımlarken genç kadın sinirli görünüyordu. Nedenini tahmin edemiyordu Giles. Onun torununu gezdirmek için gelmesinden memnun görünen büyükannesi şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Giles ikisine de başını eğerek selam verdi. “Günaydın, hanımlar.”

Minerva ona öfkeyle baktı. “Bu hiç de iyi bir başlangıç değil, Bay Masters. Ben saat dokuzda demiştim. Ama şu anda çeyrek geçiyor.”

Büyükannesi, “Kaba olma, Minerva,” dedi.

“Pekâlâ, öyle olsun. Ama zamanında gelmek önemlidir.”

Kırsalda yapacakları bir gezinti için birkaç dakika geç kalmış olmasını bu kadar önemsiyor olması ne kadar tuhaftı.

“Affet beni, halletmem gereken bir işim vardı.”

“Ah, aldırma sen ona,” dedi Bayan Plumtree. “Ağabeyleri dün gece onu sorguya çekip senin hakkında sorular sordular, o da dün gecedan beri böyle asabi.” Bakışlarını Giles’ın üzerinde sabitledi. “İkinizin bir süredir arkadaş olduğunu düşünüyorlar.”

Kaşını hafifçe kaldıran Minerva, “Bu sonuca seninle konuştuktan sonra vardıklarını söylediler,” dedi. “Neden böyle bir şey ima ettiğini anlayabilmiş değilim. Onlara sadece bir kez dans ettiğimizi, daha başka bir şey olmadığını söyledim, ama hâlâ böyle düşünüyorlar.”

“Yani onlara yıllardır süren gizli kaçamaklarımızı an-

latınadın mı?" dedi Giles muzip bir ifadeyle. "Birlikte olabilmek için seni götürdüğüm Inverness'teki şatoyu, Venedik'teki gecelerimizi ya da İspanya'ya yaptığımız kaçamağı?"

Şüphe ifadesi yüzünden yavaşça silinen Bayan Plumtree, "Çok eğlenceli, Bay Masters," diye söze başladı. "Zan- nediyorum torunlarım, Minerva'yla olan bağlantınızın kitapları aracılığıyla olduğunu tahmin edemediler."

Minerva büyükannesine ağız açık bakakaldı. "O olayların romanlarımda olduğunu sen nasıl anladın, büyükanne?"

Bayan Plumtree burun büktü. "Ben okumayı biliyorum, kızım. Ve belli ki ağabeylerin bilmiyor görünse bile, Bay Masters da biliyor." Etrafına baktı. "Ağabeylerinden söz açılmışken, burada kalıp bu geziye itiraz etmek yerine Tattersall'a gitmiş olmalarına oldukça şaşırdım."

Minerva gözlerini kıpırttırdı ve ardından, "Evet, ben de öyle," dedi. Sonra da Giles'ın koluna girip çekiştirdi. "İşte bu yüzden onlar itiraz etmek için geri dönmeden hemen gitmemiz gerekiyor."

"Sizi geçireyim," dedi büyükannesi.

Bu tuhaftı. Bayan Plumtree dün olanları Freddy'den duymuş muydu yoksa? Elbette duymamıştı, yoksa onun Minerva'yla tek başına dışarı çıkmasına izin vermezdi.

Ama arabaya geldiklerinde, Bayan Plumtree'nin onları neden buraya kadar takip ettiği anlaşıldı.

Bakışlarını parlak siyah renkteki tekerleklerde gezdirirken, "Bu çok hoş bir araba, Bay Masters," dedi yaşlı kadın. "Ve birbiriyle uyumlu bir çift güzel at? Epey pahalıya mal olmuş olmalı."

Bu sözü Giles'ın gülümsemesine neden oldu. "Bu ara-

bayı ve atları satın aldığımı düşünüyorsunuz. Kumarda kazanmadığımı nereden biliyorsunuz ki?”

“Torunlarımın bana söylediğine göre nadiren kazanıyormuşsun.”

Bunun bir sebebi vardı: Kaybedenler, kazananlara göre çok daha fazla sırra ortak oluyordu. Üzüntülerini birayla bastırıyorlar ve bu sırada diğer kaybedenlerin hikâyelerini işitebiliyorlardı. İngiltere de geleceği için savaş halinde olduğundan, oyunu kurallarıyla oynamak istemeyen mutsuz vatandaşlarını tespit etmek için çok sayıda hikâyeye ihtiyaç duyuyordu; mesela bundan birkaç yıl önce Cato Komplosu’nu hazırlayıp kabine üyelerini ortadan kaldırmayı planlayan ve Giles’ın Ravenswood’u varlıklarından haberdar ettiği zorbalar gibi.

“Evet, ama işte buradayım ve bu güzel araba bana ait,” dedi Giles nazikçe. “Yani onu ya kendi kazandıklarımla alabilecek güce sahibim ya da torunlarınızın iddia ettiği sıklıkta kaybetmiyorum.”

“Ya da Fransızlar için çalışan bir casussun,” dedi Minerva keskin bir gülümsemeyle.

Bayan Plumtree kahkahalarla güldü. “Ailede casus hiç olmadı. Gerçi hatırladığım kadarıyla baban buraya bir casusun misafirliğe geldiğini söylüyordu –Kraliçe Elizabeth için her türlü hainliği yapan Sör Francis Walsingham.” Kaşlarını çatı. “Ah, tatlım, bu adamı Cromwell’den kaçarken Halstead Hall’da kalan şu koramiralle karıştırıyor olabilirim. Adı Main’li bir şeydi... Yoksa şu ünlü generalle mi karıştırıyorum? Adı neydi?”

“Büyükanne!”

“Ah, affedersiniz. Sizi yolunuzdan alıkoymak istemem.” Elini arabaya doğru salladı. “Gidin hadi. Keyfinize bakın.”

“Öyle yapacağız,” dedi Minerva ve ardından ayağını basamağa koydu.

Giles da yardım etmek için hemen arabanın kapısına koştu. Minerva onunla buradan çabucak ayrılmak için çok istekli görünüyordu. Normalde Giles'ın bundan koltukları kabarırdı, ama Minerva'nın yüzünde hesapçı bir ifade vardı. Belli ki bir şey yapmayı planlıyordu ve bu da hiç kuşkusuz Giles'ın hoşlanmayacağı bir şey olacaktı. Tıpkı kanarya yemiş bir kediye benziyordu.

Yan tarafındaki koltuğa eliyle vurdu. “Pekâlâ, gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?”

Sıçrayıp yerine geçen Giles dizginleri uşağından aldı, genç seyisinin arka taraftaki koltuğa yerleşmesini bekledi, ardından yola koyuldu. Bayan Plumtree onlara el salladı, ardından arkasını döndü ve kemerli yolda aksayarak yürümeye başladı.

Yolda giderlerken, Minerva'ya kısa bir bakış attı Giles. Genç kadının elbise seçimi onu çıldırtacak cinstendi. Tüm bu bağlar —onları teker teker çözmek istiyordu. Ayrıca elbisesinin üst kısmı da, iri hazinelerini zorlukla bastırabilen korseseinin altında şehvetli bir araştırmaya girişmenin nasıl olacağını merak ettirecek kadar dardı.

Koyu bal rengi bir bukle yanağına düşünce, Giles içinde birdenbire onu yerine koyma arzusu duydu. Ya da başlığını çıkarıp saçlarının hafif meşrep kadınlarıinki gibi, güzel sırtına özgürce dökülmesini istedi.

Yüce Tanrım, hafif meşrep mi —çıldırılmış olmalıydı. Her görüştüklerinde ona bunu yapmayı nasıl beceriyordu Minerva?

Anayola ulaştıklarında sola dönüyordu ki, Minerva elini elinin üzerine koydu. “Hayır, diğer yoldan gidelim, tamam mı?”

Giles gözlerini kısarak genç kadına baktı. "O taraf o kadar güzel değil."

"Gayet güzel," dedi Minerva, onu alarına geçiren cilveli bir bakışla. Ona neler yaptığının gayet farkındaydı. Ayartıcı kadın bundan zevk alıyordu, belki de muhtemelen bundan fayda sağlamaya çalışıyordu.

"Özellikle gitmek istediğin bir yer mi var, Minerva?"

"Kesinlikle yok. Sadece... diğer yolu tercih ediyorum."

Giles ona inanmıyordu, ama oradan gidecekti. Şimdilik. Çevirdiği oyunu anlayana dek.

Arabayı sağa döndürdü.

Genç kadın da yüzünde beliren memnuniyetle arkasına yaslandı. "Şimdi söyle bana, Giles, beni dün gece sorgulamalarına neden olacak ne söyledin ağabeylerime?"

"Aramızda gördüklerinden daha fazlası olduğunu."

Minerva arka taraftaki seyise şöyle bir bakıp sesini alçalttı. "Onlara maskeli baloda olanları açıklamamdan endişe duymadın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

Giles omuz silkti. "Amacına hizmet etmezdi. Ki sen her zaman amaçlarına göre hareket eden pratik bir insansın."

"Pratikmiş! Beni övmek istiyorsan, bunu bu şekilde yapamazsın."

Giles sesini alçalttı. Atlar gürültüyle ilerlerken seyisinin herhangi bir şey duyabileceğini pek sanmıyordu, ama riske girmenin de manası yoktu. "Bunun sözde bir sevgililik olduğunu söylemiştin. Seni övmek gibi bir görevim olduğundan bahsetmemiştin."

Minerva kahkaha attı. "Bu senin için çok mu zor bir iş yani?"

“Elbette.” Giles arabayı keskin bir dönemeçten geçirdi. “Sen bir yazarsın –sana edilecek iltifatlarda en iyisini beklersin. Ayrıca dün ailenle uğraşmak zorunda kaldığım ve bugün de seni geziye çıkarabilmek için şafak vakti kalkıp, önümüzdeki bir duruşmayla ilgili işlerimi halletmek zorunda kaldığım düşünülürse, hazırlanmak için hiç zaman bulamadım.”

Gözleriyle sanki bir şey arıyormuşçasına yolun ilerisini taradı Minerva. “Siz avukatların süslü konuşmalar yapmaya doğuştan yeteneği olduğunu sanırdım.”

“Pekâlâ.” Giles boğazını temizledi. “Leydi Minerva, saygın bir avukatın huzurunu bozma girişiminde bulunmakla suçlanıyorsunuz? Kendinizi nasıl savunacaksınız?”

Minerva şüpheyle baktı. “Bu süslü konuşma sayılmaz ki.”

“Biz avukatların bildiği tek süslü konuşma türü bu. Evet, kendinizi nasıl savunacaksınız?”

“Suçlamayı reddediyorum.”

“Aksini söyleyen tonlarca kanıtım var. İlk olarak, hakkımda kitaplar yazıyorsunuz.”

“Bu kanıt, sizin davanızla ilgili değil, beyefendi. Onları sizin huzurunuzu kaçırmak için yazmadım, çünkü okuyacağınız aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece kendi hevesim için yazdım. Böylece kanıtınız çürümüş oluyor.” Önce doğru eğildi. “Bu araba daha hızlı gidemez mi?”

Giles hızını artırmak için hiçbir şey yapmadı. Eğer Minerva ondan bir şey istiyorsa, bunu kendi ağızıyla istemesi gerekecekti. “Başka kanıtlarım da var. Beni büyükannenle savaştığım için kullanıyorsun.”

“Ama bunu senin huzurunu kaçırmak için yapmıyorum.” Genç kadın gözlerini kırptırdı. “Bu sadece işin

güzel yan faydalarından biri. Suçu kasıtlı olarak işlemeye çalıştığımı kanıtlayamazsan, bana karşı olan davayı çabucak kaybedersin."

"Bakıyorum da hukuktan biraz anlıyorsun. Ama şunu bilmelisin ki, kasıtlı olduğunu kanıtlayamayacağım bir davayı asla alınam." Giles, Minerva'ya doğru sokulurken sesi baştan çıkarıcı bir fısıltı halini aldı. "Kanıtlarımın ilki, bu sabah beni baştan çıkarmak için vücudunu en iyi şekilde gösterecek bir elbise giymiş olman. Yanaklarına allık sürmüşsün ki bu da normalde asla yapmayacağın bir şey. Mücevher de takmazsın, ama kulakların kremisi tenini vurgulayan inci küpelerle bezeli, ince bileklerine de dikkat çekici altın bilekler takmışsın. Bütün bunlar, huzurumu kasten bozmak istediğinin son derece açık birer kanıtı."

Minerva'nın yanakları hafifçe kızardı. "Çok iyi bir gözlemcisin."

"Her zaman öyle olmuşumdur." Bu yeteneği hükümet için muhbirlik yaparken çok işine yaramıştı. Ve aynı yetenek Minerva'yla mücadele ederken de işine yarayacaktı. "İşte bu yüzden senin özellikle belli bir yere, muhtemelen de benim gitmek istemeyeceğimi bildiğin bir yere gitmek istediğini fark ettim. Yeni güzergâhımızı bana rahatlıkla söylemen için Halstead Hall'dan yeterince uzaklaştık mı? Yoksa Londra'ya giden yolu yarılایana kadar bekleyelim mi?"

Minerva'nın irkildiğini görünce büyük bir tatmin yaşıyordu. Onu aptal mı sanıyordu bu kadın?

Minerva seçeneklerini kafasında tartıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Ardından da, "Aslında gideceğimiz yeri sen de seveceksin. Gabe bu sabah saat onda yarışacak. Yarışı izlemek istiyorum. Şüphesiz sen de istiyorsundur."

Giles buna hazırlıksız yakalanmıştı işte. Bu haberi nasıl gözden kaçırmıştı? Ah, ama nasıl kaçırdığını biliyordu. Din vahşi bir kadını ikna etmekle meşgul olmuştu. "Dürist olmak gerekirse, bugün yarışacağını bilmiyordum."

Minerva alaycı bir ses çıkardı. "Beni kandırmaya çalışmayı bırak."

"Tanrı aşkına, sana doğruyu söylüyorum. Senin etrafında iyice birlikte olan ağabeylerin belli ki sırlarını benimle paylaşmamaya karar vermişler."

Minerva'nın dudakları çizgi şeklini aldı. "Fark etmez. Yarışın nerede olduğunu biliyorum. Ve senden beni oraya götürmeni istiyorum."

"Kadınlara göre bir yer değil."

"İyi ya işte! Büyükannem beni Gabe'in özel yarışlarından birine götürdüğünü ve beni böyle kalitesiz, düşük sınıftan insanlarla muhatap ettiğini duyarsa, benimle evlenince ailenin adını daha fazla skandala karıştıracığını düşünür ve evlenmemize dünyada izin vermez."

Giles içten içe öyle olmamasını umut etti. "Sen öyle diyorsan."

"Tamam, acele et o zaman. En başına yetişmek zorunda değiliz, ama bunun işe yaraması için en azından ağabeylerimin beni orada görmesi gerek."

Kahretsin. "Onların beni dövüp pestilimi çıkarmasını izlemeye kararlısın, değil mi?"

"Aptal olma. Onların seni dövmesine izin vermem. O zaman ne işime yararsın ki?"

Giles çenesini sıktı. Ne işe yarıyordu ki gerçekten? Minerva'nın bu yeni oyunuyla eğlendiğini düşünmeye başladı. Görülen o ki Minerva onu kitaplarında şamar öğ-

lanı olarak kullanmaktan sıkılmış ve artık gerçek hayatta kullanmaya karar vermişti.

“Bu yarış tam olarak nerede?”

“Gerçekten bilmiyor musun?”

“Bilsem sorar mıyım?” diye atıldı Giles.

“Bu kadar sinirlenmene gerek yok.” Minerva yerine yerleşti. “Freddy’ye göre, Turnham’daki bir hanın yakınlarında.”

Giles sırtında bir ürperti hissetti. “Gabe yine iğne deliğinden iplik geçirmeye mi çalışacak?”

“Ne bileyim ben? Aynı anda hem bir iğne deliğinden iplik geçirip hem de nasıl yarışacak anlamadım doğrusu!”

“Bir iğne deliği değil, Minerva. Sadece iğne deliği. Turnham yakınlarında yarışmasının tek sebebi bu.” Minerva’ya bakmak için dizginleri çekti. “Freddy, Gabe’in kimle yarışacağını söyledi mi?”

“Hayır. Ve neden duruyorsun?”

“Çünkü seni eve götürüyorum.”

Arabayı döndürmeye çalışırken, Minerva aşağı atladı. “Götürmüyorsun! Gabe’i yarışırken görmek istiyorum!”

Giles da atları durdurup aşağı atladı, ama seyisine olduğu yerde kalmasını işaret etti. “Bu yarış görmek istemezsin tatlım. Gabe iğne deliğinden son kez geçmeye çalıştığında kolunu kırdı. Bu sefer Tanrı bilir neresini...”

Minerva’nın beti benzi attı. “Aman Tanrım.”

Yarış pisti, Turnham eteklerindeki iki büyük kaya parçasının arasından geçiyordu. Yarış çevreleri de bu tehlikeli piste “iğne deliği” diyordu, çünkü bu iki kaya parçasının arasında pist iki aracın yan yana geçmesi için çok dardı, bu yüzden arabalardan biri diğerinin geçmesine izin vermek için geride kalmak zorundaydı. Dizginleri ilk kim çekerse

yarışı genelde o kaybediyordu; kaybedilen mesafeyi bu iki kaya parçası ile bitiş çizgisi arasında telafi etmek neredeyse imkânsızdı.

Turnham halkından bir kısmı yolu kapatmayı teklif etmişti, ama yerel meyhane ve han sahipleri burada yapılan özel yarışlardan bir hayli para kazanıyorlardı. Pistte gerçekleşen ölüm olayı bile hiç kimsenin eğlencesini bozmadı. Hatta yarışan genç erkekler için bu, durumu daha da heyecanlı hale getiriyordu.

“Gabe ve Chetwin arasında gerçekleşebilecek yeni bir yarıştan konuşuluyordu, çünkü Gabe’in geçirdiği kaza yarışın yarıda kalmasına neden olmuştu,” dedi Giles, “ama ağabeylerinin Gabe’in bu yarışa katılmasına izin vereceğini asla düşünmemiştim.”

Minerva’nın gözleri buz gibiydi. “Gabe’in ağabeylerimi dinleyeceğini düşünüyorsan, onu hiç tanıımıyorsun demektir. Konu Chetwin ve yarış olduğu zaman kimseyi dinlemez. Onu durdurmak zorundayız” Eteğini toplayıp tekrar arabaya bindi. “Hadi!”

“Kahretsin, Minerva, bunu yapa-”

Minerva dizginleri hemen eline aldı ve hareket etmeleri için atlara hafifçe vurdu. “Seninle ya da sensiz, ben mutlaka gideceğim.”

Seyisi ona panik içinde bakarken, Giles arabayı yakalamak için hızla koştu ve ardından arabaya atladı. Minerva’nın elinden dizginleri alıp atları koşturmaya başladı.

“Ağabeylerin ona engel olamıyorsa,” dedi, “sen nasıl engel olabilirsin ki?”

“Denemek zorundayım, anlamıyor musun?” Genç kadının yüzü bembeyazdı. “Roger Waverly’nin ölümünden sonra Gabe’in yıllardır neler çektiğini biliyor musun sen?”

Gabe'in Ölüm Meleği olduğuna dair tüm o iğrenç konuşmalar..."

Alt dudağını ısırdı. "Bay Waverly'nin kayalara çarpması Gabe'in suçu değildi. Geçemeyeceğini anladığı zaman Bay Waverly dizginleri çekmiş olsaydı... Ama hayır, adam Gabe'i yenmek zorundaydı. Gabe'in kendisini yenilgiye uğratmasına dayanamazdı. Ve Gabe de o zamandan beri eskisi gibi değil. Vurdumduymaz gibi davranıyor, ama ne zaman Bay Waverly'nin adı geçse yüzünün aldığı şekli görüyorum. Gabe'in ne kadar acı çektiğini biliyorum."

"Waverly ailesinin çektiğinden çok daha azdır sanırım," dedi Giles çekingen bir ifadeyle.

Minerva'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Büyükbabası tek erkek torununu kaybetti, Waverly'nin kız kardeşi de tek erkek kardeşini. Gabe bu yarışa girerken neye bulaştığını biliyordu. Bunu asla kabul etmemesi gerekirdi."

"Daha on dokuz yaşındaydı, Tanrı aşkına! Sen on dokuzunda hiç yanlış bir şey yapmadın mı?"

İstemeden ağabeyinin müstakbel eşiyle arasını bozduğu geceyi düşününce Giles irkildi. "Ama Gabe artık on dokuz yaşında değil," diye ısrar etti.

"Evet, ama o bunu aile meselesi olarak görüyor. Chetwin anneme hakaret etti."

Giles bunu bilmiyordu. Birkaç ay önce Chetwin'in o ilk meydan okumasına yol açan olaya tanık olmamıştı —o sırada Ravenswood için bir araştırma yapmak üzere Bath'deydi. "Lanet olsun."

"Ben de aynen öyle hissediyorum," dedi Minerva.

Giles bir dönemeci normalden daha hızlı alarak

Minerva'nın üzerine doğru savrulmasına neden oldu. "Gabe'in kolunu tam olarak nasıl kırdığını biliyor musun?"

"Oliver, Chetwin'i sollarken arabasının arka tarafının kayalardan birine çarptığını söylemişti, ardında da araba yuvarlanarak parçalarına ayrılmış ve Gabe de arabadan dışarı savrulmuş."

"Doğru. Yani kolu yerine pekâlâ boynunu da kırabilirdi. Bunu izlemeye dayanabileceğini hiç san-"

"İzlemeyeceğim zaten. Ona engel olacağım." Genç kadının sesi gürleşti. "Onun Bay Waverly gibi korkunç şekilde ölmesine izin vermeyeceğim."

"Yarış saat kaçta olacak?" diye sordu Giles.

"Onda."

"Saatimi kontrol eder misin? Ceketimin sol cebimde."

Minerva söyleneni yaptı ve ardından haykırdı. "Neredeyse on olmuş bile."

"Yetişemeyeceğiz."

Minerva saatini ceketinin cebine geri koydu. "Ama Turnham'ı buradan görebiliyorum, kalabalığa bakacak olursak yarış kasabanın bu tarafında."

"Evet, ama yarış için kaç kişinin pistin kenarına dizildiğine baksana. Aralarından geçemeyiz."

Bu sırada bir el silah sesi duyuldu ve her ikisi de bunun ne olduğunu biliyordu.

"Ah, Giles," diye bağırdı Minerva kolunu sımsıkı tutarak. "Çok geç kaldık."

"Merak etme, Gabe'e bir şey olmayacak." Eğreti yarış pistine daha yakın olmak için arabayı yoldan çıkararak kalabalığın olduğu tarafa doğru kırdı. "Kardeşinin ölümden kurtulmaya müthiş bir yeteneği var."

Bu Minerva'ya yeterli gelmiş gibi görünmüyordu. Giles'in başka hiçbir erkeğe yaptığını görmediği şekilde onun kollarına yapıştı Minerva.

Giles diz ginleri çekip arabadan aşağı atladı ve Minerva'nın da inmesine yardım etti. Ardından arabayı seyisine bıraktı ve yanında Minerva'yla kalabalığa doğru yürüdü. Kalabalığı geçmeleri birkaç dakikalarını aldı. Gabe'in Chetwin'in hemen önünde iki kayalığın arasına girişini görmek için tam zamanında ön çizgiye ulaşmışlardı.

"Yüce Tanrım..." Yüzü bembeyaz kesilen Minerva, kolunu sıkı sıkı tutup güçlükle nefes aldı.

Bunun üzerine Giles bedeninin garip bir koruma içgüdüleriyle dolduğunu hissetti. Minerva'nın elini tutup sıktı. Bunu görmemesi için bir şeyler yapabilmeyi ne kadar istedi.

Gabriel Sharpe'in aile onurunu bu kadar büyük bir olay haline getirmemesini ve daha fazla anlayışa sahip olmasını ne kadar isterdi.

Gabe kayalıkların arasından geçene kadar nefeslerini tuttular.

"Tanrıya şükürler olsun," diye fısıldadı parmaklarını kollarına geçirmiş olan Minerva.

Ardından Chetwin de zarar görmeden kayalıklardan geçene kadar yine nefeslerini tuttular. Chetwin kayalıklardan geçer geçmez arayı kapatmaya çalıştı, ama Gabe bitiş çizgisine daha yakın görünüyordu. Kalabalık kırmızı kurdelerle işaretli iki direğin yanına akın etti.

"Lord Gabriel kazanıyor," diye haykırdı yakınlarından bir ses. Ardından başkaları da haykırdı.

Arkası onlara dönük bir adam, "Her daim kazanıyor

aten, lanet olsun,” diye homurdandı. “Hep onlar kazanıyor.”

Adam arkasına dönüp Turnham’a gitmek üzere yola çıkarken, Giles adamın yüzünü yandan da olsa görmeyi başardı ve bir an irkildi.

Kısık bir sesle, “Minerva,” dedi. “Annemin kuzeninin burada ne işi var?”

Altıncı Bölüm

Gabe bitiş çizgisini geçtiğinde ardından gelen tezahüratın gürültüsü içinde Minerva, Giles'ın söylediklerini duymadı. Kardeşinin yarıştan sağ salım çıktığını görünce rahatlamıştı, yüzünde bir gülümsemeyle Giles'a döndü. "Ne dedin?"

"Desmond Plumtree burada. Gabe'in yarışlarını genelde izler mi?"

Minerva bakışlarını, Turnham'a doğru yürümekte olan ellili yaşlardaki adama çevirdi. Evet, bu kuzeniydi. Onun bu dar kenarlı, rengi atmış kunduz kürkü şapkasını nerede görse tanırdı. Yanındaysa yirmi altı yaşındaki oğlu Ned vardı.

"Desmond'un buraya niçin geldiğini bilemiyorum," dedi. "Her zaman kendi deyimiyle bizim 'taşkınlıklarımızı' onaylamayacak kadar ukala davranmıştır. Ve buradan en az yarım günlük mesafede bulunan Rochester'da yaşıyorlar. O ve Ned'in burada ne işi olabilir ki?"

Giles gergin ifadeyle, "Benim de merak ettiğim bu," dedi. "Bu Turnham'a ilk gelişi değil."

Minerva ürperdi. "Ah, Tanrım, haklısın."

Giles bakışlarını ona çevirdi. "Biliyor muydun?"

"Anne ve babamızın ölümünde Desmond'un parmağı olabileceği ihtimali hakkında Jarret'in taşıdığı şüpheleri mi? Elbette biliyorum. Evimizde hiçbir şey saklı kalmaz."

Giles şüpheyle baktı. "Jarret sana söylemiş olamaz."

"Söylemedi zaten." Giles'a süklüm püklüm bir gülümsemeyle baktı. "Ama Oliver'la konuşurlarken kulak misafiri oldum. Jarret anne babamızın öldüğü gün Desmond'un Turnham'da kaldığını ve atıyla ilgilenen seyisin de Desmond'un artık her neredeyse oradan hana döndüğü zaman paçasında kan olduğunu iddia ettiğini söyledi."

Bu sırada Giles koluna girerek arabasına doğru hamle yaptı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Minerva.

"Plumtree'lerin neden burada olduğunu anlamak için onları takip ederken, seni de burada seyisimin yanında bırakıyorum. Görünüşte herhangi bir sebep olmadan Desmond'un yeniden Turnham'da olması tuhaf. Bu belki annenle babanın öldüğü gece neden burada olduğunu da aydınlatır."

Minerva kolunu çekti. "Onu takip edersen, ben de gelirim." Turnham'a gitmek üzere yarıştan ayrılanların peşine takılıp yola çıktı. "Bahsettiğimiz benim ailem, sen de biliyorsun."

Giles çileden çıkmış gözlerle ona bakıp hemen yanında yürümeye başladı. "Yarıшта ağabcylerinin seni görmesini istediğini söylememiş miydin?"

"Bu çok daha önemli." Desmond'un buraya gelmiş olması garipti. Ne anlama geliyordu acaba? "Ve ikimiz birlikteyken bu olayı çözme şansımız daha yüksek."

"Pekâlâ. Ama benim arkamdan geleceksin. Bizi görme-

si hiç iyi olmaz. Hatta kendisinden şüphelendiğimizi fark ederse tehlikeli bile olabilir.”

“Şimdi gerçekten de casus gibi oldun,” diye takıldı Minerva.

“Herkesi o kurgusal dünyana ne derece uyacağı açısından değerlendirdiğin için sadece,” diye karşılık verdi Giles hafifçe gülümseyerek.

“Kurgusal dünya,” diye kıkırdadı Minerva. “Bunu sevdim. Bir kitapta kullanayım bari. Hatta Rockton’a bile söyletebilirim.”

“Artık Rockton hakkında hiçbir şey yazmayacaksın, unuttun mu?” Bakışları ilerideki bir noktaya takıldı. “Kara Boğa’ya giriyorlar.”

“Burası Desmond’un on dokuz yıl önce Turnham’a geldiğinde kaldığı yer.” Minerva kısık sesle konuşmuştu, çünkü etraflarındaki adamlar da Kara Boğa’ya gidiyorlardı.

“Ben olsam bundan çok fazla anlam çıkarmazdım, sonuçta Turnham’daki tek han burası. Tıpkı etrafımızdaki diğer beyler gibi onlar da hanın meyhanesinden yararlanmaya gidiyor olabilir.”

“Handa konaklayıp konaklamadıklarını öğrenmenin kolay bir yolu var,” dedi Minerva. “Desmond’un arabasının ahırda olup olmadığından anlayabiliriz.”

Ahıra doğru ani bir dönüş yaparak, “İyi fikir, sevgilim,” dedi Giles. “Kitaplarını bu kadar akıllıca kurgulamana şaşmamalı.”

Giles’in bu iltifatı, Minerva’yı, daha önce yaptığı “ipekten” ve “alımlı vücut” gibi iltifatlardan daha çok heyecanlandırmıştı.

Ahırın yanından hızla geçtiler. “Gördüğünde arabasını tanıy mısın?” diye sordu Giles.

"Elbette. En sevdiği arabası, berbat mavi bir renge boyanmış çirkin bir arabadır." Ahıra şöyle bir baktı. "İşte orada, Giles. Handa kalıyor. Neden?"

Yürümeye devam ettiler. "Bilmiyorum, ama görülen o ki buraya sadece Gabe'in yarışını izlemek için uğramamış." Hana dönüp bakmak için ahırların diğer ucunda durdu. "En azından şey, öğrenebilseydik..." Aniden durdu. "Ah, dikkatli ol, geri geliyor."

Hızla Minerva'yı ahırların diğer yanına çekti. Onlar olan biteni gizlice izlerken, Desmond ve Ned hanın avlusunu geçti. Desmond seyisle konuştuktan sonra arabaya bindiler ve Ealing yönüne doğru yola koyuldular.

Gözlerini kısan Giles, Minerva'ya döndü. "Burada ne işi olduğunu öğrenmek için bir fikrim var. Hadi gel."

Minerva'nın koluna girip hana doğru ilerledi. Yürürlerken eldivenlerini çıkarıp ceketinin cebine soktu, ardından diğer cebinden bir yüzük çıkardı ve sol yüzük parmağına taktı. "Bana ayak uydur, Minerva."

Elini eline aldığı anda, Minerva yüzüğe baktı ve aniden ırkıldı. Bu, kibar unvanlara sahip centilmenlerin taktığı türden bir mühür yüzüğüydü.

Minerva ona bu yüzüğü nasıl edindiğini sormadan, Giles içeri kendinden emin adımlarla yürüdü ve doğruca han sahibinin yanına gitti. Han sahibi o sırada, aniden içki içmeye gelmiş erkek kalabalığını uygun yerlere yerleştirmesi için garsonlara talimat vermekle meşguldü.

"Merhaba hancı," diye seslendi han sahibine. "boş odanız var mı? Yoksa bu kalabalık hepsini tuttu mu?"

Han sahibi hızlıca onlara baktı ve ardından kocaman gültümsedi. "Hayır, efendim. Onlar sadece yarış sonrasında içmek için geldi. Akşama gidecekler. Bu geceliğine odaya mı ihtiyacınız var?"

“Birkaç gece için aslında.” Minerva konuşmaya başla-
yacaktı ki, Giles onu uyarırcasına elini sıktı. Ardından da
lütfedermiş gibi ekledi: “Ben Durham’dan Lord Mander-
ley ve bu da eşim.”

Hancının gözleri parladı. Görünen o ki Giles’a inan-
mıştı, zaten kim inanmazdı ki? Her zaman olduğu gibi
Giles lordlara yakışır şekilde giyinmişti –ceketi ve koyu
kahverengi pantolonu geniş omuzlarıyla kaslı bacaklarını
ortaya çıkaracak şekilde özenle dikilmişti, yeleği kaliteli
ipek kumaştandı, çizmeleri de mükemmelen cilalanmıştı.

Üstelik kendini beğenmiş bir hali vardı. “Hanınız bi-
zim için yeterli görünüyor,” diye devam etti. “Buraya satın
almak için mülk bakmaya geldik. En azından bu haftayı
burada geçirmek istiyoruz, ama hanınızın bize uygun olup
olmadığına karar vermeden önce bir sorumuz olacak.”

Han sahibi müthiş bir coşkuyla, “İstedığınızı sorun,
lordum,” dedi.

Minerva, adamın yüzünde bir hafta boyunca iyi bir oda,
pahalı yemekler ve arabasıyla atları için de kaliteli bir ahır
hizmeti isteyecek zengin bir lordtan kazanabileceği parayı
hesap ettiğini görebiliyordu.

“Hana yaklaşıırken,” dedi Giles, “tanıdığımızı düşündü-
ğümüz birini gördük. Bay Plumtree diye biri?”

“Evet, efendim. Bay Plumtree oğluyla birlikte kalıyor.”

Giles kaşlarını çatıp Minerva’ya döndü. “Sana o oldu-
ğunu söylemiştim, sevgilim. Zavallı kardeşime yaptıkla-
rından sonra o adamı görmeye tahammül edemem.”

Oyununa eşlik eden Minerva onu yatıştırırcasına, “Ah,
sorun çıkmayacağına eminim, sevgilim,” deyip han sahibi-
ne gülümsedi. “Uzun kalmıyor, değil mi?”

“Ah, hayır, hanımefendi, sadece bir gece daha burada,”

dedi aceleyle han sahibi. "Ve hatta şu an burada bile değil. Gezmeye gitti."

Giles, "Gezmeye mi!" diye haykırdı. "Yani, sık sık buraya geliyor, öyle mi?"

"Hayır, efendim, kesinlikle değil! Yirmi yıldır hiç gelmemiştii... ta ki birkaç ay öncesine kadar."

"Ama, bu gece burada olacak." Giles derin bir iç çekişle Minerva'ya baktı. "Ealing yakınlarında başka bir han bulsak daha iyi olacak. Gerçekten, tatlı balım, o civarda buraya göre ihtiyaçlarımızı karşılayacak daha fazla mülk var."

Tatlı balım mı? Minerva gülmemek için kendini zor tuttu. "Ama ben çok yorgunum. Burada kalamaz mıyız?"

"Bilmiyorum. Bay Plumtree ile karşılaşsak, kendime hâkim olabileceğimi sanmıyorum."

"Lordum," diye söze girdi han sahibi, "karşılaşmaya-
cağınıza yemin ederim. Size hanın bambaşka bir yerinde kalacağınızı garanti ediyorum."

"Herhalde handaki odayı o almıştır," diye söylendi Giles.

"Ah, hayır efendim. En iyi odamız arka tarafta, onun odası ise avluya bakan ön tarafta. Yani sizin de gördüğünüz gibi herhangi bir sorun olmayacak."

"Hadi, tatlım. Eminim bir geceliğine onu görmezden gelebiliriz," dedi Minerva.

Giles aksi bir ifadeyle han sahibine baktı. "Bizi bu konuda temin edebilirsiniz..."

"Size yemin ederim ki bir an için bile olsa Bay Plumtree'nin varlığına tahammül etmek zorunda kalmayacaksınız. Size odanızı göstereyim. Beğeneceğinize eminim."

Han sahibi diğer konuklarını unutmuş halde aceleyle merdivenlere koştu.

Minerva ve Giles da ardından giderken, Minerva, "Beni yalnız yakalamak için başvurduğun bir taktik değildir umarım."

"Aa, tatlı balım, böyle bir şey yapar mıyım hiç?" diye takıldı Giles.

"Yapsan hiç şaşırınam."

Odaya yaklaşırlarken Giles, "Onun odası tam olarak neredeydi?" diye sordu.

"Göstereyim, efendim." Han sahibi onları koridorun sonuna götürdü ve diğer tarafı gösterdi. "Soldaki son oda. Saat geç olana kadar dönmez, eminim siz de o saate kadar odanıza çekilmiş olursunuz."

Giles iç çekti. "Pekâlâ, eşim bu kadar istediği için burayı tutuyoruz." Han sahibinin eline bir miktar altın bıraktı.

Adamın gözleri açıldı. "Evet, lordum, kesinlikle." Onları odalarına geri götürüp kapısını açtı. "Bavullarınızı alıp getirmesi için birini göndereyim mi?"

"Adamım bavullarımızla birlikte arkadan başka bir arabayla geliyor. O geldiği zaman beni haberdar edebilir misiniz?"

"Elbette." Han sahibi anahtarları Giles'a teslim etti. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Şimdilik böyle iyiyiz. Eşim dinlenmek istiyor."

"Elbette, lordum."

Adam gider gitmez Minerva, "O kadar güzel yalan söylüyorsunuz ki neredeyse beni bile inandıracaktınız banyım."

"Ben de aynı şeyi sizin için söyleyecektim, tatlı balım," diyerek gülümsedi Giles.

"Bana bir daha öyle dersin, kendini bedeninde artık olmayan hayati kısımlarını ararken bulursun."

“Ne kadar mızıkçısın.” Giles koridora çıkıp her iki tarafta da baktı. Etrafta kimse yoktu.

“Hadi gel,” dedi ve Desmond'un odasının bulunduğu yöne gitti.

Ne yapacağını merak eden Minerva da onu takip etti.

Giles kapıya uzanıp açmayı denedi. Kilitliydi. “Tel tokalarından birini ver bana.”

Minerva tokalarından birini saçından çıkarıp ona uzattı. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

Giles kilidi kurcalamaya başladı. “Odasına göz atacağız, başka ne yapacağız ki?”

“Giles Masters, sen kilitli kapıları açmayı nereden—”

“Ben suçlularla çalışıyorum, unuttun mu? Sonuçta bana bir iki numara gösterdiler. Anahtarımı koyduğum yerde bulamadığımı fark ettiğim ve eve sarhoş halde geldiğim zamanlarda çok işe yarıyor.”

Minerva şüpheli gözlerle ona baktı. Böylesi kuşku uyandırıcı bir yetenek için uydurulduğunu duyduğu en saçma mazeretti bu.

Giles'in kilidi açması birkaç saniye sürdü. Ardından Minerva'yı içeri alıp kapıyı kapattı. Doğruca köşede duran valizin yanına gitti.

Minerva odaya göz attı. Çekmeceli dolabı, geniş yatağı, soyunma paravanı, sevimli küveti, mavi porselen sürahiyle aslında yolcu hanı standartlarına göre gayet hoştu. “Ne arıyorsun?”

“Bize oğluyla burada neden bulunduğunu söyleyecek herhangi bir şey.”

“Herhalde sağlıkları için değil,” dedi Minerva, meşeden yapılmış masanın üzerindeki bir yığın boş şarap şişesine ve

yatağın yanındaki çamurlu çizmelere göz atarken. "Birileri çamurlu yolları dolaşıyor. Avlanmak için belki de?"

İtinayla valizi karıştıran Giles, "Av mevsimi değil ki," dedi.

"On dokuz yıl önce, bu handaki seyise üzengisindeki kanın avlanırken olduğunu söylemişti."

"Biliyorum. O zaman da av mevsimi değildi."

Minerva soğuk bir ifadeyle, "Ne avladığına bağlı," dedi. "Ya da kimi."

Giles doğruldu ve yüzünde sert bir ifadeyle ona bir şey uzattı. "Gerçekten de öyle."

Minerva daha da yakından bakınca Giles'in elinde tuttuğu şeyin kaba, elle çizilmiş bir harita olduğunu gördü. Bir kez baktıktan sonra tüylerinin ürperdiğini hissetti. "Galiba bu bizim aile aramız."

"Benzediği konusunda aynı fikirdeyim, ama üzerinde tarlalardan, ormanlardan ve tepelerden başka bir şey olmadığı için kesin bir şey söylemek zor. Ayrıca bazı sınır işaretleri de yanlış görünüyor." Giles elindeki haritayı dikkatlice inceledi. "Eğer bu sizin arazilerinizin haritasıysa, Plumtree bununla ne yapmak istiyor olabilir?"

"Bilmiyorum. Giles, onun gerçekten annemle babamı öldürmüş olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Henüz kesin bir şey söylemek için yeterli delilimiz yok. Ama o yapmışsa, sebebi neydi? Ve hunca yıl sonra neden dönüyor... tabii gerçekten geldiği yer burasıysa?" Valizin başına geri dönüp, "Sen de oradaki çekmecerlere baksana. Herhangi bir gazete, mektup veya benzeri şeyler bulabiliyor musun, bir bak."

Bu sırada koridordan duyulan ani bir sesle ikisi de irkildi.

“Seni aptal, burada bıraktığına inanamıyorum,” diyen Desmond’un sesi duyuldu. “Harita olmadan hiçbir yere gidemeyiz.”

Minerva’ya uyarın bir ifadeyle bakan Giles, haritayı hemen valize koydu ve ona başıyla soyunma paravanının arkasını işaret etti. Kapı açılmadan saniyeler önce o ve Giles paravanın arkasına saklanmayı başarmıştı.

Neyse ki orada bir sandalye vardı. Giles hemen sandalyeye oturdu ve kafalarının görünmemesi için Minerva’yı da kucığına oturttu. Minerva’nın kalbi deli gibi atıyordu, ama Giles şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Desmond’un sesini tekrar çok yakınlarında duyunca bile yerinden zıplamadı. Oysa Minerva aklını kaybedecek gibiydi.

“Tanrı’nın üstüne yemin ederim,” diye homurdandı Desmond, “nasıl bu kadar geri zekâlı olabilirsin? Kapıyı da kilitlememişsin.”

“Hayır kilitlemiştim! Neden sürekli beni suçluyorsun?”

Giles kollarını Minerva’nın beline dolarken, Minerva da kalp atışlarını Desmond’un duyacağından korkarak ona yaslandı. Onları burada bulursa Desmond ne yapardı acaba? Annesine ve babasına ne yaptığını düşününce—

Hayır, bu aptalcaydı. Ailesinin ölümüne karışmış olsa bile, Desmond böyle bir yerde oğlunun yanında ona ve Giles’a zarar verecek kadar aptal olamazdı. Hem zaten eğer Giles hancıyı ikna ederek buralara kadar girebildiyse, yine ikna yeteneğini kullanarak buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdi.

“Seni suçluyorum, çünkü ne zaman bir şeyler ters gitse, bu genelde senin hatan oluyor,” diye söylendi Desmond, Ned’e. “Haritayı burada bırakan sensin.”

“En azından şimdi çizmelerini değiştirebilirsin,” dedi Ned. “En iyi ayakkabılarını mahvetmek istemezsin.”

“Öyle sanıyorum. Ah, harita da orada, valizin en üstünde! Şuraya bak!”

“Yemin ediyorum ki odadan çıktığımızda orada değildi.”

Desmond, “Elbette oradaydı,” diye atıldı. Bu sırada sanki üzerine oturmuş gibi yatak gıcırdadı. “Hiçbir şey aradığın yok. Bu sefer seni buraya neden getirdiğimi ben bile bilmiyorum.”

“Çünkü kılıç kullanabiliyorum, işte bu yüzden.”

Minerva ürperdi. Yüce Tanrım. İkinci kuzeni bu küçük yeteneği ne zaman edinmişti?

“Amma da işimize yarıyor ya,” diye söylendi Desmond. “Hadi gel de şu çizmeleri giymeme yardım et.”

Minerva çığlık atmak istedi. Bu iki adam daha ne kadar kalmayı düşünüyorlardı? Sessizce olan biteni izleyen Giles’a bakmak için kafasını kaldırdı. Yakalanma ihtimallerinden az da olsa endişe duymuyor muydu bu adam? Ya Ned kullanmakta usta olduğu kılıcı kullanırsa? Giles sanki her gün tehlikeli durumların içindeymiş gibi davranıyordu.

Böyle düşününce korkudan kanı çekildi. Belki de öyleydi. Ya Giles’ın bunca tuhaf şeyi bilmesinin bir sebebi varsa? Ya gizli bir planın parçası olmuşsa? Rockton gibi o da Fransızlar adına çalışan bir casus bile olabilirdi!

Giles. Bir casus. Hayır, hayal gücü ona hâkim oluyordu. Giles asla hain olamazdı. Ayrıca İngiltere de asla onun gibi bir serseriye bu tip bir iş yapması için tutmazdı. Hem zaten Fransa’yla olan savaş on yıl önce bitmişti, casus olarak gizli gizli kimleri izliyor olabilirdi ki? Kumar oynanan bir

batakhanenin müdavimlerini mi? En sevdiği meyhanenin sahibini mi?

Saçma bir düşünce.

Kendisini Giles'a bakarken yakaladı. Bunu görünce Giles'ın bakışı karardı ve ardından dokunduğu yeri kasıp kavuran ateşli gözleri Minerva'nın üzerinde dolaşmaya başladı. Minerva birdenbire, onun kucağında oturduğunun farkına vardı. Bu çok... mahrem bir şeydi. Özellikle de Giles'ın eli, kanının kaynamasına neden olan bir aşinalıkla karnının üzerinde bir ileri bir geri hareket etmeye başladığında.

Giles'ın, dudaklarına odaklanıp iyice koyulaşan mavi gözleri onu günaha davet ediyordu adeta. Minerva hemen bakışlarını kaçırdı, ama artık çok geçti. Şimdi onun varlığının tamamen farkındaydı. Giles'ın parfümünün kokusu ter, kir ve saf erkek kokusuyla karışarak onu sarmalamıştı. Sert bacakları poposunun altında gerildi, Giles'ın nefesinin başlığının kurdelelerini hafifçe kıpırdattığını hissedebiliyordu. En kötüsü de, daha fazla sızı duymasına neden olacak şekilde eliyle korseli karnında baştan çıkaran daireler çizmeye devam etmesiydi.

Ney yapıyordu böyle? Aklını kaçırmış olmalıydı. İki adım ötelerinde onları her an yakalayabilecek iki şüpheli adam vardı ve Giles hiç korkmadan...

Ah, Tanrım. Sessizce Minerva'nın başlığını çıkarıyordu. Çıkarıp uzattı ve ardından saçlarını öptü. Bu delilikti!

Bu sarhoş ediciydi. Böyle bir adamın kucağında oturmak. Bu kadar yakın ve samimi olmak. Vücudunun sıcaklığını hissetmek. En azından bakışlarıyla onu azarlaması gerekirdi. Bir erkeğin bu tip hamlelerini nasıl engelleyeceğini çok iyi biliyordu.

Ama tehlikeli bir şey yapmanın korkusundan, bedenini saran heyecandan zevk alarak orada hiçbir şey yapmadan duruyordu.

Bunu Giles'la yapmanın heyecanı. Yakalanmaya bu kadar yakın olmaları, heyecanını daha da artırıyordu.

Desmond'un Ned'e acele etmesini söylediğini duyabiliyor, yere vuran ilk çizme sesini hissedebiliyordu, ama şimdi tüm dikkati onu şakaklarından, yanağından ve kulağından öpen Giles'ın üzerindeydi. Giles'ın kirli sakallı çenesi çenesine sürtünüyor, o da dudaklarını onunkıyla buluşturmak için can atıyordu.

Giles bu işte neden bu kadar iyi olmak zorundaydı? Ve Giles onu her okşayışında neden böylesine titreyip eriyordu?

Bu sırada Desmond'un, "Hadi gidelim," dediği duyuldu.

Yakalanacaklarından korkarak bir an için sıçradı Minerva. Giles da okşamayı bırakıp başını eğdi ve gözlerini tekrar paravanın sonuna dikti.

"Gün ışığını kaybediyoruz," diye devam etti Desmond. "Kuzenimin yarışını izlemeye gitmemem gerekirdi."

Ayak sesleri kapıya doğru ilerliyordu. Ned, "O lanet olası yarıştan bir şeyler kazanacak olsaydın, buna değerdi ama değil mi?" diye karşılık verdi.

"Bana bunu hatırlatma. Gabriel'e karşı bahis oynamam gerektiğini baştan tahmin etmem gerekirdi. Lanet olası herif muhtemelen yarış bir şekilde bağladı."

Minerva gerildi. Kuzenlerinin ve onların ailesine olan öfkesinin canı cehennemeydi. Ama neden hep böyle çirkin sözler kullanmak zorundaydılar?

Kapı açıldı. Koridoru geçen ayak sesleri nefesini tutma-

sına neden oldu. Kilitte dönen anahtar inlemesine neden olmasına rağmen ancak kapı kapanınca nefes verebildi.

Giles'in kucagından atlayıp, "Onların peşine düşmeliyiz," dedi.

Giles tuhaf sayılabilecek katı bir hareketle ayağa kalktı. "Onlar yolda gözden kaybolana kadar arabama dönme ihtimalimiz yok. Ama sizin arazinize gidiyorlarsa, onları orada bulabiliriz."

"Sanıyorum öyle."

Giles cinde tel tokasıyla kapıya doğru giderken, o da başlığını taktı. "Her halükârda, onlar burada bir şeylerini daha unuttuklarına karar vermeden önce buradan çıkmalıyız."

Giles'in dediklerini başıyla onayladıktan sonra onun tel tokayla kilidi tekrardan açmaya çalışmasını seyretti. Oda-
dan çıkıp merdivenlere yönelmişlerdi ki, aşağıdan gelen Desmond'un sesini işitince durdular. "Ne! Handan ayrıl-
mamı mı istiyorsun? Bu oda için ödememi fazlasıyla yap-
tım."

"Senin gibi insanların burada kalan önemli şahsiyetle-
rin etrafında dolaşmasını izin veremem," diye karşılık ver-
di han sahibi.

"Benim gibi! Sana bunu soraca—"

"Etrafta bir tane bile keklik olmadığı halde keklik av-
lamaktan bahsettiğin an senin şüpheli biri olduğunu dü-
şünmüştüm. Lord hazretlerinin endişeleri de şüphelerimi
doğruladı."

"Lord hazretleri mi?" dedi Desmond yüksek sesle. "Sa-
nıyorum kuzenlerimden biri beni gördü ve sorun çıkarı-
yor. Eğer o Sharpe'lar—"

"Adamın adı Sharpe değil. Hemen ayrılıyorsunuz, duy-

dun mu? Eşyalarını topla ve o burada olduğunuzu öğrenmeden önce burayı terk et.”

“Bu adam kim?”

“Lord Manderley, aynı zamanda son derece kaliteli bir beyefendi.”

Desmond tiz bir sesle, “Manderley burada mı?” diye karşılık verdi.

Minerva bakışlarını Giles’a çevirdi. “Uydurduğunu düşünmüştüm,” diye fısıldadı.

Giles’ın gözleri kurnazlıkla parladı. “Gerçek işimizce yarayacakken bir şeyler uydurmanın ne gereği var? Kuzeninin Manderley’ a çok borcu var.”

“Nereden biliyorsun?”

Giles gizemli bir ifadeyle güldü. “Ağabeyin benden Plumtree’nin mali durumunu soruşturmamı istemişti. Ben de soruşturdum.”

Minerva, Jarret’ın Giles’tan Desmond’la büyükannele-
rinin vasiyetini içeren durumu incelemesini istediğini düşünmüştü, ama şu an bunu tartışacak değildi.

Desmond’un panik olmuş sesi aşağıdan duyuluyordu. “Manderley buradaysa, ben gidiyorum.”

Aman Tanrım. Başını kaldırıp Giles’a baktı, ama Giles onu odalarının olduğu tarafa doğru çekiştirmeye çoktan başlamıştı bile. Desmond’un Ned’le birlikte yukarı çıktığını duyduklarında içeri yeni girmişler ve arkalarından kapıyı yeni kapatmışlardı.

Desmond’un kendilerini göremediğini bildiği halde Minerva nefesini tuttu ve çizme seslerinin koridorun diğer tarafına doğru uzaklaştıklarını duyana kadar nefesini tutmaya devam etti.

Giles, "Onlar gidene kadar ayrılamayız," dedi. "Onlarla karşılaşma riskini göze alamayız."

Minerva şaşkınlık içinde ona baktı. Nasıl bu kadar sakin olmayı başarıyordu? "Benim kalbim delicesine atarken ve tüm bedenim sinirden gerilmiş tir tir titrerken, sen burada sanki bütün bunlar günlük işinin bir parçasıymış gibi davranıyorsun."

Giles'in yüzünü bir belirsizlik kapladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

İkisi de öyle olmadığını bildiği halde Giles bir kez daha, yaptıkları sanki son derece mantıklıymış gibi davranmaya başlamıştı işte. Öyle ya da böyle, o gün Newmarsh'ın evinde ne aradığını ona söyletecekti Minerva. Birdenbire aklına bunu yapmak için harika bir fikir geldi: onu kesinlikle yapmadığı bir şeyle suçlamak. Suçlanmak istemeyeceği bir şeyle.

"Kabul et, o gece Lord Newmarsh'ın çalışma odasında bulunmanın bir sebebi vardı, han odalarına gizlice nasıl gireceğini bilmeni ve tehlikenin soğuk yüzüyle karşılaştığında bile sakin kalmanı sağlayan bir neden."

"Bu neden ne olabilir miş peki?" diye sordu Giles.

"Bana öyle geliyor ki sen profesyonel bir hırsızısın."

Yedinci Bölüm

Giles kahkahalarla gülmeye başlayınca, Minerva kaşlarını çatı. Ama Minerva'nın söyleyeceğinden korktuğu şey düşünülecek olursa Giles kendini tutamamıştı. "Hırsız. Hırsız olduğumu düşünüyorsun demek. Kuzeninin odasına gizlice girebilmem haricinde dayandığın bir şey yok."

"Bir de yıllar önce seni bir şeyler çalarken görmüş olmam var. Bu da insanların evine sorunsuzca girebildiğini gösterir. Ayrıca servetimle ilgilenmemek konusunda da son derece kararlısın. Görünen o ki başka bir gelir kaynağı var."

Bu, Giles'ın keyfini kaçırdı. Öfkeli hareketlerle Minerva'ya doğru yürüdü. "Yaptığım işte paramı dürüstçe kazanabildiğime inanmak gerçekten bu kadar zor mu? Başarılı bir avukat olup yüksek kazançlar elde ettiğime inanmak bu kadar zor mu?"

Minerva ona baktı. "Pekâlâ, kabul etmelisin ki—"

"Canlı hayal gücün ve kurgu yeteneğinle sen benim yerime kabul etmişken, benim kabul etmeme gerek yok." Giles onu kapıya yapıştırdı. "İşte sivri zekânla bana yaptığın şey de bu: Beni suçlu birine dönüştürmek."

“Hayır, ben—”

“Evet!” Öfkesi yavaş yavaş artarken Giles ellerini Minerva’nın her iki yanına yerleştirdi.

Minerva da bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık verdi, görülen o ki hiç korkmamıştı bile. “Sen bu kadar kolayca yalan söyleyip odalara gizlice girerken ne düşünmemi bekliyordun?”

“Kolayca yalan söyleyen tek kişi ben değilim,” diye karşılık verdi Giles. “Kalemini kullanarak her gün yalan söylüyorsun ve bunu hesaba katmıyorsun.”

“Bu aynı şey değil –ben hikâyeler anlatıyorum. İnsanlar bunu biliyor.”

“Biliyor mu? Herkes Rockton’ın ağabeyin olduğunu düşünüyor.” Giles daha da yaklaştı. “Ve kısa bir süre önce de hiç tereddüt etmeden Leydi Manderley rolünü oynadın, ama ben sana suçlu olduğunu düşündüğümü söylemiyorum. Senin karakterini sorgulamıyorum.”

Minerva alaycı bir ses çıkardı. “Ben sana sadece Desmond hakkında bilgi edinmende yardımcı olmaya çalışıyordum.”

“Ben de bunu senin ailenin iyiliği için yapıyordum. Ve karşılığında aldığımı teşekkür de bu –suçlamalar ve hakaretler.” Giles öfkeyle baktı. “Bütün bunlar aslında neden kaynaklanıyor biliyor musun? Benden etkileniyorsun ve bundan nefret ediyorsun. Bu yüzden beni kendinden uzaklaştırmak için umutla yeni yeni kötülükler üretiyorsun.”

Minerva doğruldu. “Bu şu ana kadar duyduğum en saçma şey. Mantıklı sorular sormamı engellemeye çalışıyorsun sen sadec—”

Giles eğilip onu öptü. Başka ne yapabilirdi ki? Gerçek-

ten de Minerva'nın mantıklı sorular sormasını engellemeye çalışıyordu ve Minerva da buna kanmayacak kadar zeki bir kadındı. Ama Minerva kabul etsin ya da etmesin, Giles'ın sözlerinde gerçeklik payı da vardı.

Onu az önce paravanın arkasında okşadığında, Minerva'nın gözlerinde yanan ateşi, nefesinin nasıl kesildiğini görmüştü. Minerva onu istiyordu. Ve o da onu istiyordu. Şimdiden günün yarısını Minerva'yı arzulayarak, şehvetli dudakları, nazik bilekleri ve kucagında otururken bir an için gördüğü narin ayak bilekleri karşısında baştan çıkarak geçirmişti. Kucagında kıpırdanması da bardağı taşıran son damla olmuştu.

Tanrı aşkına, onunla öpüşmesi o kadar tatlıydı ki! Diliyle erkekleri paramparça eden bir kadına göre, şu ana kadar gördüğü en yumuşak ağza sahipti. Kendini bu ağzın içinde kolayca kaybedebilirdi.

Kendini orada kolayca kaybedebilirdi ve bu hata olurdu. En son böyle bir şeye izin verdiğinde, iki kişinin hayatını neredeyse mahvediyordu. Bu yüzden, tutkularının onu ele geçirmesine izin vermemeli, kendine hâkim olmalıydı.

Ama şimdi Minerva söz konusu olduğunda bunu nasıl yapacaktı? Mükemmel vücuduyla kontrolünü yerle bir ediyordu. Şimdi şapkasını çıkaran Minerva'nın elleri boyundaydı. Şapkası yere düşmüştü. Minerva'nın parmaklarını saçlarında hissedebiliyor ve parmaklarını başka yerlerde de gezdirmesini, başka şeyler de yapmasını istiyordu... Tanrı aşkına...

"Bu ne kadar baştan çıkarıcı olsa da," diye mırıldandı Minerva dudaklarına doğru, "beni soru sormaktan alıkoynamaz."

“Bundan emin misin?” Giles boynunu emmek için ağzını dantel yakasının alt tarafına götürdü.

Dudaklarının altında tir tir titremesine rağmen, “Gayet eminim,” dedi Minerva. “Ben... artık o akıllı beş karış havada küçük kız değilim.”

Giles onun o güzel yeşil gözlerine bakmak için geriye çekildi. “Hayatının hiç bir döneminde akıllı beş karış havada olmadın sen.”

“O zaman aptal de.” Minerva çenesini yukarı kaldırdı. “O gece maskeli baloda senin için sadece anlık bir eğlence olduğumu anlayamayacak kadar aptaldım.”

Minerva'nın bakışlarındaki acı onu ürpertti. Minerva'yı farkına vardığından daha fazla incitmişti. “Bu da doğru değil.” Eğilip şakağından öptü. “Sadece çok gençtin. Ve yanlış yerde, yanlış bir zamanda karşıma çıktın.”

“Güzel bir mazeret. Uzun bir süredir ‘çok genç’ değilim ve beni yeniden öpmen bile dokuz sene sürdü. Böyle giderse, benimle ancak kırk yaşına geldiğimde birlikte olacaksınız.”

O da kırkına geldiğinde onunla olmayı çok istiyordu. Ama sadece kırkına değil, otuz beşine, yirmi dokuzuna geldiğinde de. Hatta hemen ertesi gün.

Ya da bugün. Bu kesinlikle bu süreci hızlandırırdı.

“Eğer istediğin buysa...” Minerva'yı kollarına aldı ve yatağa götürüp oraya bıraktı.

“Lanet olsun!” diye haykırdı Minerva. “En sevdiğim başlığımı mahvedeceksin.”

Doğrulmaya yeltenmişti ki, Giles yatağa çıkıp yarı yarıya onun üzerine uzandı; koluyla belinden sarıp bir bacağıyla bacağına hapsetti. “Ah, başlığınızı mahvetmekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum.”

Minerva'nın gözleri uyarıyla parladı. "Dikkat et, Giles. Her an çılglık atabilirim."

Giles kaşını kaldırdı. "O zaman 'kocanın' hamleleri karşısında neden çılgılık attığını açıklarken epey iyi zaman geçireceksin demektir." Minerva'nın üzerindeki elbiseyi tutan bağları yavaşça gevşetmeye başladı.

Göğüslerinin çıplak üst taraflarını görecektik kadar açtığı anda Minerva nefesini tuttu. "Belki de o zaman doğruyu söylerim," dedi titrek bir sesle, oysa elbisesinin önünü kapamaya çalışmıyordu.

Giles'in nabızı deli gibi atmaya başladı. "Karım olmadığını mı söyleyeceksin? Bu konuda yalan söylediğini mi? İkimiz için oda tutmama izin verdiğini mi? Seninle yalnız kalmama izin verdiğini mi? Bu konuşmayı duymayı gerçekten çok isterim."

Giles elbisesinin üst kısmını indirip incecik bir kumaşla örtülü göğüslerinden birini ortaya çıkarırken Minerva onu temkinli gözlerle izledi. Giles zorlukla nefes alabiliyordu. Her şey tam da beklediği gibiydi -Minerva'nın göğüsleri dolgun ve yukarı kalkıktı, bakışları altında sertleşen pembemsi ucu da gerilmişti. Minerva'nın bakışlarının aniden alev alev yanmasından zevk alarak çıplak göğsünü avuçladı.

Diliyle sert göğüs ucundan başlayarak ince bir kumaşla örtülü dolgun göğsünü emmek için başını eğdiğinde, Minerva nefes nefese, "Bunu... benim hatam gibi... göstermen... ne akıllıca," dedi.

Nefesini tutsa da Giles'ı durdurmadı.

"Suçu ben mi üstleneyim, o zaman?" diye sordu Giles şehvetle. "Seni istediğim için suç ben mi üstleneyim? Seni arzuladığımı için? Tıpkı senin bana yaptığın gibi seni

delirtmeye çalıştığım için suçu kendi üzerime mi alayım?”

Minerva inleyerek parmaklarını Giles'in saçlarına doladı ve onu göğsüne doğru çekti. “Seni delirtiyor muyum?” diye fısıldadı.

“Öyle yaptığını biliyorsun.” Minerva bunu yapmasına neden izin veriyordu? Neden direnmiyordu?

Gerçi fark etmezdi. O lanet olası Sevgililer Günü Balosu'ndan beri, Minerva'nın şehvetle altında yattığını düşündüğü hayaller kurup durmuştu. Ve şimdi bu rüyası gerçek olurken kesinlikle durmayacaktı.

Eteğini kaldırabilmek için bedenini hareket ettirdi. “Dans ettiğimizden beri düşüncibildiğim tek şey,” diye mırıldandı, “sana dokunmayı ne kadar çok istediğim.” Elini eteğinin altında kaydırıp çorap giymiş bacağına gezdirdi. “Zevkten haykırana kadar seni okşamayı ne kadar çok istediğim.” Jartiyerine geldi ve yukarı çıktı. “Hayal bile edemeyeceğin şekillerde narin bedenini nasıl yağmalayacağım.”

Minerva'nın göğsü ani nefes alış verişlerle kabarıp iniyordu; gözleri kocaman olmuştu ama en ufak bir korku taşıyorlardı.

Oysa korkmalıydı. Giles sabrının sonuna yaklaşıyordu çünkü. Eteğinin altındaki teni ipek gibiydi, güneşin ısıttığı gül yaprakları kadar sıcacıktı.

Bacaklarının arasındaki o yeri bulunca, parmaklarını orada gezdirmeye başladı Giles. Minerva sınısıcaktı ve ıslanmıştı, Giles sırf bunu bildiği için kendini tutamayabilirdi.

Tekrar göğsünü emmek için başını eğdiğinde, Minerva zorlukla nefes aldı, ama yine de mırıltıyla, “Bana... gerçeği

söyle. Hırsız mısın? Yoksa belki de... daha kötüsü müsün?" diye sordu

İlk başta sorulan soruyu anlamadı Giles. Ağzını ve ellerini Minerva'nın güzel bedeniyle doldurmakla çok meşguldü. Ama soruyu idrak edince, bedenini hayal kırıklığı kapladı. Minerva demek bu yüzden kendisine dokunmasına izin veriyordu. Giles'in dikkatini dağıtarak sorularının cevabını almak için bedenini kullanmayı düşünüyordu demek.

Bu duruma gülse mi ağlasa mı bilmiyordu Giles. Belli ki Minerva kimle dans ettiğini bilmiyordu; bu oyunu ikisi de bilmiyordu.

Minerva'nın gözlerinin şaşkınlıktan kocaman oluşundan aldığı zevkle kasıtlı olarak bacaklarının arasını avuçladı. "Neden önemsiyorsun?" diye sordu. "Zaten benimle evlenmek gibi bir niyetin yok. Hırsız olup olmamam ne fark eder ki?"

Minerva'nın nefes alıp veriş düzeni düzensizdi. İyi. Onun da kafasının kendisinininki gibi karışık olmasını istiyordu Giles. "Belki de sadece... merak ediyorum," dedi Minerva boğuk bir sesle.

"Tıpkı bu küçük oyun gibi mi? Benimle şu an yaptığın şey bu mu, tatlım? Merakını gidermek mi?"

Minerva'nın tutkusunun merkezini bulana kadar parmağını narin çıkıntısının üzerinde dolaştırdı, ardından çılgık attırana kadar oynadı.

"Ah... Tanrım... Giles..."

"Belki de benimle evlenme fikrini tekrar gözden geçiriyorsundur," diye devam etti Giles. "Belki de bu yüzden benim gerçek karakterimi bilmek istiyorsundur."

Minerva yüzü kıpkırmızı kesilmiş halde altında kıpır-

danmasına rağmen kafasını iki yana salladı. "Ben... kitaplarımı yazmak için... tek başıma kalmak... istiyorum."

"O zaman böyle şeyler yapmamalısın... sana dokunmama, tadına bakmama izin vermemelisin."

Bunu Giles da yapmamalıydı. Minerva'nın asıl amacı baştan çıkarmak olmadığından, buna devam ettiği takdirde tam bir hovarda gibi davranmış olurdu. Ama artık hovarda olmadığını hızla unutuyordu. Minerva çok tatlı kokuyordu, çok lezzetliydi. Ve Giles da onu deli gibi istiyordu.

Ne yaptığının yarı yarıya farkında olarak sert erkekliğini Minerva'nın bacaklarının arasına sürttü.

Minerva gözlerini kırpıştırıp elini yakaladı. "O cebindeki ne? Silah, değil mi? Şüpheli bir şeyler yaptığını biliyordum."

Giles bir kahkaha atarak Minerva'nın elini "silahına" götürdü ve üzerinde gezdirdi; bu onun için büyük bir haz olduğu kadar büyük bir ıstıraptı da; çünkü ancak bu kadarını yapabileceğini biliyordu. "Silah değil, tatlım. Bir kadın bir erkeği tahrik ettiğinde böyle olur işte. Anlıyorsunuzun?"

Minerva'nın boynuna kadar kızaran yüzü anladığını gösteriyordu. "Be-ben... bunun... farkına varmamıştım."

Bu sırada kapı yumruklandı.

Dişlerini sıkarak, "Kahretsin," dedi Giles. "Ne istiyorsun?" diye haykırdı.

Uzun süre cevap gelmemesine bakılacak olursa sesi çok sert çıkmıştı. "Efendim, bir dakikanız varsa..."

İç çekerek Minerva'ya baktı. "Şimdilik kurtulmuş görünüyorsun, tatlım."

Yataktan inip hem erkekliğinin yatışması ve hem de Minerva'nın kendini toparlaması için kapıya yavaşça yü-

rüdü. Yatağın kenarında duran şapkayı buldu ve giydi, ardından Minerva'nın yataktan kalkmasını bekleyip kapıyı açtı. "Evet, ne vardı?"

"Sadece Bay Plumtree'nin gittiğini söylemek istedim, lordum. Yani koridorlarda onunla karşılaşma ihtimalinizi düşünüp endişelenmenize gerek kalmadı."

"Aslında, biz de ayrılmaya karar vermiştik," dedi Giles.

Tiz bir sesle, "Ne?" dedi hancı. "Neden?"

"Eşim odayı beğenmedi."

Minerva hemen işareti almış gibi çıkageldi. Giles onun sarsılmış olduğunu fark etse de, Minerva sağlam durmayı başardı. "Kötü bir kokusu var. Ve size yemin ederim ki yatağın altında fare gördüm."

Han sahibi, "Affedersiniz, leydim, ama burada fare olmaz," diye itiraz etti. "Ayrıca kötü bir koku varsa, belki size başka bir oda—"

"Affedersin, dostum, ama biz gidiyoruz." Giles adama bir miktar para verdi. "Samırım bu verdiğimiz rahatsızlığı telafi eder."

Han sahibi madeni paralara bakınca gözleri parladı. "Evet, lordum. Sağ olun, lordum."

Kolunu uzatıp, "Gel, canım," dedi Giles.

Minerva koluna girerken ona baktı. Başlığındaki çiçekler biraz ezilmişti, kıyafeti de biraz dağınıktı, ama onun dışında dikkat çekecek bir şey yoktu. Şansı yaver gitmişti. Ama Minerva ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Merdivenlere doğru giderlerken, "Bunu bir daha sakın yapma," diye mırıldandı Giles.

Minerva'nın bakışları ona döndü. "Neyi?"

"Beni kontrolümü kaybedecek kadar zorlama."

"Öyle mi yaptım ben? Ben sadece, benimle servetim

dışında başka bir şey için evlenmek istediğini iddia eden bir adama göre oldukça dikkatsiz davrandığını gösterdiğini sanıyordum.”

Ciddiyetle, “Daha dikkatli olmamı mı istiyordun?” diye sordu Giles.

Arabaya giderlerken Minerva ona hakmadı. “Tabii ki hayır.”

“Peki ya şimdi?”

“İstediğin gibi davran. Benim için hiç fark etmez.”

Ama aralarındaki bir şey değişmişti. Önceden aralarında tensel bir enerjiyle yüklü olan hava, şimdi bu enerjiyle çatırdıyordu. Bugüne kadar, Minerva onu istediğini hep reddetmişti. Ama artık edemezdi.

Genç kadının sesi sertleşti. “Hancıya çok fazla para verdin. Ayrıca takmış olduğun mühür yüzüğü de var. Söyle-sene, bu kadar şeyi nereden buldun?”

“Saçma şüphelerine geri mi döndük?” dedi Giles öfkeyle. “Avukatlık yaparken, güya çaldığım malları satmak için çalıntı mal alıp satan birini bulmak benim için ne kadar zor olur, hiç düşünemiyor musun? Mahkeme binasında beni tanıyan herhangi bir suçluyla karşı karşıya kalırsam çabucak ifşa olabileceğimi tahmin edemiyor musun?”

“O zaman sen tam olarak ne—”

“Benim zeki bir hırsız olduğuma inandığın için sevinsem mi, yoksa beni o kadar karaktersiz biri olarak gördüğün için üzülsem mi bilmiyorum.” Minerva’yı hâlâ yarış pistinin yakınlarında dolanan insanların arasından geçirdi. “O kâğıtları aldığım zaman dışında, hiç hırsızlık yapmadım, Minerva. Şerefimin üstüne yemin ederim.” Minerva’ya uzun uzun baktı “Tabii beni şerefsi olmayan bir hovarda olarak görmüyorsan?”

Minerva utanmış görünüyordu. "Pekâlâ, hayır. Ama hâlâ neden o kağıtları—"

"Bu konuşma bir süre daha beklemek zorunda," diye mırıldandı Giles arabasını gördüğünde. "Şimdi endişelenmemiz gereken başka bir probleminiz var."

"Ah, öyle mi?" dedi Minerva terslenerek.

Sonra onun bakışlarını takip etti ve aniden küçük bir çığlık attı.

Stoneville, atları korkmuş halde tutan seyise aldırınaksızın Giles'ın arabasında oturuyordu. Jarret ve Gabe de arabanın sağ ve sol tarafında duruyordu. Arabaya Minerva ile yaklaştıkça, yüzlerinde gördüğü ifade Giles'a ertelenen dayanın çok yakında olduğunu söylüyordu.

"Sizi burada gördüğüme sevindim," diyerek söze girdi Giles.

Jarret'ın gözleri kısıldı. "Arabamı gördük ve seninde buralarda olacağını düşündük." Arabadan uzaklaştı, yüzünde bir canî ifadesi vardı.

Minerva korunmaya ihtiyacı varmış gibi Giles'a dayandı. Bu oldukça memnun ediciydi.

"Ve bu sabah Minerva'yı ziyarette gideceğini söylediğin için..." dedi Gabe tehditkâr bir tavırla.

Stoneville arabadan atlayarak indi. "Kız kardeşimin başlığı yana kaymış. Sence de giyilmeyecek kadar kötü durmuyor mu, Jarret?"

"Kesinlikle. Elbisesi de öyle."

"Bu sizi hiç ilgilendirmez ama," diye atıldı Minerva. "elbisem ve başlığım, Desmond'dan saklandığımız için böyle oldu."

Bu bir süre duraksamalarına neden oldu.

Oliver, "Desmond burada mı?" diye sordu.

“Evet. Ben ve Bay Masters onu burada gördüğümüz zaman, nedenini öğrenmek için takip ettik. Bu da kendimizi onun odasında saklanır halde bulmamız ve neredeyse yakalanmamızla sonuçlandı.”

Jarret’in bakışı Giles’tan Minerva’ya döndü. “Belki de en baştan başlamalısın, Minerva.”

“Pekâlâ.” Minerva handa yaptıklarını kısaca özetledi, fakat Giles’ın Desmond’un odasının kilidini tokayla açtığından bahsetmemesi, bunun yerine onlara kapının kilitli olmadığını söylemesi Giles’ın dikkatinden kaçmadı.

Ne kadar ilginçti. Onu korumak için erkek kardeşlerine yalan söylüyordu Minerva. Hırsız olduğunu düşünerek komik duruma düşmüş olabilirdi, ama açıkça görülüyordu ki onun yakalanmasını istemiyordu.

Sıra Desmond’un odasında elbise paravanının arkasında saklandıklarını anlatmaya geldiği zaman, Jarret, Giles’a bakıp kaşlarını çatı. “Desmond’u takip ederken Minerva’nın da yanında gelmesine izin vermekle amacın neydi?”

Giles, “İzin vermek mi?” diye söylendi. “Minerva bir şeye karar verdiği zaman onu vazgeçirebileceğinizi sanıyorsanız, kız kardeşinizi hiç tanımamışsınız demektir.”

Gabe sert bir bakışla, “En başta onu buraya hiç getirmemen gerekirdi,” dedi. “Tanrı aşkına, senin hiç—”

“Onu buraya getiren benim,” diye atıldı Minerva. “Senin Bay Chetwin’le yarıştığını öğrendiğim anda—”

“Sen bunu nereden öğrendin?” Gabe, Giles’a öfkeli bir bakış attı.

“Bana bakma,” dedi Giles. “Benim yarışın olduğundan bile haberim yoktu.”

“Freddy söyledi,” dedi Minerva. Oliver sessizce küfür etti. “Ve sizin bu korkunç yarışı tekrar planlamaya kalktı-

ğınızı duyunca, bütün İngiliz ordusu bile toplanıp gelse beni durduramazdı. Ama tek pişmanlığım, zamanında yetişmemiş olmamız.

Gabe kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Yarış ben kazandım," dedi

Giles gözlerini devirdi. Gabe'in bu yolla Minerva'yı kandırması imkânsızdı."

Minerva, Gabe'in üzerine yürüdü ve onun irkilmesine neden olacak şekilde parmağını göğsüne bastırdı. "Geberip gitmediğin için şanslı sayılırsın, seni aptal! O son kazadan sonra daha fazlasını göze alamayacağını sanmıştım, ama hayır, bir geldik ki ne görelim? Kayalıklara doğru dörtlüye gidiyorsun!"

Minerva'nın sesi hıçkırır gibi çıkmıştı. Bunu duyunca Gabe'in gülümsemesi paniğe dönüştü. "Hadi ama, Minerva, ben iyiyim!"

"Evet, ama ölebilirdin!" Minerva gözlerini silmek için mendilini çıkardığında, Giles gözyaşlarının gerçek olup olmadığını merak etti. Ne de olsa kendi kız kardeşlerinin yapmacık gözyaşları döktüğünü sıkça görmüştü.

Eğer bunlar sahte gözyaşlarıysa, Minerva erkek kardeşlerinin öfkesini yatıştırmak ve dikkatlerini dağıtmak için akıllıca bir yol bulmuş sayılırdı. Gabe'in yüzüne acı dolu bir ifade yerleşmişti, diğer ikisi de birbirlerine ürkek gözlerle bakıyordu.

"Ve sen, Jarret," diyerek devam etti Minerva diğer kardeşine geçerek. Haykırışları etrafta insanların toplanmasına neden oluyordu, ama Minerva umursamıyormuş gibi görünüyordu. "Son defasında Gabe'in neredeyse kendini öldüreceğini görmüş olmana rağmen, devam etmesine izin verdin. Kendinden utanmalısın!"

“Şimdi, kardeşim, bak,” diye itiraz etti Jarret. “Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım.”

“Yeterince çalışmamışsın. Belki de kardeşini ölümden korumak yerine yarışa bahis yatırmakla daha çok ilgileniyordun.”

“Kesinlikle, değil!” diye atıldı Jarret. Bu sefer daha savunmacıydı. “Ben... asla...”

“Hele sen, Oliver,” dedi Minerva, öfkeli bakışlarını şimdi en büyük ağabeyine çevirerek. “Gabe’in önceden ne kadar kötü yaralandığını biliyorsun. Boynunu kırabilirdi. Bu sefer onun ölümünü mü görmek istedin?”

“Tabii ki hayır!”

“Neden evde kalmasını talep etmedin? Neden buraya gelip ona yardım ettin?”

“Birinin Chetwin’in hile yapmadığından emin olması ve ne olur ne olmaz diye burada bulunması—” Oliver yüzünü buruşturdu.

“Geçen defaki gibi kaza geçirir diye burada bulunması mı gerekiyordu?” dedi Minerva. “Bunun için mi buradaydın, kardeşinin parçalarını toplamak için mi?”

“Hayır... ben...” Stoneville, Giles’ı şaşırtarak ona çaresiz bir bakışla baktı. “Kardeşi her neye karar verirse versin insanın kardeşinin yanında durması gerektiğini kız kardeşime açıklayabilir misin lütfen? Ne yapmam gerekiyordu, onu bir yere bağlayıp, evden çıkmasına asla izin vermem mi? Gabe yetişkin bir adam, Tanrı aşkına.”

Bu uluorta aile tartışmasını izleyen seyircilerden birkaçı mırıldanarak Oliver’ın son sözlerini onaylayınca, Minerva alev alev yanan gözlerle Giles’a doğru döndü. “Bana onlarla hemfikir olduğunu söyleme sakın!”

Giles ellerini yukarı kaldırdı. “Ben bu tartışmanın dı-

şında kalacağımı. Seni buraya ben getirdim, unuttun mu? Üzerime düşeni yaptım.”

“Her neyse, hiçbir şey olmadı,” dedi Gabe hafif bir öfkeyle. “Neden böyle yaygara kopardığını anlamıyorum. Ölmedim, ayrıca yarışı da kazandım. Önemli olan da bu.”

Bu sefer tartışmaya yeni bir ses katıldı. “Evet, sizin için önemli olan tek şey bu, değil mi, Lord Gabriel? Kazanmanız.”

Hepsi bir anda dönünce karşılarında, sanki orada olmaktan büyük bir rahatsızlık duyuyormuş gibi görünen bir centilmenin eşlik ettiği genç bir kadın buldular. Giles bu kadının kim olduğunu çıkarmaya çalıştı, nedense tanıdık geliyordu.

Ama görünen o ki Gabe için aynı şey geçerli değildi. “Sen de kimsin?” diye sordu.

“Pervasızlığınızın kurbanı olan son kişiyi unutmayan biri,” dedi kadın sesinde müthiş bir öfkeyle. “Ama siz unuttunuz, değil mi? Neden size Ölüm Meleği dendiğini tamamen unuttunuz.”

Durumu kavrayınca Giles içini çekti ve Gabe’in yüzünden kanın çekildiğini gördü.

Gözleri hortlak görmüş gibi bir ifadeye bürünen Gabe, “Siz Bayan Waverly’siniz,” dedi.

“Kesinlikle. Bayan Virginia Waverly. Ve siz benim ağabeyimi öldürdünüz.”

Sekizinci Bölüm

Minerva şok olmuştu. Virginia Waverly. Bayan Waverly'yle bir kez Roger Waverly'nin cenazesinde karşılaşmışlardı, kız o zaman henüz on üç yaşında ve oldukça çelimsizdi.

Şimdi önceki gibi çelimsiz değildi. Yirmini yaşında, peygamberçiçeği mavisi gözleriyle, pembe kurdeleli küçük ve hoş hasır şapkasının altından sarkan siyah bukleleriyle güzel bir kızdı. Ağabeyinin katili olarak gördüğü adamla karşılaştığı anda da haklı olarak aynı öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Zavallı Gabe kafasına baltayla vurulmuş gibi görünüyordu. Genç kadının onu ağabeyini öldürmekle suçlamak gibi bir hakkı olmamasına rağmen, en azından biri ona aklını başına getirmesini söylüyordu.

Minerva ileri doğru bir adım atıp yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, "Bayan Waverly," dedi, "ağabeyinizin ölümlü hakkında sanırım bir yanlış anlaşılma söz konusu. Görüyorsunuz ki—"

Gabe duyumsuz bir sesle, "Sen bu konuya karışma, Minerva," dedi. "Bayan Waverly buraya içindekini dökmeye gelmiş ve ben duymak istiyorum."

Bayan Waverly öfkıyla, "Aslında," dedi, "sizi yarışırken izlemek için geldim, Lord Gabriel. Tekrardan bu kadar pervasız olacağınıza inanamıyordum. Başka bir insanın hayatını daha tehlikeye atacağınıza—"

"Yarış pistini Chetwin seçti," diye araya girdi Jarret. "Kız kardeşimin de dediği gibi yanlış düşünüyorsunuz."

"Hepiniz çenenizi kapatır mısınız?" diye terslendi Gabe. "Bu hiçbirinizi ilgilendirmiyor."

Sonra da Minerva'nın kalbini paramparça eden katı bir ifade ve sert adımlarla Bayan Waverly'ye yaklaştı.

"Ağabeyinizin ölümünün telafisi olarak benden ne istiyorsunuz, Bayan Waverly? Bir şey isteyin, ben de yapayım. Birçok kez mektup yazarak büyükbabanıza da aynı şeyi teklif ettim, ama mektuplarımı kabul bile etmedi."

"Unutmak istiyor," dedi genç kadın. "Ama ben unutamıyorum."

"Anlıyorum. Roger ağabeyinizdi. O güne geri dönme imkânım olsa—"

"Bu ne saçmalık," dedi Bayan Waverly acı bir sesle. "Bugün yine aynı şeyi yapmak için buraya gelmişsiniz. Daha önce sizi affedebilirdim, ama şimdi asla. Tam olarak aynı şeyi yaptığınızı biliyorken olmaz. Chetwin'le olan ilk yarıştan çok geç haberim oldu, ama bunu kaçırmayacaktım."

Sesi iyice sertleşen Gabe gerildi "Yani buraya vicdansız adamın teki olduğumu söylemeye geldiniz."

"Hayır, sizin kaybettiğinizi görmek için geldim. Ama siz asla kaybetmezsiniz, değil mi? O lanet olası yarış pistinde herkesin hayatını tehlikeye atmaya bu kadar alışkın olduğunuza göre, pekâlâ benimle de yarışabilirsiniz o halde. Ben de en azından ağabeyimin istediği bir şeyi başara-

rak, yani o kudretli Lord Gabriel Sharpe'ı yencerek onun anısını canlı tutabilirim."

Gabe de diğerleri gibi şaşırmış görünüyordu. "Sizinle yarışmayacağım, Bayan Waverly."

Genç kadın ellerini beline koydu. "Neden? Kadınımı diye mi? Ben de ağabeyim gibi harika araba kullanırım."

"Gerçekten öyledir," dedi genç kadına eşlik eden, dikkat çekici yüz hatlarına sahip koyu renk saçlı adam. "Kuzinim gerçekten dört atlı arabalarda müthiştir. Hatta Letty Lade'e karşı bir yarış bile kazandı."

Gabe tersçe, "Duydum," dedi.

Minerva hiç duymamıştı. Letty Lade, Sör John Lade'in kötü şöhretli karısıydı. Sadece adı kötüye çıkmış bir binici değildi, aynı zamanda eşiyle evlenmeden önce Dört-Atlılar Kulübü'nün kurucusu olan bir soyguncunun metresi olduğu da söyleniyor. Letty Lade'i yenmek büyük yetenek gerektiriyordu.

"Ama ne kadar iyi olsanız da, hanımefendi," diye devam etti Gabe. "Sizinle yarışmayacağım, hele hele bu pistte asla. İntikamınızı başka şekilde almak zorundasınız."

Genç kadın tahrik edici bir sakinlikle, "Bir kadının size meydan okuduğu ve sizin de teklifi reddettiğiniz etrafta konuşulmaya başladığında belki kararınızı değiştirebilirsiniz," dedi. "Tüm arkadaşlarınız tarafından korkağın biri olarak görülmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Bu sözünün ardından, Bayan Waverly dönüp yürümeye başladı.

Uzun boylu kuzeni bir an için duraksadı. "Sadece kızgın olduğunun ve sizi tahrik etmeye çalıştığının farkındasınızdır herhalde."

Gabe genç kadının ardından baktı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bunu gayet iyi başarıyor."

Adam, "Onunla konuşmam gerekecek," dedi ve kuzininin ardından koştu.

"Ne şans," diye mırıldandı Gabe. Ardından arkasını dönüp durdukları yerden uzaklaştı.

Jarret arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"İçmeye!" diye haykıran Gabe kararlı adınlarla Kara Boğa'ya doğru yol aldı.

"Ama, Gabe-" diye söze başladı Minerva.

"Onu rahat bırak," dedi Giles kısık bir sesle. "Bu bir erkeğin kız kardeşini yanında isteyeceği bir zaman değil."

Bu sırada Oliver ile Jarret arasında bir bakışma oldu ve ardından Jarret başını salladı. "Gözüm Gabe'in üzerinde olacak. Sen Minerva ile eve dönebilirsin."

Jarret yanlarından ayrılırken, Minerva endişeyle Oliver'a, "Gabe'in iyi olacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Oliver, "Bunu şimdiden söylemek zor," diye karşılık verdi. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Elbette biliyordu. Ne zaman Roger Waverly'nin adı geçse, Gabe ürküttücü derecede sessizleşir ve ardından kendisine okunan her türlü meydan okumaya karşılık verirdi. Buna nasıl bir karşılık vereceğini Tanrı bilirdi.

Oliver kardeşlerinin ardından bir süre baktı, ardından Giles'a döndü. "Sanırım Minerva eve benle geri dönmemeli."

Giles fazla sakin bir sesle, "Söz konusu bile olmaz," diye cevap verdi. "Onu buraya ben getirdim, yine ben götüreceğim."

Minerva sinirli bir şekilde Oliver'a, "Ah, Tanrı aşkına,"

dedi, "üstü açık bir arabada hemen ardından geliyor olacağız. Bana ne yapabilir ki?"

Giles'la handa tam olarak ne yaptıklarını öğrenmeye kararlı olan Oliver'la eve dönmek, isteyeceği en son şeydi. Öğlen anlattığı hikâyeyi Oliver'ın olduğu gibi kabul etmeyeceğini, bunun yerine sorular sorup olayı deşeceğini çok iyi biliyordu. Oliver bu açıdan kurnazdı.

En sonunda Oliver başıyla onayladı. "Eve gider gitmez ıkiniz de bana Desmond'la ilgili ne bulduğunuz konusundada eksiksiz bir rapor vereceksiniz." Bu rica değildi.

"Elbette," dedi Giles.

Oliver kendi arabasına doğru gitmek için uzaklaştığında, Minerva derin bir nefes aldı. Şükürler olsun ki ağabeyi pes etmişti. Oliver'a kendisi ve Giles hakkında ne söyleyeceğini düşünmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Oliver gerçeği öğrenecek olursa başları büyük belaya girerdi. Evet, Giles'la olan ilişkisi hakkında Oliver'ın endişelenmesini, en azından büyükannesini evlilik fikrinden vazgeçirecek kadar endişelenmesini istiyordu. Ama Giles'ın herhangi bir zarar görmesini de istemiyordu. Ve eğer Oliver, Giles'ın kız kardeşini baştan çıkarıp öptüğünü öğrenirse Giles'ı kesinlikle fena benzetirdi.

Tüm dünyasının ekseni kaymamış gibi davranmak Minerva için kolay olmayacaktı. En sonunda, erkeklerle kadınların öpüşme faslını geçtikten sonra ne yaptıklarını ilk elden öğrenmişti. Ve bunu öğrendiği için de, artık herhangi bir kadının nasıl bakire ya da iffetli kalabildiğini merak ediyordu.

Giles'tan bazı cevaplar alabilmek için adamın baştan çıkarmalarına ses çıkarmamasıyla başlayan süreç, çabucak hayatının en heyecan verici öğleden sonrasına dönüşmüş-

tü. Giles benliğinde öylesine yeni duygular uyandırmıştı ki! Ve parmağını orasında gezdirdiğinde de... Kadınların kendilerini zampara erkeklerle nasıl yatağa attıklarına şaşmamak gerekirdi. Onun gibi erkekler, kadınlar için büyük bir tehlike yaratıyordu.

Giles usta bir çapkındı. Çünkü bir kadının bedenini o kadar kolayca tahrik edebiliyordu ki, kadın onun nazik öpücükleri ve okşamaları karşısında aklını kaybediyordu. Çünkü o bir kadına geleceğine dair bütün planlarını unutturabiliyordu.

Hayır, böyle değildi. Asla olamazdı. Minerva'nın kanını kaynatmış olsa da, bu evlenmeleri için yeterli neden değildi, özellikle de Giles'in her kadının kanını kaynatmak gibi bir alışkanlığı olduğu düşünülürse. Hayır, Minerva sonunun annesininki gibi olmasına izin vermeyecekti.

Hem zaten bugünden sonra artık özgürlüğe çok daha yaklaştığı olacaktı. Oliver büyükannesine endişelerini dile getirdikten sonra, büyükannesi panikleyecekti. Sonra da torununu —diğerlerini değil, bir tek Minerva'yı— mirasından mahrum edecek, böylece Minerva da taşradaki bir kulübede romanlarını yazmak için özgür kalacaktı. Şimdiden bu şekilde yaşayabilecek kadar para biriktirmeyi başarmıştı.

Minerva'nın istediği tek şey de buydu. Kendi hayatı.

Yine de Giles arabaya binmesi için elini tuttuğunda, bu elin tam olarak nerelere dokunduğunu, ona neler yaptığını, ona kendini ne kadar harika hissettirdiğini düşünmeden edemedi. Daha da kötüsü, Giles'in kendisine attığı ateşli bakış, bunu düşünenin sadece kendisi olmadığını gösteriyordu.

Giles arabaya çıkıp yanına oturduğu zaman, Minerva

bacaklarına değen bacaklarının, dizginleri ustaca kavrayıp-
pının ve atlarını Oliver'ın arabasının arkasından düzenli
adımlarla yürütmeye başlamasının fazlasıyla farkındaydı.
Hem de acı verecek kadar.

"İyi misin?" diye sordu Giles kısık bir sesle.

Minerva gerildi. Bu adam aklını mı okuyordu? "Neden
olmayayım?"

"Çünkü az evvel ağabeyini katil olmakla suçlayan bir
kadın gördün."

Ha, buydu demek. "Ben gayet iyiyim. Sadece Gabe için
endişeleniyorum." Kardeşinin yüzündeki kasvetli ifadeyi
hatırladı. "Bayan Waverly'nin neden öfkelenildiğini anlıyo-
rum, ama Bay Waverly'nin ölümü için Gabe'i suçlamaya
hakkı yok." Giles bir şey demeyince, Minerva daha da öf-
kelendi. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Giles inceleyen bir ifadeyle ona baktı. "Gabe bugün öl-
müş olsaydı, sen Chetwin'i suçluyor olacak mıydın?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Elini vicdanına ko-
yup düşündü. "Gabe'e meydan okuyan o olduğu için... sa-
nıyorum suçlardım. Ama o yarış için Bay Waverly'ye Gabe
meydan okumamıştı."

"Bunu kesin olarak biliyor musun? Gabe böyle bir şeyi
hiç söyledi mi?"

Minerva söylenmiş olan her şeyi yeniden düşündü ve
ardından derin bir nefes aldı. "Hayır, ben sanıyordum
ki..." Giles'a baktı. "Sen biliyor musun?"

"Söylemeyi reddeden birkaç arkadaşı dışında kimse
bilmiyor. Bu da beni meydan okuyanın Gabe olduğunu
düşünmeye sevk ediyor. Eğer Waverly meydan okumuş
olsaydı, adam artık ölmüş olduğundan arkadaşları bunu
söylemekten çekinmezdi."

Minerva kaşlarını çatı. "Mantıklı olmandan nefret ediyorum."

Giles'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ailen söz konusu olduğunda kör oluyorsun."

"Peki, Bayan Waverly de olmuyor mu?"

"Ben öyle bir şey söylemedim." Giles ona düşünceli bir ifadeyle baktı. "Ama ben senin, sevdiğin biri için adaletin sağlanmasını istemenin, ama bunu kanuni yollarla elde etmenin mümkün olmamasının nasıl bir duygu olduğunu herkesten iyi bildiğini sanırdım."

Nedense Giles'in "adalet" ve "kanuni yollar" demek şekli Minerva'yı bir anda etkileyerek, ona büyük ihtimalle kumar oynayarak yüklüce miktarda bir para kaybetmesinin ardından Giles'in babasının intihar ettiğini hatırlattı. "Hâlâ benden ve ailemden mi konuşuyoruz?"

Giles yüzünü yaklaştırdı. "Elbette. Annenle babanın başına ne geldiğini bilmek istiyorsun ve bunu öğrenmek için Desmond'un odasına gizlice girecek kadar ileri gidiyorsun. Bu açıdan bakıldığında Bayan Waverly ile aynısnız."

Minerva neden Giles'ın söylemediği şeyler olduğu kanısına kapılıyordu böyle? "Bayan Waverly adalet istemiyor –intikam istiyor."

"Annenle babanı Desmond'un öldürdüğünden emin olsan sen de istersin."

"Belki de." Giles'a dikkatle baktı. "Sen de babanın ölümünün intikamını almak istemiyor musun?"

Giles bunun konuyla bir ilgisi yokmuş gibi baktı. "Babam kendini öldürdü –bunun intikamı nasıl alınabilir ki?"

"Ben bilmiyorum –sana soruyorum. Ailemin hataları"

karşısında körleştigimi söylüyorsun. Ben de senin babamınkilere karşı öyle olup olmadığını merak ediyorum sadece.”

“Hiç değilim. Kendi hatalarım kadar babamın hatalarını da biliyorum.” Giles’ın mesafeli sesi, ileriye gitmemesi konusunda Minerva’yı uyarıyordu adeta.

“Aa öyle mi? Peki senin hataların tam olarak neymiş, Giles? Akşamlarını randevu evlerinde geçirme eğilimin ve hayatı ciddiye alamayışın dışında.”

Giles’ın çenesi seğirdi. “Sanki hatalarımı gayet iyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Listene yenilerini eklemenin gereği yok.”

Minerva parmağını çenesine dokundurdu. “Acaba kilit açma yeteneğini hata olarak mı yoksa iyi bir şey olarak mı görsem karar veremiyorum. İkna edici şekilde yalan söylüyor olmansa kesinlikle büyük bir hata.”

“Bu senin de gayet iyi becerdiğin bir şey,” dedi Giles kuru bir ifadeyle.

Minerva şaşkınlıkla baktı. “Affedersin!”

Giles kalın kahverengi kirpiklerinin ardından ona delici bir bakış attı. “Ağabeyine Desmond’un odasının kapısının kilitli olmadığını söyledin ve o da sana inandı. Bu da seni benim kadar ikna edici yalanlar söyleyen biri yapar.”

Minerva bakışlarını ayırdı. Kabul etmeliydi ki, Giles onu güzel yerden yakalamıştı.

Giles aynı ifadeyle devam etti: “Ağabeylerine kilit açmak gibi yeteneklerim olduğunu söylemen aslında senin yararına olurdu. Bu, Oliver’ın doğruca büyüikannene gidip birlikteliğimize itiraz etmesine yol açardı. Bu fırsatı kaçıırken ne düşündüğünü merak ediyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Minerva.

Gerçek şuydu ki, bir şey ona engel olmuştu. Bunun kesinlikle Giles'ın kilit açmayı nasıl öğrendiği konusunda öne sürdüğü saçma bahanelerle ilgisi yoktu. Giles her an kendisine ihanet etmesini beklermişçesine, hikâyeyi anlatırken onu izlemişti.

Hayır, Minerva'nın onun... tuhaflıkları konusunda sessiz kalmasına başka bir şey neden olmuştu. Paylaştıkları sırlardan ötürü Giles'a garip bir yakınlık hissediyordu. Nedenise, Giles ne tür şaibeli olaylara karışmış olursa olsun bunun ikisi arasında kalması gerektiğini biliyordu, en azından bu olayların tam olarak ne olduğunu anlayana kadar.

Artık dikkatli olman gerekiyor, diyordu mantıklı tarafı. Giles'ın bu sefer kalbini çalmasına izin vermeyeceğini söylemiştin. Ama tutup onun için yalan söyledin.

Mantıklı tarafının canı cehennem! Giles elini eteğinin altına kaydırırken bu mantıklı tarafı neredeydi? Şimdi söylenmeye hakkı yoktu.

"Demek kilidi açmam konusunda yalan söylemenin gerçek nedenini itiraf etmeyeceksin," dedi Giles.

"Ne gerçek nedeni?"

Giles omuz silkti. "Beni korumak istiyorsun. Benim hakkında düşündüklerine rağmen, bana güveniyorsun."

Bu gerçeğe rahatsız edici derecede yakındı. "Hiç kimseye güvenmem," dedi. "Özellikle de sana."

"O zaman neden yalan söyledin?"

"Dokuz yıl önce o kâğıtları neden çaldın?" Giles hiçbir şey söylemeyince, o da ciddiyetle eteğini düzeltti. "Bak, sen de kendini anlatmaya hiç istekli değilsin. Bir gün istekli olana kadar da sana güvenmemi asla bekleme."

Artık Halstead Hall'a yaklaşıyorlardı ve Oliver'ın arabası da dönüş yapmak için yavaşlamıştı.

"O zaman sana başka bir tarafımı göstersem iyi olacak." Giles'ın sesi çelikten bir kararlılık taşıyordu. "Bana güvenmen için."

"Ah? Neymiş bu tarafın?"

Giles çarpık gülümsemesiyle ona baktı. "Savunma avukatlığı yaptığım bir davada yarın bana eşlik etmeye ne dersin?"

Minerva'nın içini ani bir coşku kapladı. Daha önce hiç mahkemede bulunmamıştı. "Ne tür bir duruşma?"

"Senin seveceğin türden. Karısını öldüren bir adamı savunuyorum. Son birkaç haftamı adamın bu cinayeti işlemediğinden emin olmakla geçirdiğimden, yarınki duruşma kesinlikle aydınlatıcı olacak."

Cinayet duruşması—harika olurdu. "Ne kadar sürer?"

"İlk duruşma olduğundan bir günden fazla sürmez diye düşünüyorum." Giles'ın sesi ciddileşti. "Bazı davalar birkaç dakikada sonlanır. Adalet bazen adil olmaktan ziyade süratle önem veriyor. Gerçi artık daha fazla insan davalara bakması için avukat tuttuğu için bu durumun yavaş yavaş değiştiğini umuyorum."

Giles ona dikkatle baktı. "Yani ne diyorsun? Gelmek istersen, hazır olduğun zaman arabamı sana gönderebilirim."

"Eğer bu bir cinayet davasına tanık olacağım anlamına geliyorsa, şafak bile sökmeden hazır olurum!"

Giles güldü. "Duruşmalar saat sekizde başlıyor. Saat yedide sana bir araba göndereceğim."

"Ama birinin bana şehre kadar eşlik etmesi gerekiyor,"

diyerek yüzünü buruşturdu Minerva. “Adabımuaşeret kurallarını bilirsin.”

“Belki de ağabeylerinden biri bunu yapabilir.”

Minerva’nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Aslında benim daha iyi bir fıkrım var.”

Dokuzuncu Bölüm

Kısa bir süre sonra üçü birden Stoneville'in çalışma odasında otururken Stoneville, Minerva'ya, "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır."

Giles kahkahasına engel olamadı. "Ne söylemesini bekliyordun, Minerva? Sonuçta kendi karısı."

"Onun bağınaz biri olmamasını beklerdim." Minerva, Stoneville'e bakıp kaşlarını çatı. "Maria'nın bir cinayet davası duruşmasına katılma fikrini duyunca ne kadar heyecanlanacağını çok iyi biliyorsun. *The Newgate Calendar* ve *The Proceedings of the Old Bailey* dergilerinin her sayısını yalayıp yutuyor, kendi kitaplarını söylemiyorum bile. Ayrıca tehlikeli olacak bir şey de değil. Bay Masters da orada olacak."

"O kendi işini yapmakla meşgul olacak," dedi Stoneville. "Sizi koruyamayacak."

"O zaman sen de bizimle gel."

"Gelemem. Kiracılarla yapmam gereken görüşmeler üç gün sonra başlıyor, hazırlanmak zorundayım. Amerika'dan

* Londra Ceza Mahkemeleri'ndeki duruşmaları anlatan dergiler. Londra Merkez Ceza Mahkemesi'ne halk arasında Old Bailey deniyordu -ed.n.

döndüğümden beri onlarla görüşmedim, bu yüzden ertelemek istemiyorum.”

“O zaman biz de Freddy’yi yanımıza alırız,” dedi Minerva buz gibi bir sesle.

Stoneville, “Bu hiç rahatlatıcı sayılmaz,” diye mırıldandı.

Minerva’nın ne kadar çileden çıktığı dudaklarında belirgin inatçı ifadeden belli oluyordu. “Yemin ediyorum sana Oliver, sen ne zaman böyle ahlak zabıtası kesildin?”

“Ben her zaman böyleydim.” Ağabeyi ona gülümsedi. “Sadece tüm ahlaksızlığımın altında saklıyordum.”

Minerva burnunu çekti. “Keşke yine saklasan. Oldukça rahatsız edici.”

Giles konuya müdahale etmesi gerektiğine karar verdi. “Sana karın ve kız kardeşinin güvende olacağına dair söz veriyorum, Stoneville.”

“Bunu bilmiyor olabilirsin, Masters, ama Maria çocuğumu taşıyor. Ona ya da bebeğe bir şey olmasına asla izin veremem.”

“Duruşma boyunca kâtiplerimden birini Minerva ve Leydi Stoneville’in yanında oturtacağım, sonra da nereye giderlerse ben de onlara eşlik edeceğim. Sana yemin ederim ki, onları en az senin kadar iyi koruyacağım.”

“Kâtiplerinden biri mi?” diye araya girdi Minerva. “Birden fazla mı var?”

“Çoğu avukatın vardır.”

“Haa.”

Böylesine şaşkınlıkla söylenen bu tek kelime, Giles’in bunun iyi bir fikir olduğu yönündeki düşüncesini güçlendirdi. Minerva’nın onu sadece güvenilmez zamparanın teki olarak değil, başka bir şey olarak daha görmesi gereki-

yordu. Kendini en rahat hissettiği yer olan mahkeme binasında görmesi gerekiyordu, özellikle de bu öğleden sonra kilit açma yeteneğini görünce edindiği izlenimden sonra.

“Görüyorsun işte,” diye devam etti Giles, “bu konuda endişelenme gerek yok, Stoneville. Ailenin kadınlarına çok iyi bakacağım.”

“Bugün yaptığın gibi mi?” diye atıldı Stoneville.

Minerva, “Bunun için onu suçlama,” diyerek Giles’ı şaşırttı. “Beni suçla. Hem zaten Desmond ve Ned’i takip ettiğimize sevinmedin mi? Annemle babam öldüğünden beri öğrendiklerimizden çok daha fazlasını tek bir günde öğrendik.”

Stoneville kollarını göğsünde birleştirdi. “Evet, belki de bana neler olup bittiğini anlatmanın zamanı gelmiştir.”

Giles olanları anlatmaya başlıyordu ki Jarret çalışma odasına girdi.

“Senin Gabe’e göz kulak olacağını sanıyordum,” dedi Stoneville.

“Beni atlattı. Barda içki içerken bir anda ortadan kayboldu. Onu aradım, ama arabası gözden kaybolmuştu. Görülen o ki, ağabeyinin peşinde dolaşmasından hoşlanmadı.”

“Aman Tanrım,” dedi Minerva, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Stoneville içini çekti. “Bir şey olmaz, bundan eminim. Çocuğun sadece biraz zamana ihtiyacı var.”

Gabriel Sharpe’in ihtiyacı olan tek şey dünyanın kaç bucak olduğunu görmesiydi, ama Giles bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal değildi. İlk olarak, böyle bir şeyi onun söylemesi oldukça şüphe çekerd; ikinci olarak da Minerva ona bu konuda katılmazmış gibi görünüyordu.

Kaldı ki Giles, Gabe'in ihtiyacı olan şeye bu öğleden sonra Bayan Waverly ve onun meydan okuması şeklinde tam olarak kavuştuğunu düşünüyordu.

Jarret, "Buraya geldiğimde, Desmond hakkında konuşuyordunuz," dedi.

"Evet." Giles onlara Minerva'yla öğrendikleri her şeyi anlattı. Sıra haritaya geldiğinde, Stoneville dikkat kesildi.

"Bunun bizim arazilerimizin haritası olduğundan emin misin?"

"Hayır," dedi Minerva. "Sorun da bu zaten."

"Bana bir kâğıt verin, size çizip göstereyim," dedi Giles.

Giles çizerken Minerva'nın gözlerini üzerinde hissetti ve haritayı ona uzattığı anda Minerva'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet, hatırlayabildiğim kadarıyla bu tamı tamına aynısı. Sen böyle bir şeyi nasıl—"

"Masters'ın resimleri ve yazılı sözcükleri aklında tutabilen güçlü bir hafızası vardır," diye araya girdi Jarret. "Sanki zihnine çizilmiş gibi. Zamanının çoğunu saçmalıklarla geçirmesine rağmen okulunu başarıyla bitirebilmiş olmasını da buna borçlu —okuduğu her satırı hatırlayabiliyordu."

Minerva gözlerini kıstı. "Görünen o ki, Bay Masters'ın birbirinden ilginç yetenekleri var."

Giles ona gülümsedi. "Ben de sana bunu söyleyip duruyorum. Bana inanmıyorsun."

Stoneville çizimi inceliyordu. "Eğer bu benim arazimse, on yıllar önceki, Desmond daha doğmadan önceki halinin haritası. Burada ne babamın inşa ettiği av kulübesi, ne de doğu tarafında dördüncü markinin eklettiği bahçeler görünüyor. Bunun gibi bir harita şu anda kimsenin işine yaramaz."

“Zaten Desmond arazide gizli gizli gezmiş olsaydı, farkına varırdık,” dedi Minerva.

“Varmamış olabiliriz,” diye belirtti Stoneville. “Son zamanlara kadar pek burada bulunmadık. Ayrıca arazi çok büyük. Bu her zaman büyük bir sorun oldu. Kocaman bir yer.”

“O zaman ne yapıyor?” diye sordu Jarret. “Bunca yıldan sonra neden son birkaç aydır Turnham’a gelmeye başladı?”

“Bilmiyorum.” Stoneville kâğıdı kenara bıraktı. “Belki de Pinter bunun cevabını bulabilir.”

“Ah, evet, Bay Pinter’ı görevlendir,” dedi Minerva coşkuyla. “Akıllı bir adam, işinde de çok iyi.”

Giles kaşlarını çatı. Pinter aynı zamanda yakışıklı bir adamdı ve yaşça Minerva’ya yakındı. Tam da Minerva’nın istediğini söylediği türden bir adamdı, onurlu ve açık sözlü.

Kahrolası herif. “Ben de mahkemede neler bulabileceğime bir bakayım,” dedi. “Belki de arazinin eski kayıtları, bu haritanın araziye ait olup olmadığını kesin olarak gösterir.”

“Bununla Pinter ilgilenebilir,” dedi Stoneville.

“Ben de ilgilenebilirim istersen.”

Stoneville’in ifadesi ciddileşti. “Yine de ben Pinter’ın ilgilenmesini tercih ederim.”

Giles bir anda kavradı. “Bana güvenmiyorsun.”

“Beni yanlış anlama, Jarret senden bazı hukuki bilgiler istediğinde bir şey demedim, ama anne babamızın başına gerçekte ne geldiği konusu... özel bir mesele. Ailevi bir mesele. Ve seni kesinlikle ilgilendirmez.”

Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, “Ama Pinter’ı özel

mevzularınıza karıştırmak gayet normal, değil mi?" dedi Giles.

"Pinter ketum bir adamdır."

"Ah. Demek benim öyle olmadığımı düşünüyorsunuz." Giles doğruldu. Bir an önce gitmezse, pişman olacağı şeyler söyleyecekti.

"Güveniniz için teşekkürler."

Minerva da ayağa kalktı. "Seni geçireyim."

Jarret sertçe, "Hayır," dedi. "Ona ben eşlik edeceğim. Konuşacağımız şeyler var."

Harika. Stoneville onunla sanki gevşek ağızlı serserinin biri gibi konuşmuştu ve şimdi Jarret da aynısını yapıyordu. Sharpe biraderler ısrarla sabrını sınıyorlardı.

Kapıya yöneldiklerinde, elini öpmek için Minerva'nın yanında durdu. "Yarın sabah görüşürüz," dedi.

Minerva ona gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum."

"Senin yerinde olsam o kadar emin konuşmazdım," dedi Stoneville.

"Ah, kapa çeneni, Oliver," diye atıldı Minerva. "Yeterince konuşmadın mı? Ayrıca nereye istersem oraya giderim, çok teşekkürler."

Muhtemelen öyle de yapardı. Giles'ın lehine olan özelliklerinden biri buydu -Minerva aptal ağabeyinin başına etini yiyip onu yola getirmekte ustaydı. Gerçek bir cinayet davasına tanık olma şansını engellemesine asla izin vermezdi. Giles duruşmaya geleceği günü bu yüzden yarın olarak belirlemişti.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştıkları anda, Jarret, "Sana bir sorum olacak, dürüstçe cevaplayacağımı umuyorum. Geçen gece, Minerva ile aranızda bizim farkına vardığımızdan daha fazlası var derken neyi kastettin?"

“Sana söyledim. Ona sormak zorundasın.”

“Sorduk. Bir keresinde dans ettiğinizi söyledi. Ama bu senin kastettiğin şey değildi, değil mi?”

Giles yürümeye devam etti.

“Buraya bak, ahbap, bana söyleyebilirsin. Arkadaş olduğumuzu sanıyorum.”

Jarret’a bakmak için durunca öfkesi tepesine çıktı. “Ben de öyle sanıyordum.”

Jarret ondan beş yaş, Stoneville ise yalnızca iki yaş küçük olmasına rağmen, Giles küçük kardeşe daha yakındı. Stoneville’in dünya görüşü her zaman Giles’inkinden daha karamsar olmuştu –Jarret’ın dünya görüşü ise kendisinininki gibi pragmatikti. Jarret’ın kendisini anladığını sanmıştı hep.

Ta ki şu ana kadar. “Kız kardeşinizi bana emanet edecek kadar bana güvendiğinizi sanıyordum. Ağabeyinin beni, ketum bir adam olduğumu bilecek kadar iyi tanıdığını sanıyordum. Görünen o ki ikisinde de yanılmışım.”

Jarret’ın yüzünde suçlu bir ifade belirdi. “Oliver daima sessiz ve dikkatli bir adam oldu –bunu sen de biliyorsun. Ve ben de defalarca senin kadınların etrafında nasıl–”

“Ben de seni aynı şekilde gördüm,” diye araya girdi Giles. “Bu, karına sadık olmadığın anlamına mı geliyor? Ona iyi davranacağın konusunda sana güvenilemeyeceği anlamına mı geliyor?”

Jarret kaşları çatık bir halde, “Tabii ki hayır,” dedi. “Ama benim durumum seninkinden farklı.”

“Nasıl yani?”

Jarret parmaklarını saçlarında gezdirdi, ardından etrafa bakınıp sesini alçalttı. “Ben Annabel’le evlenerek servet kazanmadım.”

“Evet, kazanmadın, ama sanırım karının aile şirketi, Plumtree Bira Fabrikası’nın durumunun iyiye gitmesinde önemli bir rol oynadı. Ayrıca evlenerek büyükannenin itibarını kazandın. Bunlar somut yararlar. Karınla bu yüzden mi evlendin?”

“Kesinlikle hayır!”

Giles vurguladığı şeyin Jarret’in kafasına dank etmesi için bir süre bekledi. “Ben Minerva’yla parası için evlenmiyorum ve bunu son kez söylüyorum. İster inan ister inanma, ama onun işlerine karışma hakkınız yok. Sonuçta reşit. İstersek evleniriz.” Öfkeden titreyerek arkasını döndü ve yürüdü.

Jarret ardından, “Sana yardım edebiliriz,” dedi.

Giles duraksadı.

“Kardeşlerim ve ben.” Jarret yanına geldi. “Sana karşı çıkmayı bırakabilir ve ona kur yapmanı kolaylaştırabiliriz.”

Giles alaycı bir ses çıkardı. “Kardeşlerin buna razı olmaz. Oliver’ın asla onaylamayacağını biliyorsun.”

“Onu buna razı edeceğim, yemin ediyorum.” Jarret ona baktı. “Ama ilk olarak ikinizin arasında ne geçtiğini bilmeli zorundayım.”

Giles ne diyeceğini düşündü. Jarret’a kitaplarıyla ilgili meseleyi söylemeye cesaret edemezdi –bu, Jarret’ı bilmesi gereken şeyleri araştırmaya sevk ederdi. Söyleyebileceği bir şey vardı gerçi ama ne yazık ki bu Jarret’ın bu işe daha da fazla karşı çıkmasına sebep olabilirdi.

Yine de denemeye değerdi. Minerva ağabeylerine sataşmaya devam ettiği ve onlar da bu dolduruşa geldiği süre, Minerva’ya kur yapması zordu.

“Dokuz yıl önce, Minerva’yı öptüm.”

Jarret aptal bir ifadeyle bakakaldı. “Ne?”

“Kız kardeşini öptüm.”

“Onu öptün mü?”

“Aynen öyle.”

“Minerva’yı. Bizim Minerva’mızı.”

“Ta kendisi,” dedi Giles.

Jarret kahkahalara boğularak onu şaşırttı. “Ah, bu harika işte. Nasıl olduğunu hayal edebiliyorum. Minerva’yı öptün ve o da yaygarayı kopardı.”

“Tam olarak değil.”

Jarret’in şaşkınlığı kayboldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Onu öpmemi istedi, ben de öptüm. Ardından bana duygulu bir ifadeyle baktı ve ben de panik oldum. Oldukça kırıcı bir şey söyledim ve o da... bunu pek kaldıramadı.”

“Kaldıramazdı zaten.” Jarret koridora baktı. “Pekâlâ, bu en azından senin hakkında konuşurken neden öyle bir tavır takındığını açıklıyor.”

Giles kaşlarını çatı. “Benim hakkımda nasıl konuşuyor?”

“Hararetli ve öfkeli bir şekilde. Ya en azından sen ona kur yapmaya başlayana kadar öyle konuşuyordu.” Jarret’in hakışları tekrar ona yöneldi, merak doluydu. “Eğer son karşılaşmanız kötü sonuçlandıysa, ona kur yapmana neden izin veriyor ki?”

“Büyükkanneni kışkırtıp ultiatomundan vazgeçirmek için elbette.”

“Bu tam da Minerva’nın düşüneceği bir şey. Peki ona bu işte yardım etmeyi sen neden kabul ettin?”

“Etmedim. Ben onunla flört etmeyi kabul ettim. Kabul etse de etmese de onunla evlenme arzumı gerçek.”

“Ah. Bu yüzden mi Desmond’u araştırmamızda bize yardımcı olmaya bu kadar isteklisin? Bunun onu sana karşı yumuşatacağını mı düşünüyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

Jarret ona acıyarak baktı. “İyi şanslar. Minerva kin tutmaya meyilli bir kızdır. Senin hakkındaki fikrini kolay kolay değiştirmeyecektir.”

“Bunu gayet iyi biliyorum,” dedi Giles karamsar bir şekilde. “Vermek istediğin herhangi bir tavsiye var mı?”

“Kardeşimin kalbini nasıl fethedeceğin konusunda mı?” Jarret gürültülü bir kahkaha attı. “Minerva kalbini dikenli bir kafesin ardında saklıyor. Oraya girebileceğini pek sanmıyorum.”

Giles sessizce, “Belki kolay olmayacak,” dedi. “Ama dikenler kesilebilir.”

“Onu kazanmak için bunu yapmaya razısın yani?”

“Gereken buysa, evet.”

Minerva’nın, hakkında yazdığı tüm o saçmalıklara bir son vermesi gerektiği için bu yola girdiğini söylüyordu kendisine. Artık bir karısı olması gerektiği ve Minerva da bu açıdan mantıklı bir seçim olduğu için. Ama daha derin sebepleri olmasından da korkuyordu.

Bu düşünce karşısında ürktü. Bu saçmalıklı –Minerva’yı yatağında istiyordu sadece. Bu saf şehveti yalnızca, başka bir şey değil. Eğer bu arzusunu tatmin edebilirse, kendisini daha fazla kendisi gibi hissedecekti, daha az savunmasız, daha az... duyarlı hissedecekti.

Ancak Minerva’yla evlendiği takdirde hayatını bir düzene sokabilirdi. Ancak o zaman, gizli saklı yaşadığı ikinci yaşamını toparlayıp Kral’ın Hukuk Müşaviri olmaya başlayabilirdi. Her şey bundan ibaretti. Minerva’yı seviyor olamazdı.

Halstead Hall’dan ayrılırken, bu fikre neredeyse inanmıştı.

Onuncu Bölüm

Minerva, Old Bailey'de bulunmasının ruhunda yarattığı heyecanı saklamakta güçlük çekiyordu. Gerçek bir cinayet davası görecekti. Bir avukatın sözde nişanlısı olmanın bazı faydaları varmış gibi görünüyordu.

Yanında oturan Maria, "Beklediğimden daha küçük bir yermiş," dedi.

Maria gitmelerine izin vermesi için Oliver'ı ikna etmeyi başarmıştı. Maria'yla karşılaştığı günden beri, Oliver karısının kölesi olmuştu. Minerva, gelinlerinin Oliver'ı her defasında ikna edebilmesine bayılıyordu –artık bir kadının ağabeyini dizginlenmesinin zamanı gelmişti çünkü.

Oliver, Freddy'nin mahkemeye onlarla birlikte gitmesi fikrine bile karşı çıkmamıştı. Fakat Freddy duruşmaya gelmesi için kendi karısını ikna etmeyi başaramamıştı, zira Jane kan ve cinayet şekli gibi konuların açık açık konuşulacağından korkmuştu. Biraz hassas bir kadındı.

"Şaşırtıcı derecede iyi ışıklandırılmış," dedi Minerva. "Dört avize kullanmışlar, baksana." Girişte onları karşılayan ve duruşma boyunca yanlarında olacağını söyleyen kâtime döndü. Adam ahşap sırada hemen sağ tarafında otu-

ruyordu. “Davalı bölümünün üst kısmında neden aynı var?”

Terli alnını sıkça mendiliyle silen şişman Bay Jenks ona yaklaştı. “Şu pencerelerden gelen gün ışığını suçlanan kişiye yansıtmak için, böylece jüri adamın verilen ifadelere nasıl tepki verdiğini görebiliyor.”

Harika. Minerva getirdiği not defterini çıkardı ve kâtibin bu açıklamasını not etti.

Bu kesinlikle kitaplarından birinde kullanılacaktı.

Bu sırada jüri üyeleri yerlerini aldı ve Bay Jenks aynı jürinin birçok davayı sonuçlandırıldığını söyledi. Bu özel davanın ancak öğleye kadar bitebileceğini düşünüyordu, ama bazen bir günde on beş davanın görüldüğü de oluyordu.

Demek bu yüzden şu anda duruşma salonuna, siyah cüppeli, peruklu ve son derece önemliymiş gibi görünen avukatların önünde birden fazla hâkim girmişti.

“Bay Masters işte orada,” diye fısıldadı Maria. “Cüppesi ve peruğuyla yakışıklı değil mi?”

Maria’nın diğer tarafında oturan Freddy homurdandı. “Bu halde görünmekten utanmıyor olduğuna inanmıyorum. Birinin ona ve diğerlerine bugünlerde artık bu perukların modasının geçtiğini söylemesi gerekiyor. Ben öleceğimi bilsem takmam.” Freddy ciddi görünmek konusunda oldukça takıntılıydı.

“Aslında, İngilizler yüzyıllar boyunca mahkemelerde bu perukları takıyorlar,” diye açıkladı Minerva. “Modadan çok bunu bir gelenek olarak düşün.”

Ayrıca o tanıdığı dalgacı Giles’ı şu anki ciddi olanıyla bağdaştırmakta güçlük çekse de, Giles cüppesi ve peruğuyla gayet iyi görünüyordu. Diğer avukatlarla birlikte

oturduğu masadan onların olduğu tarafa doğru bir kez bile bakınamıştı.

Bu sırada, son beş aydır duruşma gününü bekleyen otuzlu yaşlarının sonlarındaki adam, Newgate hapishane-
mine bağlı bir koridordan salona getirildi.

Adam davalı bölmesine giderken, Bay Jenkins, "Bu Bay Wallace Lancaster," dedi. "Karısını öldürmekle suçlanan ipeğin pamuk tüccarı. Geçen kış evinden uzakta, Ware'de olduğu sırada karısı Lea Nehri'nde ölü bulundu. Adli tıp uzmanı kadının bir gün evvel öldürüldüğünü ve kavgalı olduğu davalı tarafından nehre atıldığını iddia ediyor."

"Adli tıp uzmanının haklı olduğunu düşünüyor musun?"

"Haklı olmadığını kanıtlamayı umut ediyoruz. Bunu da yapsa yapsa Bay Masters yapabilir."

Adamın sesindeki apaçık saygı ifadesi Minerva'nın duraksamasına neden oldu. "Patronunuzu seviyorsunuz sanırım."

"Ah, evet, hanımefendi. Yıllar içinde ondan çok şey öğrendim." Adam göğsünü kabarttı. "Kral'ın Hukuk Müşaviri olduğu zaman beni de yanına alacağını söylüyor."

Minerva adama şaşkınlıkla baktı.

Maria öne eğilerek, "Kral'ın Hukuk Müşaviri mi?" diye sordu. "O ne demek?"

"Kraliyet için önemli olan davalara bakan avukatlar," dedi Minerva. Giles'ın krala müşavirlik yapacağına inanmıyordu. Bay Jenkins'e dönüp, "Bay Masters'ın Kral'ın Hukuk Müşaviri olacağını nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü şimdiden bu görev için düşünüyor. Kazandığı davalar kaybettiklerinden çok daha fazla ve bu da görmezden gelinecek bir şey değil."

Minerva arkasına yaslanıp Giles'a doğru baktı, Giles defterini gözden geçirmekle meşguldü. Tanrı aşkına, Kral'ın Hukuk Müşaviri. Bu, bir avukatın hâkim olmadan ya da majestelerinin hükümetinde adalet bakanı ya da genel başsavcı olmadan ulaşabileceği en saygın pozisyondu. Giles'ın mesleğinde bu kadar yükseldiğini bilmiyordu. Ona serseri dediğinde niye bu kadar öfkелendiğini şimdi anlıyordu.

Kitaplarında kendisinden bahsedilmemesini istemesini de.

Bedeni bir ürpertiyle sarsıldı. İnsanlar hırsızlık yaptığı-nı öğrenirse Giles çok şey kaybederdi. Minerva'nın bunu daha önce fark etmesi gerekirdi.

Mahkeme salonundan sessizlik talep edilince, içinde bulunduğu tedirgin düşüncelerden sıyrılarak dikkatini vermek için kendini zorladı. Duruşma başlayınca, hızla notlar almaya başladı.

İlk olarak tanık koltuğuna adli tıp uzmanı oturdu. Bayan Lancaster'ın öldürölüp suya atıldığına neden inandığını açıkladı. Kadının akciğerlerinde su yoktu ve boynunda da bir yara izi vardı. Savcı Bay Pitney yerine oturduğunda, adli tıp uzmanını sorgulamak için Giles ayağa kalktı.

“Söyleyin bana bayım, adli tıp uzmanı olarak taşıdığınız nitelikleri hangi eğitimle elde ettiniz?” Giles'ın sesinde Minerva'nın çok ender duyduğu hafif bir öfke vardı.

“Alaylı bir cerrahım.”

“Peki adli tıp uzmanı olarak kaç tane boğulma vakası incelediniz?”

Adam kızardı. “Üç, efendim.”

Küçümseyen bir ses tonuyla Giles, “Üç,” diye tekrarladı. “Sanıyorum mesleğinizle ilgili önemli kitapları okumuşsunuzdur?”

Uzman bocalamaya başladı. "Öyle yapmaya çalışıyorum, efendim."

"Bay Theodric Beck'in *Adli Tıbbın Temelleri* adlı kitabını bilir misiniz?"

"Hayır, efendim."

"Bunun için adamı suçlayamam," diye fısıldadı Freddy, Maria'ya. "Kulağa kocanın bizi götürdüğü şu oyun kadar sıkıcı geliyor, adamın biri oyunun başından sonuna kadar olmak ya da olmamak diye gezinip durmuştu ya hani. 'Ne olmak?' Sana soruyorum. Bana hiç mantıklı gelmemişti."

"Sus, Freddy," diye fısıldadı Maria. "Hamlet'i daha sonra tartışabiliriz."

Minerva gülümsemesini bastırdı. Tanrı'ya şükürler olsun ki salon epey gürültülüydü. Kimse Freddy'nin saçmalıklarını duyamazdı.

Giles tanık sandalyesine doğru yürüdü ve bakışlarını uzmanın üzerine dikti. "Birçok bilim adamı tarafından gerçekleştirilen deneylere dayandığı kitabında Bay Beck, kişinin boğulabileceğini ama yine de ciğerlerinde su olmayabileceğini söylüyor."

Uzman şapkasını ellerinin arasında burdu. "Bunu daha önce hiç duymamıştım, efendim. Ama boynundaki yaralar açıkça belliydi."

"Peki Bayan Lancaster bulunduğunda üzerinde herhangi bir giysi var mıydı?"

"Evet, efendim. Tamamen giysiliydi ve üzerinde de bir pelerin vardı."

"Nehrin akıntısı cesedi oradan oraya savururken pelerininin bağları boynunu sıkmış olamaz mı?"

"Belki. Ama yine de—"

"Teşekkürler, hepsi bu kadar."

Adli tıp uzmanı tanık sandalyesini terk ederken, Maria, Minerva'nın üzerinden eğilip kâtime sordu: "Şu bahsettiği kitap –gerçekten de boğulma vakaları hakkında bütün bunları söylüyor mu?"

"Boğulma vakalarının uzmanlar tarafından nasıl yanlış yorumlandığına ayrılmış koca bir bölüm var. Hayvanlar üzerinde deneyler yapılmış, ayrıca insanların boğulurken görüldüğü, ama sonrasında ciğerlerinde hiç su bulunamadığı vakalar incelenmiş. Dolayısıyla ciğerlerde hiç su olmaması, kesin bir gösterge olamaz. Ayrıca yara ve çürük izlerine de boğulma vakalarında oldukça sık rastlanıyor, özellikle de insanların akıntıya karşı mücadele ettiği veya vücutlarının kayalara çarpabildiği nehirlerdeki boğulma vakalarında."

Hemen ardından tanık olarak Bayan Tuttle adında güzel bir kadın çağrıldı. Bay Jenks'in söylediğine göre bu kadın Bayan Lancaster'ın yakın arkadaşıydı. Kadın yemin ettikten sonra, Bay Pitney ondan bildiklerini anlatmasını istedi. Bayan Tuttle, Bayan Lancaster'ı son olarak ölümünden önceki gece gördüğünü ve arkadaşının, kocasıyla olan kavgasından bahsettiğini söyledi. Ertesi gün Bayan Lancaster'ın –büyük ihtimalle kocasının eliyle– öldüğünü duyduğunda konuşmalarını hatırlamış ve bunu yetkililere iletmişti.

Kadın konuşurken Minerva da gözlerini ayırmadan Giles'ı izledi. Giles o kadar delici bakıyordu ki bir an için ürperdi. Bayan Tuttle da bu bakışların altında kıvranıyordu adeta.

Sıra çapraz sorguya geldiğinde, Giles soğuk ifadesiyle çelişen rahat bir tavırla ayağa kalktı. Tanık sandalyesinin önüne doğru yürüdü, durdu, notlarına bakmak için yerine döndü, ardından kadına gergin bir gülümsemeyle baktı.

"Merhumenin yakın arkadaşı olduğunuzu söylüyorsunuz."

"Evet, efendim."

"Ne kadar süredir tanışıyordunuz?"

"Yedi yıl kadardır, efendim."

"Ware yakınlarındaki o küçük yaya köprüsünü sıkça kullanır mıydı?"

"Evet. Annesi köprünün diğer tarafında yaşıyordu."

"Yüzme biliyor muydu?"

"Hayır, efendim."

Freddy homurdandı. "O zaman o köprüde yürümesi kendi aptallığı."

"Şşş!" Minerva, Giles'ın sorgusunun bir kelimesini dahi kaçırmak istemiyordu.

Giles tanık sandalyesinin önünde birkaç adım attı. "O gün Ware'de hava nasıldı?"

Bayan Tuttle ona gergin bir bakış attı. "Soğuktu."

"Köprü buzlanmış mıydı?"

"Olabilir. Ben-ben emin değilim."

"Yani Bayan Lancaster kolaylıkla ayağı kayıp köprüden nehre düşmüş olabilir."

Bayan Tuttle, tek kaşını kaldırıp kendisine bakan savcıya baktı. "Sanırım."

Giles duraksadı. "Boğulduğunu haber aldığınız zaman neredeydiniz?"

Bayan Tuttle gözlerini kırptırdı. Görülen o ki bu soruyu beklemiyordu. "Ware'de çarşıdaydım."

"Peki bunu duymanız üzerine, size balık satan kadına buna inanmadığınızı, çünkü Bayan Lancaster ile daha o sabah konuştuğunuzu söylediğiniz doğru mu?"

Genç kadının yüzü bembeyaz olurken, Minerva dudaklarını büzdü. Çok ilginç.

“Ben... ben böyle söylediğimi hatırlamıyorum, ama—”

“İsterseniz, o kadını salona alabilirim. Tanık odasında beklediğini siz de fark etmiş olabilirsiniz.”

Bayan Tuttle alt dudaklarını ısırarak. “Buna gerek yok. Şimdi hatırladım. Ama bir önceki günü o günle karıştırmış olmalıyım.”

“Günleri karıştırmak gibi bir alışkanlığınız var demek,” diye üsteledi Giles.

“Arkadaşımin ölümünü duyduğum için yıkılmıştım.”

“Önceki gece, yani güya arkadaşınızı son kez gördüğünüzde, size anlattıkları konusunda yalan söyleyebileceğiniz kadar da yıkılmış olabilirsiniz peki?”

“Kesinlikle hayır!”

Giles kadına sertçe baktı, ardından notlarına döndü. “Lütfen mahkemeye davalının erkek kardeşi Bay Andrew Lancaster ile olan ilişkinizi anlatın.”

“Oho,” dedi Freddy, “şimdi kadını avucunun içine aldı. Burada ihanet kokusu var.”

“Freddy!” diye öfkeyle fısıldadı Minerva ve Maria bir ağzıdan.

Freddy de gözlerini devirerek kollarını göğsünde birleştirdi.

Bayan Tuttle birkaç saniye konuşmadı. Yüzünde korku dolu bir ifade belirmişti. “Ben-ben ne demek istediğiniz anlamıyorum.”

Giles kaşını kaldırdı. “Yani geceleri geç saatte Bay Andrew Lancaster’la beyefendinin ayakkabı atölyesinde buluşmuyorsunuz, öyle mi?”

“O başka bir kadınla nişanlı!”

“Bunu gayet iyi biliyorum. Lütfen sorumu cevaplayın.”

Bayan Tuttle haksızlığa uğramış gibi omuzlarını dikleştirdi. "Ben namuslu bir kızım, bunu bilmiş olun! Annemle babamın bakımını yapıp—"

"Sorduğum şey bu değil, Bayan Tuttle. Ben geceleri geç saatte Bay Andrew Lancaster'la beyefendinin ayakkabı atölyesinde buluşup buluşmadığınızı soruyorum. Ve yemin ettiğinizi unutmayın."

Genç kadının alt dudağı titredi, ama konuşamadı.

"İsterseniz, Bay Andrew Lancaster'ı geceleri görüşüp görüşmediğini doğrulamak için buraya çağırabilirim."

Bay Pitney homurdandı ve kâtibine öfkeyle bir emir verdi, kâtibi de hemen önündeki kâğıtları delice karıştırmaya başladı.

"Bay Andrew Lancaster arkadaşım, evet," dedi Bayan Tuttle gergince.

"Arkadaşlığınız duygusal boyutta mı?" diye sordu Giles.

Bayan Tuttle paniklemiş görününce, Bay Pitney hâkime hitap etmek için ayağa kalktı. "Sayın yargıç, bu durumun dava için ne derecede önemli olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ben de oraya geliyorum, sayın yargıç," dedi Giles.

"O zaman devam edin," diye karşılık verdi hâkim.

"Lütfen sorumu yanıtlayın, Bayan Tuttle. Siz ve Bay Lancaster arasında duygusal bir ilişki bulunuyor mu? Bir gece Bay Andrew Lancaster'ın sizi atölyesinin dışında öptüğünü gördükleri doğrultusunda ifade verebilecek iki tanığım var."

Bayan Tuttle tanık sandalyesinde çöktü. "Evet. Aramızda duygusal bir ilişki var."

Salon artık çok sessizdi. Herkes Bayan Tuttle'ın sözlerine şaşırıp kalmıştı.

Minerva ise kadın için biraz üzülmüştü. Anlayamadığı bir sebepten ötürü Giles kadına karşı fazlasıyla acımasız davranmaya başlamıştı. Gerçi sonuçta gerçeği bulması gerekiyordu.

"Peki Bay Lancaster'ın nişanlısı varlıklı bir hanım mıdır?" diye sordu Giles.

"Bilmiyorum, efendim."

"Ama on binlerce poundluk bir drahoması olduğunu öğrenmek sizi şaşırtmaz değil mi?"

Bayan Tuttle yıpranmış bir ifadeyle, "Hayır, efendim." dedi.

Salonda bir anda fısıldaşmalar başladı.

"Peki davalı cinayet suçundan hüküm giyerse, servetini kimin alacağını biliyor musunuz?" diye sordu Giles.

Bayan Tuttle tereddüt etti.

"Yapmayın, hanımefendi, davalının çocuğu olmadığından servetinin kime geçeceği gayet açık olmalı."

Bay Pitney ayağa fırladı. "Sayın yargıç, Bay Masters'ın da gayet iyi bildiği üzere, kanunlar—"

Hâkim, "Oturun," diye emretti. "Bayan Tuttle'ın cevabını duymak istiyorum."

"Sorumu tekrarlıyorum, Bayan Tuttle," dedi Giles. "Davalı idam edilirse, servetini kim alır?"

Kadın bakışlarını hâkimden Bay Pitney'e çevirdi, ardından sessizce, "Bay Andrew Lancaster, efendim," dedi.

"Yani eğer davalı sizin yalancı şahitliğiniz yüzünden asılırsa, bu durum sizin için gayet uygun olabilir. Çünkü ardından kardeşi ağabeyinin servetini miras alacak ve para

için evlenmek zorunda kalmayacak. Böylece Andrew Lancaster zengin nişanlısı yerine sizinle evlenebilecek."

"Efendim!" diye araya girdi Bay Pitney. "Bay Masters kasti olarak tanığı yanlış yönlendiriyor!"

"Ve bunu da oldukça iyi yapıyor," dedi hâkim.

"Eğer izin verirsiniz, sayın yargıç," diye araya girdi Giles, "şimdi durumu Bayan Tuttle'a açıklamaktan mutlu olurum."

Hâkim kuru bir sesle, "Ah, lütfen," dedi. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Savcı içini çekti.

"Bayan Tuttle, gerçek şu ki, hüküm giymiş suçluların mal varlıkları doğruca krallığa gider," dedi Giles. "Yani davalı karısını öldürmekten suçlu bulunur ve idam edilirse, kardeşi hiçbir şey elde edemeyecek. Yani davalıdan miras olarak para alma şansını tamamen kaybedecek."

Bayan Tuttle'ın yüzündeki kan çekildi. Giles'ın kadının kanunu bilmiyor olmasını anlamış olması ne kadar akıllıydı, zira aksi takdirde kadının Bay Lancaster'ın davranışı hakkında yalan söylemek için hiçbir nedeni olmazdı.

"Sonuç olarak ifadenizi tekrar gözden geçirmek isteyebilirsiniz," dedi Giles kadına, "tabii mahkemeye yalan söylemenin de önemli bir suç olduğunu ve bu yüzden yargılanabileceğinizi unutmadan."

Gözleri kocaman halde, "Tanrı beni korusun," diye mırıldandı kadın.

"Size sormak zorundayım, Bayan Tuttle," diyerek sözlerine devam etti Giles, "ve size bu sefer dürüst olmanızı tavsiye ediyorum. Bayan Lancaster'ı hayattayken en son ne zaman gördünüz?"

Tüm salon nefesini tuttu.

Bayan Tuttle, Bay Pitney'e baktı, ama artık o da kendisini tıpkı Giles gibi soğuk gözlerle izliyordu. Tanık sandalyesinde öne çıktı. "Onu boğulduğu günün sabahında gördüm. Ödünç aldığım elbiseyi geri vermek için ona uğramıştım."

İzleyicilerin olduğu kısımdan öfkeli sesler yükseldi, hâkim de sert bir sesle sessiz olmalarını söyledi.

Giles sükûnetini koruyup gürültünün sonlanması bekledi, ardından normal bir sesle, "Yani o sırada şehirde olmadığı için davalının karısını öldürmesi imkânsız, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Bayan Lancaster'ın boğulmasında herhangi bir rolünüz var mı?" diye sordu Giles.

"Hayır!" Kadın salondaki acımasız yüzlere bakıp itiraf etti: "Ben sadece... şey, adli tıp uzmanı bunun bir boğulma olayı olmadığını ve Bayan Lancaster'ı Bay Lancaster'ın öldürmüş olması gerektiğini söylediğinde, düşündüm ki... yani sonuçta bazen tartışırlardı."

"Birçok çift bunu yapar," diye atıldı Giles. "Ama bu sizin kendinize koca edinmek için masum bir adamın cina-yet işlediğini ima etmenizi haklı göstermez."

Kadının yüzünde karamsar bir ifade belirdi. "Evet, efendim."

Giles kadına hafifçe gülümsedi. "En sonunda doğruyu söylediğiniz için teşekkürler, Bayan Tuttle. Bu kadarı yeterli."

Davanın geri kalanı çabucak geçti. Andrew Lancaster, Bayan Tuttle ile duygusal bir ilişki yaşadığını doğrulaması için salona getirildi ama adamı yine de Bayan Tuttle'in ağabeyini astırıp kendisiyle evlenme planından haberdar

olmadığına yemin etti. Derken davalının masumiyetini haykırmasına izin verildi, Giles doğruluğunu kanıtladığı için bu haykırışın daha fazla ağırlığı vardı artık.

Bay Pitney kapanış konuşmasında, iddiasını tekrar sadece adli tıp uzmanının sözüne dayandırmaya ve Bayan Tuttle'ın Bay Masters tarafından sindirilerek önceki ifadeyle gelişmeye zorlandığını iddia etmeye çalıştı, ama söyledikleri hiçbir işe yaramadı. Sonuçta Giles iddiasını kanıtlamıştı. Ve jüri de yalnızca birkaç dakika içerisinde beraat kararı vererek onu teyit etti.

Seyirciler sevinç içerisindeydi. Masum olan tarafın kazandığını görmek Minerva'ya büyük bir heyecan vermişti, özellikle de bu masumiyeti kanıtlayan kişi Giles olduğu için. Giles adına bu kadar heyecan duyması ne kadar tuhaftı. Kalbini ona karşı katı hale getirmekte hiç mi başarılı olamamıştı?

Giles ve Bay Lancaster kapıdan birlikte çıkarken, Bay Jenks; Maria, Freddy ve Minerva'yı onlarla koridorda buluşmaları için yan kapıdan dışarı çıkardı. Bay Lancaster beklendiği gibi sevinçliydi. Özgürlüğünü kazandığı için Giles'a defalarca teşekkür etti, sonra da Ware'deki evine dönmek için kardeşiyle birlikte oradan ayrıldı.

Hiçbiri Giles ile konuşma fırsatını bulamadan, Bay Pitney dışarı çıktı, Giles'a doğru yürüdü ve elini uzattı. Giles elini sıkarken, adanı da, "Kral'ın Hukuk Müşaviri olarak masada bizim tarafımızda oturacağın günü dört gözle bekliyorum."

Giles gülümsedi. "O günün geleceğinden emin misiniz?"

"Duyduklarım öyle olacağını gösteriyor, çok yakında."

"Pekâlâ, ben de adli tıp uzmanlarının meslekleri hak-

kında yeterince bilgiye sahip olup güvenli ifadeler vereceği günü dört gözle bekliyorum,” dedi Giles kuru bir ifadeyle.

Bay Pitney iç çekti. “Bahsettiğin kitabı bulsam iyi olacak. Yalnızca hukuku bilmek artık yeterli değilmiş gibi görünüyor, değil mi?”

“Kesinlikle doğru.”

Bay Pitney başıyla selam verdikten sonra Giles’ı onlarla bırakıp dışarı çıktı. Hemen Giles’ın etrafını çevirdiler.

“Sana yalan söylememem gerektiğini bana hatırlat,” diye takıldı Minerva. “Gerçeği ortaya çıkarmakta korkutucu derecede yeteneklisin.”

Maria, “Harikaydın,” dedi. “Kesinlikle harika.”

Minerva’ya soran bir ifadeyle, “Öyle miydin?” diye sordu Giles.

“Öyle olduğunu gayet iyi biliyorsun,” dedi Minerva ona. “Mütevazı olmaya çalışma.”

Giles gözlerine baktı. “Bu seni etkilediğim anlamına mı geliyor?”

Gülümseyerek, “Belki biraz,” diye karşılık verdi Minerva.

“Bu bir kutlama hak ediyor.” Giles onlara baktı. “Bugünkü tek duruşmam buydu, yani öğleden sonra boşum. Kıyafetimi değiştirmek için büroya dönmem gerekiyor, ama ondan sonra dördümüz dışarı çıkıp öğle yemeği yiyebiliriz herhalde. Bunun için harika bir yer biliyorum.”

“Şükürler olsun,” dedi Freddy. “Ben de acıkmıştım.”

Maria, “Sen her zaman açsın zaten,” dedi.

Minerva kâtibin göz ucuyla kendilerine baktığını fark edince, “Bay Jenks de bize katılmalı,” diyerek araya girdi, “bugün bize çok yardımcı oldu çünkü. Onu burada bırakmak adil olmaz.”

“Pekâlâ,” dedi Giles. “Jenks sen de bizimle geliyor-
sun.”

“Teşekkürler, efendim!”

Minerva Giles’ın koluna girdikten sonra hep beraber kapıya doğru ilerlerken, Giles fısıldamak için eğildi: “Şu anda ömür boyu sürececek bir arkadaşlık kazandın. Kâtipler fazla para kazanmazlar, başkasının ismarlayacağı güzel yemeklere de bayılırlar.”

“Bence sen de Freddy’nin ömür boyu arkadaşlığını kazandın. Ne kadar para kazanırsa kazansın güzel yemeklere bayılır.”

Arabacı arabayı getirdi ve hepsi birden arabaya sığıştılar. Giles’ın bürosuna doğru yol alırlarken Maria, “Bay Masters bizi davayı izlemeye davet ettiğiniz için çok teşekkürler,” dedi.

“Duruşma sizin için yeterince heyecan verici oldu mu bari, Leydi Stoneville? Duyduğum kadarıyla davalarda yapılan kan ve dehşet içerikli konuşmalardan hoşlanıyormuşsunuz.”

Maria kızardı. “Sanıyorum o açıdan biraz zayıftı, ama yine de son derece ilginçti. Ayrıca sizin Bayan Tuttle’ın yalan söylediğini tahmin etmeniz de çok akıllıcaydı.”

“Tahmin değildi.” Giles perüğünü çıkararak karışmış saçlarını ortaya çıkardı. “Jenks ve ben Ware’de birkaç saat geçirdik ve olayların görüldüğü kadar basit olmadığını öğrendik.”

“Ama en başta durumu daha yakından incelemen gerektiğine nasıl karar verdin?” diye sordu Minerva. “Çoğu insan olayı görüldüğü haliyle kabul ederdi –adli tıp uzmanının söylediklerine itiraz etmez ve söylediklerinin doğru olduğunu düşünürdü.”

Sesinde gurur belirtisi olan Bay Jenks, "Ama bu Bay Masters için geçerli değildir," diye araya girdi. "Hiçbir şeyi görüldüğü haliyle kabul etmez."

"Müvekkilim en başından beri masum olduğunu iddia ediyordu," diye açıklama getirdi Giles, "ve ben de sanılanın aksine boğulma olaylarının ispatının bir hayli zor olduğunu biliyordum. Herkesin herkesi tanıdığı Ware gibi küçük bir yerde, doğru soruları sorduğunuz takdirde gerçeğe ulaşabileceğinizi düşündüm. Yalnızca birkaç saatimi aldı. Çok fazla çaba göstermedim."

"Ama çoğu avukat bunu yapmaya zahmet etmez," dedi Maria.

Minerva, "Mesela Bay Pitney etmemiş," diyerek ona katıldı. "Üstelik gerçeği bulmak için büyük bir çaba harcaması gerekiyorken."

Bay Jenks, "Size katılıyorum, Leydi Minerva," dedi. "Bay Pitney kötü bir iş çıkardı. En azından Bayan Tuttle'ı adamakıllı sorgulaması gerekirdi."

"Kral'ın hukuk bürosunda işe başladığımızda da aynı şeyi söyleyecek misin bakalım," dedi Giles muzip bir ifadeyle. "Duyduğum kadarıyla Kral'ın Hukuk Müşavirlerini köpekler gibi çalıştırıyorlarmış. Büyük ihtimalle bizim yaptığımız araştırmaları yapacak zamanları olmuyor."

"O zaman sen neden Kral'ın Hukuk Müşaviri olmak istiyorsun?" diye sordu Minerva. "Bu kazançlı olmaktan ziyade siyasi bir seçim sanıyorum."

Giles ona içine işleyen bir ifadeyle baktı. "Para kazanmaktan fazlasını yapmak istiyorum. Adaletin yerine getirildiğini görmek istiyorum. Daha da önemlisi, bunun hakkaniyetli bir şekilde gerçekleşmesini istiyorum, ne yazık ki bu her zaman olan bir şey değil. Şehirde cezasız kalan

çok fazla suçlu var, ayrıca çoğu insan da yanlış suçlardan hüküm giyiyor.”

“Bana sorarsanız Bay Masters,” dedi Maria, “sizinle çalışacakları için çok şanslılar.”

Minerva da böyle düşünüyordu. Giles işlenen ya da işlendiği söylenen suçlara dikkatli gözlerle bakmak ve başka kimsenin ortaya çıkaramayacağı şeyleri ortaya çıkarmak gibi hayret verici bir yeteneğe sahipti.

Gözlerini hafifçe kıstı. Gerçekten öyleydi, değil mi? Humm.

“Benim anlamadığım bir şey var, nasıl olur da genç Bay Lancaster sevgilisinin ne yapmaya çalıştığını anlamaz,” dedi Maria. “Ağabeyinin idamını mı istiyordu?”

“Hayır, ama sevgilisinin yanlış bir fikre saplandığı aklına gelmedi,” dedi Giles. “Duruma bakan herkes cinayetin cezasının ne olduğunu biliyordu –dolayısıyla Bayan Tuttle’ın da bildiğini sandılar. Avukatlar, ortalama bir insanın hukuku bilmediğini sürekli unuturlar.”

“Bay Masters her zaman şöyle söyler: ‘İnsanların çoğu zaman umduğundan daha aptal olduğunu sakın unutma,’” diye araya girdi Bay Jenks.

Minerva, “Bu biraz fazla kötümser değil mi?” diyerek Giles’a takıldı.

Giles omuz silkti. “Belki de. Ama benim her gün gördüğüm insanları siz görmüyorsunuz –üçkâğıtçılar tarafından kandırılan deneyimli kumarbazlar, dolandırıcılar tarafından dolandırılan dükkân sahipleri, tatlı dilli zamparalar tarafından hayatı mahvedilen genç kadınlar. Geçen hafta mahkemede iki eşli bir adam vardı –sekiz yıl boyunca iki ayrı hayat sürmeyi ve iki farklı aileyi geçindirmeyi başarmış, sekiz yıl boyunca iki ailenin de birbirinden haberi

olmamış. İşlediği suçu iş ortaya çıkardı. İşte bütün bu insanlar güvenmemeleri gereken insanlara aptalca güveniyorlar.”

Maria, “Ah, ama aşkı aptallıkla karıştırıyorsunuz,” dedi. “Bayan Tuttle’ın gözleri aşktan kör olmuştu. Tatlı dilli zamparalar tarafından kandırılan kadınlarla iki eşli erkeklerin karıları da bu durumda –aşkları yüzünden güveniyorlar. Aşklarına böyle ihanet edilmesi çok kötü.”

“Kör olmak kilit kelime,” dedi Giles. “İşte bu yüzden aşk bu kadar çok ihanete uğruyor. Akıllı olan hiç kimse aşkın gözlerini kör etmesine izin vermemeli.”

Keskin bir dönüş yaparlarken Bay Jenks bir yere sağlanıca tutundu. “Bu da Bay Masters’ın her zaman söylediği haşka bir şeydir: ‘Aşk aptallar ve hayalperestler içindir. Bundan kazanç sağlayan yegâne insanlar da çiçek satıcıları ile Sevgililer Günü ressamlarıdır.’”

“Ne kadar romantiksiniz, Bay Masters” dedi Minerva yapmacık bir tatlılıkla.

Giles yüzünü buruşturdu. “Bay Jenks, size Leydi Minerva’nın nişanlım olduğunu söylememiş miydim?”

Bay Jenks’in yüzü aniden mosmor oldu. “Ah, efendim, özür dilerim, ben sadece–”

“Sorun değil,” diyerek araya girdi Minerva. “Bay Masters ile aramızdaki de daha çok bir mantık ilişkisi zaten.”

“Öyle mi?” Giles ona durumun öyle olmadığını hatırlatmak istermişçesine bacağına bacağına değdirdi. “Ben de burada benim için deli olduğunu düşünüyordum.”

“Her zaman söylerim, aşk böreğin içindeki peynir gibidir,” diye araya girdi Freddy. “İnsanlar hep böreğin dış kabuğunu görürler –yani çifti bir arada tutan pratik şeyleri. Ama asıl önemli parçası aşktır –aşk olmadan böreğiniz

peynirsiz kalır, o olmadan da söyleyin bana böreğin ne anlamı kalır?”

“Vay canına, Freddy,” dedi Minerva, “neredeysel derinlikli bir şey söyledin sayılır.”

“Börek söz konusu olduğunda Freddy her zaman derinliklidir,” dedi Maria. Sonra da görkemli taş bir binanın önüne yanaşırlarken birdenbire düşünceli göründü. “Ama hence aşk okyanus gibidir. Yüzeyi fırtınalı olabilir, rüzgârla çalkalanıyor olabilir, üzerine yağmur yağıyor, etrafında şimşekler çakıyor olabilir, ama suyun derin ve sakin olduğu derinliklere inerseniz, yüzeyde ne olursa olsun, her zaman yüzebilirsiniz.”

Bu sözler üzerine arabada uzun bir sessizlik oldu.

Ardından Giles, Minerva'ya alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Tıpkı bir yunus gibi.”

Herkes kahkahalarla güldü.

Minerva dışında. Aşk için ne hissettiğini bilmiyordu, ama Giles gibi kolayca dalga geçemiyordu da. Çünkü bir yanı hâlâ aşkın var olduğuna inanıyor ve bunun Maria'nın anlattığı kadar güzel bir şey olduğunu düşünüyordu.

Bir diğer yanı da bunu Giles'la tadabilmeyi istiyordu.

Ama bu elbette mümkün değildi. Giles pratik bir adamdı ve aralarındaki nişanlılık olayı da pratik bir meseleydi. Onu mahkemede izledikten sonra bunu daha da iyi anlamıştı Minerva. Giles'ı gelecekte, onun hayal ettiklerinden çok daha büyük başarılar bekliyordu. Giles bu yüzden onunla flört ediyormuş gibi yapıyordu —onun kendisi hakkında yazmasını engellemek ve böylece geleceğini güvence altına almak için.

Ve olur da Giles bir gün onunla gerçekten evlenmeye karar verirse, bu da pratik sebeplerden ötürü olacaktı, çün-

kü Giles onu istediği eş tipine göre şekillendirebileceğini düşünüyordu. Ama bir Kral Müşaviri saygın bir eş isterdi ve Minerva asla böyle biri olamazdı. Bir Kral Müşaviri, kocasının kariyeri dışında hiçbir şey düşünmeyen bir eş isterdi ve Minerva asla böyle biri de olamazdı. Giles ne söylerse söylesin, onun yazma isteğini gitgide küçük görecekti. Çünkü bu onun dünyasına uymuyordu.

Giles'ın Maria'nın sorularına akıllıca cevaplar verip, Bay Jenks'in kendisine büyük bir kahramanmış gibi övgüler yağdırmasını ustalıkla savuşturmasını izlerken üzerine bir hüznün çöktü. Giles'ı sadece hovardanın biri olarak gördüğü günlerde ondan kurtulmak kendisi için çok daha kolay olurdu. Ama şu anda onun bundan çok daha fazlası olduğunu farkına varmıştı ve...

Hayır, bu şekilde düşünmemeliydi. Kendi geleceği için, evliliği içermeyen bir planı vardı. Giles büyükannesinin kendisini rahat bırakması için kullandığı bir araçtı sadece, hepsi bu kadar. Yani Giles ne kadar zeki ve sorumlu biri olursa olsun, kendisini yolundan alıkoymasına asla izin vermemeliydi.

On Birinci Bölüm

Öğle yemeklerini yiyip Bay Jenks'e veda ettikleri Stephen's Hotel'den ayrılırlarken, Giles, Minerva'yı etkilemek için yaptığı planın işe yaradığından emindi. Yine de bu plan Minerva'nın kendisine yönelik tutumunu fazlasıyla yumuşatmış görünmüyordu. Kesinlikle o her zaman ki konuşkan hali yoktu Minerva'nın.

Bunun farkına varan sadece Giles da değildi. Maria, Minerva'nın koluna girdi ve, "Fazla sessizsin," dedi. "Duruşma boyunca aldığın notları nasıl kullanacağını mı düşünüyorsun? Bu tuttuğun notlardan herhangi birini kitaplarında kullanır mısın dersin?"

"Özel şeyleri kullanmam, sadece duruşmanın nasıl yürütüldüğünü gösteren çok genel bilgilere yer veririm." Minerva, Giles'a şöyle bir baktı. "Sana ve Oliver'a söyleyip duruyorum -kitaplarımda gerçek insanların isimlerinin benzerlerini sırf eğlence olsun diye kullanıyorum. Bunun dışında gerçek hayatımdan hiçbir şeyi kitaplarıma dahil etmiyorum."

"Bu tamamen doğru değil," dedi Maria. "*Kadınlar Mecmuası*'nda yayımlanan bölümü Oliver'a okuyunca canı

çok sıkıldı. Bu bölümün Jarret ve Gabe'le birlikte katıldığı skandal dolu bir maskeli balo hakkında olduğundan emindi" —durup Giles'a baktı— "ve büyük olasılıkla siz de o baloda bulunuyormuşsunuz, Bay Masters, çünkü siz döndünüz her yere birlikte gidermişsiniz."

"Hayır, Giles partide değildi," dedi Minerva aceleyle.

Tanrım! Minerva arada bir güzel rol yapıyor olabilirdi, ama genelde iyi bir yalancı değildi.

"O partiyi kitabında gerçekten de kullandın demek!" dedi Maria zafer kazanmış gibi haykırarak. "Ama Bay Masters'ın orada olup olmadığını nereden biliyordun? Dahası, bu baloyu ayrıntılı olarak tasvir edilebilecek kadar nereden biliyordun? Oliver'in bana söylediğine göre, saygın bir kadının katılacağı türden bir parti değilmiş."

Minerva kızardı. "Elbette katılmadım, ama... çeşitli insanlardan bahsini duydum. Giles'ı sorarsan, o maskeli balo doğum günümle aynı gündeydi ve Giles doğum gününe gelemedi, çünkü o sırada annesiyle birlikte taşradaydı, yani o diğer partide olamayacağını biliyorum, zira—"

"Ah, işte Gunter's," diye araya girdi Giles. "Biraz dondurma alalım mı?" Her şeyi ortaya dökmeden Minerva'nın daha fazla konuşmasına engel olmak zorundaydı. Minerva tüm bunları ona yardım etmek için söylüyor olsa da, aptalı oynamak onun için daha iyi olacaktı.

Gerçi Giles'ın aksine Minerva aptalı oynamaya alışık değildi.

Neyse ki konuşma dondurmalara ve Maria'nın İngiltere'ye gelene kadar nasıl hiç dondurma yemediğine döndü ve Giles da konuyu buradan kolaylıkla başka yerlere çevirmeye başardı.

Ama daha sonra Minerva ve Maria'nın alışveriş etmesi

için Oxford Caddesi'nde yürürlerken, Giles, Minerva'yı Maria ile fısıldaşırken yakalayınca endişelendi.

Aralarından su sızmayan iki usta hırsız gibi görünüyordular. Giles onların maskeli balo hakkındaki tartışmaya devam etmediklerini umut edebilirdi sadece.

Ardından dördü birden bir karikatür dükkânına girdiler, Minerva sanki vitrinde bir şey göstermek istiyormuş gibi onu geriye çekti. Vitrine bakmak için durduklarında fısıldayarak, "Şu parti meselesini elime yüzüme bulaştırdığımı için özür dilerim," dedi. "Maria, dergide yayımlanan bölümü Oliver'ın tanıdığını söyleyince hazırlıksız yakalandım. Tanıyacağımı hiç ummazdım."

"Ama o bölümde Marie Antoinette kostümü giymiş bir kadından söz ediyorsun ve Oliver da Marie Antoinette kostümü giymiş bir fahişenin, kendisinden frengi kap্তığını iddia etmesini hiç unutmadı."

Minerva utançtan kıpkırmızı oldu. "Ah, Tanrım, bunu biliyor muydun?"

Giles, Maria'nın içeriden kendilerine baktığını görünce bir karikatürü inceliyormuş gibi yaptı. "Bundan birden fazla kez bahsetti, evet." Her seferinde kâhkahalara boğulmuş olmasına rağmen, Oliver'a bu kadar eğlenmesinin gerçek sebebini asla itiraf edememişti.

"Bütün bunları kitaplarıma aynen dahil etmemem gerekirdi, hata yaptım."

"Evet, dahil etmesen daha iyi olurdu. Ama şimdi her şey ortada. Yapabileceğin hiçbir şey yok." Neyse ki muhtemelen Newmarsh, dergide yayımlanan o bölümü asla okumayacak, okusa bile hırsızlıktan Giles'in sorumlu olduğunu asla anlamayacaktı. Şu ana kadar Minerva'nın verdiği ipuçları o kadar kurnazcadı ki, Giles kimsenin Rockton

karakterini kendisiyle bağdaştıracağını düşünmüyordu. Gerçi Ravenswood bağdaştırmıştı.

Bu sırada Maria, Freddy ile kol kola dükkândan çıktı ve Oxford Caddesi'nde yürümeye devam ettiler. Hyde Park'a yaklaşırlarken Freddy, "Şeliri daha ne kadar turlayacağız, Leydi Minerva? Yorgunluktan ölmek üzereyim."

"Sen istersen arabaya dönebilirsin," dedi Minerva. "Ben Bay Masters'la parkta yürümek istiyorum, ama kendini zorlamana gerek yok. Etrafı arabayla gezebilir, sonra da diğer uçtan bizi alabilirsin."

Minerva Maria'ya imalı bir bakış atınca Giles'ın gözleri kısıldı. Bir şeyler oluyordu.

"Freddy, ben de seninle geliyorum sanırım," dedi Maria soğukkanlı bir sesle. "Ben de yoruldum." Minerva'ya dikkatle baktı. "Yakında hava kararacak, o yüzden siz de çok kalmayın."

"Kalmayız," diyerek onu temin etti Minerva.

Maria ve Freddy'nin yanlarından ayrılıp onları baş başa bırakmalarına Giles çok sevindi. Bu nişan işi iyi olmuştu. Böylece kimsenin kınamasına maruz kalmadan Minerva ile parkta tek başına yürüyebileceklerdi.

Parka doğru yürürlerken, "Harika hallettin," dedi

Minerva kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Şaşırtıcı şekilde kimsenin olmadığı ağaçlık bir alanın yakınlarındaydılar. Giles kâhkaha attı. "Safi oynadığın zamanları çok seviyorum." Kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındıktan sonra, Minerva'yı ağaçlık alana doğru çekti ve öptü.

Minerva ürkererek geri çekildi, ama Giles onu daha iyi öpebilmek için yeniden kendine doğru çekti. Minerva da uzunca bir süre dudaklarını yağmalamasına izin verdi. En

sonunda kendini geri çektiğinde Minerva'nın gözleri alev alev, dudakları da kıpkırmızıydı.

Giles ağzını kulağına dokundurdu. "Seni bu sabah mahkeme salonunda gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum." Sonra da öpe öpe, Minerva'nın giydiği V yakalı dantel bluzun açıkta bıraktığı boyun kısmına kadar indi.

Minerva başını geriye atıp titrek bir kahkaha attı. "Bu, duruşmaya ilginç bir bakış açısı getirirdi, değil mi?"

"Bu büyük ihtimal benim barodan atılmama neden olurdu," diye fısıldadı Giles, Minerva'nın porselen tenine doğru. "Ama yine de değerdı."

"Seni yağcı," diye fısıldadı Minerva.

Giles onu ağaca yasladı ve yeniden öpmeye başladı, ama bu sefer daha şehvetliydi. Gunter's'tan aldıkları limonlu dondurmanın kokusu ve mayhoş tadı vardı Minerva'nın dudaklarında. Bu tat Giles'ın başını döndürüyordu. Ya da başının dönmesinin sebebi, Minerva'yı tekrar kollarına almasıydı.

Minerva öpücüklerine karşılık vermek için oldukça istekliydı. Her kadın gibi kat kat giyinmiş olmasına rağmen –menekşe rengi bir gezme elbisesi, bir iç eteklik, bir korse ve kim bilir altında daha neler neler– yaz mevsimi olduğu için hepsi ince kumaştandı. Bu yüzden, Giles avucunu göğsünün üzerinde hafifçe kaydırduğında Minerva bunu kesinlikle hissetmiş olmalıydı, zira sessizce inlemişti. Fakat Giles parmağıyla göğüs ucunu kavradığında, Minerva yanakları kızarak onu kendinden itti.

"Seni parka getirirken aklımda böyle bir şey yoktu, Giles. Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Konuşmak mı?" diye mırıldandı Giles. Minerva'ya yeniden uzandığında ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. "Zorunda mıyız?"

“Evet, zorundayız.” Minerva ağaçla onun arasında bulunduğ u konumdan çıktı. “Önemli.”

Lanet olsun. Giles bu kedi fare oyununa daha ne kadar katlanacağını bilmiyordu. Geçen gece, Minerva’yla aynı yatakta olmak dışında başka hiçbir şey düşünmemişti. Minerva’nın eli dün handa olduğu gibi yine erkekliğinin üzerinde gezinecek, göğüsleri üzerleri kuş üzüm lü bir çift muhallebi gibi ağzına layık olacaktı. Bu sırada da ipeksi saçları kıvrımlı bedenine dolanacaktı.

Şehvetini bastırmak için kendini zorlayıp kolunu uzattı. “İstediğ in konuşmaksa, o zaman konuşalım.” Böylece bunu aradan çıkarabilir ve daha önemli şeylere dönebilirim. Sana sahip olmak gibi mesela.

“Teşekkürler.” Minerva koluna girip onu tekrar yola doğru çevirdi. “Annem ve babam hakkında.”

Bunu duymak Giles’ın kalan son şehvet kalıntılarını da ortadan kaldırdı. “Herhalde Desmond hakkında daha fazla şey öğrenmeye zamanın olmamıştır.”

“Evet, olmadı.” Minerva kolunu sımsıkı kavradı. “Seni bugün izlerken aklıma bir şey geldi... annemle babamın başına gelenlerle ilgili kimsenin fark edemeyeceğ i olayları sen fark edebilirsin.”

“Fark etmek mi?”

“Av köşkündeki olayları.” Minerva, Giles’ın boş boş baktığını görünce ekledi: “Nerede öldürüldüklerini biliyorsun herhalde, av köşkünde öldürülmüşlerdi.”

“Onların kesin olarak öldürüldüklerini, en azından başka biri tarafından öldürüldüklerini bile hâlâ kesin olarak bilmiyoruz.”

“Benim kastettiğ im de tam olarak bu. Çok az şey biliyoruz.” Minerva, altın sarısı kahverengi karışımı kaşlar-

la çevrelenmiş ve derinlerinde aniden büyük bir üzüntü uyanan o yeşil gözleriyle Giles'a baktı. "Daha fazlasını öğrenmemiz gerekiyor. Ama büyükannem skandalı örtbas etmeye o kadar hevesliydi ki, olay mahallini asla tam anlamıyla incelememişti."

"Hiç kuşkusuz yetkililer incelemiştir," dedi Giles, Serpentine'in kenarında uzanan patikaya doğru geniş bir çimenliği geçerken.

"Yerel polis ve adli tıp uzmanı inceledi, evet, ama sen bugün bu tip insanların gerçeği her zaman ortaya çıkaramayacaklarını kanıtladın. Büyükannem onlara olayları kendi inandığı şekliyle anlattı ve onlar da bu hikâyeyi doğrulamayı yeterli gördü. Oliver'a göre, olay mahallini büyükannemin verdiği rüşvetler doğrultusunda üstünkörü incelediler." Minerva durup ona sanki her şeyin anahtarını elinde tutuyormuş gibi baktı. "Ama sen öyle yapmazsın. Sen olaya dışarıdan bambaşka bir gözle bakarsın. Kimse- nin daha önce fark etmediği bir şeyi görebilirsin. Sen—"

"Bu kadar yıl sonra, tatlım, işe yarar bir şeyler bulabileceğimi pek sanmıyorum," dedi Giles çekimser bir şekilde. Bu olaya dahil olma ihtimali karşısında Stoneville'in nasıl tepki gösterdiğini hatırlamıştı.

"Ah, ama bulabileceğini biliyorum. Kanların temizlenmesi ve eşyaların derlenip toparlanması dışında köşk neredeyse o zamanki gibi, yani sen kesinlikle—"

"Bir dakika. Sen bana bunca yıl o av köşküne hiç kim- senin girmediğini mi söylüyorsun?"

Minerva başıyla onayladı. "O 'kaza'dan hemen sonra Oliver köşkü kapattı. Hatta Oliver birkaç ay önce orayı tekrar açana kadar aile olarak Halstead Hall'da bile kaldık. Ondan sonra da hiçbirimiz o av köşküne... giremedik, öyle işte."

“Anlıyorum.” Ah, evet anlıyordu. Dokuz yıl önce babasının intihar ettiği kütüphaneye o da hâlâ giremiyordu. “Bu yüzden sen de orayı tek başına incelememi istiyorsun.”

“Hayır! Senden bunu yapmanı istemiyorum. Elbette ben de seninle geleceğim.” Minerva’nın dudaklarında hüznünlü bir tebessüm belirdi. “Kasabadaki insanlar orasının tekinsiz olduğunu söylüyor. Köşkün yakınlarında sesler duymuşlar, gizemli ışıklar ve ona benzer şeyler görmüşler.”

“İçeri girebileceğinden emin misin?”

“Elbette eminim. Neden olmayayım ki? Ben hayaletlere inanmam.”

Minerva’nın bu cesareti Giles’ı her zaman etkilemişti. Anne babasının tabutlarını görmek için dik durmaya çalışan o dokuz yaşındaki kızı hâlâ hatırlıyordu.

“Stoneville kabul etmeyecektir.”

Minerva çenesini öne çıkardı. “Umurumda değil. Sana beş para etmez bir dangalak gibi davranıyor.”

Giles gülümsemesini bastırdı. “Doğru.”

“Bazı konularda senin ne kadar ketum olabildiğini bilen biri varsa o da benim. Sen de en az Oliver kadar ağzı sıkıydın. Bundan kimseye bahsetmeyeceğini biliyorum.”

“Pekâlâ. Bana bir gün müsaade et, bakalım resmi rapor hakkında ne bulabileceğim.”

“Bu zor olabilir,” dedi Minerva. “Geçen akşam Oliver’a sordum, Bay Pinter da o raporu soruşturmuş ama kendisine raporun bulunmasının haftalar sürebileceği söylenmiş.”

Giles kaşını kaldırdı. “Başka ne söyleyeceklerdi ki? Bay Pinter büyükannenin arkasından iş çeviriyor. Memurlar

da ilk olarak büyükannene sormadan bir şey yapmak istememişlerdir. Hem eğer Pinter büyükannenin bu işe karış-
tırılmamasını açıkça belirttiyse...”

Minerva'nın dudakları şaşkınlıkla gerildi. “Görüyor
musun? Daha şimdiden yardımcı olmaya başladın!”

“Umarım açık uyarısına rağmen bu işe dahil olduğumu
öğrendiğinde Stoneville de böyle tepki verir.”

“Sen ağabeyimi bana bırak. Eğer işe yarar bir şey bulur-
sak, o da fazla kızmayacaktır.”

Serpentine’de dolanan ördekleri izlerlerken, bir an için
patikada sessizce yürüdüler.

Giles, Minerva’ya uzun uzun baktı. “Peki ağabeyinin
mülkünden oldukça uzak bir yerde benimle baş başa kal-
maktan endişe duymuyor musun?”

Minerva kızarmasına rağmen gülümsedi. “Endişelen-
mem mi gerekir?”

“Kesinlikle,” dedi Giles son derece ciddi bir ifadeyle.
“Sonuçta beni yeterince baştan çıkardın, ben de bir erkek
olarak durumdan yararlanmaya çalışabilirim.”

“Benim bekâretime dokunmaman gerektiğini gayet
iyi biliyorsun, çünkü bunun neye yol açabileceğinin far-
kıdasın,” dedi Minerva. “Evlenmeye sen de en az benim
kadar gönülsüzsün, ayrıca benden yararlanacak olursan
kitaplarımda sana yer vermekten asla vazgeçmeyeceğimi
biliyorsun.”

Giles, Minerva’ya hemen orada, o anda evlenme teklif
etmemek için kendini zor tuttu. Bu, Minerva'nın kendi-
sinden daha da uzaklaşmasına yarardı yalnızca. Oysa Mi-
nerva hâlâ bunun gerçek bir flört olmadığı düşüncesine
sahipti ve Giles da Minerva’ya hiçbir şey fark ettirmeden
ona kur yaparak bundan çok daha fazlasını elde edebilir-
di.

Yine de, Minerva sırf öyle olmasını söylediği için uslu çocuğu oynamayacağı konusunda onu uyarmak zorunda hissetti kendini.

“Seni temin ederim, Minerva, bir erkeğin, bir kadından yararlanmakla o kadının bekâretini almak arasında yapabileceği çok şey vardır.” Uzanıp elini tuttu. “Hem de çok.”

“Aa,” dedi Minerva, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. “Nasıl yani?”

Giles yanlarından geçtikleri insanlara baktı –bir banka genç bir çift kol kolaydı, bir adam ördekleri besliyor, daha yaşlı bir kadın ırmağın kenarında hızlıca yürüyordu– ardından sesini alçalttı. “Eğer yalnız olsaydık, boynunu görebilmek için başlığını ve dantel yakamı çıkarırdım. Boynuna bayılıyorum. Son derece ilginç kıvrımları var, çıplak olduğunda da çok zarif görünüyor.”

Minerva’nın parmakları kollarında gerildi ve güzel yataklarında iki küçük pembe nokta belirirken dosdoğru ileriye baktı.

Giles kısık sesle devam etti: “Ardından tüm düğmelerin açıldıktan sonra iç gömleğinin üzerinden sırtını öpebilmek için yavaşça elbisenin düğmelerini açacağım. Sırtının çıplakken de giyinik olduğundaki kadar güzel olup olmadığını merak ediyorum.”

“Sanırım merak etmeye de devam edeceksin,” dedi Minerva biraz titrek bir sesle.

“Öyle mi? Çıplak sırtına bakmamam için hiçbir sebep yok. Bu kesinlikle bekâretine bir zarar getirmez. Hatta kötü şeyler yapmadan okşayıp öpebileceğim bir sürü kısmın var. Dizinin hemen üstünde bacağının iç tarafındaki narin cildin gibi. Ağzımı oraya yerleştirip bacağının iç tarafını öpebilirim, sonra da yukarı doğru çıkıp–”

"Kes şunu," diye fısıldadı Minerva. "Beni utandırıyor-
sun."

"Hayır seni tahrik ediyorum. İkisi aynı şey değil."

Minerva yutkundu. "Beni sözlerinle baştan çıkarmaya
çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

Bu sırada yanlarından bir çift geçti ve bu çift iyice uzak-
lığına kadar Minerva bir şey demedi. "Beni baştan çıkar-
mana izin vermeyeceğim, Giles. Bunu aklından çıkar."

"Ne yazık," dedi Giles usulca. "Çünkü buna fazlasıyla
ihtiyacın var, Minerva Sharpe."

Minerva ateşli ve kızgın gözlerini ona çevirdi. "Neden
böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sen evliliği bir bağımsızlık kaybı olarak görü-
yorsun, getireceği faydaları hiç dikkate almıyorsun. O fay-
daların iyice bir zevkini çıkarsan, kurunun yanında yaşı da
yakımazsın."

"O handa, bana bu zevki yaşattığını sanıyordum."

"Zevkten çok tadımlık bir şeydi o. Benim yapmak iste-
diğimse, birkaç kısa dokunuştan öteye gitmek. Bekâretine
zarar vermeden yapabileceklerimle, evliliğin o zevkli fay-
dalarının neler olduğunu sana gösterebilirim. Tabii eğer
izin verirsen. Mümkün mü?"

Minerva gözlerini kırptırdı, ardından bakışlarını
Giles'tan ayırdı. Sessiz kalıp hiçbir şey demeyince, Giles'ın
nabızı hızlandı.

"Hımm, sanıyorum... bana tadımlık bir şeyler göster-
mene izin verebilirim," dedi Minerva sonunda. "Ama sa-
dece tadımlık. Daha sonra başımın belaya girmesine sebep
olacak bir şey değil. Senin deyiminle 'kötü şeyler yapma-
dan'... bunu başarabilecek misin?"

Bu söz karşısında bedeni aniden tepki veren Giles inledi. "Tanrı aşkına, halka açık yerlerde böyle şeyler söylemek zorunda mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Giles sesini iyice alçalttı. "Dün handa ne olduğunu hatırlıyor musun? Senin sayende şimdi 'silah'ım tekrar hareketlendi, teşekkürler!"

Minerva başını eğip pantolonuna baktı, bu da pantolonunun daha da şişkinleşmesine yaradı sadece. Ardından Minerva yaramaz bir bakışla yüzüne baktı. "Böyle olduğunda... ne yapıyorsun?"

"Latince fiil çekimlerini düşünüyorum," dedi Giles ters bir sesle. "İngiltere'yi düşünüyorum. Seninle birlikte yapabileceklerimiz dışında herhangi bir şey- Lanet olsun, yine hareketleniyor işte ve neredeyse Rotten Row'a geldik." Durdu ve ırmağın kenarındaki yüksek arkalıklı bir bankın arkasına geçti.

Minerva da gelip yanına oturdu ve bakirelere özgü bir merakla gözlerini pantolonuna dikti.

"Bana öyle bakmayı bırakır mısın?" diye çıkıştı Giles. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Minerva kahkaha attı. "Beni sözlerinle baştan çıkarmaya çalışarak bunu sen başlattın. Hak ettiğini çekiyorsun."

"Sen, tatlım, tam bir baş belasısın."

Minerva'nın gülümsemesi dondu. "Öyle miyim?"

"Öyle olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun. Sana tıdımlik bir şeyler verebileceğimi sırf beni bu hale getirmek için kabul ettin."

"Aslında, ben ciddiydim. Ayrıca sen de sorumu cevaplamadın." Minerva yutkundu. "Eğer izin verirsem... yani

hana tadımlık bir şeyler göstermene izin verirsem, kendini kontrol edip daha ileri gitmemeyi başarabilecek misin?"

"Bundan endişelenmesi gereken ben değilim, sensin."

Minerva küçümseyici bir bakışla kasıklarına baktı. "Sanırım, *bedensel yeteneklerini* tam olarak kontrol edemediğini kanıtlamış bulunuyorum, haksız mıyım?"

"Bana güven, geri dönüşü olmayan noktaya gelindiğinde bir erkek her zaman 'bedensel yeteneklerini' kontrol edebilir. Asıl sorun şu: Acaba sen kendi 'bedensel yeteneklerini' kontrol edebilecek misin? Çünkü seni isteğin dışında asla baştan çıkarmayacağıma söz veriyorum, tatlım."

Minerva'nın nefes alış veriş i düzensizleşti. "Ben de kendimi sana asla isteyerek vermem. Bu tüm planlarımı mahveder."

"O zaman endişeleneceğin bir şey yok," dedi Giles sakin bir sesle. "Eğer tadımlık bir şey istiyorsan, bunu alabilirsin." Sesini alçalttı. "Tabii ben de benimkini aldığım sürece."

"Zamparanın tekisin sen," dedi Minerva.

"Senin teklifini zaten sadece bir zampara kabul eder." Giles sertliğini kontrol altında tutmaya çalışarak Minerva'yı koluna aldı ve tekrar patikaya doğru yürümeye başladılar.

Rotten Row'da yürürlerken Minerva hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ve akşam karanlığı yaklaşırken hâlâ arabalarıyla gezmekte olan birkaç kişiye el salladı.

Barakalara doğru giderlerken, Minerva ciddi bir ifadeyle başını kaldırıp ona baktı. "Seni anlamıyorum. Geleceğin muhtemel Kral Müşavirlerinden biri olan akıllı ve sorumlu bir avukatken, beş dakika sonra nasıl serserinin tekine dönüşebiliyorsun?"

"Pratikle." Bunun ne kadar doğru olduğu konusunda Minerva'nın hiçbir fikri yoktu.

“Kastettiğim bu değil ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Hangisi gerçek sensin?”

“Neden ikisi de olamayayım ki? Sonuçta birbirini dışlayan şeyler değil.”

“Değiller mi?”

Giles omuz silkti. “Bence sen de benim gibi düşünüyorsun. Rockton’a aynı anda hem serseriye hem de casus oynatıyorsun.”

“O hikâyedeki dramı artırmak için sadece. Ama gerçek hayatta dramı artırmak iyi bir fikir değildir. Her şeyi daha karmaşık hale getirir.”

Bu kesinlikle doğrudu. “Bir de şu yönden bak. Günlerimi ciddi bir işte adaleti sağlamak için harcıyorum. Bu yüzden geceleri daha az ciddi olmaya, hatta biraz da vahşi olmaya gereksinim duyuyorum. Aksi takdirde sokaklarda deli gibi koşar dururum.”

“Peki ben hayatının hangi yarısına dahilim? Ciddi yarısına mı yoksa vahşi yarısına mı?”

“Bugün mü? Her ikisine de.”

Bu sırada bir koruluğun içinden yürüyorlardı, Giles onu hemen bir ağacın arkasına çekip dudaklarından sertçe öptü. “Bana doğruyu söyle. Sana tadımlık bir şeyler vermemi istediğinden emin misin?”

Minerva zorlukla yutkundu. “Evet.”

Nabız deli gibi atmaya başlayan Giles başparmağını Minerva’nın alt dudağına götürdü. “O zaman yarın sabah resmi rapor hakkında biraz daha bilgi edinmeye çalışırım, öğleden sonra da seni—”

“Hayır, yarın olmaz. Öbür gün olsun, Oliver Ealing’deki bir meyhanede kiracılarıyla görüşmeye gittiğinde. Bu şekilde ona rastlama ihtimalimiz daha az olur.”

Giles başıyla onayladı. "Bazı randevuları yeniden düzenlemem gerekecek, ama yapabilirim sanırım. O zaman ertesi gün saat onda av köşkünde görüşürüz."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Önceden ağabeylerinle orada kart oynardık—" Giles kendini tuttu. "Olay yerine bakıp neler yapabileceğimi anlamaya çalışırım. Sonra da görülmeyeceğimiz bir yere gidip piknik yaparız ve bu sırada ben de sana o yaşamak için can attığın tadımlık zevki yaşatırım." Uzanıp Minerva'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ama seni uyandırıyorum —eğer kendini baştan çıkarılmaya 'istekli' bulursan, sana hayır diyebileceğimden emin değilim."

"Merak etme. Böyle bir şey olmayacak."

Giles onu öpüp böyle bir şeyin aslında ne kadar kolay olabileceğini göstermek istedi, ama bu planlarını mahvedirdi. Hem zaten Minerva bunu çok yakında kendisi görecekti.

"O zaman ertesi gün görüşürüz," dedi Giles, dudaklarını hızlıca dudaklarına dokundurarak.

"Ertesi gün," diye tekrar etti Minerva.

Yarın Giles'ın hayatının hiç bitmeyecek en uzun günü olacaktı.

On İkinci Bölüm

Minerva aileden ancak birkaç kişinin uyanmış olduğunu umut ederek, belirlenen günün sabahında kahvaltı için erkenden aşağı indi.

Ama şansı yaver gitmemişti. Celia ve Jarret çoktan uyanmış, Celia'nın yeni almış olduğu Manton markalı kuyruktan dolma tüfeğin meziyetleri üzerine tartışıyorlardı. Oliver ile Maria da Oliver'ın rahmetli annesinin yatak odasının, Sharpe çocuklarının yetiştirildikleri yatak odasına göre neden daha iyi bir çocuk odası olacağını büyükanneye açıklamaya çalışıyorlardı.

"Bebeği yakınımızda istiyoruz," dedi Maria. "Hem o yatak odasını hiç kullanmıyorum zaten."

Jarret laf atmak için durdu. "Ağabeyim seni kendi yatağında o kadar çok meşgul tutuyor ki, gidip başka bir yatakta uyumaya zamanın kalmıyor herhalde."

"Uyumak mı? O da ne?" diye sordu Oliver ve sonra iki şapşal katıla katıla güldü.

Maria gözlerini devirdi. "Durum şu ki, annenin yatak odası çocuk odası olmaya çok uygun. Hem çok büyük, hem de Jarret ile Annabel'in odasından uzakta değil, yani

burada yaşadıkları sürece onların doğacak bebeği için de
on derece uygun olacak.”

İçini çeken Minerva kendisine büfeden salam, peynir
ve ekmek çıkardı. Doğacak bu iki bebek için yapılan bit-
mez tükenmez tartışmalar sinirlerini bozmaya başlıyordu.

Çocukları sevmiyor değildi. Elbette seviyordu. Ama
küçük bir varlıktan sorumlu olma düşüncesi –annesin-
nin yaptığı gibi en sonunda bir çocuğu hayal kırıklığına
uğratma düşüncesi– ürpermesine neden oluyordu.

Ayrıca iyi bir anne olmak için bir sürü şeyden vazgeç-
mesi gerekiyordu. Annesinin yazı yazma hakkında nasıl
istekli konuştuğunu ve babasının da buna nasıl karşı çıktı-
ğını çok iyi hatırlıyordu.

Giles karşı çıkıyordu.

Kaşlarını çattı. Giles böyle söylüyordu ama Minerva
ona inanıp inanmamak konusunda emin değildi.

O zaman Giles’la birlikte böylesine cüretkâr bir kaça-
mağa nasıl kalkışıyordu? Aklını mı kaçırmıştı?

Belki de. Veya belki de bir erkeğin vücudunu sevip ok-
şamasının ve kendisini yalnızca servete giden bir araç ola-
rak değil de, başlı başına arzu uyandıran bir varlık olarak
görmesinin getireceği çılgınlığı yaşamak istiyordu. Neden
olduğunu bilmiyordu, ama parasının Giles için hiçbir
önemi olmadığını inanmayı istiyordu.

Aptalın biriydi. Ateşle oynuyordu. Ve bunu umursamı-
yordu.

Dün gece, bugün Giles’la görüşecek olmasının verdi-
ği heyecanla neredeyse hiç uyumamıştı. Ormanda onunla
baş başa olma düşüncesi hayal gücünün doruklara ulaşma-
sına neden olmuştu. Giles’ın onunla konuşma şekli, ona
söyledikleri... Ağzını bacağına iç kısmına gerçekten yer-

leştirecek miydi... yani orasına o kadar yakın bir noktaya? Handayken elini orasına koymuştu ve bu oldukça zevkli olmuştu.

"Bugün Bay Masters'ı görecektir miyiz?" diye sordu Celia.

Minerva neredeyse korkuyla yerinden sıçrayacaktı. Kız kardeşi düşüncelerinin gidişatını sezme konusunda mütahiş bir yeteneğe sahipti.

Masada sandalyeye otururken dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. "Sanmıyorum. Bugün mahkemesi var." Giles'in gelemeyeceğini söylemek için bulabildiği en inandırıcı bahane buydu.

"Öyle mi?" dedi Jarret. "Dün Gabe'le birlikte şehre inerken onu gördüğümüzde bize bundan hiç bahsetmedi."

"Onu gördünüz mü?" diye sordu Minerva, ardından sevgiliyle ilgili en son haberleri almaya can atan aşka tutulmuş liseli bir kız gibi davrandığı için kendine kızdı. Ekmeğine sakın sakın yağ sürmek için kendini zorladı. "Neredeydiniz?"

"Aslında, Ealing'de," dedi Jarret. "Buraya o kadar yakın bir yer ki bu tarafa geliyor olabileceğini düşündüm, ama Giles öyle olmadığını, Ealing'de işinin olduğunu ve gününün çoğunu orada geçireceğini söyledi."

Polisten resmi raporu almaya çalışıyordu hiç kuşkusuz.

Minerva salamından bir parça alırken, Jarret ona düşünceli bir ifadeyle baktı. "Sana sevgilerini iletmemizi istedi."

Kalbi hızla çarpmaya başlayınca, *lafın gelişidir canım*, diye kendine hatırlatmada bulundu Minerva. Giles'in kitabında aşk ve sevgiye yer yoktu -aşk, "aptallar ve hayalperestler" içindi, unuttun mu?

“Sevgilerini gönderdi demek?” Ağabeyinin sürekli kendisini izlemesi karşısında huzursuzca kıpırdandı. Jarret onu son derece geren bir tavırla iki gündür büyük bir dikkatle izliyordu. “Ne kadar tatlı.”

“Giles Masters’ın Ealing’de ne işi olabilir?” dedi Oliver öfkeyle.

“Sanırım orada bir müvekkili var,” diye yalan söyledi Minerva, ardından böyle söylediği için kendine kızdı. Yine Giles için yalan söylüyordu işte. Ya Oliver gidip Giles’a müvekkilini soracak olursa? Daha da kötüsü, ya Oliver Ealing’e gidip Giles’ın neler yaptığını soruşturacak olursa?

Giles’ın arkasını toparlamak Minerva’nın görevi değildi. Sonuçta o yetişkin bir adamdı –kendi başının çaresine bakabilirdi.

Yağ sürdüğü ekmeğinin arasına salam ve peynir dilimleri koyup sandviç gibi yemeye başladı. “Bugün kiracılarla toplantın var sanıyordum, Oliver,” dedi, konuyu Giles’tan uzaklaştırmaya kararlıydı.

“Toplantı yarın olacak. Yeni buzağılar yüzünden ertelemek zorunda kaldık.”

Minerva şaşkın bakışlarını ağabeyine çevirdi. Aman Tanrım. Oliver’ın evde olmayacağını düşünmüştü.

Oliver sohbet etmek istercesine, “Bugün sen ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yazacağım.” Sonra da Oliver’ın nerede ve ne zaman diye detaylı bir sorgulamaya girişmeyeceğini umarak, “Demek annemin yatak odasını çocuk odasına çevirmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bir şeyler yapmak zorundayız. Sonuçta bebeğimiz kısa süre sonra dünyaya gelecek, eski çocuk odamız da çok soğuk ve kullandığımız diğer odalardan çok uzakta.”

Bunu söyledikten sonra Maria ile bakiştılar ve o anda ani bir kıskançlık duygusu Minerva'nın kalbine bıçak gibi saplandı.

Kıskançlık mı? Bu saçmaydı. Sonuçta Minerva istediği hayatı yaşıyordu.

"Belki de bu işte bana yardımcı olabilirsin," dedi Maria. "Başka bir kadının fikri işime yarayabilir."

Minerva panikledi. "Üzgünüm, Maria, ama kahvaltudan sonra uzun bir yürüyüşe çıkacağım."

"Seninle gelebilirim, çocuk odası için yapılması gerekenleri tartışabili--"

Herkes kahkahalara boğuldu.

"Ne oldu?" diye sordu Maria.

"Minerva uzun bir yürüyüşe çıkacağını söylediği zaman," diye açıklamaya başladı Oliver, "bu kesinlikle başka birinin kendisine eşlik etmesini istemediği anlamına gelir."

"Eğer birini isteseydi," diye araya girdi Celia, "Yürüyüşe gelen kimse var mı?" diye sorardı."

Maria şaşırmış görününce, Jarret, "Minerva yazmakta olduğu kitapla ilgili bir sorun yaşadığı zaman yürüyüşe çıkar," dedi. Sırıttı. "Ve çok fazla yürür."

Minerva kendini savunmak istemişçesine, "Düşünmeme yardımcı oluyor," dedi. Genel geçer alışkanlıkları ilk kez ailesinden paçasını kurtarmasına yarayacaktı. "Belki de sana bu akşam yardımcı olabilirim," diye devam etti. Giles'ın kollarında geçireceğim maceradan sonra.

Hayır, bunu düşünmemeliydi. Kesinlikle yüzüne yansıtacaktı.

Saatte baktı --neredeyse dokuz buçuktu ve hâlâ av köşkünün gitmesi gerekiyordu. Çayından birkaç yudum alıp

ayağa kalktı. “Pekâlâ, ben gidiyorum. Sonra görüşürüz.” Ve kimsenin kendisini durdurmasına fırsat vermeden başlığını taktı ve ardından kapıya doğru gitti.

Patikada hızlıca yürürken ormanlık alan kuş sesleriyle yankılanıyordu. Atla daha çabuk gidebilirdi, ama o zaman dikkat çekerd. Etrafta amaçsızca dolaşması daha az şüphe uyandırır, yine de biri onu bu kadar uzaklarda görse tuhaf bulabilirdi. Çünkü genelde malikânenin etrafındaki bahçelerde dolaşırdı.

Av köşküne yaklaşırken kalbi çarpmaya başladı. Kapıya bağlanmış olan at ona Giles’in gelmiş olduğunu söylüyordu. Giles dışarıda beklemediğine göre içeri girmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Kilitleri açma yeteneği düşünülecek olursa, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Ama Minerva’yı tedirgin eden şey bu değildi. Yine buraya gelmiş olmasıydı. Anne ve babasının öldürüldüğü yere.

Cesaretini toplamak için bir süre öylece durdu. On dokuz yıl boyunca buraya kimsenin gelmediğini söylerken Giles’a yalan söylemişti. Oliver arazileri ve mülkü tekrar kullanıma açtıktan sonra, birkaç ay önce buraya gelmişti. Yerli halkın sözünü ettiği “hayaleti” görebileceğine dair bir inançla gelmişti buraya. Ailesinin manevi varlığını hissedebileceğini düşünerek.

Ama içeri girememişti. Orada yalnız kalacağını... ve muhtemelen annesiyle babasının can çekişirkenki hallerini gözünün önünde canlandıracağını düşününce kapıdan içeri girememişti. Kapıya yirmi dakika boyunca baktıktan sonra kaçarcasına uzaklaşmıştı.

Ama bugün aynı şeyi yapamazdı. Aradığı cevapları öğrenmek istiyorsa, hiçbir yere kaçamazdı.

Endişelenecek bir şey yok, dedi kendi kendine. Giles sonuçta içride, her türlü hayaleti mantığıyla def etmek için hazır. Bu av köşkü de zaten avcıların konaklaması için yapılmış basit bir kulübe. Kendi içinde tehdit edici bir unsur taşımıyor.

Tam bu sırada Giles'ın atı kişneyince birdenbire sıçradı. Ulu Tanrım, gülünç duruma düşüyordu. Hayalet diye bir şey yoktu. Bu sürekli hayaletler hakkında yazmasından ileri geliyordu. İnsan zamanla kendi kurgularına inanmaya başlardı –ki bu da onunkiler gibi karanlık hikâyeler yazan biri için tehlikeli bir eğilimdi.

Kendisini zorlayarak içeri girdi ve annesiyle babasının öldüğünün kendisine söylendiği yer olan misafir odasına doğru yürüdü. Odanın eşiğinde durup Giles'ı bulmak için etrafına bakındı. Orada değildi. İçerideki nemli hava ve koltukların üzerindeki örtüler paniklemesine neden oldu.

“Giles?” Her adımda kalbinin daha da hızlı attığını fark ederek tekrar antreye döndü. “Giles, neredesin?”

“Yukardayım!” diye seslendi Giles. “Yatak odasında.”

Ah, şükürler olsun. Kalbinin düzene girmesi için elini göğsüne koyup merdivenlerden çıktı. Giles'ı, anne ve babasının köşkte kaldıkları zaman uyudukları yatak odasının ortasında ayakta dikilirken buldu.

Giles açık pencerenin yanında duruyordu, saçları hafif hafif esen rüzgârla birlikte biraz karışmıştı. Her şey yolunda gidiyormuş gibi bir havasının olduğunu görünce Minerva biraz yatıştı. Giles şapkasını aylak aylak bacağına vurup dururken, kaşlarını da bir şey düşünüyormuş gibi çatmıştı. Üzerindeki deri binici pantolonu ve yeşil binici ceketini onu umursamaz ve biraz da vahşi gösteriyordu.

Giles ona doğru döndüğünde, bakışları Minerva'yı her

zaman etkilemiş olan o bildik zekâyı yansıtıyordu yine.
"Şimdiden bir şeyi kesin olarak biliyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Büyükanne'nin hikâyesini yansıtan polis raporu doğruyu yansıtmıyor."

Minerva gözlerini kırıştırdı. "Raporu gördün mü? Pinter yapamazken, sen nasıl becerdin?"

Giles halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. "İlgili memura büyükanne'nin beni avukatı olarak atadığını belirten bir mektup gösterdim. Ona mirasla ilgili bazı meseleleri çözmek için rapora ihtiyacım olduğunu söyledim."

Minerva şaşırıp kalmıştı. "Ama Giles, sen büyükanne'mi böyle bir mektup yazmaya nasıl ik—"

"İkna etmedim. Haftalardır onun vasiyeti üzerinde çalışıyorum —imzasını taklit etmek benim için çocuk oyuncacı oldu." Giles ona bakıp gülümsedi. "Pinter'ın aksine, ben elde etmek istediğim şey için kuralları ihlal etmeye fazlasıyla istekliyimdir. Büyükanne'nin arkasından araştırmaya yaptığı için Pinter'ın böyle bir şansı yok. Oysa ben büyükanne'nin tarafındaymış gibi göründüm ve büyükanne de bu bölgede hatırı sayılır biri olduğu için, polis memuru raporu bulup çıkarmakta fazlasıyla istekli davrandı."

"Seni şeytan!" dedi Minerva, hem etkilenmiş hem de şaşırmıştı. "Bir gün bu yaptığın gizli saklı işler yüzünden yakalanacaksın, biliyor musun."

"Pek sanmıyorum. Beni şimdiye kadar yakalayan tek kişi sensin ve senin beni yakalaman da hiç sorun değil, sevgilim. Özellikle de yakalandıktan sonra senden bir öpücük alıyorsam."

"Sevgilim", "tatlım" gibi sözcükler kullanmaya yine başlamıştı işte. Bunu yapmamasını istiyordu Minerva.

Çünkü bundan fazlasıyla hoşlanıyordu. Hele o gözlerini dikip manalı manalı bakması yok mu...

Hafifçe utanarak, bakışlarını yıllardır girmediği odada gezdirdi. Buradaki mobilyalar da örtülerle kaplıydı, burası da sanki gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

Çocukken buraya çok sık gelirdi. Annesi zaman zaman Halstead Hall'ın boğucu ortamından uzaklaşmak için buraya kaçır, Minerva da onunla gelmek için yalvarıp dururdu. Annesi çoğu kez müsaade ederdi, çünkü Minerva'nın sürekli oradan oraya koşturan ağabeylerinin aksine sessizce oturup kitap okuyacağını bilirdi. O ve annesi yatakta uzanırlar ve saatlerce kitap okurlardı.

Gözlerinin yaşardığını hissetti. Bunu tamamen unutmuştu.

Anılarına karşı koymaya çalışarak, toparlanmak için kendini zorladı. "Peki rapor ne diyor?"

"Çok fazla bir şey yok. Büyük bir kısmı zaten olayın herkesçe anlatılan öyküsüne dayanıyor –annen davetsiz bir misafirin sesiyle uykusundan uyanmış, merdivenlerden inmiş, ona ateş etmiş ve ardından yaptığı şeyden dolayı kederlenip kendini vurmuş."

"Büyük bir kısmı diyorsun?"

"Evet, birkaç yeni şey öğrendim. Rapora göre, bu odada kocasının kendilerini korumak için yatak odası çekmece-sinde bulundurduğu dolu silahı kullanmış."

"Silah şimdi nerede?"

"Poliste. Ve de silah çok-namlulu değilmiş, yani kendini vurmadan önce silahı tekrar doldurması gerekiyordu. Eğer annen nişancı değilse–"

"Bildiğimiz kadarıyla, değildi. Ayrıca Celia da annemin

silahı nasıl dolduracağını bilmesinin mümkün olmadığını söylüyordu.”

“Seni temin ederim, bu davada tutarsız olan daha birçok şey var.” Giles ona doğru yürüdü. “Son birkaç dakikadır burada, yani üst kattaki yatak odasında seni bekliyor, gelişini işitmeye çalışıyordum. Ama kapının açılıp kapandığını, senin içeri girip etrafta dolandığını duymadım. Bana seslenene kadar hiçbir şey duymadım ve seslendiğin zaman da duyduğum ses çok zayıftı.”

Giles duvara doğru yürüdü ve ahşaba sert bir tekme savurdu. “Duvarlar çok sert ve bu oda da koridorun sonunda. Hiç kimse, özellikle de uyuyan biri, alt kattan gelen davetsiz misafirin sesini duyamaz.”

“Belki de annem başka bir odada uyuyordu.”

“Uyandıktan sonra da silahı almak için buraya mı geldi diyorsun? Neden zaman kaybetsin ki? Hatta hizmetkârların kullandığı merdivenlerden aşağı inip arka kapıdan dışarı çıkabilecekken, elinde bir silahla da olsa neden davetsiz bir misafirin karşısına çıksın ki?” Giles pencereye dönüp dışarı baktı. “Başka tutarsızlıklar da var tabii.”

Minerva arkasından gidip o da pencereden dışarı baktı.

“Ahırlar bu pencereye o kadar yakın ki, ahıra bir atın bağlandığını herkes çok rahat duyabilir,” diye devam etti Giles. “Ve hangi davetsiz misafir atını ahıra bağlar? Annen bunu duyduğu anda, gelenin baban ya da aileden başka biri olduğunu düşünürdü.”

“Tabii o kişi buraya yürüyerek gelmediyse. Mesela ben bugün buraya yürüyerek geldim.”

“Rapor annenle babanın atlarının ikisinin de ahırda olduğunu söylüyor.”

“Ya.”

“Görüyorsun ya. Çok fazla tutarsızlık var.” Giles şapkasını başına takıp kapıya doğru yürüdü. “Başka bir şey daha var.”

Minerva da onun peşinden hole çıktı.

“Flıkâyenin doğru olduğunu varsaysak bile, annenin merdivenlere ulaşması için bu holü emekleyerek geçmesi gerekiyor.” Bir adım attı ve döşemeler gıcırdadı. “Babanın bu sesi duyması gerekirdi —çünkü hol doğrudan misafir odasının üzerinde yer alıyor ve bu holü geçmeden de hiçbir yere gidemezsin.”

“Belki de annem etrafından dolaşmıştır.”

“Derin bir uykudan uyanır uyanmaz silahı almayı ve gıcırdayan bir döşemenin etrafından dolaşmayı mı düşündü diyorsun yani? Bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Hayır, hiçbirisi mantıklı gelmiyor,” dedi Minerva iç çekerek. “Bu da annemin babamı kasten öldürdüğü konusunda Oliver’ın haklı olabileceğini gösteriyor. Annemi burada babamı beklemiş olmalı.”

Giles’in gözleri kısıldı. “Ağabeyin neden böyle düşünüyor ki?”

“Be-ben bunu sana söyleyemem —Oliver beni asla affetmez. Tek söyleyebileceğim, Oliver’ın annemle tartıştığı ve anneme babama öfkelenmesi için geçerli bir neden verdiği.”

“Ah. Ama Jarret annemle babanı Desmond’un vurmuş olabileceğini düşünüyor sanırım.”

“Biliyorum.”

Giles burnunu kaşıdı. “Bu teorinin en büyük sıkıntısı, Desmond’un onları öldürmek için herhangi bir sebebinin olmaması. Sonuçta mirastan herhangi bir pay alması söz konusu değil.”

“Belki de bunu para için yapmamıştır.” Minerva annenin pusu kurup babasını öldürmek için beklediğini düştürmekten ziyade, onları Desmond’un öldürdüğünü düşündürmeyi tercih ediyordu. “Belki de onları öldürmek için kişisel bir sebebi vardı.”

“Bunu ben de düşündüm.” Giles merdivenlere yönelirken Minerva da peşinden gitti. “Sadece ne olabileceğini bir türlü tasavvur edemiyorum.”

Aşağı indiklerinde, Giles misafir odasına doğru yürüdü. Minerva da isteksizce onu takip etti.

“Ne halde bulunduklarıyla ilgili daha fazla şey bilebilmeyi isterdim,” dedi Giles. “Tabii nasıl olduklarını kabaca biliyorum, ama—”

“Biliyor musun? Nasıl?”

Giles misafir odasına girdi. Minerva ise onun ardından gidip gitmemek konusunda tereddüt yaşıyordu. Bunu sen istedin, unuttun mu? Ona buraya gelmeyi sen teklif ettin!

Ama bunun bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Olay mahallini hiç görmemişti, ama hayal edebiliyordu —annesini babasının karşısına çıkıyor ve babası silahın kendisine doğrultulmasıyla şoke oluyor.

“İkisinden biri buraya yığılmış,” dedi Giles, döşemelerin çıplak olduğu bir noktaya doğru yürürken.

Minerva bunu daha önce fark etmemişti, ama halılardan biri kenara çekilmişti.

Giles çömelip ahşap zemine hafifçe vurdu. “İçeri ilk girdiğimde, bu odayı inceledim. Kanlar temizlenmiş, ama kanın tamamen temizlenmesi imkânsızdır. Bir süre bir yerde duran kan ahşap üzerinde leke bırakır, işte bu yüzden ben de üstü kapanmış olabilecek bir noktayı aradım ve bunu buldum. Bu da bana ikisinden birinin buraya düştüğünü söylüyor.”

Odanın diğerk tarafına gitmek için ayağı kalktı, ama Minerva artık dediklerini dinlemiyordu. Diğerk döşeme tahtalarına göre daha koyu renkte olan ahşap zemin parçasını bakakalmış, orada öylece duruyordu. Lekeyi görmesi nedense her şeyi daha da gerçek hale getirmişti.

Aklından görüntüler geçiyordu, zihninden çıkarmak için tüm hayatı boyunca mücadele ettiği görüntüler: Babasına ateş eden annesi, babasının yüzünün dağılması... annesi silahı yeniden doldururken babasının yere düştüğü, silahı göğsüne dayayan annesi.

"Giles..." dedi fısıltıyla, gözleri yavaş yavaş kararırken alnından ter boşanmaya başlamıştı.

Giles ise konuşuyor, hiç dikkat etmiyordu. "Belki de..."

"Giles... sanırım... ben..." Minerva dizlerinin çözüldüğünü hissetti, ardından tüm oda gözlerinin önünde karardı.

On Üçüncü Bölüm

Minerva'nın yere yığıldığı anda Giles arkasını döndü. Onu kaldırmak için acele ederken büyük bir paniğe kapıldı. Bu kadar tedbirsiz olduğu için kendine kızıyordu. Aptal gibi Lewis ve Prudence Sharpe'in ölümlerinden rahat rahat bahsederken en önemli şeyi unutmuştu. Onlar Minerva'nın anne ve babasıydı. Bu onun trajedisiydi.

Göreceği şeyin korkusuyla kiliseye girmekten korkan dokuz yaşındaki Minerva'yı hatırlayabiliyordu. Ve aptallara yaraşır bir şekilde her şeyi genç kadına yeniden yaşatmıştı.

Kucağındaki baygın bedeni içine büyük bir korku sariyordu. İnce beyaz muslin elbisesi içinde, zalim bir avcı tarafından vurulmuş bir melek gibi kırılğan duruyordu.

Tanrım aklıma mukayyet ol, yine şiir yazmaya başladım, diye düşündü. Minerva'ya fazlasıyla bağlanıyor ve kendine engel olamıyordu.

Bu sırada Minerva kıpırdadı ve gözlerini kırpıştırarak kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Bayıldın," diye mırıldandı Giles, korkudan kalbi hâlâ ağzında çarpıyordu. "Korkarım kendimi kaptırıp konuşup durdum. Annenle babanın... şeyleri... hakkında."

“Ölümleri hakkında. Bunu söyleyebilirsiniz.” Minerva’nın sesi biraz daha iyiydi. “Beni bırakabilirsiniz. Artık iyiyim.”

Giles isteksizce, söyleneni yaptı, ama ellerini yine de Minerva’nın bileğinde tuttu. “Üzgünüm, ben—”

“Hayır, hayır, sorun yok. Gülmüş bir şey, gerçekten. Ben asla bayılmam. Neden böyle olduğunu bilmiyorum.” Sözcükler ağzından normal sayılamayacak kadar hızlı çıkmıştı. “Neredeyse yirmi yıl oldu ve ben olanları görmüş falan da değilim, yani hani —”

“Şşş, sevgilim.” Giles onu girişteki merdivenlere doğru sürükledi ve yanına oturdu. Ceketinin cebinden çıkardığı mendille terden ıslanmış alnını sildi, ki Minerva’nın giydiği kocaman başlık düşünülecek olursa bu hiç de kolay olmadı. “Şimdi sakın ol. Derin derin nefes al. Başın ağrıyor mu?”

Minerva başını iki yana salladı. “Dediğim gibi ben sürekli bayılan biri değilim. Sadece burada olmak, onların öldüğü yerde olmak, onların nasıl öldüğünü bilmek ve kanı görmek...”

“Bu senin hatan değil,” dedi Giles, elini avucunda tutarak. “Bu kadar pervasız olmamam gerekirdi. Olayı çözmeye kendimi o kadar kaptırdım ki, bunun senin için ne anlama geldiğini unuttum.”

“Ama buraya gelmeyi ben istedim, senin neler bulduğunu bilmek istedim. Böyle aptal gibi davrandığıma inanmıyorum.”

“Bayılmanda utanılacak bir şey yok, Minerva.” Minerva şu ana kadar tanıdığı kadınlar içinde bundan utanacak tek kadındı. “Annenle babanın öldüğü yeri görüp de bundan

rahatsız olmakta utanılacak bir şey yok. Verdiğin tepki son derece mantıklı.”

“Ama anlamıyorsun.” Minerva kucığına bakarken onun elini kavradı. “Be-ben bu tip şeyleri her zaman yazıyorum. Böyle olmamam gere-”

“Aynı şey değil. Sen bu tür şeyleri evinin güvenliği içerisinde yazıyorsun. Ayrıca yazdıkların gerçek değil.”

“Bu doğru değil. Benim için gerçekler.” Minerva’nın sesi boğuk çıkıyordu. “Bazen merak ediyorum... şey... acaba benim bir sorunum olabilir mi? Neden kan görmekten zevk alıyorum?” Kaşlarını çatı. “Hayır, bundan zevk almıyorum. Sadece bu konuda bir şeyler yazmaya, kanlı sahneler yaratmaya... ve bu sahneleri tüm dehşetiyle ortaya koymaya mecbur hissediyorum kendimi.”

“Sonra da onları yerle bir etmeye. Görmüyor musun? Şiddeti kontrol ediyorsun. Kime ne olacağını belirliyorsun.” Artık durumu daha iyi kavrarken Minerva’nın elini sıktı. “Belki de işte bu yüzden yazıyorsun. Çünkü yazılarında, kötülükler üzerinde iktidara sahipsin. Kalemimin bir dokunuşuyla onların hepsini yerle bir edebiliyorsun. Kitaplarında kurbanlar için adalet sağlayabiliyorsun.”

Minerva kocaman açılmış gözlerle ona baktı. “Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Yine de, annemle babamın korkunç şekilde ölmüş olması hesaba katılacak olursa, romanlarımda bu gibi olayları anlatmaktan kaçınmam gere-kirdi.”

“Aslında, durum bence bunun tam tersi. Çocuklar her şeyden kolayca etkilenir, özellikle de annenle babanın öldüğü sırada senin olduğun yaşlarda olan çocuklar.” Başparmağıyla Minerva’nın yanaklarını sildi. “Annenle babanın korkunç sonunu duydu ve asla aklından çıkaramadın.

Sen de bununla baş etmek için, hayatından sökölüp alınan gücü yeniden kazanmak için kendine bir yol buldun. Bu da senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünmesem burada olmazdım.”

Minerva minnettar bir gülümsemeyle elini bıraktı. “Ben artık idare edebilirim sanırım. Geri dönebiliriz, bana gösterdiğin şeyi bitirebilirsin.”

“Gerek yok.” Onu korkularıyla yeniden yüzleştireceğine kafasını kesmeyi tercih ederdi Giles. “Gerçeklerle baş etme yeteneğine zarar verecek bu tip şeylerden kaçınman korkaklık değil.” Daha fazlasını söyleyip söylememek konusunda düşündü, ama Minerva’nın yüzündeki ifadeyi görünce söylemeye karar verdi. “Babam kendini öldürdüğünden beri o kütüphaneye adımımı atmadım. Olay olduğu zaman yetişkin bir erkektim, ama kütüphaneye girmeye hâlâ cesaret edemiyorum.”

Minerva’nın yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. “Babanı o halde sen mi bul-”

“Hayır. Ama keşke ben bulsaydım.” Giles’in sesi sertleşti. “Biz silah sesini duyunca kütüphaneye ilk giren annem oldu. Ben geldiğimde hâlâ çığlık çığlığa bağıırıyordu.”

O anı hatırlayarak ileriye doğru baktı. “O sırada ben de tesadüfen ailemi ziyarete gelmişim, babam o haberi ben ordayken aldı, şey haberini-” Her şeyini düzenbaz Sör John Sully’ye kapırdığı haberini. Hayır, Minerva’ya bunu söylememeliydi. Bu başka soruları da beraberinde getirirdi. “Kısacası babam bazı kötü haberler aldı. Ağabeyim o sırada şehre çağırılmıştı, o yüzden evde sadece annem ve ben vardık.” Sesini kontrol edebilmek için kendisiyle mücadele etti. “Polise haber veren, adli tıp uzmanıyla ilgi-

lenen, sonrasında da kütüphanenin düzgün şekilde temizlenmesini sağlayan ben oldum.”

“Ah, Giles,” diye fısıldadı Minerva, elini bir kez daha avucuna alırken. “İşte bu yüzden kan lekeleri hakkında bilgi sahibisin.”

“Evet. Kütüphanemizde bir tane vardı. Annem döşemeleri yeniden yaptırdı, ama ben lekeyi hiç görmedim. Oraya hiç... girmiyorum. Orayla David'in ya da hizmetkârlardan birinin ilgilenmesine izin veriyorum.” Uzun uzun göğüs geçirdi. “Bazen kendi kendime aptal olduğumu, bundan kaçınmamı gerektirecek herhangi bir sebep olmadığını, oraya hayaletlerin falan dadanmış olmadığını söylüyorum, ama yine—”

“Her şeyi yine akıl gözünle görüyorsun ve kütüphanedeki görüntünün seni şimdikinden daha fazla rahatsız etmesini istemiyorsun.”

“Kesinlikle.” Giles sesini yumuşattı. “Kendi yapamadığım şeyi senden bekliyor olmam benim hatamdı.”

“Beklemiyordun. Bunu senden ben istedim. Ve ben hâlâ senin—”

“İçeriye daha fazla incelemenin anlamı yok. Şu an için görebileceğim her şeyi gördüm zaten. Daha fazla inceleme yapmadan önce biraz daha bilgi edinmem gerekiyor.”

Minerva başıyla onayladı. “Hatırlıyorum. Şey demiştin... cesetlerin bulunduklarında ne şekilde durduğunu bilmen gerektiğini.”

“Bunu bilmek gerçekten çok işe yarar. Ne yazık ki, büyükannenin olaya dahil olduğu düşünülecek olursa, polisin olay mahallini aynen bulunduğu gibi gördüğüne pek ihtimal vermiyorum. Annenle babanın ne halde olduklarını bilen tek kişi büyükannen. Ağabeylerin de Desmond'dan

şüphelendikleri sürece büyükannenini bu işe karıştırmaya istekli değiller. Sanıyorum büyükanneninin bir hastalığı var ve onlar da büyükannelerini temelsiz teorilerle üzmeğe istemiyorlar.”

“Aslında...” Minerva bir şey söyleyip söylememeye karar veremiyormuş gibi dudağını ısırđı. Ardından derin bir nefes aldı. “Aslında, Oliver anne ve babamın cesetlerinin ne şekilde durduğunu biliyor. Onları bulan oydu.”

Giles gözlerini kıstı. “O muydu?”

Minerva bakışlarını kaçırmasına rağmen başıyla onayladı. “Onları Oliver öldürmedi. Bunu asla yapmaz. Onları Oliver buldu sadece, hepsi bu.”

“Onları Oliver’ın öldürmediğini biliyorum,” diye atıldı Giles. Böyle bir şeye inanacağını Minerva nasıl düşünebilirdi? “Ağabeyini annenle babamın ölümünden çok uzun seneler öncesinden beri tanıyorum. Dünyada cinayet işleyebilecek en son kişi Oliver’dır. Doğru, babamı zina yaptığı için kınardı, ama her şeyi çekip çevirmedeki başarısına da hayran olurdu. Annense...” Giles başını iki yana salladı. “Dünya üzerinde hiçbir şey Oliver’ı annesini vurmaya ikna etmiş olamaz.”

Minerva gözleriyle yüzünü inceledi. “Babamla Oliver’ı ayırmak için araya girdiğinde, Oliver’ın onu yanlışlıkla vurduğuna dair dedikodular vardı.”

“Dedikoducular aptal insanlardır. Oliver’ın babasını miras yüzünden vurduğunu da söylüyorlar. Öyle yapmış olsa herhalde daha sonra tuhaf şeyler yapardı –arazileri kapatır, kendini içki ve kadınlarla mahvederdi. Oysa Oliver’ın şimdiki davranışları, istediği mirası elde eden adama uygun davranışlar değil.”

Minerva yaşlı gözlerle gülümsedi. "Böyle söylediğin için çok tatlısın."

"Tatlı mıyım? Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey." Karşılığında Giles da gülümsedi.

"Sana gerçekten korkunç davrandım, değil mi?"

"Çok da korkunç sayılmaz." O gece maskeli baloda Minerva'yı ne kadar kötü incittiğini bildiğinden, artık nedenini de anlıyordu. Konuya geri döndü: "Oliver bana o gece neler gördüğünü anlatmak ister mi dersin?"

Minerva başını iki yana salladı. "Bize anlatması bile yılları buldu, lafı ağzından kerpetenle aldık. Annemle babamın nerede ve ne şekilde olduklarını ayrıntılı olarak anlatmayı kabul edeceğini hayal bile edemiyorum."

Minerva'nın sesi yeniden kederlenmeye başlayınca, "O zaman boş ver dedi," dedi Giles. "Bununla nasıl baş edeceğimizi başka bir zaman düşünürüz." Ayağa kalkıp elini Minerva'ya uzattı. "Hadi gidelim buradan. Bir gün için yeterince kötü anı, kan ve ölüm konuşması yaptık."

"Kesinlikle öyle." Minerva kendisini kollarına çekmesine izin verdiğinde, onu orada neredeyse öpecek gibi oldu Giles. Sonra Minerva'nın arkasından av köşküne doğru baktı ve bunun hiç de iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. Burası yeri değildi. Onun yerine, kırsağını çözmek için arkasına döndü. Sonra da kolunu uzatıp Minerva'yı ve atını arazide yürütmeye başladı.

Atını bağlamak ve piknik yiyeceklerinin bulunduğu çantalarını atın sırtından çıkarmak için ormanlık alanın kenarında durduğunda, Minerva, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Giles çeyr çantalarını omzuna attı ve onu sık kullanıl-

dığı belli olan bir patikadan ağaçların arasına doğru götürmeye başladı. "Gençken yüzdüğümüz göle," dedi.

"Arazide bir gölet mi var?"

"Daha çok göl olmaya heveslenen bir su birikintisi. Ama pikniğimiz için gayet güzel ve özel bir yer."

Giles imalı bir bakış atınca, Minerva gözlerini kaçırdı.

Giles'in nabızı hızla atmaya başlamıştı. "Tabii fikrini değiştirmediyse," diye ekledi.

Minerva kocaman açtığı gözleriyle masumca baktı. "Hangi konuda?"

Giles kaşlarını çatı. "Hangi konuda olduğunu gayet iyi biliyorsun. Tadımlık bir şeyler istediğini söylemiştin ya."

"Ah, elbette," dedi Minerva, gözlerinde oyunbaz bir ifadeyle. "Piknikler bu yüzden değil midir? Bir şeyler tatmak için?"

"Bana kasten işkence yapıyorsun, değil mi?"

Minerva kolundan çıkıp önündeki patika boyunca neşyle dans etmeye başlarken dudaklarında şeytani bir tebessüm belirmişti. "Ben mi? İşkence etmek mi? Ne demek istediğini anlamıyorum?"

"O zaman sana istediğin şeyin tam olarak ne olduğunu hatırlatsam iyi olacak sanırım," diyen Giles ileri atıldı.

Minerva kahkahayı patlattı. "İlk olarak beni yakalaman gerek." Ardından arkasını dönüp koşmaya başladı.

Giles adımlarını hızlandırdı, ama onu kovalama zahmetine girmede. Patika gölün kenarına geldiğinde sona eriyordu, yani Minerva'nın diğer tarafa gitmek için sık ve dikenli çalıların arasından geçmek gibi bir niyeti yoksa —ki bu oldukça şüpheliydi— Giles eninde sonunda yakalayacaktı.

Tam beklediği gibi, ağaçların arasından çıktığında

Minerva'yı kendine bir kaçış yolu bulmak için gölün kıyısında bir yukarı bir aşağı yürürken buldu. "Diğer tarafta çalılıklar var, tatlım –tek çıkış yolu orası." Eyer çantalarından birini açtı ve yere sermek için küçük bir battaniye çıkardı. "Tabii yüzmeyi bilmiyorsan?"

Minerva dönüp, ona damarlarındaki kanı kaynatacak alevli bir bakışla baktı. "Korkarım yüzmek yeteneklerim arasında yer almıyor, efendim."

"Öğrenmek ister misin?"

Minerva'nın yüzünde saf bir istek belirdi. "Harika olur." Ardından kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Hayır, yapamayız. Eğer eve ıslak kıyafetlerle gidersem, herkes kötü bir şey yaptığımı anlar."

"Pekâlâ." Giles şapkasını çıkarıp fırlattı. "O zaman çıkar kıyafetlerini."

Hetty kütüphanede oturmuş, Maria ve Oliver'la çocuk odası planları hakkında zevkle tartışırken kâhya içeri girip bir ziyaretçilerinin olduğunu söyledi.

"Bay Pinter!" dedi Hetty samimi bir memnuniyetle, adamı karşılamak için ayağa kalkarken.

Pinter büyük bir saygıyla eğilerek, "Bayan Plumtree," diye mırıldandı.

Genç adam her zaman son derece nazik tavırlar sergilerdi –hanesine yazılan artılardan bir diğeri. Şimdiye kadar aileye başarıyla hizmet etmişti ve bu yüzden Hetty ona minnettardı.

"Söyleyin Pinter, sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Pinter, Oliver'a kaçamak bir bakış atıp, "Birkaç gün

önce konuştuğumuz meseleyle ilgili olarak sizi bilgilendirmeye gelmiştim."

"Hangi mesele?" Hetty birkaç gün önce ne olduğunu hatırlamak için zihnini yokladı. "Ha, tamam. Giles Masters."

Oliver başını kaldırdı. "Masters'a ne olmuş?"

Bay Pinter huzursuzca kımıldanınca, Hetty, "Tamam. Oliver'ın bilmesinde bir sakınca yok," dedi.

Adam da bunun üzerine başıyla onaylayıp konuşmaya başladı: "Bay Masters Leydi Minerva'yla flört ettiğinden, büyükanneniz beyefendinin kişisel ve mali ilişkilerini araştırmam için beni görevlendirdi."

Oliver sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve?"

Bay Pinter ceketinin cebinden not defterini çıkardı. "Masters mesleğinde çok başarılı."

"Kumar oynayıp, kazandığını çarçur ettiğinden bunun bir önemi yok."

"Aslında, bu pek doğru değil," dedi Bay Pinter. "Gittiğim tüm kulüplerde herkes Bay Masters'ın vahşi kumar oynadığından bahsetti, ama hiç kimse onun en son ne zaman yüklü miktarda bir para kaybettiğini hatırlamıyor. Görünüşe bakılırsa orada burada biraz biraz kumar oynuyor, ama kendisi için ciddi mali sorunlar yaratacak kadar değil. Berkeley Meydanı'nda neredeyse bitmek üzere olan bir ev yaptırıyor ve bunun için ne kadar para gerektiğini siz de tahmin edersiniz."

"Bunu duymak güzel," dedi Hetty, hiç şaşırmamasına rağmen. Giles Masters'ın görünenden daha fazlası olduğunu çoktandır düşünmeye başlamıştı çünkü.

"Bir söylentiye göre de kendisinin büyük olasılıkla bir sonraki Kral Müşaviri olarak görevlendirileceği söyleni-

yor,” diye devam etti Bay Pinter. “Baroda büyük bir saygı görüyor.”

Oliver başını yana eğdi. “Bazı önemli davalara baktığımı biliyordum, ama Kral Müşaviri olmak... bundan emin misin? Çünkü bu konuda övünmesini beklerdim.”

“Size söylemeyi unuttum,” diye araya girdi Maria. “Kâtibi de Minerva’yla bana aynı şeyi söyledi. Ve Bay Masters gerçekten de mahkemede tek kelimayla harikaydı.”

“Öyle miydi?” dedi Oliver kaşlarını çatarak.

“Ah, bana öyle bakma,” diye takıldı Maria. “Ben sadece onun hukuk alanındaki maharetinden bahsediyorum, bunu sen de biliyorsun.”

“Peki ya özel hayatı?” diye sordu Oliver, Bay Pinter’a. “Metresi var mı?”

“Öğrenebildiğim kadarıyla yok.”

Hetty gülümsedi. Bu iş gittikçe daha da güzel bir hal alıyordu.

Oliver bir an için durup düşündü. “Peki dün neden Ealing’de olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı?”

“Korkarım yok. Kardeşiniz dün bana Masters’ı Ealing’de gördüğünü söyledikten sonra, bugün ne yaptığını öğrenmek için onu takip etmem gerektiğini düşündüm, ama Ealing’e vardığında durmadı. Buraya doğru devam etti, yani sanırım Ealing’e gerçekten de işi olduğu için gelmiş ola-”

“Buraya doğru devam etti de ne demek?” diye araya girdi Oliver.

Hetty’nin gözleri kısıldı. Minerva yürüyüşe çıkmak için fazla aceleci davranmıştı.

Bay Pinter şaşırmış görünüyordu. “Leydi Minerva’yı ziyaret etmeye gelmedi mi yani? Buraya doğru geldiğini

fark edince, beni görmesini istemediğim için geri döndüm. Ealing'e dönüp orada birkaç soru sordum, sonra da sizi bilgilendirmek için buraya geldim."

Oliver kaşlarını öfkeyle çatarak ayağa kalktı. "Masters'ı buraya, bizim arazilerimize doğru gelirken gördüğünden emin misin?"

"Onun Halstead Hall'a gelen yola girdiğini gördüm. Tabii arazilerinizin yanından geçip gitmiş olabilir, ama neden böyle bir şey yapmak istemiş olabileceğini hayal edemiyorum."

Oliver kendisine bakınca Hetty onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını anladı. "Pis sansar," diye hırladı Oliver. "Minerva da kahvaltıda tuhaf davranıyordu zaten. Giles onunla gizlice görüşüyor. Ve sen de bunun tek bir kahrolası nedeni olabileceğini gayet iyi biliyorsun."

"Beni dinle, Oliver," diye söze başladı Hetty, "Minerva'yla baş başa vakit geçirmek istiyor diye adamı suçlayamazsın. Çünkü o etraftayken fazlasıyla kabalaşıyorsun."

"Çünkü neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye bağırdı Oliver. "Onun yerinde olsam ben de aynı şeyin peşinde olurum." Öfkeyle kapıya doğru yürüdü. "Şansım varken o zamparaya haddini bildirmem gerekirdi."

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye seslendi Hetty.

"Peşlerine av köpeklerini takmak zorunda kalacak olsam bile onları bulmayı. O lanet herif kız kardeşime elini süremeyecek!"

"Ben de seninle geliyorum." Hetty bastonunu bulmak için etrafına bakındı.

Celia kütüphaneye girmek için tam o anı seçmişti. "Oliver köpekleri kimin peşine takıyor?"

“Bay Masters’la Minerva’nın,” diye yanıtladı Hetty, bastonunu bulduğu sırada. “Bay Pinter, Masters’ın bu yöne doğru geldiğini görmüş, ama Masters buraya hiç gelmedi, o yüzden biz de Minerva’yla Masters’ın bir yerlerde gizlice görüştüklerini düşünüyoruz.”

Celia’nın hızla Bay Pinter’a çevrilen gözleri öfkeyle karardı. “Yani büyükannem şimdi de seni bizi casus gibi gözetlemen için mi tuttu?”

“Hepinizi değil,” dedi Pinter. “Sadece sorun çıkaranları.”

Bu küstah cevap Hetty’nin duraksamasına neden oldu. Bay Pinter asla küstahlık yapmazdı. Şalını arıyormuş gibi yaparken bir gözünü de çiftin üzerinden ayırmadı.

Celia’nın yanakları hafifçe kızardı. “Galiba beni de bu gruba dahil ediyorsunuz.”

Bay Pinter gülümsedi, ama gözleri gülmüyordu. “Yarası olan...” dedi ağzını yaya yaya.

“Yerinizde olsam hareketlerime dikkat ederdim, Bay Pinter,” dedi Celia buz gibi sesle. “Eğer beni gizli gizli takip edecek olursanız, kendinizi her an namlunun ucunda bulabilirsiniz.”

“Bana güvenin,” dedi Bay Pinter, “sizi gizli gizli takip edecek olsam, ruhunuz duymaz.”

Hetty yeterince şey duymuştu. “Hadi, Celia. Bence Minerva’yı aramak için Oliver ve benimle birlikte gelsen daha iyi olacak.”

Celia burnunu çektikten sonra kapıya yürüdü. Hetty de Bay Pinter’ın Celia’yı arkadan izlemesini gözlemledi. Adamın bakışları erkeklere özgü bir hayranlık ifadesiyle Celia’nın kalçasına doğru indiğinde, Hetty iç çekti.

Bir sorunla karşı karşıya kalabilirdi. Doğrusunu söy-

lemek gerekirse Bay Pinter'ı severdi, gerçekten severdi. Ama Oliver onu tutmayı teklif ettiğinde, Hetty adamla ilgili birkaç araştırma yapmış ve Oliver'in bile bilmediğinden şüphelendiği birkaç şey öğrenmişti. Bay Pinter'ın fahişe bir anneyle meçhul bir babadan doğma gayrimeşru bir çocuk olması gibi mesela.

Hetty, Oliver'in herhangi bir unvana sahip olmayan Amerikalı bir Katolik'le; Jarret'in da gayrimeşru bir oğlu olan basit bir bira imalatçısıyla evlenmesini sorun etmemişti. Ne de olsa, Maria büyük bir servetin mirasçısıydı ve Annabel de iyi bir aileden geliyordu. Hatta hovarda Bay Masters bile bir vikontun oğluydu.

Ama Hetty, bir fahişenin gayrimeşru oğlunu ailesinde istediğinden emin değildi. Gerçi Celia da zaten Bay Pinter'dan hoşlanmıyor gibi görünüyordu, belki de Hetty boşuna endişeleniyordu.

"Geliyor musunuz gelmiyor musunuz?" diye kükredi Oliver koridordan.

Hetty, "Geliyoruz," diye seslendi.

Bay Pinter konusunda ne yapacağına daha sonra karar vermesi gerekecekti.

On Dördüncü Bölüm

Minerva, Giles'a şaşkınlıkla baktı. Kesinlikle yanlış duymuştu. "Ne?"

"Kıyafetlerin. Hepsini çıkar." Giles ceketiyiyle yeleğini çıkarıp battaniyenin üzerine attığında gözleri vaatle parlıyordu. "İç çamaşırlarınla yüzebilirsin. Hemen kururlar."

"Ama saçım—"

"Sonradan şapkanın altına sıkıştırırsın, kimse anlamaz."

Giles sırayla çizmelerini, pantolonunu ve çoraplarını çıkardığında, Minerva'nın yanaklarını ateş bastı. Bu, kararlaştırdıklarından biraz fazlaydı.

Gerçi iç çamaşırlarıyla kalma, açık havada bir gölün içersinde yarı çıplak olma fikri zevkle ürpermesine neden oluyordu. Giles her seferinde onu böylesine etkileyecek şeyleri bulmayı nasıl başarılabiliyordu?

Özellikle de gömleğini başının üzerinden çıkarıp battaniye doğru fırlattığı zaman. Aman Tanrım, aman Tanrım. Birkaç kez kazara ağabeylerinin çıplak göğüslerini görmüştü, bu yüzden bir erkeğin göğsünün nasıl görüldüğünü biliyordu, ama gömleksiz bir Giles tam bir seyirlikti.

Beline doğru gittikçe daralıp külotunun altında (şişkin külotunun altında) son bulan kahverengi kıllarla kaplı mulu-
teşem kaslara sahipti.

Kafasını yukarı kaldırıp bakınca, Giles'ın da kendisini çıplak hayal ediyormuş gibi baktığını gördü. "Seni iç çamaşırlarınla görmek için her şeyi yaparım, sevgilim. Hatta, lanet olsun, saçını açık görmek için bile her şeyi yaparım."

Giles ona kendisini hafifmeşrep bir kadın gibi hissettiriyordu. Bu da oldukça hoşuna gidiyordu. "Böyle mi diyorsun yani?" deyip başlığıyla şapkasını çıkardı, sonra da saç tokalarını teker teker çıkarıp şapkasının içine attı.

Saçlarının omuzlarına döküldüğünü görünce Giles'ın bakışları değişti. "Tanrım, hayal ettiğimden bile daha da güzel."

Hızla yanına gelip ellerini saçlarıyla doldurdu ve sesi boğuk bir mırıltı halini aldı. "Berkshire'daki evimizde verdiğim o partiden beri saçlarını bu şekilde görmek için altı yıldır bekliyorum. Hatırladın mı? Hani ağabeylerinle katıldığın parti."

Minerva'nın nabızı hızlandı. "Hatırladığına şaşırdım."

Giles, saçlarını omuzlarının birinin üzerinden ön tarafa alıp, elbisesinin bağlarını açmak için arkasını kendine doğru çevirdi. "Unutamıyorum ki," diye itirafta bulundu. "Oradaki ilk gecemizde, her erkeğin dizlerinin bağının çözülmesine neden olacak derin kesimli şık bir gece elbisesi giymiştin."

Giles bağları çözmeyi bitirince elbisesini aşağı indirdi ve muslin kumaş yumuşak bir yığın halinde Minerva'nın ayaklarının dibine düştü. Ardından Giles iç eteğini de çıkardı. "Saçın topluydu, ama şuraya doğru sarkan uzun

bir lülen vardı." Parmaklarını Minerva'nın omuzlarından başlayıp korsesine kadar indirdi ve bu Minerva'nın kanını kaynattı. "O gün hep, eğer o uzun lüleyi hafifçe çekecek olursam tüm saçların bir iplik yumağı gibi çözülecek ve ben de seni en sonunda saçların omuzlarına dökülmüş halde görebileceğim diye düşünmüştüm."

Bir an için Giles'in sesindeki bir şey onu baştan çıkarır gibi oldu. Ardından anıları canlandı. Giles'in yüzüne bakmak için döndü. "Ama saçlarıma duyduğun ilgi uzun sürmedi. O gece dul bir kadınla ortadan kayboldun ve gecenin geri kalanında seni hiç görmedik."

Giles gözlerini kırptırdı. "Bunun tek nedeni—" Yüzünde karamsar bir ifade belirdi.

"Evet, tek nedeni?" diye sordu Minerva soğuk bir sesle.

Giles'in tembel gülümsemesi kesinlikle sahteydi. "Senin müsait olmamandı."

Hayır, Giles aslında böyle söylemeyecekti, kesinlikle son anda fikrini değiştirmiş olmalıydı. Minerva bundan neredeyse emindi. Şüpheli bir bakışla dönüp gitmeye yeltendi, ama Giles onu belinden yakalayıp, korsesinin bağlarını gevşetebilmek için kendine doğru çekti. "Hatırlanmıyor musun? Aptal Winthrop sana kur yapıyordu. Tüm hafta sonu yanından ayrılmadı."

Beş çocuğu için anne bulmaya kararlı olan Lord Winthrop'u tamamen unutmuştu Minerva. "Ondan asla kurtulamayacağımı sanmıştım. Köpek gibi her yere peşimden geliyordu."

Giles korsesini çıkarma işini bitirdiğinde, Minerva ona bir kez daha baktı. "Ama sen de gayet iyi biliyorsun ki o etrafımda olmamış olsaydı bile, yanıma yaklaşmak için hiçbir çaba göstermeyecektin."

“Doğru,” dedi Giles. “O günlerde beni durmadan azarlamak gibi bir eğilimin vardı.”

Minerva ağzını açacaktı ki bundan vazgeçti. Giles haklıydı.

“Ve birazdan beni yine azarlamaya başlayacaksın,” diye devam etti Giles.

“Neden?” diye sordu Minerva.

Giles sırtıttı. “İşte bu yüzden.” Herhangi bir uyarıda bulunmaksızın onu kucığına alıp göle doğru götürmeye başladı. “Giles Masters, sakın buna cesaret edeyim deme!” diye bağırdı Minerva, onun kollarından kurtulmaya çalışırken. “Sana söyledim, yüzme bilmi—”

Giles dinlemeyip onu göle attı. Minerva kendini suyun altında bulduğunda bir an için paniğe kapıldı, ama ayağını yere bastığında paniği kayboldu ve gölün ne kadar sığ olduğunu fark etti.

Suyun yüzeyine çıkıp Giles’a öfkeyle baktı. Giles dizlerine kadar suyun içine girmiş, kahkahalarla gülüyordu, alçak herif.

“Bunun komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?” Minerva ona doğru yürürken, arkasındaki bir noktaya baktı. “Şu yılan seni soktuğunda bakalım bu kadar eğlenebilecek misin?”

Giles kafasını arkasına çevirip bakınca, Minerva uzayıp onu baldırından kavradı ve sıkıca çekti. Giles dengeğini yeniden kazanmak için uğraştıysa da bir işe yaramadı—göletin kaygan dibinde sıkı basacak bir yer bulamamıştı. Böylece Minerva’nın ayağının dibinde doğrucu suyun içine gömüldü.

Dışarı çıkmaya uğraşırken aynı zamanda kahkahalarla gülüyordu. “Bunun bedelini ödeyeceksin, tatlı balım.”

Minerva gülerek gölete geri çekildi. "Ne yapacaksın? Bir kaşık suda beni boğacak mısın?"

Giles'in gülüşü kayboldu. "Dikkat et, o tarafta kumlar çökebili—"

Minerva kendini aniden suyun içinde bulurken onu belli belirsiz duyabilmişti. Ama paniğe kapılmaya fırsat bile bulamadan, Giles onu yakalayıp, başı suyun üzerinde kalacak şekilde yukarı çekti.

Sonra da yüzündeki saçları geriye itti. "Yüzme derslerine bensiz başlayacağını mı düşündün yoksa?"

Minerva zemine ayak parmaklarının ucuyla değebilmesine rağmen, ona sınıksı tutundu. "Yaparak öğreniyorum işte."

"Eh evet, boğularak da öğrenebilirsin, ama ben böyle bata çıka debelenmenin yüzme öğrenmenin en etkili yolu olduğunu sanmıyorum."

"Yani bana öğretecek misin?" diye sordu Minerva, hem az önce yaşadığı küçük kazadan, hem de Giles'in kendisini suyun üstünde tutan ellerinin belinde yarattığı karıncalanma hissinden ötürü kalbi deli gibi atıyordu.

Gözlerindeki pırıltıyla, "Hanımefendi nasıl isterse," diye mırıldandı Giles.

Ve sonraki yarım saat boyunca ona suyun üzerinde nasıl kalabileceğini, paniklemeden nasıl durabileceğini, suyun içinde nasıl hareket edebileceğini gösterdi. Son derece eğlenceliydi —Minerva sudan hiç korkmamış, ama yine de hiçbir zaman suyun içinde kendini tamamen rahat hissetmemişti. Oysa Giles, suyun içinde hareket etmek çocuk oynucağıymış gibi anlatıyordu her şeyi.

Göletin içerisinde suyun omuzlarına geldiği bir noktada duruyorlardı ki, Minerva ayağına bir şey değdiğini

hissetti. Bir anda irkildi ve Giles'in omuzlarına sıkı sıkı sarıldı. "Ayağıma bir şey dokundu!"

"Balıktır." Ardından, bakışları dudaklarına doğru inen Giles onu delice öpmeye başladı. Minerva'nın parmaklarını onun omuzlarına, o kaslı omuzlarına geçirdiğinde "balık" çoktan unutulmuştu. Zorlukla nefes alabiliyordu -Giles kanını kaynatıyordu.

Giles kollarından biriyle onu belinden sımsıkı kavrayıp kendine çekti. "Bak burada ne buldum," diye mırıldandı dudaklarına doğru. "Hoplayıp zıplayan bir su perisi." Boşta kalan eliyle usulca göğsünü kavradı.

"Eğer ben bir su perisiysem," diyerek nefes aldı Minerva, "o zaman sen nesin?"

"Su perisine istediği her şeyi verecek olan adam." Giles kafasını eğip iç gömleğinin üzerinden dilini göğüs ucuna değdirdi. "Ne istiyorsun, tatlı su perisi? Bunu mu?" Nefesinin kesilmesine neden olacak şekilde göğsünü emdi. "Yoksa bunu mu?" Elini aşağı kaydırıp kalçasını kavradı ve sıkıca tutup sertçe kendine çekti.

"Bana... bana handa dokunduğun gibi dokunmanı istiyorum," dedi Minerva boğuk bir sesle.

Giles'in nefes alış veriş hızlandı. "Nereye?"

Minerva kızarmış yüzünü saklamak için başını onun omzuna yasladı. "Biliyorsun işte, oraya. Ba-bacaklarımın arasına."

Giles gülerek elini arkadan öne doğru kaydırды. Minerva da ona kolaylık sağlamak için bacaklarını ayırdı. Eli bacaklarının arasındaki o bölgeyi bulurken Giles aynı esnada dudaklarını göğüslerinde gezdirebilmek için belini de öteki koluna dayayıp onu arkaya doğru bükte.

"Evet," diye fısıldadı Minerva. Gözleri kapanırken, ge-

risin geriye suyun içine düşmemek için Giles'ın omuzlarına tutundu. "İşte böyle. Ah Giles, sen çok fenasın."

"Sen de öylesin, leydim," diye fısıldadı Giles göğüslerine doğru. Parmaklarını o kadar şeytani bir ustalıkla kullanıyordu ki, Minerva olduğu yerde kıvranıyordu. "O kadar yaramaz bir su perisisin ki, bir erkek senin içinde boğulabilir."

Giles bir parmağını içeri doğru fazlaca ilerletince, Minerva'nın gözleri kocaman açıldı. "Bunu yapman gerektiğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye cevap veren Giles ikinci bir parmağını da içine soktu.

Minerva ürpererek nefes aldı. Bu inanılmayacak derecede güzel bir duyguydu, hatta Giles'ın handa orasını avuçlamasından bile daha güzel.

"Bacaklarını belime dola," dedi Giles boğuk bir sesle, "ve boynuma tutun." Söyleneni yapması Minerva'nın birkaç saniyesini aldı, ama doğru pozisyonu aldığı anda, artık Giles'a tamamen açık olduğunu fark etti, Giles'ın usta eli bacaklarının arasında heyecan verici bir keşfe çıkmıştı.

Giles ona derin ve içini dağılayan öpücükler verirken, parmaklarıyla çıktığı serüvene hâlâ devam ediyordu. Su sanki Giles'a bu serüvende suç ortaklığı ediyormuş gibi usta parmaklarının etrafında halkalar çiziyordu. Minerva'nın göğüslerini sarmalıyor, göğüs uçlarını sertleştiriyor, vücudunu adeta akıcı bir hale getiriyordu.

Ve derken Minerva bedeninin içinde sinir uçlarını harekete geçiren, duyularını okşayan müthiş bir ürperme hissetti. Boğulmaktan korkup nefes almak için ağzını Giles'ın dudaklarından ayırdı. Giles'ın parmakları altında kıvranırsa, ateşli bakışıyla da yanıp kavruluyordu.

“İşte bu,” dedi Giles. “Elime sürtün. Kendi hazzını kendin bul. Aman Tanrım, tahrik olduğunda çok çok güzel oluyorsun.”

“Giles... lütfen...”

“Her ne istersen,” diye fısıldadı Giles. “İstediyini al. Seve seve veririm.”

Bu sırada Minerva'nın içindeki o müthiş ürperti daha da artarak artık dayanılmayacak hale geldi. Çığlık atıp hızlıca nefes alıp vererek bacaklarıyla Giles'ın beline daha da sıkı sarıldı.

Dizlerinin bağı çözülmüştü, titriyordu. Giles'a asılı kalmış öylece duruyordu. “Aman Tanrım, Giles... bu da neydi böyle?”

“Aradığın hazzı buldun,” diye mırıldandı Giles. “Kadınlar da cinsellikten en az erkekler kadar zevk alırlar.”

Pekâlâ, bu kesinlikle birkaç şeyi açıklıyordu. Mesela kadınların neden yaramazlık yapmak istediklerini. Ve Giles kendisine ne zaman dokunsa, paramparça olup bir şehvet buhranına kapılmasını.

Derken aklına bir şey geldi. “Peki sen... sen zevk aldın mı?”

“Henüz değil.”

İşte o an mahrem yerlerinin Giles'ın külotundaki şişkinliğe dayalı olduğunu fark etti. “Bunun... için yapabilecek bir şey var mı?”

Giles boğuk bir kahkaha attı. “Ben nasıl yaptıysam sen de aynı şekilde benim mahrem yerime dokunabilirsin. Tanrım, beni clinle okşaman için sana neler verirdim!”

Kalbini verir miydin? Bunu düşündüğü için kendine şaşırdı! Aklından neler geçiyordu böyle? Giles bu tip şeylere inanmazdı. Aşka inanmazdı. Ona sadece zevk verebilirdi.

Yine de, bunu yapmıştı, o yüzden Minerva da ona en azından aynı şeyi yaşatabilirdi.

Sertleşmiş erkekliğini okşarken, "Bunun gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu. Tanrım, ama çok büyüktü. Hayal edeceğinden çok daha büyük.

"Evet, ama daha sert," diye fısıldadı Giles. Minerva söyleneni yapınca, derin bir iniltiyle karşılık verdi. "Evet, böyle. Ama elini donumun içine sok. Ve beni kavra."

Bunu bacakları Giles'ın beline hâlâ sarılı dururken yapmak zordu, o yüzden bacaklarını belinden ayırıp ayaklarını gölün dibine bastı.

Parmaklarını erkekliğine dolamak için elini külotunun içine daldırdığında, Giles aniden ürperdi. "Evet, tatlım, bu harika. Aman Tanrım. Öyle dokun, evet, aşağı yukarı hareket et... biraz daha sert... evet... işte böyle... daha sert... daha sert..."

Birdenbire erkekliği elinde kasıldı ve Giles kabsını geriye atıp haykırdı. "Ah, evet! Minerva... benim superim... benim tatlı, güzel su perim..."

Ardından Giles dudaklarını dudaklarına bastırarak onu daha önce nadiren gösterdiği bir şefkatle öptü. Bu öpücük Minerva'nın içinde daha derin bir yerlere tems ederek onda ağlama isteği uyandırdı. Bu, yıllar önce aşk olduğu Giles'tı -şimdi sırlar taşıdığını bildiği o kontrollüve alaycı adam değil. Neden sadece bunu yaptıkları zamanlarda eski Giles olabiliyordu?

Ve hangisi gerçek Giles'tı?

"Bu harikaydı, tatlım."

Bu Minerva için de harika olmuştu. Ve soruna buydu aslında. "Ya şimdi?" diye sordu. Aramızdaki bu etkileşim ne anlama geliyor? Ve böyle mi son bulacak?

Giles gözlerini ona çevirdiğinde yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı.

Ardından dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Şimdi seni doyuracağım."

Minerva bunu duyunca uzunca bir nefes verdi. Belki de Giles sorularını cevaplama daha iyi olacaktı. Ne istediğini kendisi bile bilmiyordu. Gizli bir birliktelik? Sonunda ayrılmaları gerekeceğini bile bile böyle tehlikeli maceralara kalkışmak?

Gerçekten, Giles'la asla evlenmemeliydi. Giles'ın evliliği ciddi ciddi istediğinden emin olsa bile bu evlilik yürümezdi. Giles onu asla kendine çok fazla yaklaştırmaz, kendisini gerçekten tanımasına izin vermezdi. Minerva da Giles'ın profesyonel kariyerinde bir kenar süsünden ibaret olduğu bir yaşam istemiyordu.

Yine de, Giles piknik sepetini açıp onun sevdiği yiyecekleri ortaya çıkardığında, bu evliliğin yürümeyeceğine inanmak zordu. Giles çok tatlı ve düşünceli olabiliyordu.

Bir şeyler sakladığı zamanlar dışında.

Minerva iç çekti. Evet, sorun buydu.

Yüzme macerasından ve... *diğer şeylerden* sonra acıkmış halde hızlıca yediler. Giles yere uzanıp onu kolları arasına aldığı anda, Minerva başını göğsüne dayayarak kalp atışlarını dinlemeden yapamadı.

"Piknik için çok güzel bir yer," diye mırıldandı. "Burada böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum."

"Gençken burayı gizli tutmak için çok dikkatli davranırdık. Çocukların gelip de eğlencemizi mahvetmelerini istemezdik."

"Eh biz çocuklar da sizin gibi moruklarla oyun oynamak istemezdik zaten."

Sesinde hafif bir kırgınlıkla, "Ben senden çok da büyük değilim," dedi Giles.

Minerva şaşkınlık içinde baktı. Yaş mevzusu Giles'in hoşuna gitmiyordu demek! Ne hoş! "Evet, evet, çok büyük değilsin. Takma diş kullanmaya birkaç yılın kalmış, o kadar."

"Birkaç yılmış!" Minerva sırtınca, Giles kaşlarını çattı. "Bu hiç komik değil."

"Bir dakika, şu gördüğüm beyaz bir saç teli mi yoksa?" diye takıldı Minerva, Giles'in kahverengi saçlarına dokunmak için uzanırken.

"Hareketlerine dikkat et," diye azarladı Giles, "yoksa sana hak ettiğin şekilde, yani bir çocukmuşsun gibi davranır, tuttuğum gibi dizime yatırırım şimdi!"

"Şaplak mı indireceksin?" diye sordu Minerva. "Ah, kulağa çok ilginç geliyor."

Giles'in şaşkınlığı yüzünden belli oluyordu. Ardından kalkahalara boğuldu. "Sana yemin ederim ki, tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Çok iyi bir şey." Giles uzanıp alına bir öpücük kondurdu.

İkisi de sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra, yakıcı öğle güneşi ve kuşların cıvıltısı ikisini de tatminin getirdiği uyusuklukla sakinleştirdi. Ardından da derin bir uykuya daldılar.

On Beşinci Bölüm

Ani tüfek sesi Giles'ı hemen uyandırdı. Önce Stoneville Markisi'nin acımasız yüzüyle, sonra da kafasına doğrultulmuş olan elindeki Manton markalı tüfeğin namlusuyla göz göze geldi.

Bu kötüydü. Çok, ama çok kötüydü.

Minerva önce yanı başında hareketlendi, ardından da, "Oliver, ne yapıyorsun sen? Şu tüfeği kenara bırak! Ona zarar verebilirsin!" diye bağırdı.

Stoneville'in soğuk gözleri Giles'ınkilere çevrildi. "Aslında ne güzel olur!"

"Göründüğü gibi değil," dedi Minerva.

Giles gülmemek için kendini zor tuttu. "Ağabeyinin buna inandığını pek sanmıyorum, tatlım."

"Minerva," dedi Stoneville, "millet buraya doluşmadan, üstüne bir şeyler giymek için sadece bir dakikan var."

"Millet mi?" diye sordu Minerva.

Bu sırada patikadan yaşlıca bir sesin, "Oliver, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırdığı duyuldu.

"Çok geç," diye söylendi Stoneville.

Her şey bir anda oldu. Minerva çığlık çığlığa elbisele-

rine doğru atıldı. Bu sırada küçük alana hemen birkaç av köpeği doluştu, arkalarından da Halstead Hall'un avlak bekçisi ile çok sayıda hizmetkâr geliyordu. Leydi Celia ise hemen arkalarındaydı.

Derken Bayan Plumtree, Stoneville'in yanında belirdi. "Bay Masters'ı vuramazsın."

"Ah, vurabileceğime eminim," diye karşılık verdi Stoneville. "Çok iyi nişan almış durumdayım."

Giles inledi. Hayatı kesinlikle pamuk ipliğine bağlıydı. Eğer orada kız kardeşiyle birlikte yarı çıplak yatan zamparanın tekini bulsa, kendisi de Stoneville gibi tepki gösterirdi. Yalnızca tüfeğini kafasına değil de başka bir tarafına doğrultur ve şu ana kadar da tetiği çekerdi.

"Ama onu vurursan, bunun Minerva'ya ne yararı olur ki?" diye sordu Bayan Plumtree.

"Yaşasa da ne yararı olacak ki!" diye atıldı Stoneville.

"Minerva'yla evlenirsem bir yararım olabilir," dedi Giles. "Ki onunla evleneceğim zaten."

"Senin kız kardeşimle evlenmeni isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Stoneville.

"Ben de onunla evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedi Minerva hararetli bir ifadeyle.

Minerva gözleri öfkeden parlayarak gidip ağabeyinin yanına geçince, Giles'ın içi burkuldu. Minerva iç etekliğini ve elbisesini zorlukla da olsa giyebilmişti, ama korsesini bırakmıştı ve belli ki üzerinde gevşekçe duran elbisesinin bağlarını da bağlayamamıştı.

Lanet olsun. Giles bunun bu şekilde olmasını istemişti. Minerva da bir şeyleri zorla yapmaktan en az kendisi kadar nefret ederdi. Bu konuda o da inatçılık edecekti.

"Eğer adamın biriyle yarı çıplak halde yerlerde yuvar-

lanmak hoşuna gidiyorsa, o zaman o adamla evlemek için istekli olsan iyi edersin," dedi büyükannesi sert bir ses tonuyla.

"Ben adamı vurmayı tercih ederim, daha iyi," dedi Stoneville. "Ya şimdi ya da yarın şafak sökerken."

"Giles'ı vurmayacaksın," diye atıldı Minerva, "bu yüzden bu fikri aklından çıkar." Sonra da tüfeğin namlusunu sert bir şekilde öte tarafa çevirdi.

Ama bu sırada ateş alan silahtan çıkan kurşun, Giles'ın kafasından birkaç santim uzakta toprağa saplandı.

Giles ayağa sıçradı. "Bu da neyin nesi—"

"Bunu bir daha asla yapma!" diye bağırdı beti benzi atmış olan Stoneville, kız kardeşine. "Bu lanet olası tüfeğin tetiği çok yumuşak, tamam mı!" dedi.

"Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun, Minerva?" diye homurdandı Giles.

"Be-ben gerçekten dolu olmadığını düşünmüştüm," dedi Minerva, yüzü kâğıt gibiydi.

Giles ona doğru adım attı. "Bir dahaki sefere birisi bana silah doğrulttuğunda, bu meseleyi benim halletmeme izin verir misin?"

"Ama sen bir şeyi halletmiyordun ki!" diye itiraz etti Minerva. "Ölmek üzere olduğunu düşünüyormuşçasına orada öylece uzanıyordun."

"Çünkü ölmek üzereydim, kahretsin! Senin sayende neredeyse ölüyordum!"

"İkiniz de sessiz olun!" diye haykırdı Bayan Plumtree. "Yüce Tanrım, daha şimdiden evli bir çift gibi davranmaya başladınız." Bakışı binici kıyafetlerini giymeye çalışan Giles'a kaydı. "Onunla evlenecek misin?"

Giles, "Elbette," derken, Minerva da aynı anda, "Buna gerek yok," dedi.

Minerva büyükannesine baktı. "Her şeyi yanlış anlıyorsunuz. Biz sadece biraz yüzüp piknik yapmaya geldik. Sonra da uyuyakaldık. Ben hâlâ bakireyim."

"Nefesini boşa tüketme." Giles gömleğini giydi. "Sana inanmayacaklar."

Minerva, onu görmezden gelerek konuşmaya devam etti: "Peki siz bizi nasıl buldunuz?"

"Büyükanнемiz, şu lanet olası Bay Pinter'ı Bay Masters'ın peşine takmış," dedi Celia. "Bay Pinter da bu sabah Bay Masters'ı takip etmiş."

Giles iç çekti. Bayan Plumtree, Bay Pinter'ı mali durumunu soruşturmakla görevlendireceğini söylediğinde, adamın bundan ileri gideceği hiç aklına gelmemişti. Ayrıca adamın kendisini takip ettiğini nasıl da fark edememişti?

Ama nasıl olduğunu biliyordu. Çünkü tek bir şeyi—Minerva'yla buluşup ona istediği şeyi vermeyi—düşünmüştü. İkisinin de istediği şeyi.

Kahretsin, erkekliğinin doğrultusunda giderse olacağı buydu işte.

Minerva kafası karışmış halde büyükannesine bakıyordu. "Neden Bay Pinter'ı Giles'ı takip etmekle görevlendirdin?"

Bayan Plumtree biraz gergin bir ifadeyle, "Onun senin için uygun olduğundan emin olmak için," diye karşılık verdi.

"Anlıyorum." Minerva ellerini beline koydu, bu da elbisesinin üzerinden daha da düşmesine yaradı yalnızca. "Peki Bay Pinter ne buldu?"

"Bay Masters mali açıdan gayet iyi durumda ve mes-

leğinde de çok başarılıymış. Hatta Berkeley Meydanı'nda da bir ev yaptırmış. Yani anlayacağın, seninle servetin için evlenmiyor. Onu kabul etmemen için hiçbir neden yok."

"Ah, ama çok iyi bir neden var," dedi Minerva can yakıcı bir sesle. "Ağabeyim onu benimle evlenmeye zorluyor. Ve ben de benimle evlenmeye zorlanan biriyle evlenmek istemiyorum."

"Ama seninle mecbur kaldığı için evlenmiyor ki," diye haykırdı Bayan Plumtree. "O seninle gerçekten evlenmek istiyor. Nişanlılığınızı duyurduğunuz o ilk gün bu konuda beni bizzat kendisi temin etti."

"Elbette, eder. Çünkü ben öyle yapmasını söyledim," diye iç çekti Minerva. "Benden nefret etme, büyükanne, ama bütün her şey—"

"Bana ultimatolumu geri çektiirmek içindi," dedi Bayan Plumtree. "Biliyorum. Bunu da söyledi. Ama aynı zamanda bunun kendisini bağlamadığını da söyledi. Seninle gerçekten evlenmek istiyor."

Giles içinden küfretti. Durum daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

Minerva ihanete uğramışçasına, "Sen büyükanne dedi?" diye haykırdı.

Giles onun kolunu tutmak için bir adım öne atıldı. "Sizin de müsaadeniz olursa, sanırım şu anda nişanlımla özel bir konuşma yapmam gerekiyor."

Elbisesi hâlâ yarı açık halde ağaçlık alana doğru yol alırlarken, Minerva'nın aklı karışmıştı. Neden Giles büyü-

kannesine hilesinden bahsetmişti? Ve bu ta en başından beri Giles'ın onunla evlenmek konusunda ciddi olduğu anlamına mı geliyordu?

Hayır, olan şuydu: Giles korktuğu kadar şeytani ve sinsi biri çıkmıştı. Ve kendi planları vardı. Minerva sadece bu plandaki rolünü öğrenmek zorundaydı.

Durup Giles'ın suratına baktı, yüzündeki suçlu ifadeyi görebiliyordu.

Hayır, bu durumu kendi lehine nasıl çevireceğini düşünmesi gerekiyordu. Çünkü bugünden sonra Giles'ı bir erkek, bir yoldaş ve evet, bir koca olarak istediğini inkâr etmenin anlamı yoktu. Ama bu kendi açısından böyleydi, Giles'ın açısından değil. Büyükannesiyile Giles Masters'ın, el ele verip onun hayatını planlamaya çalışmalarına asla hoşgörü göstermeyeceğini öğrenmelerinin zamanı gelmişti.

İstemediği eş adayları için mükemmelleştirdiği o soğuk ifadeyle Giles'a baktı. "Bu doğru mu? Büy kanneme nişanlılığımızın sözde bir nişanlılık olmasını istediğimi söyledin mi?"

Giles'ın yüzündeki suçluluk ifadesi daha da belirginleşti. "Bu kulağa geldiği kadar kötü bir şey değil."

"Gerçekten mi? Çünkü benim kulağıma, beni evliliğe ikna etmek için büyükanneyle birlikte entrika çevirmeye kalkışmışsın gibi geliyor. Sana seninle evlenmek istemediğimi özellikle söylememe rağmen."

Giles irkildi.

Minerva'nın aklına korkunç bir fikir geldi. "G l kenarında basılmamızı da sırf beni seninle evlenmeye ikna etmek için planlamış olabilir misin acaba?"

"Hayır! Pinter'ın beni takip ettiğini bilmiyordum."

Minerva onu şüpheli gözlerle süzdü.

Giles biraz hasta görünüyordu. "Bunu planlamadığımı Tanrı üzerine yemin ederim."

"Bana en başından beri yalan söylemişsin, söyle şimdi sana nasıl inanayım?"

"Sana yalan söylemedim," dedi Giles. "Gerçeklerin bir kısmını sakladım sadece."

Minerva kaşlarını çatı. "Sana büyükanneme planımdan bahsedip bahsetmediğini özellikle sorduğu çok iyi hatırlıyorum."

"O zaman o gün benim sana nasıl cevap verdiğimi de hatırlıyor olman gerek."

Minerva o güne geri döndü. Giles ne demişti? Ah, evet. *Rockton'ı öldüreceğine söz verdin. Büyükannenle entrika çevirip neden bunu tehlikeye atayım ki?*

Giles gerçekten sinsi bir adamdı, ona yalan söylemekten kaçınmak için sorusuna soruyla karşılık vermişti.

Dahası, büyükannesine ne söylediğini sorduğunda Giles'ın ne dediğini de hatırlıyordu Minerva: *Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim. Sana hayran olduğumu ve saygı duyduğumu. Seni geçindirebileceğimi.*

Büyükannesinin ima ettikleri düşünülecek olursa, bu da yalan değildi.

"Bayağı bayağı yalan söylemesen de, gerçeği eği. bükmüşsün işte. Ne düşündüğümü gayet iyi biliyordun."

Giles ona daha da yaklaştı. "Aynı zamanda seni benimle evlenmekten alıkoyacak, bana dair bir sürü temelsiz kanaatin olduğunu da biliyordum. Sana yanıldığını kanıtlamak için biraz zaman kazanmak istedim. Senin için iyi bir eş olabileceğimi kanıtlamak için." Ellerini ellerine alıp dudaklarına götürdü. "Hâlâ kanıtlayamadım mı?"

Ah, Giles bu tatlı sözleriyle göklerden kuşları yere indirebilirdi. "Yalnızca, sana asla güvenmemem gerektiğini kanıtladın. Hayatımı kontrol etmek için daima entrika çevireceğini."

"Ben zaten kendi hayatımı kontrol etmekte yeterince zorluk çekiyorum," diye karşılık verdi Giles. "Seninkini de kontrol etmek gibi bir arzum yok."

"Yani bütün bunların benim Rockton hakkında yazmamı engellemeye çalışmanla ilgisi yok muydu? Hiç mi yok? Söyle!"

Giles ağzını açacak gibi oldu, sonra küfrederek bakışlarını kaçırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Minerva ellerini onun kilerden çekti, ama Giles elbisesinin omzundan kayması pahasına olsa bile gitmesine engel olmak için onu belinden yakaladı.

"Beni dinle, sevgilim," dedi, her zaman içine işleyen o kısık sesiyle. "O gün Halstead Hall'a geldim, çünkü seninle evlenmek istiyordum. Ve evet, kısmen senin sözünü ettiğin sebepten ötürü. Ama bu tek nedeni değildi." Sesi boğuklaştı. "Öpüştüğümüz ilk günden beri seni istiyorum. Sadece şu ana kadar seni hayatıma dahil edecek yolu bulamamıştım."

Minerva öfkeyle baktı. "Hayatına tam olarak nasıl dahil olacağım ki zaten? Skandala batmış durumdayım. Anne babamın ölümü, ailemin şu anki durumu... ve yazdığım kitaplar —bunlardan hiçbirisi Kral Müşaviri olmak üzere olan seçkin bir avukatın yaşamına uymaz ki!"

"Uyabilir," dedi. "Yapman gereken tek şey—"

"Yazmayı bırakmak."

"Hayır! Sana söyledim —bu benim için sorun değil."

“Eninde sonunda olacak ama.”

Giles ona bakıp kaşlarını çattı. “Peki ya en sevdiğin yazar, Bayan Radcliffe? Tüm kariyeri boyunca evliydi ve kocası da gazete yayıncısıydı. Karısının yazar olması, adamın itibarına ya da mesleğine hiçbir zarar vermedi.”

“Ama Bayan Radcliffe bir Kral Müşaviri’nin eşi değildi. Sen de ben de Kral Müşavirlerinin ileride hâkim veya devlet adamı olduğunu biliyoruz.” Minerva’nın sesi titredi. “Senin kaderinde böyle şeyler var.”

“Umurumda bile değil. Bana sorarsan sen de umursamamalısın.”

“Sonra bir de çocuk meselesi var. Bayan Radcliffe’in çocuğu yoktu, değil mi?”

Giles çocuk kelimesini duyunca nefesini tuttu.

“Çocuk istiyorsun, değil mi?” diye sordu Minerva, bu sefer kalbi üç kat daha hızlı atarken.

“Elbette.” Giles’in sesi kalınlaştı. “Sen de istiyorsun, itiraf et. İstemesen kitaplarında çocuklardan o kadar sevgiyle bahsetmezsin.”

“Ashına bakarsan—”

“Bu kadar bahane yeter,” dedi Giles. “Benim tanıdığını Minerva hangi tarz yaşamı seçerse seçsin onu başarıyla sürdürebilir. Güçlüdür, korkusuzdur ve başkalarının düşüncelerini kendi lehine çevirebilecek yetenektedir. Ben o Minerva’yı istiyorum, gözünü daldan budaktan esirgemeyen Minerva’yı.”

Ah, bu kurnaz şeytan neler söylemesi gerektiğini nasıl da biliyordu. Bu en rahatsız edici özelliği idi!

Giles uzanıp yanağını avuçladı. “Birlikte güzel bir hayat sürebiliriz –bunu yapabiliriz. Ben buna tüm kalbimle inanıyorum, Minerva. Bir kez olsun güven bana.”

“Sana güvenmek mi? Her seferinde doğruyu söylemekten kaçınırken mi? Bana yıllar önce o kâğıtları neden çaldığını hâlâ söylememişken mi? O kadar küçük bir olayı bile bana anlatmaktan kaçınırken—”

“O küçük bir olay değildi, tamamı mı?” diye patladı Giles. Onun elini bıraktıktan sonra arkasına bakıp ağaçlık alana doğru döndü. “Ailemle ilgili özel bir meseleydi.”

“Seninle evlenecek olursam yakın zamanda onlar benim de ailem olacaklar. Gerçi sen her fırsatta benden sır saklamayı sürdürürsen bunun olma olasılığı oldukça düşük.”

Giles burnunu kaşıyıp, ardından yüzüne baktı. “Bunu sana anlatamam. Tek söyleyebileceğim, babamla ve büyük miktarda bir paramın kaybedilmesiyle ilgili olduğu.”

“Ah, Tanrım!” Minerva parçaları kafasında birleştirdi. “Bu olay, babanın intiharı döneminde oldu, değil mi?”

“Evet,” dedi Giles temkinli bir tavırla. “Neden?”

“Şöyle söyleyeyim; gazeteler babanın kendini neden öldürdüğünü hiçbir zaman söylemedi, ama benim varsayımıma göre... yani kumar masalarında sıklıkla kaybeden adamlar...” Minerva derin bir nefes aldı. “Kumar borcu senetlerini çalıyordun, değil mi?”

Giles’in yüzüne şoke olmuş bir ifade yerleşti. “Kumar borcu senetleri mi?”

“Babanın borç senetleri. Para çalmıyordun, o yüzden borç senedi olmak zorunda.” Giles kaşlarını çatınca, Minerva ekledi: “O dönemde ailenin zor bir durumdan geçtiğini biliyorum. Ağabeyin bu yüzden zengin bir kadınla evlenmek zorunda kaldı, değil mi? Ağabeylerim konuşurken duymuştum.”

“Ağabeylerin fazla gevezeymiş.”

“Hayır, ben gizli gizli dinlemiştim onları.” Çenesini kaşdı. “Ne olursa olsun, bunda utanılacak bir şey yok.”

“Çalmak utanılacak bir şey değil mi?” diye sordu Giles, tek kaşını kaldırarak.

“Eh, çalmak elbette ki güzel bir şey değil, ama ben her zaman bir adamın kumar borcunun ölümünden sonra çocuklarına kalmasının korkunç bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Sonuçta çocukların bu borçla bir alakaları yok. Neden babalarının işlediği günahın ceremesini onlar çeksin ki?”

Giles kollarını göğsünde birleştirdi. “Gerçekten de öyle!”

“Yani borç senedi çalışıyordun, öyle mi? Bunun için hırsızlık yapıyordun?”

“Görünen o ki sen her şeyi kendi başına çok güzel çözmüşsün,” dedi Giles. “Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.” Minerva daha kesin bir cevap vermesi için üstelemek üzereyken, Giles hemen ekledi: “Tabii sen bu tür bir hırsızlığı kabul edilebilir bir davranış olarak görüyor olsan da, baro bunu duyacak olursa hemen teyakkuza geçer ve kariyerimi bitirir.”

Elbette bitirir. Demek Giles bu yüzden kendisi hakkında yazmasına bu kadar öfkeleniyordu. Minerva bunu şimdiden anlamıştı. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Böyle bir şey yaparsam büyük bir aptallık etmiş olurum, sence de öyle değil mi?”

Giles ona dikkatle baktı. “Nasıl yani?”

“Kendi kocamın kariyerini mahvetmeyeceğim.”

Minerva’nın ne söylediğini anlaması Giles’ın birkaç saniyesini aldı, ama anladığı zaman gözlerinde umut dolu

bakış, Minerva'ya doğru kararı verdiğini çok açık bir şekilde göstermiş oldu .

“Benimle evlenecek misin? Ciddi misin?”

Giles ona uzanmaya çalıştı, ama Minerva kendini geri çekti. “Daha değil. Bazı şartlarım var.”

Giles kahkaha attı. “Elbette, vardır. Bundan azını beklemiyorum zaten.”

“İlk olarak, kitap yazmamı asla ama asla yasaklamayacağına yemin etmek zorundasın.”

“Sana bir şeyleri yapmayı yasaklamak bir seçenek mi?” diye sordu Giles alaycı bir sesle. “Gerçekten mi?”

“Giles, ciddi ol!”

Giles bunun üzerine elini kalbine götürdü ve ona en ciddi avukat bakışıyla baktı. “Senin kitap yazmanı asla ve asla engellemeyeceğime yemin ediyorum, Tanrım bana yardım et. Başka ne var?”

“Sadık olacağına yemin edeceksin.”

Giles'in gözleri ciddileşti. “Sana daha önce de söyledim, ben senin baban değilim. Evliliğe inanıyorum, Minerva. Bu da ölüm bizi ayıracaya dek sadakate inandığımı anlamına geliyor. Hayatımda senden başka bir kadın olabileceği konusunda sakın endişelenme.”

Sözleri o kadar tatlıydı ki Minerva onlara inanmak istese de temkini elden bırakamıyordu. “Herhalde çapkınlık yapmaya kalkışsan bile, bana doğruyu tam olarak söylemezsin zaten.”

“Sevgilim, üzerime silah doğrultmaya can atan bir ağabeyin, hareket eden her şeye ateş edebilen bir kız kardeşin, beni durmadan dayakla tehdit eden iki erkek kardeşin ve peşime adam takan bir büyükannen var. Zina yaparak onları kendime düşman edecek kadar aptal olduğuma gerçekten inanıyor musun?”

Buna gülmemek elde değildi. "Çok doğru bir noktaya parmak bastın."

"Bence de."

Minerva konuşup konuşmamaya kararsız bir halde uzunca bir süre ona baktı. "Bir şartım daha var. Bu hoşuna gitmeyecek."

Umutla, "Gölette haftada en az bir kez seninle çırılçıp-lak yüzmek zorunda mıyım yoksa?" dedi Giles.

"Bana karşı dürtüst olacaksın."

Giles derin bir nefes aldı. "Ne konuda?"

"Her konuda. Babam annemin arkasından her türlü kötü işi çevirdi ve bu da annemin mutsuz bir hayat yaşa-masına neden oldu. Evliliğimizde ben de böyle kandırma-calar yüzünden acı çekmek istemiyorum."

Giles ciddi bir ifadeyle baktı. "Geçmişimde senle konu-şamayacağımı şeyler var, Minerva. Yaptığım şeyler. Başına gelenler. Ve sırf sen benim baban gibi olduğumdan endi-şelenme diye bunları anlatmam söz konusu bile olamaz. Hatta sen de anlatmamı istemezsin bence."

Minerva yutkundu. Bunu istemek gerçekten zordu. Eğer birbirlerine âşık olsalardı, belki de Minerva bunu ta-lep edebilir ve Giles da kendini her şeyi anlatacak kadar rahat hissedebilirdi. Ama âşık değillerdi.

Yoksa öyleler miydi?

Gözlerini çevirip Giles'a baktı. Ona âşık olmak istemi-yordu, ama ne zaman yan yana olsalar ona güvenmek ve inanmak daha da kolaylaşıyordu. Onu sevmeyi düşünmek kolaylaşıyordu. Giles'ın karşısında çektiği sıkıntı da buydu işte. Giles bir kadının kendisini istemesini sağlamak gibi bir özelliğe sahipti...

Ama Giles kesinlikle onu sevmiyordu. Hatta şu anda,

onunla evlenmek istediğini söylerken bile, onu sevdiğiyle ilgili tek bir söz etmemişti.

Pekâlâ, bu olmadan da idare edebilirdi Minerva. Aşk olmadan da yolunda giden bir evlilikleri olabilirdi. Çoğu insanın böyle evlilikleri vardı zaten. Üstelik şimdiye kadar evlenmeyi düşündüğü tek adam da Giles'tı. Ağgözlü davranıp aşk beklentisi içine girmemeliydi. Bu koşullar altında olmazdı.

"Güzel," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman şu andan itibaren bana her konuda dürüst olacağına söz veriyor musun?"

Giles'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Buna söz verebilirim işte." Elini avucuna aldı. "Yani tamam mı? Anlaştık mı?"

"Bir şey daha var."

"Ah, Tanrı aşkına, Minerva—"

"Şu üzerimdeki elbisenin bağlarını benim için bağlayabilir misin?"

Giles gözlerini kırptırdı ve ardından kahkahaya boğuldu. "Elbette."

On Altıncı Bölüm

Minerva, Hallstead Hall'un bahçesinde Giles'in yanında durmuş, düğün yemeği için gelen davetlileri karşılarken parmağındaki altın yüzük kendisine ağır ve soğuk geliyordu. Giles'in mesleki başarısında etkili olan nazik beyefendilerle kibar sohbetler yapmak da yorucu hale gelmeye başlamıştı. Bu senaryonun imkânsızlığını ilan etmesinin üzerinden daha iki hafta bile geçmemişken, şimdi de bunu kabul edeli bir hafta olmuştu. Giles ve büyükannesinin bu kadar kısa bir sürede bu kadar insanı toplamayı nasıl başardığını ise aklı almıyordu. İçişleri Bakanlığı müsteşarı Vikont Rawenswood bile gelmişti.

Kocasının bu tip bağlantıları olduğunu bilmiyordu. Bir hâkimle konuşmakta olan Giles'a kaçamak bir bakış attı ve onu bu kadar şık giyinmiş halde görünce kalbi yeniden deli gibi atmaya başladı. Tanrım, üzerindeki mavi renk ağırlıklı takımının (kaliteli kumaştan yapılmış koyu mavi ceket, açık mavi ipek pantolonu ve maviye boyanmış kunduz şapkası) içinde ne kadar yakışıklı görünüyordu. İpek yeleğinin, kravatının, gömleğinin ve çoraplarının beyaz tonları tüm bu mavilere keskin bir zıtlık oluştursa

da, asıl dikkat çekici unsuru bu mavi renkler oluşturunuyor, Minerva'ya ne zaman baksa ısılt ısılt parlayan gözlerini iyice öne çıkarıyordu.

Bu normal bir durumdu –sonuçta davetlilerin çoğu Giles'ı görmek için buradaydı. Minerva'nın yeni hayatı böyle mi olacaktı artık? Her daim kibar eşi mi oynayacaktı? Giles'ın Kral Müşaviri olma şansını riske atar korkusuyla söylediği her şeye sürekli dikkat mi edecekti? Eğer şu anda yanında Giles olmasa, arkasına bile bakmadan kaçır giderdi. Ama belinde hissettiği Giles'ın eli sinirlerine hâkim olmasını sağlıyordu.

Onu bu hafta çok özlemişti –düğün koşuşturmaları yüzünden birlikte çok fazla zaman geçirememişlerdi. Giles doğru dürüst bir düğün için beklemeye hazırды, ama büyükannesi muhtemelen torununun kararından vazgeçeceği korkusuyla yıldırım nikâhında ısrarcı olmuştu.

Böylece Giles ve büyükannesi anlaşmaya varmıştı. Evlilik için özel izin almışlar, daha az sayıda insan davet etmişler ve düğün yemeğini Hallstead Hall'da yapmaya karar vermişlerdi. Maria'nın da eli ayağına karışmıştı –Oliver'la birlikte bu eski malikânede ilk kez misafir ağırılıyorlardı.

Gerçi Giles, Maria'yı Oliver'la birlikte giriştikleri hazırlıklarda heyecanlanmamaları konusunda temin ederek rahatlatmıştı. Ona göre, Halstead Hall zaten yavaş yavaş çürüyüp dökülen eski bir yapı olmasıyla ünlüydü –hiç kimse birkaç yıpranmış perdeyi dert etmez, herkes davet edildiği için kendini şanslı sayardı. Sonradan söylediklerinde haklı olduğu anlaşıldı. Bu kadar kısa bir sürede bile, neredeyse davet ettikleri herkes gelmişti.

En sonunda konukların tümü tebrik kuyruğunu geçmişlerdi ve büyükannenin şchirden getirttiği Fransız aşçı-

nın hazırladığı yemeklerle tabaklarını memnuniyetle dolduruyorlardı. Minerva'nın diğer tarafında duran Giles'in annesi Leydi Kirkwood, Minerva'ya sıcak bir gülümsemeyle döndü. "Giles'tan duyduğuma göre balayı için Bath'e gidecekmisiniz."

Minerva, "Evet," dedi, "ama bu gece Berkeley Meydanı'ndaki evde kalacağız." Fakat evi hâlâ görmemişti. Bir an önce yerleşbilsinler diye Giles'in inşaat ustası evi hazır edebilmek için deliler gibi çalışmıştı. Minerva merak ediyordu: Acaba kayınvalidesi orayı görmüş müydü?

Kayınvalidesi. Ulu Tanrım, buna inanamıyordu. Muhtemelen, *Göldeki Yabancı* romanındaki gibi kötü kayınvalideler yaratmayı artık bırakmalıydı. Kocasının annesini kadını daha tanımıyorken kendine düşman etmenin gereği yoktu.

"Balayımız korkarım ki kısa sürecek," dedi Giles. "Şu anda devam etmekte olan birkaç davam var, bu yüzden şchirden uzun süre uzakta kalamayacağım." Minerva'ya gözlerinde beliren heyecan verici bir yumuşaklıkla baktı. "Ama ilk fırsatta İtalya'ya daha uzun süreli bir seyahate çıkacağımıza dair karıma söz verdim."

Karım. Bu kulağa harika geliyordu.

Leydi Kirkwood, "Peki romanlarınla ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsun, tatlım?" diye sordu.

Minerva gerildi. "Elbette yazmaya devam edeceğim."

"Ama herhalde artık evli olduğundan—"

"Artık evli olduğundan," diye araya girdi Giles, "roman konularını çıkarabileceği daha renkli bir hayatı olacak."

Minerva, Giles'ı oracıkta öpmek istedi.

Leydi Kirkwood'un gülümsemesi buruktu. "Elbette. Peki onları... yeni soyadını kullanarak mı yazacaksın?"

“Hayır. Eski ismiimle yazacağım.” Bu konuyu yayıncısıyla enine boyuna konuşmuştu. Okuyucularını kaybetme riskini göze almak istemiyordu.

“Peki... diğer yerlerde... Leydi Minerva Masters olarak anılmayı mı planlıyorsun?”

“Anne, lütfen,” diye araya girdi Giles. “Bunu bugün konuşmak zorunda mıyız?”

Leydi Kirkwood burnunu çekip, “Gelecekte davetiyeleri nasıl hazırlayacağımı bilmem gerekiyor,” dedi. “Düğün bu kadar acele yapıldığı için bu tip şeyleri tartışma şansımız olmadı. Cornwall’da zamanında gelebildiğim için şanslı bile sayılırım.”

Giles’in kız kardeşlerinden biri Cornwall’da yaşıyordu ve annesi dün gece geç saatlere kadar orada bulunmuştu.

Minerva çabucak, “Bayan Giles Masters adını kullanmayı planlıyorum,” dedi. Soyluluk açısından kendinden daha düşük rütbeli bir adamla evlendiğinden, *Leydi* unvanını kullanmaya devam etme hakkı bulunmasına rağmen, belki de mesleki yaşamını özel yaşamından ayırma vaktinin geldiğini düşünüyordu.

“Pekâlâ, o zaman her şey yolunda, değil mi?” dedi, Giles’in annesi Minerva’ya sevinçle bakarak.

Görülen o ki, bu ayrımı yapma zamanının geldiğini düşünen bir tek Minerva değildi. Birdenbire Leydi Kirkwood için üzüldü. Kadın kendi yaşamı boyunca bir sürü skandal yaşamıştı –kocasının intiharı ve büyük oğlunun ilk karısının öldürülmesi. Küçük oğlunun Minerva gibi bir skandallar kraliçesiyle evlenmesini izlemek, kolayca sindirebileceği bir şey olmayabilirdi.

Belki de bir amme-kız konuşması yapmanın zamanı gelmişti. “Leydi Kirkwood,” dedi Minerva, “çalılık labiren-

timizi görmek ister misiniz? Anladığım kadarıyla, diğer oğlunuz da Berkshire'daki arazinizde böyle bir labirent yaptırıyormuş.”

Leydi Kirkwood'un yüzü aydınlandı. “Aynen öyle. Ve sizinkini görmeyi de çok isterim.”

Minerva, Giles'in yanağına bir öpücük kondurdu. “Az sonra döneriz, hayatım.”

Labirente doğru yürürlerken, Minerva, “Bilmenizi isterim ki, efendim, ben Giles'a iyi bir eş olmak istiyorum. Ailenizi utandırırım diye endişelenmenize gerek yok.”

“Teşekkürler.” Leydi Kirkwood içini çekti. “Kabalık yapmak gibi bir niyetim yok. Sadece Giles'ın en sonunda yuva kurmaya karar vermesi ve ardından birdenbire bu düğünün yapılması—”

“Biliyorum. Bu bizim için de sürpriz oldu.” Aslında sürpriz ifadesi bile durumu açıklamakta yetersiz kalırdı. “Ama asla Giles'ın kariyerine ya da itibarına zarar verecek bir şey yapmam.”

“Onun kendine yaptığından daha kötüsünü yapamazsın, sanırım. Oynadığı tüm o kumarlar, giriştiği saçmalıklar. Yıllar önce bunlardan kurtulması gerekirdi.”

“Katılıyorum.”

Leydi Kirkwood uzanıp koluna hafifçe vurdu. “Onun üzerinde dengeleyici bir etki bırakacağını umuyorum.” Bunu bir dilekte bulunmaktan ziyade emreder gibi söylemişti.

Minerva gülümsedi. “Kesinlikle deneyeceğim.” Bu ondan talep etmeyi düşünmesi gereken bir şeydi –kumar oynamaması– ama tanıdığı tüm erkeklerin aynı şeyi yaptığı düşünülecek olursa bu çok adil görünmüyordu.

Hem zaten büyükannesine göre, Bay Pinter, bunun

korkulduğu kadar büyük bir sorun olmadığını söylemişti. “Çoğu erkek kumar oynuyor, biliyorsunuz. O da sadece babasının ve arkadaşlarının ayak izlerini takip edi-”

“Babasının ayak izlerini değil,” diye araya girdi Leydi Kirkwood. “Kocam hayatında bir kere bile kumar oynamamıştır.”

Minerva ona şüpheli gözlerle baktı. “Oynamamış mıdır?”

“Kesinlikle.” Kadının sesi buz gibi olmuştu. “Tabii hakkında hiçbir şey bilmediği iş kollarında yaptığı düşüncesiz yatırımları kumardan saymazsak. Mahvına bu yatırımlar neden oldu.”

Minerva gülümsemek için kendini zorlayarak yaşlı kadınla birlikte labirente doğru yürüdü. “Anlıyorum.”

Kayınvalidesine labirenti gezdirirken, sürekli olarak yeni evleriyle ilgili planlarından bahsetti, ama bu sırada akıllı da karışmış durumdaydı. Leydi Kirkwood kocasının ne yaptığına dair hiçbir fikri olmayan o kadınlardan biri olabilirdi. Ya da kocasının kumar oynadığını itiraf etmekten utanıyordu.

Ama hiçbir şeyden haberi olmayan kadınlara benzemiyordu, ayrıca herhangi bir şeyden utanç duyacak biri de değildi kesinlikle. Daha az önce Giles’ın kumar alışkanlığından dert yanmıştı –neden kocasınınkini saklasındı ki?

Ve eğer kocası kumarbaz değilse, o zaman Giles ona neden yalan...

Minerva bir hafta önceki o güne geri döndü ve içini çekti. Giles ona hiçbir şey söylememişti. Yine hiçbir şeyi kabul ya da inkâr etmeden, Minerva’yı istediği sonuca ulaşmakta serbest bırakmıştı. Bunu kötü bir alışkanlık haline getirmeye başlamıştı –eğer evlilik işine kalkışıyorsa Minerva bunu en baştan halletmeliydi.

İlk fırsatta, onun karşısına çıkıp hakikati yüzüne vuracaktı...

Ama hangi hakikati? Babasının asla kumar oynamadığı hakikatini? Minerve bunun doğru olduğundan bile emin değildi. Kaldı ki, Giles onunla geçmişinden konuşmayacağını açık bir dille belirtmişti.

İşi oluruna bırakmalıydı. Giles ona karşı bundan sonra dürüst olacağına söz vermişti ve önemli olan da buydu.

Ama aslında her şey bu kadar basit değildi. Minerva'ya geçmişi nasıl şekillendirdiyse, Giles'ı da geçmişi şekillendirmişti. Giles ona hayatının belli bir kısmına giriş izni veriyordu sadece. Ama neden? Ne saklıyordu?

Kesin olan bir şey vardı. Minerva, gerçeği ona sorarak öğrenemeyecekti. Giles ya gerçeği söylemeyi reddedecek ya da kalbini kırıp ona yalan söyleyecekti. Gerçeği bulmak için başka bir yol bulmalıydı.

Labirentten çıkarlarken, Bay Pinter'ın Oliver'la konuştuğunu fark edip gözlerini kıstı. Evet, gerçeği bulmak için başka bir yol bulması gerekiyordu. Belki de artık yardım almasının zamanı gelmişti.

İçini çekti. Ama bu durumda Bay Pinter'a her şeyi anlatması gerekecekti, hatta hırsızlık kısmını bile –gerçeği öğrenmesinin tek yolu buydu. Peki buna cesareti var mıydı? Böyle bir şey yaparsa çok mu pervasız davranmış olurdu? Ya bu hamlesi dönüp dolaşıp Giles'a zarar verirse?

Hayır, nasıl olabilirdi ki? Bay Pinter bu gibi durumlarla nasıl baş edeceğini bilirdi. Daha önce Sharpe ailesinin sırlarının hiçbirini ortaya dökmemişti ki bunlar kesinlikle karanlık sırlardı. Titiz ve dikkatli bir adamdı ve zaten şimdiden Giles hakkında hiç kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyordu. Hem Minerva şu anda Giles'la evli oldu-

ğundan, Giles kabul etse de etmese de sırları artık onun ailesinin sırları da olmuştu.

Pekâlâ. Bay Pinter'in ne öğrenebileceğine bakacaktı. Kocasının kendisinden tam olarak ne sakladığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Giles, çiçeği burnunda karısının, annesinin yanından ayrılışını izledi. Doğrudan doğruya kendi yanına gelmediğini görünce de kaşlarını çatı. Elbette saçmalıyordu. Atasözleri ne derse desin, birbirlerine zincirlenmiş değillerdi. Ama yine de Minerva'yı özlüyordu. Onu bu hafta neredeyse hiç görememişti ve bu gece ne yapacaklarını düşününce nefesi kesiliyordu.

Minerva üzerindeki bembeyaz ipek elbisesiyle melek gibi görünürken, aklına bunların gelmesi çok tuhaf değildi. Eteğinin ucundaki zarif kırmızı ve yeşil süsler ayak bileklerinin etrafında dans ediyor, gerdanında da tek bir mücevher taşıyordu –gözlerinin yanında sönük kalan tek bir zümrütti bu. Giles ona sahip olurken bu gözlerin ışıltılı parladığını ve karısının bu “skandal sayılabilecek kadar aceleye getirilmiş” düğünü görmeye gelen o aptallar yerine sadece kendisi için gülümsediğini görmeyi ipele çekiyordu.

Derken Minerva'nın nereye doğru gittiğini fark etti ve gerildi. Minerva, Pinter'dan ne istiyor olabilirdi? Fazlasıyla yakışıklı, yumuşak başlı ve saygın Pinter'dan?

Bunu bizzat kendisi gidip anlayacaktı ki tanıdık bir ses onu durdurdu.

“En sonunda seni yalnız yakalayabildim.”

Giles dönünce karşısında Ravenswood'u buldu. "Gel-
diğin için çok teşekkürler. Davetimi kabul etmene oldukça
şaşırdım. Buna zaman ayıramazsın sanıyordum."

Ravenswood'un gülüşü gergindi. "Aslında gelmeyi
planlamamıştım, ama üstlerim seninle konuşmamı iste-
di."

"Ne hakkında?"

"Casus olarak çalışmaya devam etmen konusunda. Kal-
man için sana önemli teklifler yapmaya istekliler -bir un-
van, daha fazla para... birkaç politik iyilik, tabii isteyecek
olursan."

Giles iç çekti. "Ravenswood, istemiyorum-"

"Biliyorum. Onlara kabul etmeyeceğini söyledim. Ama
yine de sormamı istediler." Çimlere doğru baktı. "Maale-
sef konuşmamız gereken bir mesele daha var."

Giles dikkat kesildi. "Öyle mi?"

"Lord Newmarsh'dan bir mektup aldım."

Giles'ın göğsüne bir ağırlık çöktü. Sonsuza kadar ilişki-
sinin kesildiğini düşündüğü bir isimdi bu. "Kararlaştırıldı-
ğı gibi hâlâ yurtdışında mı yaşıyor?"

Sör John Sully'nin sahtekârlığını ortaya çıkarmadaki
yardımının karşılığında, Lord Newmarsh'ın ismi mese-
lenin dışında tutulmuş ve işlediği suç da bağışlanmıştı...
ama İngiltere'yi temelli olarak terk etmesi şartıyla.

"Evet, Fransa'da. Mektubu seninle görüşmek istediğini
söylüyor."

Giles ona baktı, boğazı düğümlenmişti. "Benle mi? Be-
nimle görüşme ayarlayan için neden sana başvuruyor ki?
Bu şey anlamına mı geliyor-"

"Evet, Sör John Sully'nin hüküm giymesini sağlayan
belgeleri onun evinden senin çaldığını bildiği anlamına

geliyor!” Ravenswood’un yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Evet. Eğer gelmezsen, yaptıklarını basına açıklayacağını söylüyor.”

Giles kulaklarının uğuldadığını hissetti. Kahretsin, bu olamazdı. “Nasıl öğrenmiş?”

“Bilmiyorum. Bunu mektubunda söylememiş.”

Giles parmaklarını saçında gezdirdi. Mahvolmasını istemek için en fazla sebebe sahip olan adam artık onun ne yaptığını biliyordu. Bunu öğrenebilmesinin de tek bir yolu vardı. Minerva’nın kitapları.

Ama bu mantıklı değildi. Minerva’nın kitaplarında parçaları birleştirip sonuca ulaşması için yeterince ipucu yoktu. Zaten neden gotik romanlar okusundu ki?

Ravenswood elindeki kadehten bir yudum şampanya aldı. “Onunla Calais’de buluşmanı istiyor. Sana gelecek haftaya kadar zaman tanıdığını söylemiş. Bir posta vapuruna binersen on bir saat içinde Calais’ye ulaşabilirsin.”

Giles sinirlenmişti. “Tanrı aşkına, daha yeni evlendim.”

“Gitmek zorunda değilsin. Bence blöf yapıyor. Gazetelere bilgi vererek bu eski mevzuyu neden yeniden gündeme getirsin ki? Adına ve itibarına bir zarar gelmeden bu işten kendini kurtarmışken, her şeyi neden riske atsin ki? Bence kesinlikle atamaz. Gelen raporlara bakılacak olursa, Paris’te tek başına gayet rahat bir hayat sürüyormuş zaten. Böyle bir şey ihtiyacı yok.”

“Olsun, ben bu riski göze alamam.”

“Tuzak olabilir. Belki intikam istiyordur.”

“Newmarsh mı? Pek sanmıyorum. Asla şiddete eğilimli biri olmamıştır. Büyük ihtimalle benden bir şey isteyecek. Şantaj yapacak, bu kadar açık ve net. Gidip ne istediğini öğrenmek zorundayım.”

Bir an için ortama sessizlik hâkim oldu. Giles dönüp, Bay Pinter'la hararetli hararetli konuşmakta olan karısına bakınca içine çaresizlik çöktü. Minerva'ya artık hiçbir gizlisi saklısı olmayacağına söz vermişti ve bunda da gayet ciddi idi.

Fakat bu yeni olayı ona söyleyemezdi. Eğer Newmarsh bu bilgiye Minerva'nın kitapları sayesinde ulaştıysa, Minerva acımasızca kendini suçlardı.

“Calais'ye karını da götürebilirsin.”

Götürebilirdi gerçekten. Balayı seyahati planlarında bir değişiklik yaptığını söylemek, evlendikten hemen sonra birkaç günlüğüne onu neden yalnız bıraktığını açıklamaktan daha kolay olurdu. “Evet, götürebilirim. Tabii bunun için sağlam bir bahane bulabilirsem.”

“Masters, bizimle olan bağlantını kimseye anlatmaman gerektiği konusunda sana uyarıda bulunduğumun farkındayım, tabii devlet sırlarını ortalığa dökmeni de kesinlikle istemiyorum, ama senin söyleyeceklerinde ne kadar tedbirli davranabileceğini gayet iyi biliyorum. Sonuçta o senin karın. Kaldı ki Newmarsh olayı sen bizle çalışmaya başlamadan önce olmuştu. Bunu karına açıklamak senin en doğal hakkın. Eğer ona güvenebileceğini düşünüyorsan—”

“Sorun bu değil,” dedi Giles

Ama sorun tam da buydu. Minerva sır tutmaya alışkın değildi –kendi aile sırlarını Giles'a nasıl da açıklamıştı! Ağzından bir şey kaçırıldığı takdirde, Giles'ın tüm geçmişinin ortaya çıkması işten bile değildi. Buna ilaveten, Minerva'nın bildiklerini kahrolası kitaplarında kullanmak gibi bir eğilimi de vardı.

Ama kullanma dersiniz kullanmazdı.

Gerçekten kullanmaz mıydı? Bundan nasıl emin olabilirdi ki? "Herhalde... ona söylemesem daha iyi olacak. Sonuçta bundan sonra her şey bitecek. Her şey geçmişte kalacak."

Bu yolla, Minerva'nın, sırlarını ağızından kaçırma tehlikesini göze almamış olacaktı. Minerva'yla yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Yapabilirdi de. Tek yapması gereken, faaliyetlerini ondan son bir kez daha gizlemektir. Bu ufak bir aldatmaca olacaktı sadece.

Peki ama neden büyük bir aldatmacaymış gibi görünüyordu?

Dişlerini sıktı. Tanrı aşkına, bunun için neden endişeleniyordu ki? Başka herhangi bir erkek olsa karısına kendi işine bakmasını söyler ve kestirip atardı.

Ama o herhangi bir erkek değildi. Minerva da herhangi bir kadın.

"Bir şey daha var," dedi Ravenswood.

Giles ona şüpheyle baktı. "Son söylediğin, düğün günümü mahvetmek için yeterli olmadı mı?"

"Bu öyle bir şey değil. Benden araştırmamı istediğin harita hakkında ne gibi bilgilere ulaştığımı öğrenmek istersin diye düşünmüştüm sadece."

"Desmond Plumtree'nin elindeki harita." Giles taşınmaz kayıtlarında hiçbir şey bulamayınca, Ravenswood için haritanın bir kopyasını çizmiş ve yardımını istemişti.

"Adamlarımdan biri haritayı tanıdığını söylüyor. Sadece nereden olduğunu hatırlayamıyor. Araştıracak ve beni haberdar edecek. Sen Calais'den dönene kadar, bazı cevaplara ulaşmış olabileceğimizi sanıyorum."

"Güzel." Bu çok iyiydi. Belki de, karısı ileride bir gün onun kendisinden ufak bir sır sakladığını anlayacak olursa,

bu harita hakkında edineceği bilgi, karısının kendisini affetmesini sağlayabilirdi.

Hayır, ona artık dürüst olacağına dair söz verdikten sonra hiçbir şey karısının kendisini affetmesini sağlayamazdı.

Bu yüzden, Minerva'nın hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emin olmak zorundaydı. Newmarsh meselesini, karısını bu işe karıştırmadan halledecekti; sonra da hayatını nihayet geri alabilecekti.

On Yedinci Bölüm

Düğün yemeklerinden ayrıldıklarında neredeyse akşam olmuştu. Arabaları Londra'ya gitmek üzere yola çıkar çıkmaz, Minerva kocasına baktı. Kocasına. Buna alışması zaman alacaktı.

Özellikle de Giles bu kadar kafası karışmış görünürken. "İyi misin?" diye sordu.

Giles sanki derin bir uykudan uyanmış gibi irkilerek gözlerini kırıştırdı ve ardından ona gülümsedi. "Gayet iyiyim." Elini alıp yavaşça eldivenini çıkardı. "Eve ulaşır ulaşmaz daha iyi olacağım." Parmaklarını tek tek öptü. "Sana ne kadar iyi olduğumu tam olarak gösterebildiğim zaman."

Kocasının gözlerindeki alevden cesaret bularak, "İstersen şimdi de gösterebilirsin," dedi Minerva.

"Üzgünüm sevgilim, ama ilk seferinde seninle arabada birlikte olacak değilim." Giles'ın bakışları asude bir hayranlıkla üzerinde dolaştı. "Şu anda bunu yapmayı ne kadar istesem de, senin rahat olmanı istiyorum."

"Beklemenin rahatlamama yardımcı olacağından şüpheliyim," dedi Minerva ters bir şekilde. "Duyduğuma göre, ilk seferi bir kadın için her zaman zormuş."

“Korkuyor musun?”

“Bundan mı?” Minerva alaycı bir ses çıkardı. “Alakası bile yok. O kadar korkunç bir şey olsaydı, ailemize gelin gelen kadınlar kendilerini şaşırtıcı bir sıklıkla ağabeylerimin yatağına atmazdı.” Giles kahkaha atınca, ekledi: “Ayrıca sana güveniyorum. Durumu kolaylaştırmak için elinden geleni yapacağını biliyorum.”

Giles elini sıkı, ardından bıraktı. “Başka bir konu konuşabilir miyiz? Eve varana kadar yapamayacaklarımızdan bahsetmek bu konuyu daha da fazla düşünmeme neden oluyor.”

Minerva, kocasının pantolonunun önceki halinden daha kabarık göründüğünü fark etti. “Belki de bu konuda sana yardımcı olabilirim,” diye takıldı, ona dokunmak için uzanırken.

Giles elini yakalayıp kucığına geri koydu. “Şimdi değil,” dedi sert bir ifadeyle.

Minerva sinirle arkasına yaslandı. “Umarım ileride Oliver gibi mıymıntı bir tipe dönüşmezsin.”

“Mıymıntıya dönüşmek mi?” diye tekrar etti Giles, alaycı bir sesle. “Bunun için endişelenmene gerek yok.”

“Bilmiyorum –sonuçta bir sürü kalantor arkadaşın var.”

“Kim gibi?”

“İçişleri Bakanlığı müsteşarı gibi. Böyle yüksek makamlardan insanları tanıdığını bilmiyordum.”

Giles kabuğuna çekilmek istermiş gibi göründü. “Ravenswood ve ben aynı okula gittik. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz.”

“Yani bir... iş konuşması yapmadınız, öyle mi?”

Giles'in yüzünde garip bir ifade belirdi. “Onu avukat

olarak hiç temsil etmedim, eğer bunu kastediyorsan tabii.”

“Düğünde aranızda geçen konuşma pek hoş bir konuşmaya benzemiyordu ve onunla bu şekilde epeyce konuştun.”

“Aynı şeyi ben de sen ve Bay Pinter için söyleyebilirim.” Giles kaşlarını çatı. “Hem siz ikiniz ne tartıştığınız öyle? Fazlasıyla samimi görünüyordunuz.”

Minerva kocasına yan gözle baktı. “Bana Bay Pinter’i kışkırttığını söyleme.”

Gergin bir ifadeyle, “Kesinlikle hayır,” dedi Giles. “Onun gibi bir ‘mıymıntı’dan asla etkilenmezsin.” Ona yan gözle baktı. “Yoksa etkilenir misin?”

Ah, bu fırsat kaçmazdı. Bu fikri ciddi ciddi düşünüyor-muş gibi yaptı. “Bilmiyorum. Oldukça yakışıklı bir adam. Ayrıca kanun adına çalışan adamlarda gerçekten çok çekici olan bir şey var... adalet aramaya adanmış tüm o erkeksi enerjileri falan.”

“Adaleti ben de arıyorum,” dedi Giles.

“Ama sen avukatsın, aynı şey değil.”

“Yani diyorsun ki, şehrin caddelerinde elimde koca bir tabancayla havalı havalı yürüyüp, suçlu olup olmadıklarına bakmadan insanları meyhanelerden sürükleye sürükleye çıkarsam çok daha çekici olurum, öyle mi?”

“Sana bir uyarıda bulunayım –eğer şehrin caddelerinde havalı havalı yürürsen seni terk ederim.” Minerva kahkaha attı. “Sana takılıyorum, şapşal. Burnunu sürtmek için hiçbir fırsatı kaçırmayacağımı şimdiye kadar anlamışsındır herhalde.”

Giles ona sertçe baktı. “Sorumu yanıtlamadın.”

Hayır, yanıtlamamıştı. Giles’in unutmuş olmasını

umuyordu. En son istediği şey, ona yalan söylemekti. “Bay Pinter’ın büyükannem için yaptığı işi tartışıyorduk –biliyorsun, hani şu soruşturma işi.”

“Ah. Desmond hakkında başka bir şeyler bulmuş mu bari?”

“Hayır.” Minerva konu hakkında tartışmadıklarından bunun doğru olduğunu düşündü. “Ama senin bir şeyler öğrendiğini biliyorum.” Düşüne elbette Desmond’la ailesi de gelmişti ve Minerva –anne babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşündükleri– bu adama kibar davranmakta bir hayli zorlanmıştı. Ama Giles bunu fırsata çevirmişti. “Jarret’tan duyduğuma göre, aileye yeni katılan bir damat sıfatıyla Desmond’a bir sürü soru sormuşsun. Neler öğrendin bari?”

“Yirmi yıldır evinize ve arazilerinize ayak basmadığımı iddia ediyor.”

“Sen de onun yalan söylediğini düşünüyorsun.”

“Sence de öyle değil mi?”

Minerva iç çekti. “Muhtemelen. Ama Oliver mülk belgeleri arasında o haritaya benzer bir şey bulamadı.”

“Olsun, çok yakında Desmond’un arazilerinize girip girmediğini öğreneceğiz zaten.”

“Ne demek istiyorsun?”

Giles gülümsedi. “Onun için bir tuzak hazırladım.”

Bu Minerva’nın dikkatini çekti. “Nasıl yani?”

“Ona Lord Mandeley’in Turnham yakınlarında bir ev satın almayı ve bir ay içinde de oraya taşınmayı planladığını öğrendiğimi söyledim. Plumtree borçlu olduğu bir adamla karşılaşmayı istemeyecektir. Bu yüzden, projesi artık her neyse onu tamamlamak için elini çabuk tutmaya çalışacaktır.”

“Ne yapmayı planlıyorsun, her gün Kara Boğa’ya gidip onun için pusuda beklemeyi mi?”

“Gerek yok. Bu hafta içerisinde hanı ziyaret ettim ve seyislerden birini ayarladım. Plumtree geldiğinde bana haber edecek. Ardından ben de onu takip edip, neler çevirdiğini ortaya çıkaracağım.”

“Ah, Giles, ne harika bir plan! Her zaman o kadar zekice davranıyorsun ki!” Minerva kocasına gülümsedi. “İstersen Celia’nın bana arazilerin en son halini gösteren haritayı göndermesini sağlayabilirim, sen de diğer haritadan hatırladıklarınla bu güncel haritayı karşılaştırabilirsin.”

“Bu işe yarayabilir.”

İkisi de sessizliğe gömüldü. Minerva, Giles’in kendisini kollarına alıp öpmesini istiyordu. Ya da bu konuda kendisine takılmasını. Ama Giles çok ciddi görünüyor, bu da onu endişelendiriyordu.

Küçük bir sohbet başlatarak bu havayı dağıtmaya çalıştı. “Yarın Bath’e gitmek üzere tam olarak saat kaçta Londra’dan ayrılacağız?”

Giles yerinde kıpırdandı. “Aslında, ben belki de planımızı değiştirebiliriz diye düşünüyordum.”

“Öyle mi?”

“Bath” yazın sıcak olur. Özellikle de buharı tüten kaynar suların içinde omuz omuza duramayacağımız kadar sıcak. Bu yüzden daha ilginç bir şeyi tercih edebileceğini düşündüm.”

Bu Minerva’yı daha da meraklandırıdı. “Ne gibi?”

“Fransa.”

Minerva kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Paris mi demek istiyorsun? Ah, bu harika olur! Her za-

* Kent, kaplıcaları ve banyolarıyla ünlüdür –ed.n.

man Champs-Élysées'yi görmek istemişimdir zaten. Bir de Louvre'u... Ama bekle, senin Londra'dan o kadar uzun süre uzak kalamayacağını söylediğini sanıyordum."

Giles'in yüzünden bir sıkıntı ifadesi gelip geçti. "Korkarım bu doğru. Paris çok uzak, ama... belki Calais'ye gidebiliriz diye düşünmüştüm?"

Minerva kafa karışıklığını saklamakta zorlandı. "Ama Calais'de görülmeye değer bir şey var mı?"

"Surlar ve Calais Notre Dame Kilisesi var. Elbette Paris'teki Notre Dame kadar etkileyici değil, ama yine de güzel. Tabii her şeyden önce, en başta Fransız yemekleri, mağazaları ve çok güzel otelleri var."

"Anlıyorum." Ama en azından Bath'de dans ve daha fazla görülecek yer vardı.

Gülümsemesi hararetli bir ifadeye bürünen Giles, elini yeniden avucuna aldı. "Hem zaten etrafı gezmeyi çok fazla isteyeceğimizi pek sanmıyorum." Elini dudaklarına götürüp bileğini öpünce, Minerva'nın kalbi deli gibi atmaya başladı. Hımm, Giles'in kastettiği şey buydu demek. Bath'e gidecek olurlarsa, onları ziyaret etmek isteyecek pek çok önemli insan olacaktı. Belki de Giles baş başa olup birbirlerinin tadını çıkaracakları bir yere gitmek istiyordu. Minerva bunu düşündükçe, kulağa daha da çekici geliyordu.

Giles kısıp ve etkileyici bir sesle konuşmaya devam etti: "Sonuçta romanlarında Rockton diye bir Fransız casusundan bahsediyorsun. Adamın Fransa'yı ziyaret ettiği herhangi bir sahneyi yazmadan önce ülkeyi şöyle bir görsen bence hiç fena olmaz."

Minerva gözlerini kıstı. "Artık Rockton hakkında herhangi bir şey yazmamam gerektiğini sanıyordum."

Giles omuz silkti. "Onun hakkında yazmayı bırakmak zorunda değilsin. Sadece onu benden biraz daha..."

"Uzaklaştırayım mı?" dedi Minerva, gülümsemesini bastırarak.

"Kesinlikle."

"Onu öldürmemi istemediğinden emin misin? Rockton'ı kanın gövdeyi götürdüğü, her yere ceset parçalarının saçıldığı muazzam bir ölüm sahnesiyle öldürebilirim, öldürmeden önce de ona Shakespeare'inkilerle yarışacak bir ölüm konuşması yaptırabilirim."

Giles kaşlarını çatı. "Bunu fazlasıyla haz alarak söyledin."

"Ah, sevgilim. Cinayete olan eğilimimi gizlemek için biraz daha çaba göstersem iyi olacak sanırım. Bu halimi görmem hiç iyi de—"

Giles uzanıp onu öptü —ani ve haşın bir öpücüktü bu. Ardından Minerva dudaklarında muzip bir gülümsemeyele ona bakarken, Giles yüzünü ellerinin arasına aldı ve ne istediğini, bu isteğine ulaşmak için ne kadar zamanı olduğunu bilen bir erkeğin rahat ve keyifli tavrıyla öpmeye başladı.

Geri çekildiğinde, Minerva mırıldandı: "Bunu eve varana kadar yapamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Kararımı değiştirdim." Giles uzanıp kulağını ısırdı, nefesi yanağını gıdıklıyordu. "Bunu tüm gece sürecektir bir ziyafetin başlangıcı olarak düşün."

"Ah, hayır," dedi Minerva sahte bir ağırbaşlılıkla. "Sanırım eve varana kadar beklemeli—"

Bu sefer Giles'ın öpüşü onun daha fazlasını istemesine neden olacak türdendi. Ellerini Giles'ın boynunda gezdirirken, o da kendisini kucığına çekti.

“Ne söylüyordun?” diye mırıldandı Giles.

Minerva onu öptü ve bu da Giles'in dudaklarını tüketircesine öpmeye başlayarak elbisesinin üzerinden göğsünü okşamaya ve aklını başından alması için yeterli oldu. Evliliğin bu gibi kısımları, geri kalanını değerli hale getiriyordu. Yine de Minerva, Giles'in arabada kontrollü davrandığını fark etti. Evet, Giles onu ikisi de nefes nefese kalana kadar öpüp okşarken, Minerva'nın kalçasının altında hissettiği erkekliği de semsert olmuştu. Ama Giles kıyafetinin altındaki hiçbir şeye dokunmuyordu.

Bu onu deli ediyordu. “Bir hovardaya göre fazla tedbir-lisin,” diye fısıldadı ağzına doğru.

“Ve sen de yeteri kadar tedbirli değilsin, mon petit mignon,” diye mırıldandı Giles. “Arabadan indikten sonra eve kadar yürümek zorundayım, biliyorsun. Kimse senin el-biselerinin altında ne halde olduğunu anlayamaz, ama be-nim ne halde olduğumu gayet iyi görebilirler.”

Minerva kocasına ciddi bir bakış attı. “Güzel. Sırların olmadığında seni daha çok seviyorum.”

Giles geriye çekilip gölgeli bir bakışla yüzüne baktı. “Sen beni avucunun içine aldığın zaman daha çok sev-diğini söylüyorsun aslında. Ama beni... şey... malum ye-rimden tutup sağa sola çekiştirebileceğini düşünüyorsan, Minerva, tekrar düşün derim.”

“Güven bana,” dedi Minerva, “bunu yapmak istesem, kolayca yapabilirim, aynen şöyle.” Parmaklarını şıklattı.

“Öyle düşünüyorsun demek?”

“Düşünmüyorum, biliyorum.” Minerva ailedeki ge-linlerin ağabeylerini nasıl idare ettiğini boşu boşuna izle-memişti. Giles onu bedeni için seviyordu. Ve Minerva da gerekirse bundan gayet güzel yararlanacaktı.

“Ben yıllardır kadınların cazibesine kanmıyorum,” dedi Giles. “Seni feci şekilde istiyorum, ama ben şehvet uğruna aklını kaçıran adamlardan değilim. O hatayı bir kez yaptım. Bir daha asla tekrarlamam.”

Minerva dikkatle ona baktı. “O hatayı ne zaman yaptın? Yoksa bu da bana anlatmayı reddettiğin geçmişine ait başka bir şey mi?”

Araba Londra’ya doğru ilerliyordu. Her yer birbirlerine seslenen ve evlerine dönen işçilerin gürültüsüyle dolu olmasına rağmen, arabanın içi çığış düşmüş gibi sessizdi. Giles onu kucağından indirdi, sonra da yüzüne bakabilmek için eğildi. “Başka bir kadınla yaptığım bir şeyi gerçekten bilmek istiyor musun?”

Minerva başta tereddüt etti. Ama sonra, “Evet,” diye karşılık verdi

“Pekâlâ. Eninde sonunda duyacaksın zaten.” Giles kollarını göğsünde birleştirdi. “Ağabeyimin karısı Charlotte’u ne kadar tanıyorsun? Eskiden Bayan Harris olan Charlotte’u?”

Minerva şaşırmıştı. “Kendisiyle birkaç kez karşılaştım ve elbette bugün onu düğünde de gördüm. Hani şu herkesin Kadın Varisler Okulu dediği Richmond’daki Genç Leydiler Okulu’nu onun açtığını biliyorum.” Şu ana kadar Minerva bu kadına sadece kıvrak zekâsı ve yüce gönüllüğü için değil, aynı zamanda azmedip sıfırdan bir okul yarattığı için de hayranlık duymuştu.

“İnsanların çoğunun bilmediği bir şey var: O ve ağabeyim yirmi yıl önce evlenmenin eşiğine gelmişti. Senin anne ve babanın öldüğü yılın yaz mevsimiydi, ben o zaman on sekiz yaşındaydım, Charlotte da ailesiyle birlikte bizi ziyarete gelmişti. David ile çok iyi anlaşıyorlardı. Ta ki

ben onların ayrılmasına neden olan aptalca bir şey yapana kadar.”

Minerva göğsünde bir baskı hissetti. “Sen ve o—”

“Hayır,” dedi Giles aceleyle. “Öyle bir şey olsa ağabeyim asla affetmezdi. Ama bildiğin gibi, ağabeyim ve ben birbirimize az çok benzeriz. Charlotte’un ziyareti sırasında David bana kendi robdöşambrını vermişti, ama Charlotte bunu bilmiyordu. Epeyce farklı bir robdöşambrdı ve Charlotte da onu sadece David’in üzerinde görmüştü.”

Giles camdan dışarı baktı. “Molly adında bir hizmetçimiz vardı... biraz hafifmeşrep bir kadın. Uşakların çoğuyla birlikte olmuş ve hedefine beni koymuştu. Bir gece geç saatte onunla terasta buluşmamı istedi. Buluştuk ve... birlikte olduk.” Çenesinde bir kas seğirdi. “Bu muhtemelen seni şoke etmiştir.”

“Hayır,” diye yalan söyledi Minerva, ama etmişti. Kendi ağabeyleri de zamparaydı, ayrıca babası da gelmiş geçmiş en çapkın erkeklerden sayılırdı, ama bildiği kadarıyla hiçbirisi, hatta en deli çağında kendi bekâr evinde yaşayan Oliver bile hizmetçilerle birlikte olmamıştı. Sadece en rezil çapkınlar hizmetçilerle oynayırdı.

Gerçi... “Gençtin,” dedi. “Erkekler o yaşlardayken aptalca şeyler yaparlar.”

“Beni mazur görmek büyük incelik, ama ikimiz de bunun kabul edilemez olduğunu biliyoruz. Yine de en kötüsü bu değildi.” Giles derin bir nefes aldı. “Charlotte beni gördü ve David sandı.”

“Aman Tanrım.”

“Aynen öyle. Şimdi ayrıntılarına girmeyeceğim birtakım karmaşık sebeplerden ötürü, Charlotte, David’e bununla ilgili bir şey sormadı. Oldukça dramatik şekilde nişanı

attı. Sonra da bir şekilde gazetelere de yansıyan bir mektup gönderdi—”

“Bir dakika, ben bunu hatırlıyorum. Büyük bir skandal olmuştu —herkes o isimsiz mektubun ağabeyin hakkında olduğunu anlamıştı. Mektubu Charlotte yazmış demek? Aman Tanrım. Ama mektupta David’i... o halde gördüğünden bahsetmiyordu.”

“Evet. Bu yüzden yıllar boyunca onların ayrılığından sorumlu olup olmadığımın emin olamadım. Kendi kendime öyle olmadığını söyledim. Ama bir parçam en başından beri biliyordu...” Bakışlarını Minerva’ya çevirdi. “Hayatımda ilk ve son kez dürtülerimin bana aptalca bir şey yaptırmasına izin vermiştim ve bu da yıllarca onların hayatını mahvetmişti. Ben asla böyle olsun isteme—”

“Elbette istememişsindir,” dedi Minerva. Giles’ın açıkça görülen vicdan azabını sözleriyle yok etme isteği uyanmıştı içinde. “Bunu nereden bilebilirdin ki?”

“Öğrendiğim anda, aileme karşı sorumluluğumu göz önüne alarak bundan böyle asla arzularımın beni yönlendirmesine, beni bir daha aptal durumuna düşürmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.”

Minerva kalbinin sıkıştığını hissetti. “Birbirimize karşı duyduğumuz arzuyu bu şekilde mi görüyorsun? Seni aptal durumuna düşürdüğünü mü düşünüyorsun?”

Bu Giles’ı şaşırtmışa benziyordu. “Hayır, onu demek istemedim. Demek istediğim şu ki...”

“Bunun sana karşı kullanılmasını istemiyorsun.”

Giles nefes verdi. “Kesinlikle.”

Minerva, onun bu mantığı karşısında şaşırmış halde, “Ve sen de en başından beri beni hastan çıkarmaya çalışmadın,” dedi.

Giles şaşırmış gibi göründü. "Ne demek istiyorsun?"

"Sahte nişanlılığımıza başladığımız andan beri eline geçen her fırsatta beni öptün. Arzularının seni yönlendirmesine izin vermediğini düşünürsek –ki az önce bunu açıkça belirttin– bunu senin karşında uysallaşmam için kullanmaya çalışmış olmalısın."

"Belki biraz." Giles oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Ama bizim aramızdaki böyle bir şey değil. Ben seni yalnızca uysallaştırmaya çalışmıyordum. Arzumuz birbirimize karşı duyduğumuz sevginin doğal bir yansımasıydı. Ve bu konuda her zaman hassas davrandık. Arzumuzun bize aptalca şeyler yaptırmasına izin vermedik. Bu şekilde de devam etmeliyiz."

Minerva bir an, gölde yüzmeye gittiklerinde ya da o han odasında, hatta Hyde Park'ta yürüyüşe çıktıkları zaman aslında çok da hassas davranmadıklarını söyleyebilecek gibi oldu. Ama belki de bu meseleyi mantıkla ele almak doğru değildi.

Çünkü Giles mantıklı konuşmuyordu. Sanki daha çok... paniklemiş gibiydi. Erkekler kadınlar söz konusu olduğunda paniklerdi. Bunu son zamanlarda anlamaya başlamıştı. Kesinlikle ağabeyleri de daha sonra eşleri olan kadınları önemsemeye başladıkları zaman paniklemişlerdi. Giles'ın kendisini önemsemeye başladığına yemin edebilirdi. Ve belli ki bu Giles'ı da biraz paniğe sürüklemişti.

"Meselenin özü şu ki," diye devam etti Giles, "birbirimize duyduğumuz açlığı beni parmağında oynatmak için kullanma, Minerva. Bu bende işe yaramaz."

Minerva hiç öyle sanmıyordu, ama Giles'ın buna inanması gerekiyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Yine de, geçmişinin bu çok küçük

parçasını Minerva'ya anlatmış olması, ona yavaş yavaş açılmaya başladığı anlamına geliyordu. Bu da iyi bir evlilik hayatları olabileceği konusunda Minerva'nın içini rahatlatmıştı.

"Alçakça planlarım heba oldu desene," dedi. "Sen oyunbozanın tekisin, Giles."

Gülümsemesine bakılacak olursa Giles rahatlamıştı. Hiç kuşkusuz Minerva'nın çok daha sıkı karşı koyacağını düşünmüştü. Ki Minerva bunu yapacaktı. Sadece Giles'in düşündüğü şekilde değil.

"Bana uyarıda bulunmak istediğin başka bir konu var mı?" diye söze devam etti. "Mesela parmak çıtlatmak ya da uyurgezerlik gibi kötü alışkanlıkların var mı?"

"Sanıyorum üstesinden gelemeyeceğin kötü bir alışkanlığım yok."

Ama Giles yanıliyordu. Minerva ondan gelecek her şeyin üstesinden gelmeye hazırdı. Pervasızca davranıp arzularına yenik düşerek bu evliliğe razı olmuş olabilirdi, ama şu anda evli olduğuna göre, bu evliliğin nimetlerinden faydalanmaya kararlıydı.

Evin önüne geldiklerinde Giles kendi kendine küfredmeyi sürdürüyordu. Hangi akılla kalkmıştı da Minerva'ya Molly'yle yaşadığı o geceyi anlatmıştı? Tanrı aşkına, bu, düğün geceleriydi. Minerva'nın ayağını yerden kesmesi gerekiyordu, uygunsuz sırlarını ortaya dökmesi değil.

Arabadan indi. Hem Minerva'nın isterse ona her istediğini yaptırabileceğini iddia etmesi karşısında tüyleri neden diken diken olmuştu ki? Minerva ona her istediğini yaptıramazdı. Bunu biliyordu Giles.

Şey, daha doğrusu zihnen biliyordu. Ama fiziken...

Sadece Minerva'nın arabadan inmesine yardımcı olmak bile, Sevgililer Günü'nde dans etmelerinin üzerinden haftalar, hatta aylar geçmesine rağmen üzerinde hâlâ aynı etkiyi bırakıyordu. Elinde hissettiği... o eldivensiz çıplak eli onu daha da fazla istemesine neden oluyordu. Tanrım, başı dertteydi.

Merdivenlerin başına ulaştıklarında, evin kapısı, yeni beyefendisi ile hanımefendisini etkilemek isteyen yeni kâhya tarafından usulca açıldı. Giles içeri girmeden Minerva'yı durdurdu. "Ah, hayır sevgilim, bu işi usulüne göre yapacağız."

Onu kucağına alıp eşikten geçirdiğinde, Minerva kahkaha attı. Güzel gözleri parlayıp yanakları gül pembesi olmuş, Giles da bunu görünce kanının kaynadığını hissetmişti. Minerva'ya kendisini şehvet oyunları ile kandıramayacağını söylerken delirmiş olmalıydı. Zira Minerva ona böyle bakmaya devam ettiği sürece istediği her şeyi yaptırabilirdi.

"Finch," dedi Giles, kâhyasına, "bu gecelik işin bu kadar. Sen ve diğer hizmetkârlar artık odalarınıza çekilebilirsiniz."

"Peki, efendim," dedi Finch, gülümsemesini zar zor saklayarak.

Ardından Giles karısını merdivenlere doğru taşıdı.

"Beni hemen indir!" dedi Minerva gözlerine parlak gözleriyle bakarak. "Beni evin içinde bir oraya bir buraya dolaştıracaksın diye belini inciteceksin. Göründüğümden daha ağırımdır."

"Ah, ama ben de göründüğümden daha güçlüyümdür."

“Olsun, sen yine de...” Minerva kollarının arasında kıpırdanıp ayaklarını yere bastıktan sonra ona cilveli gözlerle baktı. “Gücünü başka şeylere saklaman gerek.” Sonra da bir kahkaha daha atıp merdivenlere doğru koştu.

“Demek öyle?” diye seslendi Giles, karısının peşinden sakın adımlarla yürürken.

Minerva’nın gidebileceği pek fazla yer yoktu. Ev rahatlık açısından yeteri kadar genişti, ama Minerva’nın alışık olduğu türden bir malikâne de değildi. Odalarında kaybolması inümkün değildi, ayrıca içeride henüz pek az mobilya bulunduğu için saklanabileceği yerler de sayılıydı.

O yüzden Giles ilk kata ulaştığında, Minerva’nın saklanmaya bile çalışmadığını görünce şaşırmadı. Minerva yatak odası olmayan bir odanın önünde hareketsiz duruyordu.

Bunun hangi oda olduğunu fark edince Giles gülümse-di. Belki de bu, arabada devirdiği çamı telafi ederdi.

O karısının yanına doğru yürürken, “Bu oda ne odası?” diye sordu Minerva. “Senin çalışma odan mı?”

“Hayır, benimki alt katta. Burası sevgilim, senin düğün hediyen. Senin çalışma odan. Yazman için.”

“Kitaplarımı yazmak için mi?” diye sordu Minerva, neredeyse inanamayarak.

“Bilmediğim başka bir şey yazmıyorsan, evet. Lütfen bana Rockton’ın bir tiyatro oyununda ortaya çıkacağını söyleme.”

“Saçmalama.” Gözleri yaşlarla dolan Minerva bundan utanmışçasına gözlerini clinin tersiyle sildi. “Ah, Giles, bu şu ana kadar benim için yaptığın en tatlı şey!”

Minerva’nın yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yerleşince, Giles’ın kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. O an ona istediği her şeyi verebilirdi.

Dikkatli ol, ahbap. Aptal olma.

Ama Minerva bu kadar heyecanlıyken aptal olmamak elde değildi. Minerva odanın ortasına küçük bir kız gibi koşarak gitti, ardından boş rafları, yazı araç gereçleriyle donatılmış çalışma masasını ve şöminenin yanına yerleştirilmiş rahat kanepeyi inceledi.

"Hâlâ tam olarak düzenlenmiş değil," dedi Giles, "ama bunu senin yapmak isteyeceğini düşündüm."

"Harika, tek kelimeyle harika." Minerva bir şey gördü ve çılgılık attı. "Ah, kitaplarımla kâğıtlarımı bile buraya getirmişsin." Aceleyle sandığın yanına koşarak içindekileri çıkarmaya başladı. "Kitaplarımı bu rafa koyabilirim, kâğıtlarımı da hemen şu—"

Giles onu belinden yakaladı. "Bu gece için aklımda böyle bir şey yok, sevgilim."

Minerva irkilerek ona baktı, ardından muzip bir gülümsemeyle, "Aklında, kitaplarımı açıp yerleştirmekten daha önemli ne olabileceğini tasavvur edemiyorum," dedi.

Giles onu elinden tuttu ve kapıya doğru çekti. "Edemiyor musun?"

"Eh biraz önce tutkularının hayatını ele geçirmesine izin vermeyeceğini söyledin ve ben de benimkini ele geçirmesi için bir sebep göremiyorum, o yüzden şu anda çalışma odamı düzenlemek istiyorsam—"

Giles eğilip onu dudaklarından öptü. "Pekâlâ, durumu gayet güzel özetledin. Ben aptalın tekiyim."

Minerva kollarını boynuna doladı. "Evet, öylesin. Ama ben bunu seviyorum. Herhalde bende bir sorun var."

Giles onu kucağına alarak yatak odasına götürdü. "Kesinlikle. Sonuçta benimle evlenmemek için direndin, öyle değil mi?"

“Doğru. Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

“Ürküyordun, hepsi bu. Bazı bakireler böyledir.” Onu kapıdan geçirirken yüzüne baktı. “Daha önce bir bakireyle birlikte olmadım, biliyor musun?”

“Oh, bu çok iyi, çünkü ben de olmadım. Her şey yolunda gidecek sanırım.”

Giles kahkaha attı. “Başka hiçbir erkek bunu komik bulmazdı, farkındasın değil mi?”

“Ah, ama sen o erkeklerden değilsin, yanılıyor muyum?” dedi Minerva, parlak gözlerle.

Ne yazık ki, bakire biriyle birlikte olmak konusunda ciddi endişeleri vardı Giles'ın. Duyduğuna göre, bazı kadınlar diğerlerine göre ilk seferinde daha fazla zorluk yaşıyorlardı. Ya onu incitirse? Ya da daha kötüsü onu korkutursa?

Minerva'nın kendisine korku içinde bakması onu öldürdü.

Başka bir endişesi daha vardı, son birkaç gündür uzun uzun düşündüğü bir sorun. Minerva'nın tek aşkı, pek çok kez mükemmel bir âşık olarak tasvir ettiği Rockton'dı. Giles bunun bakire biri için ne anlama geldiğinden emin değildi. Ve kitaplarda yaşayan ikinci şahsiyetinin (yani Rockton'ın) kurgusal şöhretinin gölgesi altında kalma fikri hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu.

O yüzden kimsenin gölgesi altında kalmayacaktı. Karısına büyük bir zevk verecek ve böylece Minerva biraz acı çekecek olsa da onu en sonunda içinde isteyecekti, o zamana kadar da Giles kendi tutkusunu kontrol altında tutacaktı. Çünkü düğün gecelerinde Minerva'yı hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Ölümüne mal olacak olsa bile karısına Rockton'ı unutturacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Giles'in onu yatağa bıraktığı andan itibaren Minerva'nın kalbi dindiremeyeceği şekilde deli gibi atıyordu. Dinmesini de istemiyordu. Hayatı boyunca bu geceyi beklemişti. Giles onu karısı yapacaktı ve Minerva heyecanını zar zor bastırabiliyordu.

Ama duvağını açmak için uzandığında, Giles, "Hayır, bunu bana bırak," dedi.

Ah, şimdiden emir vermeye başladı. Ne kadar harika. Böyle bir şeyin onu heyecanlandırabileceğini kim hayal edebilirdi?

Giles duvağını çıkardı ve saçlarını omzuna döküp, bedeninde hoş bir ürperti uyandırarak saçının bir tutamını öptü. Ardından onu arkasına döndürüp yavaşça üzerinde ki elbisenin bağlarını çözmeye başladı. Çok yavaşça.

Oysa Minerva, onun bütün bunları bırakıp üzerine vahşi bir hayvan gibi çullanmasını, büyük bir tutkuyla kendisine saldırmasını istiyordu. Bu hassas tensellik sinirlerini bozuyordu.

"Giles, lütfen..."

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Ne kadar zamandır bunun hayalini kurduğumu biliyor musun?" dedi Giles. "Seni ya-

avaş yavaş soymayı, mükemmel tenini ve harika sırtını usul usul ortaya çıkarmayı hayal ettiğimi..." Sırtına bir öpücük kondurdu, ardından aynısını omzuna da yapabilmek için gelinliğini kenara itti. "Güzel kollarını..."

"O kadar çok hayal etmiş olamazsın," diye karşılık verdi Minerva, "yoksa bunu bu kadar ağır yapıyor olmazdın. Hem mükemmel tenimi gölette gördün zaten. Bence daha... mahrem bir şeyleri çıkarmayı istemen lazım."

"Biraz sabır, sevgilim," dedi Giles, sesinde kahkaha vardı. "Beklemek, alacağın hazı katbekat artıracak."

"Bunu bütün o... maceraların sayesinde mi öğrendin... Yani, şey... senin yüzlerce kadınla birlikte olduğunu söylüyorlar da..."

Şimdi, bunu neden söylemişti ki?

Muhtemelen Giles'ın bu dikkatli baştan çıkarma hareketlerinin, ona Giles'ın bu işi düşündüğünden çok daha fazla yaptığını hatırlatması yüzünden. Giles'ın diğer kadınlarıyla boy ölçüşemeyeceğini düşündürmesi yüzünden. Gerçi o kadınları kıskanıyor değildi. Evet, kesinlikle kıskanmıyordu.

Ah, hayır işte, bal gibi kıskanıyordu.

"Yüzlerce değil," dedi Giles. "Çok daha az." Gelinliğini ayağının dibine yığılacak şekilde üzerinden çıkardı, ardından hızla iç etekliğini de çıkardı. "Ve senin yanında hiç kalırlar."

Giles ve o tatlı dili... bu kadar iyi bir avukat olmasına şaşmamak gerekirdi. "Büyükannem bana senin... metresin olmadığını söyledi."

Giles'ın elleri korsesinin bağları üzerinde duraksadı. "Bunu nereden öğrenmiş?"

"Bay Pinter öğrenmiş."

Giles bir an için tereddüde düştü, ardından bağcıkları gevşetmeye devam edip korsesini de çıkardı. Korse, gelinliğiyle iç etekliğinin üzerine düştü. "Büyükannen araştırmalarında bayağı titiz davranmış."

Ama tabii büyükannesi hırsızlık olayını öğrenememişti. Ya da öğrenmişse bile Minerva'ya hiçbir şey söylememişti. "Büyükannem her zaman titizdir. Kendimi işe yaramaz hovardanın birine vermediğimden emin olmak istedim."

"Vermediğine karar vermiş olmalı, yoksa benimle evlenmene izin vermezdi."

"Büyükannemin bu konuda herhangi bir söz hakkı yok," dedi Minerva sert bir sesle. "Burada olmayı ben seçtim. Umarım bunu anlıyorsunuzdur."

Giles'in yanıtı uzanıp göğüslerini avuçlamak oldu.

Minerva'nın dizlerinin bağı çözölmüştü. "Yani... Bay Pinter... haklı mı? Metresin yok mu?"

Bu konuyu neden deşiyordu ki? Giles'in metresi olmadığına gayet iyi biliyordu. Ama bunu bir de onun ağzından duymak istiyordu. Ondan aşk sözcüklerini duyamıyorsa, en azından sadece kendisini istediği konusunda bir garanti istiyordu.

Giles ellerini onun üzerinden çekerken, sesinde beliren hafif bir öfkeyle, "Metresim yok," dedi. "Aslında şimdiye kadar sadece iki tane oldu ve o zaman da gençtim."

"Gerçekten mi?"

"Mesleğimde yükselmeye başladığımda bunun için zamanım kalmadı. O yüzden de arada bir parayla... Aman Tanrım, bu konuyu düğün gecemizde mi tartışmamız gerekiyor?"

Minerva yüzüne bakmak için ona döndü. "Hayır. Ben sadece şunu öğrenmek istiyorum ki—"

“Benim de burada olmayı seçtiğimi duymak istiyorsun. Diğer kadınların yerine seni seçtiğimi.”

Kocasının anladığını görünce rahatlamış halde, “Evet,” dedi Minerva.

Giles’ın bakışları içine işliyordu. Giles onu kendine doğru çekip, “Arkamdaki yatağı görüyor musun?” dedi.

Odaya girdiklerinde Giles’tan başka hiçbir şeye dikkat etmemişti, ama şimdi kocasının yanından yatağa doğru bakıyordu.

Dört direkli Chippendale karyolasının güzel bir örneği idi bu, ama asıl dikkatini çeken kısım, karyola tülleri ile bahar yeşili, desenli ipek yatak örtüsü oldu. Bunlar bir erkek için... biraz fazla abartılı görünüyordu.

“Bunu haftalar önce aldığımda, daha biz flört etmeye başlamamışken bile aklımda sen vardın,” dedi Giles. “Saçların o enfes omuzlarına dökülmüş halde seni onun içinde düşündüm. Seninle aşk yaparken gözlerinin bana bakıp o yatak örtüsünün yeşili gibi ıslıl ıslıl parlayacağını hayal ettim.” Ellerini vücudunda dolaştırdı. “Bu, sorunu cevaplıyor mu?”

Minerva konuşamıyordu. Boğazı kupkuruydu ve kalbi davul gibi çarpıyordu.

Giles kulağına eğilip fısıldadı: “Seni uzun süredir istiyorum, Minerva. Seni, sadece seni. Eğer bunu şu ana kadar anlamadıysan, o zaman düşündüğüm kadar zeki değilsin.”

Giles’ın sözlerinde Minerva’nın inkâr edemeyeceği bir gerçeklik tınısı vardı. Ama bedenini istemekle, onu her şeyiyle istemek başka başka şeylerdi.

Yine de, Giles diliyle cüretkâr dokunuşlar yaparak onu öpmeye başladığında, Minerva onun dışında her şeyi

unuttu. En azından Giles onun vücudunu istiyordu. Tanrı biliyordu ya, o da onunkini istiyordu. Ve öpücükleri mükemmeldi, aşırı tutkuluydu, yatakta yapacakları için onu daha da istekli hale getiriyordu.

Ama nedense Giles onu bir türlü yatağa götürmüyordu. Aklını kaybedeceğini düşünene kadar elleri vücuduna dokunuyor ve onu okşuyordu. Dudaklarını dudaklarından ancak iç gömleğini yukarı kaldırıp külotunun bağlarını çözmek için ayırdı. Külotu bacaklarından kayıp yere düştüğü zaman, Minerva da onun ceketinin yakasını kavradı ve Giles hemen ceketini çıkardı. Ama Minerva daha fazlasını yapmaya fırsat bulamadan, Giles iç gömleğini tutup başının üstünden çıkardı ve ardından onu kollarına alıp yatağa doğru birkaç adım attı ve sonra da yatağa bıraktı.

En sonunda, Giles her açıdan onu kadını yapacaktı artık.

Ama yapmadı. Onu tepeden tırnağa süzmek için geri çekildi. Giles'ın gözleri önünde çırılçıplak olma düşüncesi Minerva'nın ürpermesine neden oldu. Kendini korumasız hissediyordu, sadece bedenene değil, ruhen de böyle hissediyordu. Sanki Giles tüm mahremiyetini görebiliyormuş gibi. O vahşi ve delici bakışlarıyla neler görüyordu acaba?

Dirseklerinin üzerinde doğrulup, "Giles?" dedi.

Giles sanki tuhaf bir kafa karışıklığından kurtulmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Ardından bakışları sıcak bir hal aldı.

"Bu gerçekten bir erkeğin kanını kaynatacak türden bir manzara," dedi boğuk bir sesle, kravatını çözüp bir kenara attıktan sonra yeleğinin düğmelerini çözerken onu gözleriyle yemeye devam ediyordu. "Su perim, ayartıcı bir kadına dönüştü."

“Sana sadece bana bakma ilhamı verebiliyorsam, ayartma konusunda çok da başarılı değilim sanırım,” dedi Minerva kısık bir sesle.

“Bana güven, canım, bana bundan çok daha fazlasını yapma ilhamı veriyorsun.”

“Ama çok oyalanıyorsun. Ayrıca ben de sana bakınak istiyorum.”

Giles kalbine işleyen o her zamanki meşhur çarpık gülümsemesiyle güldü. “Ayartıcı kadınım nasıl isterse.” Minerva’nın sabırsızlıkla dişlerini sıkmasına neden olacak şekilde müthiş kontrollü hareketlerle üzerindeki çıkarıma başladı, ama en sonunda külotunu da çıkardığında, Minerva nefesini tuttu.

Erkekliği kaskatı ve heybetliydi. Minerva’nın nedense hiç beklemediği bir tehdit gibi görünüyordu.

“Ulu Tanrım,” diyerek nefes aldı, “kocamanmış.” Ve nedense bu son söylediği, onun daha da büyümesine yol açtı.

Giles kahkaha attı. “O kadar da değil. Ama muhtemelen senin beklediğinden daha büyük.”

Bu azımsama sayılırdı. Elindeyken kesinlikle o kadar büyük gelmemişti. Gerçi gölde elini Giles’in külotunun içine soktuğu sırada kafası başka şeylerle meşgul olmuş, yakalanabileceklerini bir an olsun aklından çıkaramamıştı. “Kesinlikle beklediğimden daha büyükmüş.”

“Güven bana sevgilim,” dedi Giles sakın bir ifadeyle, “sonunda bundan memnun kalacaksın.”

Minerva bundan emin değildi. İnsanların ilk seferinin her zaman zor olduğunu söylemelerine şaşmamak gerekirdi. Şimdi ikincisi, üçüncüsü ve dördüncüsünün de öyle olup olmayacağını merak ediyordu.

Giles yatağa çıkınca, Minerva ondan kaçarcasına uzaklaştı.

“Ah, hayır, hiçbir yere kaçamazsın,” dedi Giles, bacaklarından birini onunkinin üzerine atarken. “Bundan bu kadar kolay kurtulamazsın.”

Ardından onu yeniden öptü ve bu onu biraz sakinleştirdi. Özellikle de daha önce yaptığı gibi göğsünü ve kalçasını okşamaya başladığında. Bu kısım oldukça eğlenceliydi ve Giles bunu gayet iyi yapıyordu. Belki de Minerva’nın daha ileriye gitmek için bu kadar aceleci davranmaması gerekirdi –bu kısmı kolayca, hem de sonsuza kadar sürdürebilirdi.

Birkaç saniye sonra Giles’ın elinin altında kıvranmaya başlamıştı. Gölette bacaklarının arasından yükselen aynı tuhaf duyguyu hissediyordu yine. Sanki kanı damarlarında sımsıcak akıyor, teni gıdıklanıyor ve Giles’ı gitgide daha fazla istiyordu.

Derken Giles’ın eli birdenbire kayboldu. Gözlerini açtığı zaman –onları ne zaman kapattığından tam olarak emin değildi– Giles’ı vücudunun alt kısımlarına doğru ilerlerken buldu. Bu da neydi böyle?

Giles karnını öptü ve ardından daha aşağıya indi. Minerva gittikçe daha da sıkılganlaşıyordu. Giles orasına bakmak zorunda mıydı? Orası vücudunun özellikle güzel olan bir kısmı değildi, ama yine de kocasının hayranlık dolu bakışlarının kendisini kasıp kavurduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ardından Giles kadınlığının üzerindeki kıvrıcık tüyleri öpünce neredeyse yataktan fırlar gibi oldu. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağdırdıktan sonra bacaklarını kapatmaya çalıştı.

Ama Giles'in elleri bacaklarını açık tutup çapkın bakışlarla bakmaya devam etti. "Rahatla, sevgilim. Bunu seveceksin."

Minerva, "Ah, demek öyle diyorsun?" derken, Giles dudaklarını orasına bastırdı. "Bunun neresini seveceğimi... sevebileceğimi... aklım almı... ah... aman Ta... ah Giles... Giles!"

Giles sadece kıkırdamakla yetinip ağzı ve dişleriyle ona kötü şeyler yapmayı sürdürdü. Minerva kendisi çığlık atıp inlerken onun bu kadar kontrollü olmasına sinirlenmek istiyordu, ama böylesine harika duygular içindeyken sinirlenmesi zordu. Patlama noktasına geldiğinden emindi. Bunu istiyordu, ama bunu yapamadan, Giles o kısmını bırakıp tekrar üst tarafa yöneldi ve hafifçe üzerine uzandı.

"Hayır, Giles, daha değil!" diye haykırdı Minerva.

"Endişelenme, sevgilim, sana istediğin her şeyi vereceğim. Ama bunu yaparken seninle tek vücut olmak istiyorum."

Minerva hayal kırıklığına uğramış halde üflledi. "Bunun ne gibi bir yararı olacağını anlamıyorum." Tüm bedeni ke-man yayı gibi gerilmişti. "Ama her halükârda yapacaksın sanıyorum, değil mi?"

"Hayır istemezsen yapmayacağım," dedi Giles. Sesi kararlıydı. Gözleri parlak mavi, keskin ve safir gibi sertti. Çenesi de sanki kendini kontrol etmek için mücadele ediyormuş gibi kenetlenmişti.

Kontrolündeki bu ufak çatlak belirtisi, Minerva'ya pek güven vermiyordu. Belki Giles da şu an zorluk çekiyordu -gerçi Minerva onun kadınlar hakkındaki engin bilgi ve deneyimini düşündüğünde bunun nasıl olabileceğini tasavvur edemiyordu.

Bu düşünce somurtmasına neden oldu. Ve yalan söylemesine. "Elbette, yapmanı istiyorum, sonuçta senin karınım, değil mi?"

"Tam olarak değil," dedi Giles boğuk bir sesle. "Ama olacaksın."

Ardından kendini Minerva'nın içine bastırdı. Bu oldukça sinir bozucuydu, ama Minerva bunu ona söyleme fırsatını bulamadan, Giles dilini aheste aheste onunkinin üzerinde dolaştırmaya başladı, Minerva buna bayılıyordu. Aynı anda Giles bir elini de göğsüne koyup göğüs ucuyla oynamaya başladı.

Ve bu esnada gittikçe daha da içine girdi. Minerva'nın bedeni ona uyum sağlıyordu. Mükemmel değildi. İsteddiği gibi rahat da sayılmazdı, ama yine de... ilginçti.

Omuzlarına tutunmak için uzandığında, Giles dudaklarını onunkinden ayırdı ve fısıltıyla, "İçinde olmak harika, sevgilim. Çok yumuşaksın," dedi.

"Keşke ben de aynı şeyi senin için söyleyebilsem," diye karşılık verdi Minerva.

Lanet kocası hâlâ kahkaha atabiliyordu. "Hayır, bunu istemezsin. Bana güven."

"Sana güvenmeye çalışıyorum, ama bunu feci halde zorlaştırıyorsun."

"Dizlerini kaldır," dedi. "Bunun yardımı olur."

Minerva söyleneni yapınca Giles biraz daha içine girdi. "Kime yardımı olur?" diye mırıldandı Minerva nefes nefese. Ama ardından onu hissetti. "Ahlı," diye fısıldadı. "Bu enteresan."

Giles da, "Bekle," diye mırıldandıktan sonra, ani bir giriş yaptı.

Minerva hafif bir yanma hissi duydu, ama hemen geçti. "Bu neydi?" diye sordu.

"Ne neydi?" Giles ona bakmak için geri çekildi. Alnındaki hafif ter ve çenesinde seğiren kas, Minerva'ya kendini kontrol etmek için uğraştığını söylüyordu.

"Bekâretim. Bozuldu mu?"

"Öyle sanıyorum," dedi Giles. "Minerva, hareket etmek istiyorum. Bunu yapmak zorundayım."

"Pekâlâ. Et bakalım."

Giles kahkaha attı. "İşte benim karım." Alnına bir öptü-
cük kondurdu. "Ama güzel kısım asıl şimdi başlıyor."

İçinde hareket etmeye başladı. Minerva'nın şu ana kadar yaşadığı en... en mahrem şeydi bu. Giles onunla o kadar güzel bir uyum yakalamıştı ki, Minerva onun mu, kendisinin mi yoksa aynı anda her ikisinin birlikte mi hareket ettiğini bilmiyordu.

Giles onu nefessiz bırakacak şekilde yavaş ve ipeksi hareketlerle içine girip çıkıyordu. Bu başta Minerva'ya tuhaf geldi, ardından oldukça heyecanlandırıcı bir hal aldı ve çok geçmeden Minerva'nın kıvranmasına yol açan o garip karıncalanma hissi tekrar başladı.

"Tanrım, bu... gerçekten çok iyiydi.

"Artık rahatladın değil mi?" diye sordu Giles, sesi kısık ve gırtlaktan geliyordu.

"Ah, evet."

Giles ona zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ben de öyle tahmin ediyordum."

Minerva'nın zevk aldığından emin olduğunda, daha fazla zevk alması için harekete geçti. Onu derin ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Göğsünü avuçlarken diğer elini de aşağı indirip, tek vücut oldukları noktayı parmağıyla

okşadı; Minerva tırnaklarını omuzlarındaki sert kaslara geçirdiğinde nefes nefeseydi artık.

Ardından Giles anlaşılmas bir şekilde hareketlerini yavaşlattı.

“Giles... lütfen...”

Giles bunun üzerine ağzını kulağına yapıştırdı, nefesi kesik kesikti. “Ne... istiyorsun?” diye sordu. “Dur... durmamı mı?”

“Hayır!” İçinde tekrar uyanan gerilimi hissedebiliyordu Minerva.

Giles dilini kulağına dokundurdu. “Daha fazlasına... hazır mısın?”

“Evet. Tanrım, evet!”

Giles sinirlerine büyük bir heyecan dalgası gönderecek şekilde kulağını ısırdı. “O zaman sıkı tutun, tatlı su perisi. Şu işi bitirelim artık.”

Minerva söyleneni yapınca, Giles temposunu artırdı, darbeleri de gittikçe sertleşiyordu. Çok geçmeden Minerva da darbelerine karşılık vermeye başladı, ayakları arttı. Giles’ın dizlerinin arkasında kenetlenmişti.

“Ah, Tanrım, Minerva... sevgilim... karım...”

Birdenbire Minerva müthiş bir zevkle çılgık atarak ona tutundu. Vücudu, rahatlamasının yoğunluğuyla tir tir titriyordu.

Derken Giles da boğuk bir inlemeyle zirveye ulaşırken kendini içine sertçe itti ve ikisini de sarsan bir titremeyle tohumlarını içine bıraktı.

Minerva’nın bedeni zevkin doruklarındayken, Giles üzerine çökmüşken, kocasının sıcak bedeni onunkini sarmalarken Minerva kendi kendine daha fazla yalan söyleyemeyeceğini fark etti.

Giles'ı seviyordu. Onu sevmekten asla vazgeçmemiştir. Bir süre ona kızgın kalmıştı yalnızca. Ama daha da kötüsü, şimdi Giles onun olduğundan, onun kendisine âşık olmasını sağlayana kadar asla mutlu olmayacağını da biliyordu. Ve bunun olmamasından korkuyordu.

Giles, uyuyup uyumadığını anlamak için uzanıp karısına baktı. Uyuyordu, hem de büyüleyici bir şekilde uyuyordu. Her şeyi büyüleyici bir şekilde yapıyordu. Ve sorun da buydu.

İlk kez sıırıslıklam âşık olduğunda ağabeyinin ne kadar acı çektiğini görmüştü Giles. Bunun kendi başına gelmesine asla izin vermeyecekti. Bir erkek bir kadın tarafından deliliğe sürüklenmeye asla izin vermemeliydi –yoksa kendisine pahalıya mal olacak hatalar yapması işten bile olmazdı.

Üstelik Minerva da kocasına karşı sorumsuzca davranışlar sergileyebilecek türden bir kadındı. Hiç kuşku yok ki, kendi ailesine uzunca bir süredir böyle davranmıştı.

Minerva uykusunda hafifçe iç çekince, Giles'ın boğazına bir şey takıldı. Kaşlarını çattı. Dikkatli olması gerekcekti. Minerva'yı çok fazla istiyor, çok fazla beğeniyordu. Dikkatli olsa iyi ederdi.

Ama dikkatli olmak istemiyordu. Onunla birlikte evliliğin içine batıp orada boğulmak istiyordu. Bu durumun kontrolünü sağlayamazsa, her şey raydan çıkacaktı.

İşte bu yüzden Minerva'ya uyurken eşlik etmeyi ne kadar istese de yapamazdı. Yapılacak işleri vardı. Yataktan çıkıp kıyafetlerini giydi ve çalışma odasına gitti. Ravens-

wood kendisine Newmarsh'ın yazdığı mektubu göndereceğine söz vermişti. Mektup masasının üzerinde mühürlü bir zarfın içinde onu bekliyordu. Calais'ye gitmek için yola çıkmadan önce okumak için mührü açtı.

Calais'ye gitmek için *birlikte* yola çıkmadan önce. İçini çekip mektubu masaya koydu. Şimdiye kadar Minerva'ya düpedüz yalan söylememeyi başarmıştı, ama Calais'ye gittikleri zaman...

Hayır, bu sefer de başaracaktı. Newmarsh'la adamın konakladığı evde buluşacaktı ve bunu Minerva'nın haberi olmadan yapacaktı.

"Ne yapıyorsun?"

Giles şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, üzerinde yalnızca ince iç gömleğiyle orada öylece dikilen Minerva'ya baktı. Saçları beline kadar uzanıyordu ve göğüs uçları da açıkça ortadaydı.

Kanının kaynamaya başladığını hissetti Giles. Bu tam da korktuğu şeydi işte —onu sadece görmek bile ruhundaki tüm sırları ortaya dökmeyi istemesine yol açıyordu.

"Senin uyuduğunu sanıyordum," dedi, "benim de yarın yola çıkmadan önce halletmem gereken iş meseleleri vardı, o yüzden buraya geldim."

Kanını kaynatan o yumuşak gülümsemesiyle, "Sanırım kapıyı açtığın anda uyandım," dedi Minerva. "Uykum hafiftir. Bu hayatımın laneti." Kapıya yaslandı. "Celia top patlasa uyanmaz, ama ben sinek vızılısına bile uyanırım."

Bu bir uyarı mıydı yoksa sadece gerçeğin söze dökülmüş hali mi?

Muhtemelen her ikisi de, çünkü Minerva'yı iyi tanıyordu.

Sevişmelerinin ardından en ufak bir değişiklik geçirmi-

ş e bile benzemiyordu. Hiçbir şeyin onu kendisi olmaktan vazgeçiremeyeceğini gösteren o özgüven havasını hâlâ taşıyordu.

Ama zaten Giles'ın onda sevdiği şey de buydu.

"Yatağına dön, sevgilim," dedi. "Çok geçmeden ben de geleceğim."

Kanını kaynatan seksi bir bakış attı Minerva. "Çok geç kalma."

Minerva gittikten sonra Giles başını sandalyesine dayadı ve Ravenswood'a yüksek sesle uzun uzun küftü. Bu işin bir an önce hallolmasını istiyordu. Artık hiçbir şeyi gizlemek zorunda kalmak istemiyordu, özellikle de Minerva'dan.

Sana güvenmeye çalışıyorum, ama bunu feci halde zorlaştırıyorsun.

Minerva'nın kendisine güvenmesini istiyordu. Ve eğer Minerva, onun verdiği sözü tutmadığını fark edecek olursa...

Fark etmemeliydi, hepsi bu kadardı. Giles sadece bu son işi halletmek zorundaydı. Ardından tüm bu kirli işleri ardında bırakacak ve Minerva'nın onu ele verebilecek herhangi bir şeyi ağzından kaçırabileceğinden ya da bu tür şeylerin kitaplarına sızabileceğinden endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Charlotte gazetelere çıkan o zalim şeyleri yazdığında David'in nasıl acılar çektiğini kesinlikle aklından çıkarmamalıydı. Tabii Charlotte böyle bir şey olsun istememişti ve durumu en başından yanlış anlamıştı, ama bu olay David'in adını uzun bir süre lekelemişti.

Kadınlar kendilerini duygularına kaptırırlar ve bu da başlarının belaya girmesine neden olurdu. Giles ailesinin

birçok kez skandala karıştığına tanık olmuştu –bu sefer kendisi yüzünden bunun tekrarlanmasına izin vermeyecekti.

Bu yüzden sırlarını birkaç gün daha saklı tutabilmek için dua etmek zorundaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün Minerva ve Giles gece onda Calais'ye vardılar. Ardından gümrük dairesine, oradan da polis merkezine gidip bavullarını inceledikten sonra pasaportlarını onaylattılar. Hotel Bourbon'a vardıklarında saat gece yarısını geçmişti; hemen rosto tavuk, omlet ve kaliteli şaraptan oluşan hızlı bir akşam yemeği yediler. Yatağa girdiklerinde uyumaktan başka hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun haldeydiler.

Minerva, insanları sabah ayinine çağıran kilise çanlarının sesiyle erkenden uyandı. Bir an sesi dinlemek için öylece durdu, ardından çanların vals çaldığını fark edince kendi kendine güldü. Bu olsa olsa Fransa'da olurdu.

Ses, Giles'ın bahsettiği Notre Dame Kilisesi'nden geliyor olmalıydı. Önceki gece otele gelirlerken şehir bir hayli ilgisini çekmişti ve şimdi kalkıp kiliseyi ziyaret etse hiç fena olmazdı. Ama Giles'a sormak için döndüğünde, onu hâlâ uyuyor halde buldu.

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Giles'ın uykusu epey ağırdı. Ve uyurken de oldukça düzenliydi. Kendisi uyurken çarşafı her zaman karman çorman ederdi. Ama

iki günlük evliliklerinden sonra gördüğü şey şuydu ki, Giles bir kere sırtüstü yattıktan sonra uyurken hemen hemen hiç hareket etmiyor ve bir şey ya da biri onu zorla uyandıran kadar da o şekilde kalıyordu.

Onu uyandırmalı mıydı? Veya belki de... Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. O uyurken “şeyine” neden gizlice bir bakmıyordu? Düğün gecelerinde onun ne kadar büyük olduğu dışında hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar gergindi ve şimdi normal halini görmek için sabırsızlanıyordu.

Dikkatle üzerindeki erkek geceliğini kaldırdı. Bir şekilde külotunu açmak zorundaydı. Bunu yapabilir miydi? Giles uyanıp da ne yaptığını anladığında tepkisi ne olurdu acaba?

Sonuçta kocasıydı. İsteddiği her zaman ona bakabiliyordu, değil mi?

İlk düğmesine dokundu, ardından elinin altında sertleştiğini fark edince şaşırıp kaldı. Onu normal halinde görme ihtimali kalmamıştı. Yüzüne kaçamak bir bakış attı, ama gözleri hâlâ kapalıydı. Bu yüzden anbean etkileyici bir şekilde sertleşen organına bakmak için dikkatle külotunun düğmelerini açtı.

Tanrı aşkına, erkekler uykularında bu tip şeyleri sık sık yaparlar mıydı? Bu oldukça tehlikeli görünüyordu. Böyle sertleşmiş bir organla uyanmak nasıl bir şeydi acaba?

Şimdi külotunu tamamen açtığından, erkekliği gözlerinin önündeydi. Mırakla inceledi. Çok garipti. Aslında hiç çekici sayılmazdı, ama yine de onu büyüleyordu.

Mırıldanan bir erkek sesi, “Eğleniyor musun?” diye sorunca, Minerva olduğu yerde sıçradı.

Yanaklarının alev alev yandığını hissetti. "Giles! Ne kadar zamandır uyanıksın?"

Giles'ın yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "Geceliğimi kaldırdığında beri."

Minerva yutkundu. "Ben... sadece..."

Her zaman içini titreten o gırtlaktan gelen kısık sesiyle, "Buraya gel, karıcığım," diye mırıldandı Giles.

Minerva yanına uzandığında, Giles onu kuvvetlice öptü ve ardından elini tutup erkekliğine götürdü. Sonra da kendi elini onun külotunun içine soktu. Minerva daha hiçbir şey anlamadan sırtüstü yatmış kocasının coşkulu öpücüklerine maruz kalıyordu. Düpedüz sevişiyorlardı. Güne ne güzel bir başlangıçtı bu.

Yaptıklarının bu kadar mahrem ve özel olması karşısında bir kez daha şaşırmış haldeydi. Erkekler bunu nasıl sırf zevk için yapabiliyorlardı? Peki ya kadınlar buna nasıl izin verebiliyorlardı? Bir erkeğin bu şekilde içine girmesine izin verebileceğini... daha doğrusu o erkeğe âşık olmaksızın izin verebileceğini hiç sanmıyordu.

Daha sonra, yatakta nefes nefese uzanırken Giles, "Yatak odasında Rockton'a kıyasla nasılım?" diye sordu.

Minerva ona bakmak için yerinde kıpırdandı. Giles'ın saçları dağılmış, yanakları ise kızarmıştı. Harika görünüyordu. Onun kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu Minerva. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Rockton'ı her zaman tutkulu bir âşık olarak betimliyorsun. Ben beklentilerini karşıladım mı?"

"Bakire olduğumu ve tutkulu bir âşık hakkında da, en fazla bir casusun çalışma biçimini bildiğim kadarıyla bilgi sahibi olduğumu unuttun galiba?" Giles'ın kaşını kaldırdığını görünce kahkaha attı. "Hiçbir şey bilmediğimi gayet iyi biliyorsun. Bunu sen de anlamışsındır zaten."

“Seninle ilgili hiçbir şeyden asla emin olamıyorum,” dedi Giles. “Hem hatırladığım kadarıyla ne gibi bir şey beklemen gerektiğine dair bir fikrin de vardı. Başka erkeklerle öpüştüğünden bahsetmiştin.”

Minerva kafasını kaldırdı. “Aynı şey değil.”

Giles gözlerine dikkatle baktı. “‘Görüşmemiz’ sırasında sana şimdiye kadar kaç erkekle öpüştüğünü sormuştum. Bu sorumu hiç cevaplamadın.”

“Sen kaç kadınla birlikte oldun?” diye sordu Minerva karşılık olarak. Giles’ın huzursuz bakışı karşısında da, “Görüyor musun? Bu hiç kolay bir soru değilmiş, değil mi?” Giles bir küfür savurarak başını yastığa koyduğunda, Minerva, “Ama illa bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, çok az erkekle öpüştüm,” dedi. Sonra da kocasının erkeklik gururunu okşamaya karar verdi. “Ve kesinlikle hiçbiri senin kadar iyi değildi. O karanlık sokaktaki ilk öpüşmemizden sonra, bunu başka biriyle ziyan etmek istemedim.”

“Gerçekten mi?” Giles ravana baktı. “O öpücük seni feci kızdırmışa benziyordu.”

“Öpücüğün kendisi değil. Sonrasında gelen şey.”

Giles’in çenesinde bir kas seğirdi. “Bu, o geceyle ilgili hiç anlamadığım bir şey. Sana çok sert davrandığımı biliyorum—”

“Düpedüz zalimdin.”

Giles’in göz ucuyla bakışı pişmanlığını açıkça gösteriyordu. “Çünkü ikimiz arasındaki çekime dayanarak herhangi bir adım atamayacağımı biliyordum ve bunu açıkça göstermenin en iyisi olduğunu düşündüm.”

“Gerçekten de açıkça gösterdin. Dağılmış bir fahişe gibi davrandığımı söyledin, hatırladın mı?”

Giles irkildi. “Biraz abartmış olabilirim.”

“Benim kendimi ucuz ve aptal bir fahişе gibi hissetme-
me neden oldun.”

Giles yüzüne bakmak için konumunu değıştirip, “Üz-
günüm,” diye mırıldandı. “Ama ben de bunu anlamaya
çalışıyorum. Bana öfkelenmeni anlıyorum —öfkelenmekte
yerden göğе kadar haklıydın. Yine de, ilk kitabını o gece-
den yıllar sonra yazdın. Aradan o kadar zaman geçmesi-
ne rağmen gururun hâlâ incinmiş halde miydi? Senden
kimseye bahsetmemeni açık bir dille rica ettiğim konuları
kitaplarına dahil ederek gerçekten adaletin yerini buldu-
ğunu mu düşündün?”

*İncinen gururum değildi sadece, aptal herif. Sen kalbimi de
kırdın!*

Bunu az daha yüksek sesle söyleyecekti Minerva. Ama
Giles o zamanlar onun duygularından haberdar değildi,
tıpkı şu anda Minerva’nın onun için ne kadar derin duy-
gular beslemeye başladığına dair en ufak bir fikri olmadığı
gibi. Ve bunu şimdi tutup Giles’a söylemek onu tekrar o
erkeklere özgü paniğе sürükleyebilirdi.

Ayrıca bunu yaparsa dizginleri de onun eline vermiş
olacaktı, çünkü Giles ona karşı aynı duygu yoğunluğuna
sahip değildi. Ve Minerva, Giles’ın üstünlüğünü ele geçi-
rip onu çantada keklik görmesi fikrinden hoşlanmıyordu.
Zira Giles bu durumdan yararlanmaya çalışabilecek tipte
biriydi.

“O olaydan iyi bir hikâye çıkacağını düşündüm sadece,”
dedi canlı bir sesle. “Hem hangi yazar böyle bir malzemeyi
kullanmaya direnebilir ki?”

Giles’ın yüzünde garip bir panik ifadesi belirince, bir
parça suçluluk hissetti, ardından bu duygusunu bastırdı.
Eğer Giles hayatıyla ilgili bir şeyleri anlatmayı reddediyor-

sa, o zaman belki de Minerva'nın kitaplarında nclere yer verebileceğine dair endişelenmeyi hak ediyordu.

"Ama hırsızlık olayına kitaplarında yer vermeyi düşünmüyorsun, değil?"

"Hayır, Giles," dedi Minerva. "Sana daha önce de söyledim -kocamın hırsızlık suçundan tutuklanmasını istemem. Aptal değilim."

Yataktan kalktı. Tanrı aşkına, artık evliydi. Giles, onun, kariyerini tehlikeye atacağını mı düşünüyordu gerçekten de?

Dürüst olmak gerekirse, bunu çok fazla ciddiye alıyordu. Kimse karakterin o olduğunu farkına varmamıştı. Ve Minerva kimsenin farkına varacağına da ihtimal vermiyordu.

Oliver maskeli baloyu tanımıştı. Ve bir gün Rockton'ın aslında kendisi değil de Giles olduğunu anlayabilirdi.

Minerva bu endişeyi bir kenara bıraktı. Böyle bir şeyin olması neredeyse imkânsızdı.

"Bir şeyler yiyecek miyiz?" diye sordu. "Yemin ederim açlıktan ölebiliyim."

"Ben bir hizmetçi çağırayım," dedi Giles yataktan kalkarak. "Ne istiyorsun?"

Bundan sonra, birlikteyken biraz daha az tuhaflardı, ama sadece biraz daha az. Kahvaltı edip ardından Calais'yi gezmeye çıktıklarında bile, Minerva aralarında bir şeylerin hâlâ yanlış olduğunu sezebiliyordu. Bunu tam olarak tespit edemiyordu, ama Giles dalgın hatta endişeli görünüyordu.

Balayı seyahatine çıkmışken burada neden endişe duyuyor olabilirdi ki? Minerva'nın aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ama güzel bahçeleriyle birlikte surları gezerlerken

ve yüzücüleri izlemek için iskelenin ucuna doğru yürürlerken, Giles bunlardan pek zevk alıyor gibi görünmüyordu.

Tour de Guet'in tepesine tırmanıp da Kanal'ın karşı kıyısından görülen Dover'in yalçın kayalıklarına bakarlarırken en sonunda, "Sen iyi misin?" diye sordu Minerva.

Giles gerildi. "İyiym. Neden?"

"Calais'ye gelmek isteyen sensin, ama hiç eğleniyor gibi görünmüyorsun."

Kocası zorlukla gülümsedi. "Sadece yorgunum. Benimle kötü şeyler yapmak için biri beni sabah erkenden uykumdan uyandırdı da."

"Erkendenmiş!" Minerva kahlkaha attı. "Erkenin ne olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorsunuz beyefendi. Gecenin ortasında kalkıp da kitabım için not tutmak amacıyla mum yakmadığıma dua et."

"Bunu yapar mısın?"

"Bazen." Minerva Kanal'ın öte yakasına dalgın dalgın baktı. "Bu geziyi Rockton'ın casusluk maceralarının parçası olarak kullanacaksam, gerçekten de daha fazla not alsam hiç fena olmayacak."

Giles homurdandı. "Onu Fransızlar adına çalışan bir casus olarak göstermenin nedenini hâlâ anlamıyorum."

"O kötü bir adam. İngilizler adına çalışıyor olamaz."

"Ama neden casus? Onu pervasız bir kumarbaz ve kadınları baştan çıkaran pis bir zampara olarak göstermenin yeterli değil mi?"

"Bu tanımlama, sen ve ağabeylerim de dahil erkeklerin yarısı için geçerli. Rockton daha fazlası... daha korkusuz olmalıydı."

Giles sessizleşti. "Ben vatansever bir adamım, biliyosun."

“Elbette öylesin.” Minerva uzanıp onun kolunu sıktı. “Rockton’ın kurgu bir karakter olduğunu unutma. Senin gibi başlamış olabilir, ama kitap sayfasının üzerinde canlandığı zaman başka bir şeye dönüştü. Benim hayal mahsulüm olmaktan başka bir özelliği yok.”

“Sen öyle söylüyorsun,” dedi Giles.

“Bak, onun varlığı seni rahatsız ediyorsa, onu hemen öldürürüm.”

Düğün günlerinde yaptığı gibi Giles’ın buna bir kez daha itiraz etmesini bekliyordu Minerva, ama Giles, “Belki de bu en iyisi olacak,” deyince şaşırdı. Ardından Giles belli belirsiz bir gülümsemeyle yüzüne baktı. “Beni boş ver sen. Bugün biraz keyifsizim. Karakterin için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yap.”

Konuyu değiştirmişti, ama Minerva onun bu tepkisini aklından çıkaramıyordu. Minerva’nın onu betimleyiş şekli Giles’ın yüreğine işlemişti belli ki. Minerva’nın bunun için suçluluk duyması gerekirdi, ama duyamıyordu işte. Rockton’ı yaratmamış olsaydı, Giles hayatına bir daha asla girmezdi.

Sonraki bir saatlerini güzel bir bina olan Notre Dame Kilisesi’ni ziyaret ederek geçirdiler. Mumlarının bolluğu ve on sekiz heykelle donatılmış, İtalyan mermerinden yapılma etkileyici sunağıyla fazlasıyla Katolik bir kilisedi burası. Heykellerin üzerinde, göz, kulak, el ve benzeri biçimlerde gümüş tılsımlar vardı. Bunun sebebini sorduklarında, tılsımların, heykellerdeki azizlere sunulmuş birer adak olduğu cevabını aldılar. Örneğin azizlerden biri eldeki rahatsızlıkları iyileştirebiliyorsa, onun heykeline el şeklinde bir tılsım asılıyordu.

Minerva bu cevaba karşılık kaşını kaldırdı, ama yine de

verilen bilgiyi not defterine yazdı. Ve Van Dyck'e ait olduğu söylenen, sunağın tepesindeki tabloya ikisi de hayran oldu.

Otele döndükleri zaman, Giles biraz daha iyi görünüyordu. Ta ki kendisi için bir mesaj olduğunu öğrenene kadar. Bunun ne için olduğunu açıklamayıp kâğıt parçasını ceketinin cebine tıktırınca, Minerva ne olduğunu sordu. Giles mesajın posta gemisinin kaptanından geldiğini ve kendilerine ertesi sabah geminin kalkış saatini bildirdiğini söylediği halde, Minerva buna pek inanmadı. Kaptan neden böyle bir zahmete girsindi ki?

Gerçi Giles, Calais'de başka kimden bir mesaj alabilir-di ki? Kimseyi tanımıyordu ve İngiltere'deki hiç kimse de onların burada olacağını bilmiyordu.

Gerçekten de Minerva ortada sorun yokken her yerde bir sorun görmeye başlıyordu herhalde. Belki de kaptan yeni evli bir çift oldukları için bu kadar endişelenmişti. Muhtemelen bundandı.

Güzel bir yemekten sonra odalarına çekildiklerinde Giles onunla öylesine tatlılık ve duyarlılıkla birlikte oldu ki, Minerva kocasının dürüstlüğünden şüphe ettiği için kendini suçlu hissetti. Sevişmelerinin ardından uzun süre Giles'ın kollarında yatarak, kuşkucu tavrından dolayı kendi kendini azarladı.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki, Giles, "Bir kadeh şarap içmek için aşağıya iniyorum," diye mırıldandı.

Minerva uyku sersemi haliyle, onun yataktan kalkışını izledi. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

Giles arkasını ona dönerek üzerini giydi. "Doğrusu yorgunum ama uykum yok. Şarabın yararlı olacağını umuyorum."

Elbette mantıklıydı. Aynı şeyi sık sık Minerva da yaşıyordu. Yine de Giles'in tavrındaki bir şey —ona bakmıyor olması, giyimine fazla önem veriyor olması— tedirgin olmasına neden oldu.

Giles gittikten sonra uyumaya çalıştı, ama uykusu kaçırmıştı bir kere. Giles'in aşağı inmesini gerektirebilecek tüm sebepleri düşünmeye başladı.

Yarım saat boyunca bir sağa bir sola döndükten sonra, kendinden sıkılmaya başladı. Asla olmak istemediği aksi bir kadına dönüşmeye başlamıştı, yani Giles gibi bir adamın asla tahammül etmeyeceği bir kadına. Bu düşüncelerle daha fazla meşgul olacak olursa, kocasının fahişelerle birlikte olduğunu düşünmeye ve sonra da odaya geri döndüğünde onu bu saçma şeylerle suçlamaya başlayacaktı.

Belki de aşağı inmeli ve aklındaki sorulara bir son vermeliydi. Giles'a o olmadan uyuyamadığını söyleyebilirdi, bunu duymak Giles'in hoşuna giderdi. Ardından birlikte şarap içerlerdi. Neden olmasın ki?

Odadan ayrılmasına gerek kalmadan Giles'in geleceğini umut ederek giyinirken biraz oyalandı. Ama gelmeyince, bunun kendisini endişelendirmesine izin vermemeye çalıştı. Merdivenlerden yavaş yavaş inmeye başladı.

Aşağıdaki ortak salon, çoğu erkeklerden oluşan tatilcilerle doluydu ve hepsi az ya da çok sarhoştı. Birkaç göz dikkatle kendisine bakınca, Minerva belki de buraya bu saatte tek başına gelmemesi gerektiğini düşündü. Özellikle de Giles'ı ortalıkta göremiyorken.

Bunu hiç beklememişti. En çok korktuğu şey, onu Fransız bir hizmetçiyle flört ederken bulmaktı. Onun burada olmadığını görmekse kesinlikle üzücüydü.

Gözleriyle otelin sahibini buldu. Onları rahat ettirmek

için elinden geleni yapmış olan bu ufak tefek Fransız, şu anda birkaç işçiye şarap servisi yapmaktaydı. Adamın yanına gidip Fransızca olarak, "Kocamı gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, madam. Yukarı çıkmıştı, yoksa çıkmadı mı?"

Karnına yumruk yemiş gibi olması Minerva'nın başının dönmesine neden oldu, ama yine de gülümsemeyi başardı. "Hava almak için dışarı çıkmış olmalı," diye karşılık verdi Fransızca olarak.

Han sahibi başını sallayıp, kadehlere şarap doldurmaya kaldığı yerden devam etti.

Belki de Giles gerçekten hava almaya çıkmıştı. Uyuyamadığı zamanlarda Minerva da böyle yapardı. Ama şu an ikisi de evlerinde değildi. Yürümek için dahi olsa, Giles yabancı bir ülkede otelin birinde onu gerçekten yalnız mı bırakmıştı?

Giles'in gerçekten de yürüyüşe çıktığını umarak ön kapıdan dışarı baktı, ama tek gördüğü evlerine doğru yalpalaya yalpalaya yürüyen bir çift sarhoş adam oldu. Odalarına dönerken kalbi deli gibi atıyordu. Belki de durumu biraz fazla abartıyordu. Yatağa gitmeli ve uyumalıydı.

Ama Giles'in güvende olduğunu bilene kadar uyku bir seçenek değildi. Bu yüzden yanında getirmiş olduğu kitabı eline aldı, yatağa geçti ve beklemeye başladı.

Giles, Newmarsh'ın kaldığı Fransız oteli Quilliacq'ın dışında birkaç saniye bekledi. Minerva'yla birlikte Calais'ye geldikten kısa süre sonra Newmarsh'a bir mesaj gönderip buluşma ayarlamış ve Newmarsh'tan cevabını İngiliz

Konsolosu'na iletmesini istemişti. Giles'in böyle bir cevap beklediğinden haberdar olan İngiliz Konsolosu da gelen mesajı onun otele göndermişti.

Newmarsh'ın, karısının yakınlarında olmasını ve nerede kaldıklarını öğrenmesini kesinlikle istememişti. Sonuçta baronun ne gibi planı olduğunu bilmiyordu.

Bu yüzden, şüpheli karakterlerle yaptığı tüm görüşmelerde başvurduğu her zamanki tedbirlerini aldı. Otelin iki çıkış kapısının yerlerini belirledi, görünüşe bakılırsa bu kapılar iki paralel sokağa açılıyordu. Işıklandırmaya yakından dikkat etti –fitilleri kötü kesilmiş birkaç sokak lambası. Kendisine tuzak kurulmuş olmasını beklememesine rağmen, hazırlıklı olmanın hiçbir sakıncası olmazdı.

Ardından otele girip etrafı kolaçan etti. Alt kat kare biçimindeydi ve etrafa otel büroları serpiştirilmişti; bu büroların ikisinin arasında da Newmarsh'la buluşacağı mütevazı bir yemek salonu bulunuyordu.

Lobiye gözlemledi, ama etrafta kimseyi göremedi. Saati ne göz attığında biraz erken geldiğini anladı. Newmarsh'la saat on birde buluşacaklardı.

Bu yüzden yemek salonuna gidip çabuk bir değerlendirme yaptı. Geç saatte bir köşede yemek yiyen uykulu bir çiftten ve onlara hizmet eden bir garsondan başka kimseler yoktu etrafta. Burası bir aile oteli olduğu için, geç saatte kadar içki içip muhabbet eden tipler yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun ki konuşmaları özel olacaktı.

Sırtını duvara verip elini silahının üzerinden ayırmadan köşede bir yere oturdu. Minerva kendisini izlerken silahını gizlice ceketinin cebine koymakta biraz zorlanmıştı, ama karısının uykulu hali işine yaramıştı. Şansı varsa, dönene kadar uyuyor olurdu.

Ama ya uyumazsa?

Çenesini sıktı. Şimdi gereksiz yere endişelenmesinin bir anlamı yoktu, o işi de zamanı gelince hallederdi. Minerva'ya bugün şimdiden iki kez yalan söylemiş olması yeterince kötüydü, ama Minerva onun otelden ayrıldığından şüphelenecek olursa bir yalan daha söylemesi gerekebilirdi...

Karısının yataktaki görüntüsünü düşündü. Geceliğinin içinde tatlı ve etkileyici görünüyordu... ve de güven dolu. Onun bu güvenini kötüye kullanmak istemiyordu. Ama Minerva'nın, dikkatsizce bir şeyler söylediği takdirde felaketine neden olabilecek sırlarını öğrenmesine izin vermezdi.

Ya Minerva onları kitabında yazarsa? *O olaydan iyi bir hikâye çıkacağını düşündüm sadece. Hem hangi yazar böyle bir malzemeyi kullanmaya direnebilir ki? Bunu kesinlikle bir kitabında yer vermeye değer bulurdu.*

Bu sırada kapı eşliğindeki bir hareket dikkatini çekti ve dönüp bakınca bir adamın salonu yavaş adımlarla kat ettiğini gördü. Newmarsh olabilir miydi? Kesinlikle olamazdı. Newmarsh ellisinde bile değildi. Bu kır saçlı, ince ve kambur yaratık nasıl olur da Lord Giles'ın bir zamanlar yakından tanıdığı adam olabilirdi?

Ama Giles adamın yüzünü gördüğünde nefesini tuttu. Bu Newmarsh'tı, Tanrı aşkına! Ama ona ne olmuştu böyle?

Ayağa kalktı ve adama oturması için bir sandalye çekti, başka hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkındı. En azından Newmarsh'ın kendisini öldürmeye çalışması konusunda endişe duyması gerekmiyordu.

Baron memnuniyetsiz bir ifadeyle sandalyeye oturdu.

"İşç yaramaz moruğun teki olduğumu düşünüyorsun şu an sanırım," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye yalan söyledi Giles yerine otururken.

Newmarsh garsonu çağırdı ve bir şişe şarap söyledi. "Doktorlar karaciğerimde kanser olduğunu söylüyor. Bu yılı çıkarabileceğime ihtimal vermiyorlar."

Bu haber Giles'ı şoke etti. Newmarsh mektubunda hasta olduğuna dair hiçbir şey yazmamıştı.

"Elbette, bu Fransız doktorlarına kim inanır ki?" Newmarsh, sandalyesine sırtını yaslayıp Giles'a içine işleyen bir bakışla uzun uzun baktı. "Ravenswood'u sana bu yüzden gönderdim. Oradaki doktorlarıma danışmak için İngiltere'ye dönmek istiyorum. Ve annemi görmek istiyorum -Fransa'ya gelemeyecek kadar yaşlı. Senin Ravenswood'u ve onun amirlerini yurda dönmem konusunda ikna etmeni istiyorum."

Giles bunu beklemiyordu. "Neden ben?"

Newmarsh ona şüpheyle baktı. "Gerçeği saklamamıza gerek yok, değil mi? İkimiz de masamdan o belgeleri çalan ve onları hükümete verenin sen olduğunu biliyoruz. Onları yetkililere teslim eden 'duyarlı vatandaş' sensin, şu anki sürgün hayatımın tek sorumlusu bizzat sensin."

Giles yüz ifadesinden bir şey belli etmemek için kendiyle savaştı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Şu anda buradasın, değil mi?" Giles'ın kaşlarını çatmasına karşılık, "Uzun süredir bu işten senin sorumlu olduğunu biliyorum, Masters," dedi Newmarsh. "Verdiğim o maskeli balo daveti sırasında söz konusu belgeleri çalanın sen olduğunu biliyorum."

Giles gerildi. "Ben o zaman şehir dışındaydım."

“Öyle miydin?” Garson şarabı getirip kadehlere doldurdu. Gittikten sonra, Newmarsh şarabından bir yudum aldı ve ardından, “Ağabeyin bana öyle söylemedi,” dedi.

Giles sırtında bir ürperti hissetti. “Ağabeyim mi?”

“Sekiz yıl önce balayındayken Paris’te benimle karşılaştığını söylemedi mi?”

“Hayır,” dedi Giles. Aklı karışmıştı.

“Orada ilk karısı Sarah ile birlikteydi, doğru mu?” Giles’ın sert bir halde başıyla onay vermesi üzerine, “Belgelerin Sully’nin kandırdığı biri ya da onun akrabalarından biri tarafından çalındığından her zaman şüphelendim, ama bu çok geniş bir şüpheli grubunu beraberinde getiriyordu,” diye devam etti. “Yine de, babanızın intiharı sizi benim için en muhtemel iki şüpheli haline getirdi. O sırada ikinizin de güya Berkshire’da olmanız dışında tabii.”

Giles sessiz kaldı, baronun bu kadar çok şeyi böyle tuhaf bir şekilde bilmesine şaşırmıştı.

“Paris’te Kirkwood’a rastladığımda, neler öğrenebileceğime bir bakayım dedim. Birkaç saniye içerisinde de hayatımın mahvından Kirkwood’un sorumlu olmadığını anladım. Günlerimi Fransa’da geçirdiğimi duyunca çok şaşırmış göründü. Ardından seni sordum. Ona seni en son, kendisinin gelemediği o maskeli baloda gördüğümü söyledim.”

Giles lanet okuyarak şarabını yudumladı.

Newmarsh yüzünde soğuk bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Kirkwood, ‘Ha, o zaman Giles’ın o gece kaçtığı yer orası,’ dedi. Annene bir duruşma için geri dönmek zorunda olduğunu söyleyip Berkshire’dan erkenden ayrılmışsın. Kirkwood senin fahişelerle birlikte olmak için şehre erken döndüğünü sanıyordu.”

Giles'in karnına şarabın bile geçiremeyeceği bir ağrı saplandı.

"Sanırım senin orada olup olmadığını kesin olarak belirleyebilirim," diye devam etti Newmarsh. "Biri seni şehirde ya da partide kesin görmüş olmalı. Gerçi görmemiş olsa da bir şey fark etmez. Çalışma odamdan beni bir suçla karıştıran birtakım belgelerin çalındığından bahsettiğim anda, herkes bunu kimin yaptığını bulmak için sıraya girecektir. Birileri de muhakkak bir şeyler biliyordur."

Ya da kendi karısının kitabında o maskeli baloyla ilgili bir şeyler okuduğunu hatırlayacaktır.

Giles dişlerini sıktı. "Beni ele verersen, kendini de ele vermiş olursun. Şu ana kadar, yaptığın hainlikten kimsenin haberi olmaksızın, ailenin parasıyla rahat bir yaşam sürüp Paris'teki arkadaşlarıyla gününü gün ettin. Bunu yaparken de herhangi bir skandal korkusu yaşamadın. Eğer beni ele verersen bu rahat günlerin son bulacaktır."

"Ah, sosyetedeki yerimi artık hiç önemsemiyorum." Newmarsh'ın bakışı sertleşti. "Ölmek için eve dönmek istiyorum. Ve eğer Ravenswood'u ve amirlerini bunun için ikna edemezsen, Sully'nin davasındaki gerçekleri tüm çıplaklığıyla ortaya dökerim. Uluorta hırsız damgası yemen itibarın açısından pek iyi olmaz herhalde. Bazı üst düzey arkadaşların sana karşı artık eskisi kadar arkadaş canlısı olmayabilirler."

Giles öfkeden boğulacakmış gibi hissetti. "Babama yaptığın şeyden sonra, hâlâ bana şantaj yapacak cesareti bulabiliyorsun demek—"

"Baban kendi kendini mahvetti. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Ama riskli yatırımlara asla karşı koyamıyordu, değil mi?"

Giles öfkeden kuduruyordu adeta. Bu doğrudu. Sully'nin tertiplemediği tezgâha babasını Newmarsh sokmuştu ama yatırım yapma tercihini babası vermişti.

"Ravenswood'u buna ikna edip edemeyeceğimi bilmiyorum," dedi Giles dürüstçe. "Ve kabul etse bile, üstleri kabul etmeyebilir. İngiliz hükümeti şantaja asla boyun eğmemek konusunda katı bir politika izliyor."

Newmarsh'ın dudaklarında acımasız bir ifade belirdi. "O zaman, politikalarını senin için esneteceklerini umut etmeye başlasan iyi edersin. Çünkü bunu yapmazlarsa, Londra'daki tüm gazeteler Sör John Sully'nin başına gelenlerin gerçek hikâyesini öğrenmiş olacak. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorsundur herhalde."

Giles adama soğuk bir ifadeyle baktı.

Newmarsh devanı etti: "Bunu ayarlayacaksın, çünkü senin güvence altına almak istediğin bir geleceğin var. Benimse yok. Üstelik bana yaptığına kıyasla senden oldukça küçük bir şey istiyorum."

"Sana yaptığım mı? Sör John Sully'nin dolandırıcılıkla elde ettiklerinden pay alma hevesinle, önüne çıkan herkesin hayatını mahvetmeni engellemiş olmamı mı kastediyorsun?" Sesi öfkeyle yükselmişti. "O piç kurusunun yüzlerce insanı dolandırıp paralarını çaldığı için asılmasını kesinleştirmiş olmamı mı? O belgeler olmadan o adam asla adaletin önüne getirilemezdi ve sen de kesinlikle ona ihanet etmezdin."

Newmarsh en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyordu. "Doğru. Ve tek pişmanlığım, bunları senin gibilerden yeterince başarılı şekilde saklayamamış olmam." Arkasına yaslandı. "Söylesene, sence baro, avukatlarından birinin

yasadışı şekilde kanıt elde ederek bir davada hükümete yardım ettiği suçlamaları karşısında nasıl bir tepki verir?"

Bu düşünceyle rahatsız olan Giles ayağa kalktı. "Yapabileceğim ne varsa yapacağım. Ancak bu kadarı için söz verebilirim."

Salondan çıkmak için arkasına döndüğünde, Newmarsh, "Yeni bir eşin olduğunu biliyorum," dedi.

Giles'in boğazından soğuk terler boşandı. Yavaşça Newmarsh'a doğru döndü. "Onun bu konuyla en ufak bir ilgisi yok."

"Kocasının geçmişteki faaliyetleri gazetelere düşerse, bundan pek memnun kalacağını sanmıyorum."

Newmarsh haklıydı. Minerva kocasının her hareketinin basın tarafından izlenip tekrar tekrar incelenmesi, davalarının yeniden gözden geçirilmesi ve itibarının durmadan sorgulanmasıyla nasıl başa çıkacaktı? Hayatında böyle bir skandal yaşamıştı zaten. Bir başkasına daha dayanmasını ondan asla isteyemezdi Giles.

Hissettiğinden daha kararlı bir sesle, "Sorununu açıkladın, Newmarsh," dedi. "Bununla ilgileneceğim."

Ama ayrılırken, durumunun ne kadar kritik olduğunu fark etti. O kâğıtları İçişleri Bakanlığı için muhbirlik yapmaya başlamadan önce çalmıştı. İntikam ateşiyle yanarken –ve mahvolmuş hayatını telafi etmek için bir yol ararken– son derece atılgan davranmıştı. Hedefe giden her yolu mubah saymıştı.

Ne yazık ki, başkaları buna aynı gözle bakınamayabilirdi. Şantaj konusunda hükümetin izlediği politika hakkında yalan söylemişti –Newmarsh'ın taleplerine boyun eğmek istemeyeceklerdi. Bu yüzden Giles onları razı etmek için onlara istedikleri bir şeyi teklif etmek zorunda kalacaktı.

Ve onlar ondan tek bir şey istiyorlardı –ajan olarak işine devam etmesini.

Otele dönerken deli gibi küfrederek söyleniyordu. Bunu istemiyordu, kahretsin. Hayatını geri istiyordu. Bir geleceği olsun istiyordu.

Eğer Minerva onun dokuz yıl önce aldığı risklerin şu anda ikisinin de hayatını mahvetmek için geri döndüğünün farkına varırsa, ona olan tüm inancını kaybederdi. Ailesi de öyle. Hatta herkes! Giles da bir kez daha, işe yaramaz ikinci oğul olmaya geri dönerdi. Böyle olmayı reddediyordu. Hayatındaki talihsizlikleri ardında bırakmak için çok çalışmıştı.

Şansı yaver gidebilir ve belki de hükümet, şantajı boyun eğmeme politikasını onun için gevşetmeye karar verebilirdi.

Ya öyle olmazsa?

Ravenswood onu tekrar ajan olarak görmek istediklerini, hatta bunun için kendisine birtakım politik iyilikler yapabileceklerini söylemişti. Ve Giles nasıl bir iyilik isteyeceğini çok iyi biliyordu, bu Newmarsh'ın şantajına boyun eğmek anlamına gelecek bile olsa. Tekrar Ravenswood ile çalışmaya başlamak anlamına gelecek bile olsa.

Kahretsin!

Son derece öfkeli bir halde Hotel Bourbon'a girdi ve içeri girerken dikkatini çekmeye çalışan otel sahibini görmezden geldi. Merdivenleri aceleyle çıktıktan sonra, casusluk yaptığı zamanlarda yaptığı gibi adımlarını yumuşacık bir fısıltı sesi çıkartacak şekilde yavaşlattı. Kapıyı sessizce açmak biraz daha zordu, ama bunu da yapmayı başardı.

Ama Minerva'yı yatakta oturmuş, uyanık halde kitap okur halde bulmak kendisine büyük bir şok yaşattı. Bir an

için Minerva'nın sadece dönüşünü beklediğini düşündü. Ama karısı kitabı bırakıp ona endişeli bir bakış attığında, bunun beyhude bir umut olduğunu anladı.

“Hangi cehennemdeydin?” diye sordu Minerva, gözlerinde büyük bir öfkeyle.

Başı büyük dertteydi.

Yirminci Bölüm

Giles ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asmak için döndüğünde, Minerva onu büyük bir ıstırapla izledi. “Evet? Seni aramak için aşağıya indim, ama orada değildin.”

Kocasını yeleğinin düğmelerini çözerken durdu. “Anladığım kadarıyla bana hâlâ güvenmiyorsun.”

“Bunun güvenle hiç alakası yoktu. Ben de uyuyamadım, o yüzden birlikte bir kadeh şarap içebiliriz diye düşündüm.” Minerva bunu söyledikten sonra duraksadı. Devam etmek için kendini zorlarken kocasını suçlayan bir kadın gibi görünmemeye çalıştı. “Ama otelde değildin.”

Giles yeleğini çıkardı ve titiz hareketlerle sandalyenin üstüne koydu. “Şarap fayda etmeyince ben de yürüyüşe çıktım.”

Açıklaması bir nokta dışında inandırıcıydı. “Otel sahibi seni aşağıdaki ortak salonda hiç görmediğini söyledi. Senin hâlâ üst katta olduğunu sanıyordu.” Giles sessiz kalınca, kısık sesle ekledi: “Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin.”

“Söylemeyeceğim de,” diye atıldı Giles. “Sadece bana seni ilgilendirmeyen meseleler hakkında soru sorma.”

Bunu o kadar sert söylemişti ki, Minerva karşılık vermeden önce bir an duraksadı. "Anlıyorum," dedi boğuk bir sesle. Kitabı komodinin üstüne koyduktan sonra da yatak örtüsünü çenesine kadar çekti.

Giles sessizce küfredip yatağa doğru yürüdü. "Kahretsin, Minerva, özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" Sesindeki titremeyi önlemek için kendiyle savaşıyordu, ama Giles tereddüt edince, bu imkânsız hale geldi. Dönüp kocasına baktı, göğsüne bir bıçak saplanmıştı adeta. "Sen... sen bir kadınla mı birlikteydin?"

"Kadın mı!" diye haykırdı Giles, yüzünde açıkça görülen bir öfkeyle. "Tanrım, hayır. Bunu sana asla yapmam."

Sesindeki kararlılığı duyunca ona inanmak istedi Minerva.

Ama yatağın yanına geldiğinde Giles'ın gözleri dalgın bakıyordu. "İşle ilgili bir meseleyi halletmem gerekti," diye devam etti Giles, "ve senin de bu seyahatin... yani buraya gelişimizin—"

"Balayı dışında başka bir sebepten ötürü olduğunu düşünmememi mi istedin?" diye sordu Minerva.

"Evet! Kesinlikle." Giles kıyafetinin geri kalanını aceleyle çıkarıp yanına girdi. "Hepsi bu, yemin ederim."

Ama her nasılsa Minerva bundan daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyordu. Giles'ın gün içindeki gerginliği, kapıyı açıp da onu uyanık halde bulduğu anda yüzünde beliren şok ifadesi —her şey bunun işle ilgili bir meseleden daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Bir kere, Minerva'ya bunu ilk anda söyleyememesi için herhangi bir neden yoktu. İkinci olarak da, gecenin bu

saatinde kim işle güçle ilgilenirdi? Hem Giles ona neden bakmıyordu ki?

“Peki nasıl bir iş meselesiydi bu böyle?” diye sordu Giles’ın yüzünü dikkatle incelerken.

Kocasının yüz ifadesi soğuk bir hal aldı. Hâlâ ona bakmıyordu, mumu söndürmek için uzandı. “Dediğim gibi, seninle ilgisi yok.”

Bu söz Minerva’yı daha da incitti. “Biliyor musun?” diye sordu, biraz olsun dengesini koruyabilmek için savaşıyor. “Galiba haklısın –sana hiçbir şekilde soru sormamak belki de en güvenli davranış biçimi olacak. Böylece en azından bana yalan söylediğini duymak zorunda kalmamış olurum.”

“Sevgilim, lütfen,” dedi Giles, kollarını beline götürerek.

“Yapma,” diye fısıldadı Minerva. “Şimdi sırası değil.”

Giles akıllıca davranıp geri çekildi.

Minerva ağlanamaya çabalayarak bir kez daha ona arkasını döndü. İkisi de sessizlik içinde karanlıkta öylece yatıyordu. Giles’ın nefesini boynunda hissederken, gözlerinin de kendisine baktığını hissedebiliyordu, ama bunun için herhangi bir şey yapmayı reddediyordu.

Giles’ın kendisi için değişebileceğine nasıl inanabilmişti? O da tıpkı karılarına sadece duymak istediklerini söyleyen o adamlar gibi olacaktı. Ayrı hayatlar yaşayan adamlar gibi. Giles sırlarını saklamaya devam edip onlara yenilerini eklerken, Minerva da kocasından uzakta kendi küçük dünyasında yaşamaya mecbur kalacaktı.

En azından Giles kitap yazmasına izin veriyordu. Bu muhtemelen bir kocadan bekleyebileceğinden daha fazlasıydı.

Gerçi ondan çok daha fazlasını beklemişti. Gerçek bir evlilikleri olabileceğine, kocasının yavaşça ona güvenmeye başlayıp sırlarını paylaşabileceğine inanmıştı. Şimdi bu umudun kaybına dayanabilmesi neredeyse imkânsızdı.

Orada öylece uzanırken midesi bulanıyor, gözleri dö-kemediği gözyaşlarıyla yanıyordu. Giles'in gerçekten de bir kadınla birlikte olmamış olmasını umut ediyordu –bu onu yıkardı. Balayı seyahatleri için biraz fazla cüretkâr bir şey olurdu bu, hatta Giles için bile. Ayrıca Giles Fransız parfümü de kokmuyordu. Bu küçük farkındalık, onu bir nebze olsun rahatlatmıştı. Giles şarap kokuyordu, ama bu garip değildi –gerçekten iş meselesi konuşmaya gitmişse, içki içmesi tuhaf sayılmazdı.

Ama bu doğruysa, Giles neden ona "iş"ini söylemiyor-du? Bu hiç mantıklı değildi.

Bir süre sonra Giles'in nefes alıp verişinin daha düzenli bir hal aldığını duydu ve içini yeniden öfke kapladı. Aralarında böyle bir sorun varken, nasıl rahatça uyuyabiliyor-du? Kalbi kırılmıştı ve bu durum Giles'in umurunda bile değildi. Gerçi Giles ne zaman kalbini kırdığını önemse-mişti ki zaten?

Uyuyamıyordu –bu imkânsızdı. Bunun için yapılacak tek bir şey vardı. Yataktan kalkıp bir mum yaktı ve gidip pencere kenarındaki sandalyeye oturdu.

Dönüp kocasına baktı. Giles bebek gibi masum, mışıl mışıl uyurken, göğsü Minerva'nın kalbini sızlatacak şekilde kısa aralıklarla kalkıp iniyordu.

Gerçekten de çok yakışıklı bir kocaya sahipti. Ama kadınlar böyle şeylerin kendilerini kör etmesine nasıl izin verebiliyorlardı? İlk olarak annesi, ardından kendisi...

Ben senin baban değilim, demişti Giles. Ama ya tam anlamıyla babası gibiyse? O zaman ne yapacaktı?

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Evliliğin sorunu da buydu zaten –kendini bir kere içinde bulduğun zaman, sonsuza dek hapsolmuşsun demekti.

Ama şimdi ruhunun derinliklerinde bu acıyı hissederken onunla birlikte olmaya nasıl devam edebilirdi?

Yine de devam etmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Giles'ın böyle davranmayı sürdürmesine izin vermezdi. Sorun, Giles'ın içine işlemesine çoktan izin vermiş olmasıydı. O karşılığında hiçbir şey vermezken, kendisi özgürlüğünden vazgeçmişti. Bu yüzden geri çekilmeli, kendisini korumanın bir yolunu bulmalıydı.

Bu açıdan işe yaramış olan tek bir şey vardı –anne babasının ölümünden sonra, Giles'ın zalimce kalbini kırmasından sonra, insanların kınayan bakışlarına ve dedikodularına tahammül etmek zorunda kaldığı o uzun yıllar boyunca kendisini ayakta tutan tek bir şey vardı.

Defterini aldı ve kaleminin ucunu yaladı. Kelimeler kafasında geziniyor, tüm parçalar yerini buluyordu –izlediği duruşmadan hatırladıkları, Giles ile yaptığı sabah gezintilerinden anımsadığı görüntüler, kalbinin kırılmasının verdiği o acı hissi...

Yavaşça yazmaya başladı.

Minerva ile geçirdiği ilk iki gece boyunca Giles uyuşmuş halde uyumuştı. Yatağında Minerva'nın verdiği zevkle, onun kolları arasında yaydığı sıcaklıkla, bir insanı yanında rahatça uyuyabilecek kadar iyi tanımanın verdiği tatmin duygusuyla uyuşmuştu.

Ana bu gece öyle değildi. Gece saat ikide uyanmış ve odada bir mumun yandığını görmüştü. Minerva'nın bazen yazmak için geceleri kalktığını hatırlayınca sessizliğini korumak için kendini zorlamış, karısının kaleminin çıkardığı sesleri dinlemeye koyulmuştu.

Bir ara Minerva'ya şöyle bir bakmıştı. Karısı ağlıyordu ama sanki ağladığını bilmiyor gibi bir hali vardı. Cansız bir malzemeye çekici ve oyma kalemiyle hayat veren bir oymacı gibi bir şeyler yazıp duruyordu.

Giles ne yazdığını öğrenmek için büyük bir istek duymuştu. Büyük ihtimalle Rockton'ı daha kötü bir karaktere dönüştürüyordu.

Belki de hak ettiği şey buydu, ama yine de sessizliğini korudu. Minerva'yı Newmarsh'la olan sorununa asla bu- laştırmayacaktı, özellikle de bu işten kurtulmanın tek yolu eski ikili yaşamına dönmek olabilecekken. Minerva'ya bunu söyleyemezdi –ne gerektirdiğini öğrendiği zaman Minerva bunu asla onaylamazdı. Kaldı ki bu uğurda geleceğinden feragat etmesine gerek kalmadan Ravenswood ve üstlerinin Newmarsh'ın şantajına boyun eğeceklerine dair pek umudu yoktu.

Şimdilik Minerva'nın öfkesiyle baş edebilirdi. Minerva bunun üstesinden gelecekti. Gelmek zorundaydı. Evliy- diler.

Daha sonra iki defa daha uyandığında Minerva hâlâ deli gibi yazıyordu, ama şafak vaktine doğru tekrar uyandığın- da onu yanı başında uyuyor halde buldu. Bir an için ora- da öylece onu izleyerek uzandı. Çok güzeldi. Ve fazlasıyla akıllı ve şüpheli. Minerva'ya yakalanmadan Newmarsh ile görüşmesinin imkânsız olduğunu önceden tahmin etmesi gerekirdi.

Ama lanet olsun, o bir erkekti! Karısının işlerine burununu sokmasına izin vermeden hayatını istediği gibi yaşama hakkına sahipti. Babası, annesine mali işleri hakkında hiçbir şey söylemezdi.

Evet ve bu şekilde her şey gayet iyi gitmişti. Annesi elli yaşında dul kalmış, neredeyse yokluk yaşayacak hale gelmiş ve ancak, para için adi bir sürtükle evlenerek kendini feda eden büyük oğlu sayesinde kurtulabilmişti. Ama bundan hemen önce, Giles ağabeyinin hayatının aşkından ayrılmasına sebep olmuştu. Herkesin beklediği gibi David'le evlenmiş olsaydı, hem aileyi hem de kendisini kurtarabilecek zengin bir kadındı o da.

Giles ürperdi. Her şeyi eline yüzüne bulaştırdığı bir geçmişiydi. Ah, elbette sonraki yıllarında Ravenswood'la iyi işler çıkarmıştı ve duruşma salonunda da gayet yetenekliydi, ama geçmiş hayatı bir türlü yakasını bırakmıyordu. Minerva onun aynı şeyi yaptığını öğrenirse, yüzünün alacağı ifadeye nasıl dayanabilirdi?

Dayanamazdı. Ayrıca, Minerva'nın yazmaması gereken şeyleri yazmak gibi bir alışkanlığı vardı. Pencerenin kenarındaki masanın üzerinde duran deftere bakmak için döndü. Acaba ne yazmıştı?

Uyumakta olan Minerva'ya şöyle bir bakıp yataktan çıktı. Deftere göz atmasının bir zararı olmazdı. Sadece ne yazdığından emin olmak için bunu yapıyordu. Böylece nasıl hareket etmesi gerektiğini bilebilecekti.

Dikkatle masaya doğru yürüdü ve defteri açtı. Okumadan önce berbat yazısını deşifre etmesi biraz zamanını aldı. "Sevgili Okuyucu, kadınların hayatında bazı zamanlar vardır ki—"

"Sen ne yapıyorsun öyle?" diye atıldı Minerva yataktan.

Kahretsin, uykusu ne kadar da hafifti. Kendisine bakan yüzünü görmek için ona döndü. "Sadece merak ettim de—"

"Onu bana ver!" Minerva yataktan fırladı ve yanına gidip hızla defterini aldıktan sonra küçük bir çocuk gibi göğsüne yapıştırdı. "Buna hakkın yok!"

"Neden?" dedi Giles. "Şimdi ne yazıyorsun?"

"Seninle alakası yok, endişelenme." Minerva ona kızarmış gözlerle bakınca Giles'ın içine güçlü bir suçluluk duygusu saplandı. "Sen sır saklayabiliyorsan, ben de saklayabilirim."

Bu sözler göğsüne yumruk gibi indi. Minerva ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Bunu beklemişti. Ama canını bu kadar acıtmasına şaşırmıştı. Minerva'nın kendisinden sır saklıyor olma düşüncesi boğazına kocaman bir delik açmıştı.

Ama bunu Minerva'nın bilmesine izin verecek olursa, işi biterdi. Aldırmaz bir ifade takındı. "Seni kızdırmak istememiştim. Yazdıklarını okumamı istemiyorsan, okumam."

Yine de sesi kırıgın çıkmıştı, ama Minerva sadece burununu çekti ve ona arkasını döndü.

Karısının bu sessizliği göğsüne kocaman bir ağırlık oturmuş gibi hissetmesine neden oldu ve Minerva giyinmek için soyunma kabinin arkasına geçtiğinde, dişlerini gıcırdattı. Minerva onu daha ne kadar cezalandıracaktı? Onun bu soğukluğuna daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktı?

Uzun sürmese iyi olurdu. Evliliklerinin bu şekilde devam etmesini istemiyordu. Büyük bir öfkeyle kıyafetlerini giydi, kendisine mi yoksa Minerva'yı mı daha kızgındı, bilmiyordu.

Minerva külotunu, iç gömleğini ve bağlamadığı korse-sini giymiş olarak paravanın arkasından çıktı. Giles'a bakarken çenesi mağrur bir ifadeyle kaskatı kesilmişti. "Bana korsemi bağlamamda yardımcı olabilir misin, lütfen? El-biseyi kendi başıma giyebilirim sanırım."

Giles ters bir ifadeyle başını sallayıp, söyleneni yaptı. Gerçi araları kötüyken birbirlerine bu kadar yakın olmaları bir işkenceden farksızdı. Boynunu öpmek, yüzünü saçla-rına gömmek, ellerini çok iyi bildiği vücudunda dolaştı-rmak istiyordu. Aralarındaki sorunu çözmenin yolunun bu olduğuna dair şüpheleri olsa da, onunla aşk yapmak isti-yordu.

Sorun da buydu işte. Yıllar sonra ilk kez nasıl davran-acağını bilmiyordu. Minerva'yı neşelendirip bu ruh halinde kurtarmaya çalışmalı mıydı? Onu baştan çıkarmalı mıydı?

Korsesinin bağlarını bağlamayı tamamladığında kendi-sinden nasıl uzaklaştığına bakılacak olursa, baştan çıkar-maya çalışmak şimdilik bir işe yaramayacaktı. Giles uygun zamanı bekleyip onun bu ruh halinden çıkmasını bekleye-cekti. Sonuçta sonsuza kadar öfkeli kalamazdı.

Kalamaz mı? Onu en son kızdırdığında, seni dokuz yıl bo-yunca yanına yaklaştırmamıştı.

Kaşlarını çattı. O farklıydı. O zaman aynı yatağı pay-laşmamışlardı. Minerva eninde sonunda bunu atlatacaktı. Atlatmak zorundaydı.

Sessizlik içinde giyinmeyi bitirdiler, ikisi de kısa bir süre sonra posta vapurunda olmaları gerektiğinin farkındaydı. Giles Londra'ya dönüp Ravenswood'un Newmarsh hak-kında neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyordu.

En azından Londra'da gizli gizli hareket etmek zorun-da kalmayacaktı. Ravenswood'la olan görüşmelerini her

zaman çalışma saatleri içinde yapmıştı. Ravenswood'a bu gece bir not gönderecek ve onunla yarın erken saatte buluşacaktı.

Posta gemisindeki yolculukları bitmek bilmiyordu. Suyun kabarıp alçalmasından avuntu bulmaya çalıştı, ama tek düşünebildiği yanı başında suspus oturan o sevecen kadındı.

Saatler sonra, buna artık dayanamaz olmuştu. Thames Nehri'nin ağzına yaklaştıklarında, "Benimle bir daha hiç konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Minerva ona uzun, hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Saçmalama."

"Seninle küs olmak istemiyorum."

"O zaman olma."

Bu o kadar kolay olabilir miydi? Hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirler miydi?

O sırada Sheppey Adası'nın yanından geçiyorlardı, böylece Giles da orada yaşayan tuhaf halasını görmek için babasıyla birlikte bir kayığa atlayıp Thames Nehri üzerinden adaya gitmeleriyle ilgili hikâyeyi anlatarak teorisini test etti. Halasını erkek pantolonu giyip geniş bir şapka takmış halde fosil aramak için bataklıklarda çukur kazarken bulmuşlardı.

Minerva'ya halasını abartılı sözcüklerle tarif ederken, ondan önce bir gülümse, ardından da güçlü bir kahkaha almayı başardı.

Artık rahatlamıştı. Haklıydı. Minerva ona sonsuza dek kızgın kalamazdı.

Seyahatlerinin geri kalanını daha rahat geçirdiler ve eve geldiklerinde, Minerva daha iyi görünüyordu. Bu yüzden Giles şansını deneyip onu yatağa götürmeye karar verdi.

Minerva da onu son derece mutlu ederek bu isteğini kabul etti.

Yine de bu mutluluğu uzun sürmedi. Gerçi Minerva ona karşı yatakta soğuk falan değildi. Öfkeli de görünmüyordu. Ve hiç kuşkusuz sevişmelerinin sonunda zevkin doruklarına da ulaşmıştı.

Ama bir şey eksikti. Önceki iki gece birlikteyken gösterdiği yakınlık ve coşkudan eser yoktu. Ve sevişmeleri bittiği anda da, sanki görevini yerine getirmiş de onunla işi bitmiş gibi arkasını döndü ve uyudu.

Giles kendisine bunun da en sonunda biteceğini söyledi. İleriki günlerde, Minerva ona olan kızgınlığının üstesinden gelecek ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Olmak zorundaydı. Çünkü olmazsa Giles buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Ne var ki sonraki birkaç günde hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve bu, Giles'ı deli ediyordu.

Ravenswood acil birkaç işle ilgili olarak taşradaki arazisine çağrılmıştı, yani Giles'ın şehirden ayrılmadan adama ulaşması imkânsızdı, girmesi gereken davalar da şehirden ayrılmasına izin vermiyordu. Adama mektup da yazamıyordu –Ravenswood kendisiyle mektup yoluyla iletişim kurulmaması konusunda her zaman çok kararlı konuşmuştu. Bu yüzden Giles'ın vikont dönene kadar konuyu çözümsüz bırakıp beklemekten başka çaresi yoktu.

Minerva da aşk yapırlarken bile hâlâ kendisine karşı mesafeli davranıyordu. Ah, yeteri kadar içtendi. Giles'a gününün nasıl geçtiğini anlatıyor, sonra da onun hikâyesini dinliyordu. Evlerini dekore etmeye başlamıştı, boya ve toz kokan binayı çiçek ve limon kokan bir eve çeviriyordu. Her açıdan bir eş gibi davranıyordu.

Ya da daha çok vasat bir adamın eş imgesine uygun şekilde –yani kocasının ihtiyaçlarını gideren ve onu kendi sorunlarıyla meşgul etmeyen bir kadın gibi. Giles ona kitabıyla ilgili bir şey soracak olursa, güzel gittiğini söyleyerek konuyu kapatıyordu. Ona kendini nasıl hissettiğini

hiç söylemiyordu –ona karşı ne oyunbaz ne de öfkeli bir tavır sergiliyordu. Giles'ın yatağını paylaşması için yarattığı oyuncak bir bebekten farksızdı.

Bu da Giles'ı deli ediyordu. Her gece zırhını delip eski Minerva'yı geri getirmeye çalışıyordu, ama Minerva yatağını istekle paylaşırsa ve kollarında zevkten haykırsa bile, hâlâ ona karşı mesafeli davranıyordu.

Giles kendisini, Minerva'nın duygudan ya da aşktan bahsetmemesinin önemli olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Zaten ezelden beri böyle konuşmalardan hoşlanmamıştı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Minerva'nın eş rolünü kabul etmesiyle birlikte, endişelenecek bir şey de kalmamıştı.

Ama yine de endişeleniyordu. Bu resmi ve samimiyetsiz evliliğe devam etme düşüncesi kalbinin tuhaf bir panikle çarpmasına neden oluyordu. Daha da kötüsü, Minerva'ya duyduğu güçlü tutkunun kendisini budala bir adama çevirmesine izin vermemeye çalışmasına rağmen, Minerva'nın soğuk davrandığı her an kendine hâkim olmakta daha da zorlanıyordu. Ama yine de gidip yalvarmayacaktı.

Bu yüzden, Ravenswood şehre dönüp de onunla bir görüşme ayarladığında canı epey sıkındı.

Ravenswood'un notunu aldığı günün ertesi sabahı, Minerva uyanmadan evden ayrıldı. Karısı geç saatlerde yazma alışkanlığından dolayı pek erken kalkanıyordu.

Ravenswood, onu Hyde Park'taki kayıkhanede bekliyordu. Giles, Newmarsh'la olan durumu kısaca açıkladı.

Vikont not alırken arada bir kaş çatıyordu. "Bizim için yaptığın diğer işi tahmin etmiş mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Kendi sorunlarına konsantre olmuş durumdaydı."

“Tanrı’ya bunun için minnettarım,” diyerek iç çekti Ravenswood. “Yine de bizi kötü bir duruma soktu.”

“Farkındayım. Dokuz yıl önceki tedbirsiz davranışlarımın böyle bir şeye sebep olmasından ötürü de pişmanım.”

“O tedbirsiz davranışlar olmasa, biz Sully’yi asla yakalayamazdık. Sen pişman olabilirsin, ama ben değilim.” Ravenswood yüzünü inceledi. “İngiliz hükümetinin şantaja boyun eğmemek—”

“Gibi bir politikası olduğunu biliyorum. Evet.”

“Bizden boyun eğmememizi sen de istemezsin zaten değil mi, özellikle de Newmarsh’ın yaptığı onca şeyden sonra?”

“Adamın İngiltere’ye geri dönmesine izin vermekten-se geberip gitmesini görmeyi isterim. Eğer Fransa’da tek başına ölmeyi hak edecek biri varsa, o da Newmarsh’tır.” Giles uzaklara baktı. “Ama ne yazık ki bu şantaja boyun eğmemek, geleceğimin sonu anlamına geliyor. İşte bu yüzden...” Derin bir iç çekti. “Eğer üstlerinin bu şantajı kabul etmesini sağlayacaksa, senin için çalışmaya varım.”

Ravenswood’un şaşkınlık dolu bakışını üzerinde hissedebiliyordu. “Sen ciddisin.”

Giles başını salladı. “Hükümet Newmarsh’ın talebine boyun eğmeyecekse, çok fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum.”

“Bu doğru değil. Başka bir seçeneğin daha var. Adi herifin blöfünü görebilirsin. Tehdit ettiği gibi yapsa bile, sonuçlarının beklediği kadar korkunç olacağını sanmıyorum. Sonuçta kendi başına hareket ediyorsun. Genç ve budalaydın. Ve haklının tarafındaydın, o ise zorbanın tekiydi. Kamuoyu asla zorbanın tarafını tutmaz.”

"Belki de. Ama ailemi, karımı başka bir skandalla daha riske atmak istemiyorum. Ayrıca söylediğini yaparsa kariyerim sona erer, Kral Müşaviri olmam imkânsız hale gelir."

"Ah, ama artık yüksek makamlarda arkadaşların var," dedi Ravenswood. "Hikâyeyi unutturmak ve Newmarsh'ın başında çok fazla ileri gitmemesi için bir şeyler yapabiliriz."

"Bunu başarsan bile, benim barodan atılmamı engelle-yemezsin."

"Neler yapabileceğimizi bilsen sen de şaşırırsın." Giles buna karşın bir şey söylemeyince, Ravenswood ona dikkatle baktı. "Bana güvenmiyor musun? Ülken için yaptığın onca şeyden sonra, seni tek başına bırakacağımızı herhalde düşünmüyorsundur."

Giles arkadaşıyla göz göze geldi. "Politika oyununun nasıl oynandığını biliyorum."

"Bu doğru olabilir, ama kimse seni bir başına bırakmayacak, yemin ederim."

"Kariyerimi ve geleceğimi buna bağlamamayı tercih ederim."

"Ben de yüreği artık bu işte olmayan bir ajanla çalışmamayı tercih ederim," diye karşılık verdi Ravenswood. "Bunun bana faydası olmaz."

"Kahretsin, Ravenswood, bana bu kadarını borçlusun!"

"Hayır -arkadaşın olarak, sana bundan fazlasını borçluyum. Sırf kendinden başka kimseye güvenemeyeceğini düşünüyorsun diye, sana artık hiç uymayan bir yaşam tarzına geri dönmene izin vermeyeceğim." Ravenswood başını iki yana salladı. "Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorsun ki arkadaşlarına nasıl güveneceğini unutmuşsun."

Bu konuda dikkatli ol. Eğer hayatını asla başkalarının el-lerine bırakmazsan, onlardan da hayatlarını senin ellerine bırakmasını bekleyemezsin. Uzun vadede, hiç kimseye güvenmeden yaşamak senin için çok zor olacaktır.”

Bu sözler Giles’ı şaşırttı. Gerçekten de insanlara güvenmeyi bırakmış mıydı? Ravenswood haklı mıydı?

Minerva’yı düşündü, karısının ne kadar mesafeli ve içi-ne kapanık olduğunu düşündü. Giles onun gözlerine böyle mi görünüyordu yani? Minerva ona bu yüzden mi bu kadar kızgındı?

“Bak ne diyeceğim,” diye devam etti Ravenswood. “Üstlerime Newmarsh’ın talebini karşılamaya razı olup olmadıklarımı soracağım. Reddederlerse, ki tahminim bu yönde, o zaman tekrar konuşalım ve sen de o zaman bana ne yapmak istediğini söyle. Bu da düşünmen için sana biraz zaman kazandırmış olur.”

“Teşekkürler,” dedi Giles, kararını zaten vermiş olması-na rağmen. “Çok iyi olur.”

Gitmek için arkasını döndü, ama Ravenswood’un onunla işi bitmemişti. “Bu arada, Plumtree’nin şu harita meselesiyle ilgili bir şeyler buldum.”

Giles gözlerini kırptırdı. O herif tamamen aklından çıkmıştı. Belki de bu, Ravenswood’dan gelecek cevabı beklerken dişlerini geçirebileceği bir konuydu. Ayrıca Minerva’yla olan ilişkilerine de kesinlikle yararı olurdu. Plumtree’nin anne ve babasının ölümündeki rolüyle ilgili doğru düzgün bir bilgiye ulaşabilirse, Minerva kesinlikle yumuşardı.

“Ne öğrendin?” diye sordu.

“Aslında biraz tuhaf. Harita, British Museum’daki eşinin bir kopyası.”

“Tam olarak nereyi gösteriyor peki?”

“İlginç kısmı da tam olarak burası.” Ravenswood’un gözleri parladı. “Buna inanmayacaksın...”

Minerva çalışma masasında oturmuş yazmaya çalışıyordu, ama bir yararı yoktu. Giles’ın yataktan çıktığını hissettiği şafak vaktinden beri keyifsizdi. Ona nereye gittiğini sormayı düşünmüştü. Bazı günler işe erken saatte gittiği oluyordu, ama hiç bu kadar erken gitmezdi.

Ama sormamıştı. Yalanlarını dinlemektense hiç soru sormamak daha iyiydi. Fransa’dan döndüklerinden beri yalan söylediğini düşünmemesine rağmen, artık ondan ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ve bu da onu öldürüyordu.

Kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkmaya karar vermişti ki Bay Finch kapıda belirdi.

Adam, “Birkaç ziyaretçiniz var, hanımefendi–” diye söze başladıysa da, gelenleri takdim edemeden tüm ailesi odaya doluştu –Oliver ve Maria, Celia, Gabe, Jarret ve Annabel, büyükannesi ve hatta Freddy ile karısı Jane. Tek eksik, şu anda diğer ailesini ziyaret etmek için Burton’da bulunan Jarret’in üvey oğlu George’tu.

Neşçyle ayağa fırladı. Hepsini böyle karşısında görene kadar onları ne kadar çok görmek istediğinin farkına varmamıştı. Onlarla kucaklaşıp öpüşürken, “Burada ne işiniz var?” diye haykırdı.

Büyükannesi odaya baktı, kaşları kalktı. “Celia’nın söylediğine göre ona Bay Masters ile Bath’e gitmediğinizi söyleyen bir not göndermişsin, bu yüzden biz de seni ziyaret etmeye karar verdik. Yaşadığın yeri görmemizin zamanı geldi diye düşündük.”

Celia ellerini tuttu ve yaklaşıp fısıldadı: "Bana sesin biraz bozuk gelmişti, gerçi bunu onlara söylemedim."

Kendisinin söylemeye cesaret edemediği şeyi kız kardeşi kolayca tahmin etmişti işte. Giles'la olan evliliği umduğu gibi gitmiyordu. Ama ailesinin bunu bilmesini kesinlikle istemiyordu.

"Hayır, ben çok iyiyim." Celia'nın kendisine şüpheyile bakan gözlerini görmezden geldi. "Haritayı getirdin mi?"

Celia başıyla onayladı ve elindeki haritayı temkinli bir şekilde ona uzattı. Minerva da haritayı alıp önlüğünün cebine sıkıstırdı.

"Bu oda da ne böyle?" diye sordu büyükannesi. "Kütüphane gibi görünüyor."

"Yazabilmem için Giles'ın benim için hazırlattığı çalışma odası," dedi Minerva gururla. Aralarındaki onca soruna rağmen, kocasının kendisine verdiği bu düşünceli hediyeyi ne zaman düşünse duygulanıyordu. "Rafları özel olarak yaptırmış, şu kanepeyi, çalışma masasını ve diğer her şeyi benim için almış."

"Ne harika!" Annabel, Jarret'a bilmiş bir bakış attı. "Ona iyi bakacağını sana söylemiştim."

"Burada değil, değil mi?" diye sordu Jarret.

"Çalışmak zorunda." Minerva ağabeyine kaşlarını çatı. "Çok önemli bir pozisyonu var, biliyorsun."

"İstese kaytarabilir," diye cevap verdi Jarret. "Daha önce kimseye herhangi bir açıklama yapmadan günlerce ortadan kaybolduğu zamanlarda bunu başarıyordu."

Evet ve Minerva da onun bu ortadan kaybolmalarını merak etmeye başlamıştı. Daha önce bunlar onu bu kadar rahatsız etmiyordu, ama Calais'den sonra...

Annabel kocasına dönüp, "Onu sürekli çalışıyor diye

eleştirmeye hakkın yok,” dedi. “Fıçı ustasıyla görüşmen olduğu için buraya sadece bir dakikalığına uğrayabileceğini biraz önce kendin söyledin. Yoksa unuttun mu?”

“Kahretsin!” diye haykırdı Jarret. Eğilip Minerva’nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm kardeşim, gitmem gerek.” Kapıya doğru adım atmıştı ki ona bakmak için arkasını döndü. “Sana iyi davranıyor değil mi?”

Minerva dudaklarına muzip bir gülümseme oturttu. “Her gece dövmesi dışında, evet.” Jarret’in kaşlarını kaldırmasına karşılık, ekledi: “Şimdi toplantını kaçırmadan git hadi.”

Freddy kocaman açılmış gözlerle, “Seni dövüyor mu?” diye sordu.

Oliver eliyle Freddy’nin omzuna dokunup, “Şakaydı, eski dostum,” dedi. “Minerva’yı bilirsin.”

Bir an kendisi de Freddy gibi şaşkına dönmüş olmasına rağmen karısı, “Evet sevgilim, şaka sadece,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi büyükanneleleri. “Evin geri kalanını bize göstermeyecek misin, kızım?”

“Hâlâ yapım aşamasında olduğunu unutmadığınız sürece, neden olmasın?” dedi Minerva. “Hâlâ yapmak istediğim o kadar çok şey var ki.”

Maria ona dikkatle baktı. “Peki Giles bu işi senin üstlenmene bir şey demiyor mu?”

“Ağzını açıp tek bir söz söylemedi.”

“O zaman kocan umduğumdan daha dayanıklıymış,” diye mırıldandı Oliver.

Minerva onlara mobilyalarla neler yapmayı düşündüğünü anlatıp evi gezdirirken onlar da peşi sıra arkasından geldi. Yeşim renkli şömine siperliği ile misafir odasındaki anteniyon silmelere, geniş yemek salonunda kristal avize-

ye ve ana yatak odasındaki Chippendale tarzı zarif tuvalet masasına hayran kaldılar.

“Senin kendi yatak odan yok mu?” diye sordu Oliver, yatağın başucundaki masalardan birinin üzerinde duran Minerva’nın defterini ve bir diğerinde duran Giles’in hukuk dergisini görünce. “Maria’nın var –hiç kullanmasa bile.” Karı koca Minerva’nın sinirlerini bozarcasına birbirlerine imalı bir bakış attı.

“Ben istemiyorum,” diye atıldı Minerva. “Giles’inkini paylaşmaktan gayet memnunum.”

“Ayrıca çocukları için de odaya ihtiyaçları olacak,” dedi büyükannesi. “Bu şehir evlerinin asla yeteri kadar yatak odası olmaz.”

Bu söz Minerva’yı bir an düşündürdü. Anncyle baba-nın aralarının bozuk olduğu bir evlilikte dünyaya nasıl çocuk getirebilirdi? Bu daha çok kendi anne babasının evliliği gibi olurdu.

Hayır, bunu düşünmeye dayanamıyordu. “Hadi gelin, size bahçeyi göstereyim.”

Aniden karamsarlaşan ruh halini sezmiş gibi Oliver yanına geldi. “Her gece dışarı çıkıp seni yalnız başına bırakmıyor değil mi?”

Ağabeyinin sorgulayan bakışını üzerinde hissedebiliyordu. “Elbette hayır,” dedi.

Oliver şaşkınlıkla, “Kulübe bile de mi gitmiyor?” diye sordu.

“Direkt eve geliyor ve benimle akşam yemeği yiyor,” dedi Minerva. “Bu yüzden endişeleneceğin bir şey yok.”

Hâlâ ikna olmamış görünmesine rağmen, “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Oliver.

“Oliver bile bazen kulübe gidiyor.” Maria kocasına çe-

kimser bir gülümsemeyle baktı. "Ama hiçbir zaman geç saatlere kadar kalmıyor."

"Buna gerek yok," dedi Oliver, karısının elini okşayarak. "Evde istediğim tüm eğlenceye sahibim."

Gabe ve Celia bunu duyunca alaycı bir tavırla güldü, ama Minerva hayal kırıklığı hissetti. Giles da Oliver gibi mi düşünüyordu? Yani kulübe gitmektense onunla evde olmayı mı tercih ediyordu? Yoksa bu ilk günlerde sırf görünümlü olsun diye mi böyle davranıyordu? Çok geçmeden, daha eğlenceli bir şeyler bulmak için her gece dışarı çıkmaya başlayacak mıydı acaba?

Minerva evliliğinin zamanla ağabeyininki gibi olacağını düşünmek istiyordu, ama Oliver ve Maria birbirine âşıktı. Giles değildi.

Yine de, Giles sadık olacağına söz vermişti. Gerçi Giles ona yalan söylemeyeceğine de söz vermişti ama düğünden birkaç gün sonra bu sözünü bozmuştu.

Bahçeye giderlerken kapalı bir kapının yanından geçtikleri sırada Gabe, "Burada ne var?" diye sordu.

"Giles'in çalışma odası."

Gabe kapıyı açtı ve içeri girdi.

Giles ona buraya giremeyeceğini hiç söylememişti, ama onu hiç davet de etmemişti. Calais'den döndükten kısa süre sonra Minerva ilk kez içeri dalıverdiğinde, Giles sandalyesinde kıpırdanmış, masanın çekmecesine bir şey tıktırmış ve ardından sert bir sesle ona ne istediğini sormuştu.

Minerva daha sonra merakına dayanamayarak, Giles'ın o kadar aceleyle neyi sakladığını görmek için içeriye gitmişti, ama masasındaki bütün çekmeceler kilitliydi. Bunun üzerine, Giles'ın hayattaki sırdaşı olmadığını acıyla bir kez daha fark etmiş, sonra da bu işin ucunu bırakmıştı.

Ailesi şu anda odaya doluşurken, muhtemelen kendini bu yüzden tedirgin hissediyordu. Ki bu son derece saçmaydı. Giles'ın kapalı kapılar ardında Mavi Sakal gibi ölü eşlerini saklayacak hali yoktu.

"Ulu Tanrım," diye haykırdı Gabe. "Şuraya bak. O da senin kadar kötüymiş."

Minerva gözlerini kırptırdı, ardından ilk olarak kategoriye, sonra da yazarın ismine göre alfabetik olarak düzenlenmiş kitaplarla dolu raflara baktı. Masasının üzerinde, mürekkep hokkası; kalemlik ve balmumu mühürlerin tam hizasında duruyordu. İlk sefer gördüğünde bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştir, ama şimdi kahkahalara boğuldu. Her şey tıpkı kendi masasında olduğu gibiydi. İkisi de çevrelerini tam anlamıyla kontrol altında tutmayı tercih ediyordu.

Celia kıkırdadı. "Gabe, düzeni kaosa (yani kendi masasının haline) tercih eden birini hayal edemiyor."

Gabe kaşlarını çatı. "Eşyalarımın onları bulamayacağım yerlere kaldırılması hoşuma gitmiyor."

"Bu da sana göre eşyalarının uygun olan her yüzeye saçılmaları gerektiği anlamına geliyor," diye atıldı Celia. Sonra da Minerva'ya gülümsedi. "Kendi adıma ikinizin de çalışma masalarınızı bu kadar düzenli tutmanızı oldukça tatlı buldum."

"Teşekkürler." Masaları bu kadar düzenliyken, evliliklerini karman çorinan hale getirmiş olmaları ne kadar da kötüydü.

"İnsan ister istemez yatak odasındaki halinizi merak ediyor," diye mırıldandı Gabe. "Muhtemelen gözleriniz kapalı sevişiyorsunuzdur." Herkes şaşırıp nefesini tutun-

ca Gabe, "Ne? Hepiniz bunu düşündüğünüzü biliyorsunuz," dedi.

"Ben düşünmüyordum," diye söylendi Freddy. "Ben Masters'ın harika bir çalışma masası olduğunu düşünüyordum. Kayınpederime büromda bunun gibi bir şey olmasını istediğimi söyleyeceğim. Giles'in bu masayı nereden aldığını biliyor musun?"

Minerva konuyu değiştirdiğı için Freddy'yi öpmek istiyordu. Ağabeyleriyle Giles'in yatak odasındaki becerileri hakkında konuşmak istemiyordu.

Ama Freddy'nin sorusunu cevapladıktan sonra onları Giles'in çalışma odasından çıkarıp bahçeye doğru götürürken, Gabe'in çok da haksız olmadığını düşünmeden edemedi. Giles yatakta biraz fazla kontrolliydi.

Sevişmelerinden zevk almıyor falan değildi. Giles ona nasıl dokunacağını, nereye dokunacağını, esir edilmek istemediğinde bile onu nasıl esir edeceğini çok iyi biliyordu.

Ama ne yazık ki bu işi sanki bir yarışmayı kazanmaya çalışıyormuşçasına tuhaf bir duygu eksikliğiyle yapıyordu. Minerva daha derin hisler göstermesi için onu kışkırtmak amacıyla aralarına biraz mesafe koymuştu, ama işe yaramamıştı. Bu onu öldürüyordu.

Onu Giles'la birlikte Halstead Hall'a akşam yemeğine beklediklerini söyleyen ailesi ayrıldıktan sonra, Minerva yeniden kocasının çalışma odasına gitti. Burası gerçekten de ona Giles'in ne kadar düzenli ve kontrollü olabileceğini hatırlatıyordu.

Kalbini Giles'a kapatmaya çalışmış, ama bu da işe yaramamıştı. Nedense geceleri aynı yatağı paylaştığı bir adama mesafeli davranmak pek kolay olmuyordu.

Peki ne yapacaktı? Parmaklarını masanın yüzeyinde ve kilitli çekmecelerinin üzerinde gezdirdi. Onun gibi bir adamı kendisine nasıl âşık edecekti? Hatta bu mümkün müydü?

“Hanımefendi, başka bir ziyaretçiniz daha var.”

Aileden birinin kendisiyle özel olarak konuşmak için geri dönüp dönmediğini merak ederek kafasını kaldırdığında, Bay Finch’in yanında duranın Bay Pinter olduğunu gördü.

İçini büyük bir rahatlık kapladı. Şimdi serkeş kocasının kalbine giden yolda bir şeyler öğrenebilirdi.

Bay Finch’e selam verip ayağa kalktı. “Bay Pinter, sizi görmek ne kadar güzel. İçeri girin lütfen.”

Bay Finch kaşlarını çatınca, ona buz gibi bir bakış attı. Artık evliydi ve Giles’ın geri kafalı kâhyası ne düşünürse düşünsün, kendi aile çevresinden bir erkek misafirini evinde ağırlamasında uygunsuz bir şey yoktu.

Bu durumu onaylamadığı her halinden belli olan kâhyaya bakan Bay Pinter, “Rahatsız ettiğim için bağışlayın, Bayan Masters,” dedi. “Eşinizin evde olabileceğini düşünmüştüm. İsterseniz daha sonra gelebilirim...”

“Saçmalamayın. Eşim de çok geçmeden burada olur.” Bu apaçık bir yalandı, ama en azından Bay Finch bilmiyordu. Giles ona davaları yüzünden geç saate kadar eve dönemeyebileceğini söylemişti. “Oturun lütfen. Bay Finch, siz de buraya çay ikramı yapacak bir hizmetçi gönderebilir misiniz lütfen?”

Bay Finch artık Bay Pinter’in sadece Minerva’yı görmeye gelmediğine inandırıldığından daha az huzursuz görünüyordu.

Kâhya aceleyle çıkar çıkmaz, Minerva, Bay Pinter’in

kolunu yakaladı ve onu kanepede yanına oturttu. “Tanrıya şükürler olsun ki geldin. Şimdi söyle bana, kocam tam olarak neyin içinde?”

Yirmi İkinci Bölüm

Yarım saat sonra Minerva, Bay Pinter'in kendisine Baron Newmarsh, Sör John Sully adında bir adam ve bu iki adamın kocasıyla olan ilişkilerine dair anlattıklarıyla aklı karışmış halde kanepede oturuyordu.

"Bilmeniz gereken başka bir şey daha var," diye ekledi Bay Pinter.

Minerva gözlerini kırptırdı. Pinter'in öğrendikleri zaten kafasında milyonlarca soru işareti uyandırmıştı. "Nedir?"

"Kocanızın ağabeylerinizin de her zaman sözünü ettiği o gizemli ortadan kaybolmalarını açıklayabilecek bir şeyler yapıp yapmadığını görmek için onu son birkaç gündür izliyorum."

"Peki yapıyor muymuş?" diye sordu Minerva titreyen bir sesle.

"Emin değilim. Bu sabah Lord Ravenswood'la buluştu, hani şu—"

Derin bir nefes alıp, "Kim olduğunu biliyorum," dedi Minerva. "Okuldan arkadaşlar."

"Okul arkadaşları şafak vaktinde Hyde Park'taki kayak-

hanelerde buluşmazlar. Ayrı ayrı gelip ayrı ayrı ayrılmazlar. Başkaları tarafından görülmemek için onca zahmete girmezler.”

Minerva nefesini tuttu. Bu şoktu. Düğünde o kadar samimice sohbet etmişlerken neden birlikte görülmekten kaçınıyorlardı ki? Bu ne anlama geliyordu? “Neler konuştuklarını duyabil-”

“Lanet olasıca Pinter, burada karımla ne yapıyorsun?” diye gürledi kapıdan tanıdık bir ses.

Hem Minerva hem Bay Pinter birdenbire irkildi. Minerva heyecanla dönüp bakında, Giles’ın öfkeden kudurmuş halde kapı eşiğinde durduğunu gördü. Odada nasıl bir manzara olduğunu ancak o zaman fark etti; Bay Pinter’la birlikte kanepede yan yana oturmuş, sanki sırlarını paylaşıyormuşçasına fısıldaşıyorlardı.

Ardından suçluluk hissini bastırdı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Bay Pinter’a istediği konuda danışma hakkı vardı. Hem zaten Giles da ne yaptığını gerçekten önemsiyor değildi.

Buna rağmen gerçekten de önemsiyormuş gibi görünüyordu.

Bay Pinter aniden ayağa kalktı. “Yeni evli çifti ziyaret etsem iyi olur diye düşündüm,” diye yalan söyledi kolaylıkla. “Ama geldiğimde burada değildiniz.”

Giles’ın öfkesi hiç de azalmış gibi görünmüyordu. “Ve sen de yokluğumun sana kendi çalışma odamda karımla samimi olma fırsatı tanıdığını düşündün, öyle mi?”

“Giles!” Minerva ayağa fırladı. “Kaba olmayı bırak!”

Kocası yaklaştı, gözleri öfkeyle kısılmıştı. “Ne istersem onu olurum. Burası benim evim, benim çalışma odam ve sen de benim karımsın.”

“Burası bizim evimiz,” dedi Minerva. “Ya da benimle evlendiğinden beri ben öyle düşünüyorum.”

Kapıya doğru adım atan Bay Pinter, “Ben... ben gitsem iyi olacak,” dedi.

“İyi fikir,” dedi Giles, Minerva’ya hâlâ öfkeyle bakıyordu. Ama Bay Pinter yanından geçtiği sırada, dönüp gürlendi: “Seni bir daha karımla baş başa yakalarsam, seni öldürseye döverim, anladın mı?”

Bay Pinter, “Ah, sizi çok iyi anlıyorum, efendim,” dedi. Ama kapıya yönelmek için arkasını döndüğünde Minerva gözlerindeki muzip ifadeyi yakalamıştı.

Elbette eğlenmişti. Erkekler bu tip sahiplenme tavırlarını diğerlerinde her zaman komik bulurlardı.

Yine de, Minerva kıskançlığın yabani bir duygu olduğunu düşünmesine rağmen, Giles’ın kıskançlığı bir hayli hoşuna gitmişti. Bu, kocasına alışkanlıktan öte başka bir anlam ifade ediyor olabileceğinin ilk işaretiydi.

Gerçi bu kıskançlık krizinin Giles’ın yanına kâr kalmasına izin verecek değildi. Alt kattaki kapının kapandığını duyar duymaz, “Kendini gülünç duruma düşürdün, biliyor musun?” dedi. “Evde bu kadar erken saatte ne işin var? Daha saat üç bile olmadı.”

Bu Giles’ı daha da öfkелendirmişe benziyordu. “Duruşma öğlen bitti ve ben de aptal aptal, karımla vakit geçirebileceğimi düşündüm. Başka planların olduğunu bilmiyordum.”

“Umarım yanlış bir şey yaptığımı ima etmiyorsundur.”

“Adam neredeyse kucağındaydı!”

“Saçmalık. Ayrıca senin Bay Pinter’ı kıskanabileceğine de inanmıyorum.”

Giles inatçı bir tavırla, "Ben kimseyi kıskanmıyorum," dedi.

"O zaman bu öfke nöbetini nasıl açıklıyorsun?"

Giles onu geri adım atmaya zorlamak istercesine öfkeli bakışlarla üzerine üzerine yürüdü. "Bunu bir koca olarak sahip olduğum hakları öne sürmek olarak açıklıyorum. İçeri girdiğimde birbirinizle oldukça sıkı fıkı bir vaziyette olduğunuzu kabul etmek zorundasın."

Giles'in bu tavrına kızmalı mı yoksa sevinmeli diye emin olamazken, "Pinter bir aile dostumuz," dedi Minerva. "Biz her zaman samimiyizdir."

"Samimiymiş! Adamın teki sana bu kadar yakın oturmuş, kulağına bir şeyler fısıldarken ve neredeyse dudaklarına öpücükle kondurmanın eşiğindeyken sen buna samimi mi diyorsun?"

Epey tutucu bir adam olan Bay Pinter'ı bu vaziyette düşününce Minerva kahkahalara boğuldu. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Öyle mi?" Giles yüzünde fevri bir ifadeyle onu kitap raflarına yasladı. "Adama, son birkaç gündür bana davranışından çok daha sıcak davranıyordun." Ellerini omuzlarına koyup ona daha da yaklaştı. "Onun karşısında rahat ve sıcaksın, banaysa soğuk bir tanrıça gibi davranıyorsun."

Minerva'nın neşesi kayboldu. "Öyle mi? Ya sana ne demeli, söyle? Tüm yaptığın bana mesafeli davranmak. Bu yüzden beni suçlama--"

Kapıdan gelen bir gıcırta sesi onları birinin varlığı konusunda uyardı. Giles duvardan çekildi ve mırıldanarak özür dileyen hizmetçiye öfkeyle baktı.

Minerva neşeyle, "Ah, ne güzel," dedi. "Bak, çay da geldi işte."

"Onu bırak ve git, Mary," diye emir verdi Giles. "Ve şu lanet olası kapıyı da kapat. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"E--evet efendim." Mary tepsiyi masanın üzerine bıraktı, ardından kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıktı.

"Kendi adına konuş." Minerva hiddetli gözlerini Giles'a çevirdi. "Sen böyle mantıksız davranırken ben rahatsız edilmekten gayet memnunum."

"Beni henüz mantıksız davranırken görmeye başlamış değilsin, Minerva."

Minerva burnunu çekip kocasının yanından geçerek kapıya yönelmişti ki, Giles kaşlarını çatarak önüne geçti. "Bay Pinter'ın sana ne söylediğini bilmek istiyorum. Siz ikiniz ne zamandan beri gizli gizli buluşuyorsunuz? Ve tam olarak ne kadar samimisiniz?"

Bay Pinter'ı onun sırlarını ortaya çıkarmak için tuttuğunu ya da daha sormak istediği yüzlerce soru olduğunu söylemenin zamanı olmadığına karar verdi Minerva. En iyisi Giles sakinleşene kadar beklemektir.

Kocasına küçümser bir tavırla baktı. "Bay Pinter'ı düğünden beri görmedim, seni aptal. Aramızda hiçbir şey yok, bana güvenebilecek olsaydın bunun sen de farkına varırdın."

Bu sözler Giles'ı sarsınışa benziyordu. "Sana güveniyorum."

"Evet, bana ne kadar güvendiğini görüyorum. Hiç adam kalmamış gibi Bay Pinter'la bir ilişkim olduğunu düşünüyorsun. Evleneli daha bir hafta olmadı. Hem de senin çalışma odanda."

Giles huzursuz görünecek kadar sağduyuya sahipti. "Kabul etmelisin ki içeri girdiğimde biraz fazla--"

“Sıkı fıkı mı görünüyorduk? Evet, bunu söyledin. Ve sen de kabul etmelisin ki tüm hizmetkârlar görsün diye kapıyı açık bırakıp flört etmeye kalkışıyorsam tam bir aptal olmam gerekiyor. Kıskançlığın seni kör etmesine izin veriyorsun.”

“Bu kıskançlık değil,” diye itiraz etti Giles. “Ben sadece insanların karımın şey olabileceğini düşünmesini istemiyorum.”

Cümlesinin sonuna doğru Giles’ın sesi incelirken, Minerva ona buz gibi bir bakış attı. “Evet? Ne olabileceğimi? Aile dostumuzu misafir ediyor olabileceğimi mi? Daha bir hafta önce beni Fransa’da bir otelde bir başıma bırakıp gittiğin ve küçücük bir açıklama dahi yapmadığın halde, benim hareketlerimi sorgulayacak hakkı nasıl kendinde bulabiliyorsun?”

Minerva tamamen öfkelenmiş halde onu itip yanından geçti. Ama Giles arkasından gelip onu belinden yakaladı ve kulağına fısıldamak için onu kendine çekti. “Pinter’la oynadığını gerçekten düşünseydim, o adamı dövmekten beter ederdim.”

Minerva bunun için kendinden nefret ediyordu, ama Giles’ın sesindeki sahiplenicilik hoşuna gitmişti. “Bu gerçekten de Bay Pinter ile oynadığımı düşünmediğin anlamına mı geliyor?” Kocasının tereddüt ettiğini görünce atıldı: “Söylesene!”

Giles’ın kolu belini sıkıca kavradı. “Kanepede onun sana bu kadar yakın oturduğunu görünce adamı gebertmek istedim, söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Kıskandın işte,” dedi Minerva. Giles’ın gerildiğini görünce de. “Hayatında bir kez olsun kendine ve bana karşı dürüst ol Giles. Kıskandın. İtiraf et,” diye ekledi.

Giles pis bir küfür mırıldandı. "Pekâlâ. Kıskandım." Ağzını kulağına yasladı. "Başka bir adamın sana sahip olmasına asla izin vermem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Minerva bunu bilmiyordu. Ama şimdi öğrendiğine çok memnundu. "Ben de başka bir kadının sana sahip olmasına asla izin vermem, yani o açıdan birbirimize benziyoruz."

"Bu yüzden mi son birkaç gündür beni deli ediyorsun? Bu yüzden mi beni kendinden uzak tutuyorsun. Benim gerçekten de Fransa'da başka bir kadınla birlikte olduğumu düşündüğün için mi?"

"Ben seni deli mi ediyorum?" diye sordu Minerva.

"Ettiğini gayet iyi biliyorsun," dedi Giles.

"Bunu hak ediyorsun."

"Belki de ediyorum, evet," dedi Giles boğuk bir sesle. "Ama senin düşündüğün sebeplerden ötürü değil. Ben sadece seni istiyorum, Minerva. Aksini asla düşünme."

"Seninle ilgili neye inanıp inanmamam gerektiğini kestiremiyorum."

"Seni istediğime inan."

"Bedenimi kastediyorsun."

"Sadece bedenini değil. Her şeyini." Giles ellerini yukarı doğru kaydırıp göğsüne dokundu ve sesi daha da boğuk çıktı: "Kalbini. Aklını. Fransa'dan döndüğümüzden beri beni mahrum bıraktığın o kadını. Benimle gülen, bana kendini açan kadını."

Minerva arkasında Giles'in sertleştiğini hissedebiliyordu. Kendisi de tahrik olmuştu. Giles öncekinden farklıydı, daha... tutkuluydu. Sanki onun için gerçekten bir şey hissediyormuş gibi. "Zaten o kadına sahipsin ve onunla ne yapacağını bilmiyorsun bile."

“Şu anda onunla ne yapacağımı biliyorum.” Giles göğsünü iyice kavrarken sesi kısılıp kalın bir homurtu halini aldı: “Seni yatağa götürmek istiyorum.”

Giles’in ne yapacağını görmek için, “Hayır,” diye fısıldadı Minerva.

“Beni reddetme aşkım,” dedi kocası boğuk bir sesle. “Bugün olmaz.”

Aşkını sözcüğü onu çıldırma noktasına getirdi. Giles’in kimsenin kendisini şehvetinden yararlanarak yönlendiremeyeceğini söylediği anı hatırlayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Ama benim tarzımda yaparsak.”

“Senin tarzında mı?” diye tekrarladı Giles.

“Bana burada sahip olmanı istiyorum. Hemen şimdi.”

Bu teklif karşısında şaşırduğu açıkça belli olan Giles, “Çalışma odamda mı?” diye sordu.

Minerva’yı yatak odası dışında başka hiçbir yerde baştan çıkarmayı denememişti, sanki onu yatak odasıyla sınırlı tutması, bir şekilde hayatının geri kalanından da uzak tutuyormuş gibi. Ve Minerva şimdi buna bir son veriyordu.

“Evet, ah, evet.” Teklifinin onu daha da heyecanlandırdığını gördüğüne memnun olmuş halde Giles’a sürtündü. Bir kez olsun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordu. Bir kez olsun büyülendiğini görmek istiyordu. “Bana bir hayvan gibi sahip ol, tam burada, çalışma odanda.”

Kulağına doğru, “Sana hayvan gibi sahip olacaksam, sevgilim,” dedi Giles, “Seni masama yaslayıp arkana geçerim.”

Giles bu sözleri ettiğine o anda pişman oldu. Böylesine ahlaksız bir şeyi karısına teklif ederken ne düşünüyordu? Tanrı aşkına, Minerva’yı fahişe falan mı sanmıştı.

Ama karısının, “Evet, yap şunu artık,” demesiyle şoke oldu.

Bunu duyunca erkekliği aniden sertleşti. "Bu... bir adamın... karısıyla yapacağı bir şey değil."

"Neden olmasın? Rahat kadınlarla yapılan şeylerin eşlerle yapılamayacağını söyleyen kurallar mı var?" Kalçasını sertleşmiş erkekliğinin üzerinde kıpırdatınca Giles aklını kaçıracaağını sandı. "Hemen burada ve şimdi, bunun gibi ya da hiç. Gerekirse bu gece yalnız uyurum."

"Sen yle san!" İstediği buydu, değil mi? Ona hayvan gibi davranması?

O halde ona bunu verecekti. Onu masasına doğru çekti. "Neden böyle yapmak istiyorsun?" diye sordu, onu aceleyle öne doğru itip istediği pozisyonu aldırırken.

Eteklerini kaldırırken Minerva, "Sana mesafeli davranmamı istemediğini söyledin," diye fısıldadı. "Eh, ben de senden her şeyini istiyorum. Seni sen olarak istiyorum, yatağımıza geldiğinde gösterdiğin küçük paranı değil. Aklını, kalbini ve hatta ruhunu istiyorum. Güvenini istiyorum."

Hiç kimseye güvenmeden yaşamak zordur.

Bu düşünceyi kafasına soktuğu için Ravenswood'a lanet etti Giles. "Sen beni parmağında oynatmak istiyorsun," dedi.

En ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, "Evet," diye itiraf etti Minerva.

"Kahrolası kadın," diye mırıldandı Giles. Ama şu anda umurunda değildi. Ona, o soğuk haline değil, gerçek Minerva'ya o kadar açtı ki hiçbir şeyi doğru dürüst düşünemiyordu.

Duyduğu tutkuyla ıldırımış halde pantolonunu açmak için harekete geçti. Minerva'nın ortaya saılımiş güzel yerleri, şehvetini dayanamayacak hale getiriyordu.

Minerva'nın emrinde olmayı sevmiyordu, ama yine de emir vermesine izin veriyordu. "Israrcı kadın. Beni ayaklarının dibinde köpek gibi diz çöktürmeden rahat edemeyeceksin."

Minerva kollarında biraz titremesine rağmen kıkırdamayı başardı. "Neden seni köpek olarak hayal edemiyorum. Daha çok benim kadınsı büyüleyiciliğime köle olmuş bir adam olarak düşünüyorum."

O an gerçekten de öyleydi Giles. Gerekinden daha sert bir şekilde diziyle Minerva'nın bacaklarını ayırdı. "Şu anki pozisyonuna bakacak olursak, köle olanın sen olduğunu söyleyebilirim."

Ellerini Minerva'nın külotunun içinde gezdirdi. O sıcaık, nemli noktayı bulduğunda, neredeyse o an tohumlarını bırakacak gibi oldu. "Tanrım, çok güzelsin... İçinde olmak için daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum."

"Şu anda hangimiz köleymiş, söyleyebilir misin?" dedi Minerva.

"Lanet olsun," dedi Giles boğuk bir sesle, Minerva'nın külotunu indirip erkekliğini vücudunun o en yumuşak ve ıslak noktasına sürterken. "Bana eziyet etmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Senin bana eziyet etmekten hoşlandığından... daha fazla değil." Giles önceden uyarıda bulunmadan birdenbire içine girince Minerva heyecanla nefesini tuttu. "Geceler boyu... beni oyaladın... kontrolünü hiç kaybetmedim..."

"Şu anda kontrolümü... tamamen kaybetmiş durumdayım," dedi Giles nefes nefese. Sonra da içine daha hızlı girip çıkmaya başladı.

"Güzel," diye fısıldadı Minerva.

Fettan kadın. Deli eden cazibe. Minerva onun kendi in-

safına kalmasını istiyordu ve Tanrı biliyordu ya, bu küçük numarasıyla bunu gayet iyi başarıyordu.

Ama Giles bu tutku oyununu tek başına oynamayacaktı. Bir elini altına doğru uzatıp göğsünü kavradı. Diğer eliyle de zevk noktasını bulup iştahla oynamaya başladı.

“İşimi çabucak bitirirsem... zevk almış olmazsın.” İçine bütün gücüyle girip çıkarken sesi de boğuklaşmıştı. “Tanrı yardımcım olsun... daha seni... öpmedim bile... güzel göğüslerini emmedim bile...”

“Umurumda değil! Hemen bitir. Ne istediğini bana göster.”

“İsteddiğim sensin, sevgilim, hem de o kadar fena ki... tahmin bile edemezsin. Tek düşündüğüm sensin. Sana sahip olmak. Seninle önceden olduğumuz gibi olmak. Tamamen benim olduğun zamanki gibi.”

“Ah, Giles,” diyerek nefes aldı Minerva. “Ben her zaman tamamen seninim.”

Bu sözler Giles'ı aynı anda hem sevindirdi hem de korkuttu. Hızlı ve kaba darbelerle hareket etmek için karısının kalçasını özenle tutarken kendine hâkim olamıyordu artık. Belli ki şehveti Minerva'yı da etkiliyordu, çünkü Minerva olduğu yerde kıpırdanırken hızlı hızlı nefes alıyor, bedeni tir tir titriyordu.

Boğuk bir sesle, “Beni affet, sevgilim,” dedi. “Yapamıyorum... bekleyemiyorum...”

Kendini son bir darbeyle karısının içine iterken, karısı da zevkten çılgık atarak kendi doruk noktasına ulaştığını belli etti. Giles karısının kalçalarını kavramış, tohumlarını içine bırakırken en sonunda gerçek Minerva'ya ulaştığını fark etti. Her şeyden çok istediği o kadına.

Ardından bitirme çizgisini geçmiş atletler gibi nefese

nefese öylece durdular. Bir an için, kasıklarına dayalı duran karısının bedeninin tadını çıkardı, dolgun kalçaları o kadar yumuşaktı ki onların içinde sonsuza kadar kalabilirdi.

Ama bedeni şimdiden yumuşamaya başlamıştı. Kendi karısına masasının üzerinde sahip olduğuna inanamayarak içinden çıktı. O kadar erotik bir görüntüydü ki, bunu geceler boyu hayal edeceğini o anda anladı.

Minerva'nın da hayal edeceğini umut etti. "İyi misin?" diye sordu.

"İyiden daha fazlası," diye mırıldandı Minerva.

Giles bundan memnun olmuş halde karısına külotunu giydirdi, ardından eteğini indirdi ve onu öpebilmek için kollarına aldı. Tanrım, Minerva'nın kollarında böylesine istekli olmasını, kendisine öpücüklerle karşılık vermesini ne kadar da özlemişti.

Geri çekildiğinde, karısının yüz ifadesindeki yumuşaklığı görünce karnına yumruk yemiş gibi oldu. "Artık aramızda duvar yok, değil mi?" diye fısıldadı.

Minerva başıyla onayladı. "Artık duvar yok." Uzanıp yüzünü avuçladı, dudağına bir öpücük kondurdu ve ardından geri çekildi. "İşte bu yüzden şimdi bana hemen Newmarsh ile Sör John Sully'yi ve o gece Calais'de otelden çıktıktan sonra gerçekten neler olduğunu anlatmaya başlayacaksın."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Minerva, Giles'ın bunu beklemediğini söyleyebilirdi. Kocasını donup kalmıştı. "Ne... sen nasıl oldu da..." Ardından yüzünde her şeyi anladığını gösteren bir ifade belirdi ve acı bir küfür savurdu. "Bu yüzden Bay Pinter buradaydı. Beni araştırtın."

Minerva kendisini kocasının öfkesine hazırlayarak başını salladı.

"Ona o belge hırsızlığını anlattın değil mi?" diye öfkeyle atıldı Giles, pantolonunu düğmelemek için onun yanından uzaklaşırken. "Kariyerimi ve geleceğimizi tehlikeye attın."

"Risk değildi. Pinter çok dikkatlidir, ayrıca öğrendiklerini herhangi birine söylerse kafasını koparacağımı açıkça belirttim. Ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Bana gerçeği hiç söylemeyecektin. Ben de öğrenmek zorundaydım."

"Neden?" diye sordu Giles. "Hayatımla ilgili her şeyi bilmen neden bu kadar önemli?"

"Çünkü sen benimkiyle ilgili her şeyi biliyorsun."

Kocasının yüzünde şaşırılmış bir ifade belirdi.

“Uzun bir süredir her şeyimi biliyorsun,” diye devam etti Minerva. “Benden veya ailemden doğrudan öğrenmediklerini, romanlarımdan çıkardın. Kim olduğumu. Neye önem verdiğimi.” Gözleri hafifçe nemlendi. “Ama ben senin hakkında görmeme izin verdiğin birkaç küçük şeyden başka hiçbir şey bilmiyorum.”

Rahatsızlığı her halinden belli olan Giles parmaklarını saçında gezdirirken, Minerva konuşmaya devam etti: “Anlamıyor musun? Benden kendini bu kadar çok saklarken sana nasıl eş olabilirim? Bana güvenmezken? O belgeleri babanın intikamını almak için çalmışsın, bense tutup neler düşün—”

“Bunu sana Pinter mı söyledi?” diyerek sözünü kesti Giles. “O belgeleri babam yüzünden çaldığımı o mu söyledi?”

“Bay Pinter, çaldığın şeyin Sör John Sully'nin adaletin önüne çıkarılmasını sağladığını söyledi. Ve babanın o adamla yaptığı bir yatırım sonucunda para kaybettiğini. Babanın kendisini öldürmesinin asıl sebebi buymuş, öyle söyledi.”

Giles ona karanlık bir ifadeyle baktı. “Lanet herif bu kadar şeyi nasıl öğrenmiş?”

“Bilmiyorum.” Minerva kocasının gözlerinin içine baktı. “Sadece öğrendiği bilgilerin sağlam olduğunu söyledi. Ben de kendisine bu bilgileri verenin hükümette yüksek bir mevkide olduğu sonucuna vardım. Adam belgelerin nasıl bir rol oynadığını bilse bile, nereden geldiklerini bilmiyordu. Ama hikâyeni bir de benim ağzımdan dinleyince, Bay Pinter parçaları birleştirdi.”

Giles küfür savurup bakışlarını ondan kaçırınca, Minerva tereddütle, “Sen utanılacak bir şey yapmadın,” dedi.

“Babanın ölümünün intikamını aldığın için seni kim suçlayabilir ki? Suçlayacağımı düşünmüş olamazsın.”

“Suçlayabilirdin,” dedi Giles donuk bir sesle. “Sonucunun ne olabileceğini bilseydin.”

Minerva derin bir nefes çekti. “Calais’de her ne olduysa onun yüzünden demek istiyorsun sanırım.”

Giles ona irkilmiş bir bakış savurdu.

“Hadi ama Giles. Calais’de seni üzecek bir şey olduğunu biliyorum. O son geceye kadar aşk dolu bir balayı geçiriyorduk. Ve Bay Pinter bana hükümetin o belgeleri, Sör John’u idama göndermede Newmarsh’ın kendilerine yardımcı olmasını sağlamak için kullandığını söyledi. Newmarsh yardımını karşılığında bağışlanmış, ama İngiltere’den sürgüne gönderilmiş, şimdi Fransa’da yaşıyormuş. Oraya seyahat etmemizi istemen bir tesadüf olamaz.”

Kocasının bir küfür daha savurmasına rağmen, Minerva devam etti: “Calais’de Newmarsh’la görüştün, değil mi? Ve sana çok tedirgin edici bir şey söyledi.” Doğru tahminde bulunmuş olmayı diledi, çünkü eğer o gece Giles’in olanları saklamasının sebebi bu değilse, daha üzücü ihtimalleri düşünmek zorunda kalacaktı.

Giles ona uzun uzun baktı. “Bu konunun peşini asla bırakmayacağını tahmin etmem gerekirdi. Bir adamı kendi haline bırakmak, başarısızlıklarını kendisine saklamasına izin vermek senin doğanda yok.”

“Senin herhangi bir başarısızlığın yok,” diye itiraz etti Minerva. “Seni bunu bilecek kadar iyi tanıyorum.”

“O zaman beni hiç tanıımıyorsun.” Giles pencereye doğru ilerledi ve dışarı baktı. “Newmarsh belgeleri çalanın ben olduğumu anlamış.”

Minerva'nın kalbi boğazına geldi. "Lütfen romanlarım yüzünden olduğunu söyleme."

"Hayır, alakası bile yok. Romanların şöyle dursun, Newmarsh'ın bir at yarışı dergisinden daha fazlasını okuduğunu bile sanmıyorum." Giles derin bir nefes aldı. "Ağabeyim kazara ona şüphelenmesine yol açacak bir ipucu vermiş. Ve şimdi de Newmarsh İngiltere'ye geri dönmesi için hükümeti ikna edemezsem, beni bütün her şeyi gazetelere anlatmakla tehdit ediyor."

Minerva karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Aman Tanrım, hükümeti nasıl ikna edebilirsin ki?"

Giles bir an sessiz kaldı. "Newmarsh'ın onun adına kullanacağını umduğu bazı... bağlantılarım var."

Minerva, Bay Pinter'ın anlattıklarını düşündü. "Lord Ravenswood'u kastediyorsun sanırım. Bu yüzden mi bu sabah erkenden onunla buluştun?"

Giles bir hışımla pencerenin yanından uzaklaştı. "Lanet olsun, bunu nereden biliyorsun?"

"Bay Pinter seni takip etmiş."

"Harika," diye atıldı Giles. "Gitgide formdan düşüyorum. O piç kurusunun etrafımda olduğunu fark etmedim bile." Minerva'ya ihanete uğramış gibi bir bakış attı. "Neden Pinter'a böyle bir şey yaptırdın? Büyükannenin onu üzerime salması yeterince kötü, ama kendi karımın bunu yaptırmış olmasını duymak... Herif kim bilir ne zamandır beni—"

"Sadece düğünden beri ve ona seni takip etmesini söylemedim. O sadece senin neden bu sıklıkla esrarengiz biçimde ortadan kaybolduğunu benim için öğrenebileceğini düşünmüş." Giles gerilince, Minerva aceleyle ekledi: "Her neyse, Ravenswood'la gizlice buluşmanın nedeni bu mu? Newmarsh sorununu mu tartışıyordunuz?"

Giles tereddüt etti, ardından ters bir ifadeyle başını salladı. "Ravenswood, Sully'nin kovuşturulmasını sağlayan kişi. Bunu bana iyilik olsun ve Sully'nin servetlerini çaldığı o insanların hepsi için adalet sağlansın diye yaptı."

"Peki istediğini yapacak mı?" diye fısıldadı Minerva. "Newmarsh'ın istediğini almasına izin verecek mi?"

"Üstleriyle konuştuktan sonra beni haberdar edecek," dedi kocası. "Ama hükümetin şantaj konusunda katı bir politikası var. İyi bir sebep olmadan şantaja asla boyun eğmeyeceklerdir."

"Yine de, Bay Pinter'ın bana söylediklerini göz önüne alacak olursam, Lord Newmarsh çok kötü bir adammış sanırım. Yani gazetelere gitse bile, hiç kimse söylediklerine değer vermeyecektir."

"Ravenswood gibi konuşuyorsun," dedi Giles. "İkiniz de hakkın yerini bulacağından çok eminsiniz. Ama ben sizin kadar umutlu değilim. Kanıt yetersizliğinden serbest bırakılan bir sürü suçlu gördüm."

"Newmarsh konusunda seni endişelendiren şey bu mu? Seni bir şekilde mahvedeceği mi?"

"Belgeleri çaldığım ortaya çıkarsa, barodan ihraç edilirim," diye parladı Giles. "Avukatlar kanıt çalarak dava kazanan diğer avukatlara iyi gözle bakmazlar. Bu yasadışı bir fiildir ve hatta ölümle bile cezalandırılabilir."

"Giles!"

"Ah, endişelenme, beni asmazlar. Bu olayın üstünü mümkün olduğunca kapatmaya çalışacaklar, ama ihracım hâlâ olası görünüyor." Elini Minerva'ya doğru salladı. "Bu ev, bu mobilyalar... bunların hepsi aniden bize fazla gelecek. Ağabeyim bize elinden geldiğince büyük miktarda bir tahsisat yapacaktır, ama hayatımızın geri kalanında onun

cömertliğine bağlı olarak yaşamak zorunda kalacağız. Eğer Ravenswood, hükümeti Newmarsh'ın geri dönmesine ikna edemez ve ben de bu işi başka türlü çözemezsem, hayatın sana vaat ettiğinden tamamen farklı olacak."

Sonunda her şeyi anlıyordu Minerva. "Bu yüzden mi Calais'de onunla yaptığın görüşmeden bana bahsetmedin? Nerede olduğun konusunda bu yüzden mi bana yalan söyledin? Bu haberleri nasıl karşılayacağım konusunda endişelendiğin için mi?"

"Sana yalan söylemedim," dedi Giles inatla. "İşle ilgili bir meseleydi. Ve evet, o yüzden sana doğruyu söylemedim. Hayatımızın sona erebileceğini nasıl söyleyebilirdim ki? Kocanın seni ve aileni bir kez daha gazetelere düşürerek bir skandala daha karıştırabileceğini nasıl söyledim?"

"Umurumda bile değil!" diye haykırdı Minerva. "Ben sadece seni umursuyorum."

Giles acı bir kahkaha attı. "Daha birkaç hafta öncesine kadar bana zampara ve serseri diyordun. Seni öyle olmadığımı ikna etmek için canımı dişime takmak zorunda kaldım. Bu yüzden, benim tıpkı düşündüğün gibi büyük bir fiyasko olduğum ortaya çıkınca bunu normal karşılayacağını akıl edemediğim için beni affet."

"Hiçbir zaman senin büyük bir fiyasko olduğunu falan düşünmedim," dedi Minerva yumuşak bir ifadeyle. "Ben sadece senin pervasız ve umursamaz olduğunu düşünüyordum. Tıpkı ağabeylerim gibi."

"Şu anda Newmarsh'la yaşadığım sorun da tam olarak öyle olduğumu kanıtlıyor zaten," dedi Giles.

"Bu doğru değil."

Giles uzaklara baktı, yüzüne bir acı ifadesi yerleşmişti. "Kanunları biliyordum, ama bunu hiç umursamadım.

İntikam almanın sağlayacağı o geçici tatmin duygusu için, istediğimi yaptım."

"Bunu yapmanın tek sebebi bu değildi, değil mi?" diye sordu Minerva. "Başkalarına da zarar vermemeleri için Sör John ve Newmarsh'ı durdurmak istedin."

"Ama biraz daha sabredebilmiş olsaydım, onları yakalamak için yasal bir yol bulabilirdim. Ardından hukuka dayanan, sarsılmaz ve adil bir sonuç elde edebilirdim. Şimdi malıvım için karşıma dikilen, kumların üzerine inşa edilmiş geçici bir adalet yerine bunu başarabilirdim, evet!"

Bunun onu ne kadar üzdüğünü yeni yeni görmeye başlamıştı Minerva. "Ravenswood o belgeleri çaldığını biliyor muydu?"

Kocasının bakışları ona döndü. "Evet. Neden?"

"Ravenswood her zaman doğru kararlar veren, tedbirli biri olarak tanınır. Ama baksana, yasadışı yollarla elde edilmiş bir bilgiyi kullanma riskine girmiş. Çünkü bazen hedefe giden yolda her şeyin muhah olduğunu o da biliyormuş."

Bu Giles'in bir an için duraksamasına neden oldu. "Bunu yaptı, çünkü arkadaşımды ve—"

"Yapılacak en doğru şey buydu." Giles'in yüzünde tuhaf bir ifade belirse de, Minerva konuşmaya devam etti: "Bu yüzden mahkemede o belgeleri hiç kimse kullanmadı, değil mi? Kovuşturmanın yasalara uygun olması için. Bay Pinter, belgeleri sadece Newmarsh'ın elini zorlamak ve Sör John'un hapse gönderilmesine yardımcı olmasını sağlamak için kullandıklarını söyledi. Bu yüzden adalet kum tanelerinin üzerine inşa edilmiş falan değil."

"Evet, ama—"

"Yaptıklarından pişman mısın?"

Giles gözlerini kırpıstırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sör John Sully’yi hapse gönderdiğine pişmanmışsın gibi konuşuyorsun.”

Giles’in bakışları bakışlarına kenetlendi. “Bunu doğru düzgün yapmadığım için pişmanımı. Pervasız serserinin teki gibi davranıp da kanuni yolları denemediğim için pişmanım. Kendimi kanundan üstün gördüğüm için pişmanım. Her şeyden evvel, tüm hayatımı babamın intikamını almak için riske attığım için pişmanım. Babam ki—”

Küfrederek sözüne ara verdi.

“Baban ki, yaşamaya ve kendi pisliğini temizlemeye bile cesaret edemeyen bir adamdı,” dedi Minerva yumuşak bir sesle. Giles, Gabe’in yarış gününde ne söylemişti? *Kendi hatalarını kadar babamın hatalarını da biliyorum.*

Giles şimdi kaybolmuş görünüyordu. “Uzun yıllar boyunca ben de onun gibi yaşadım –bencil, umursamaz ve sonuna kadar pervasız biriydim. Ağabeyim öyle değildi. O babamın bizi felakete sürükleyeceğini biliyordu. Babamın gittikçe daha da pervasız yatırımlar yapmasını izledi ve bir gün yaraları bizim düzeltmemiz gerekeceği konusunda beni uyardı.”

Odada yürümeye başladı. “Peki benim cevabım neydi? Ona kahkahalarla güldüm ve deli olduğunu söyledim. Delidolu hayatıma devam ettim, kumar oynayıp Londra gecelerinde kadınlarla birlikte olmaya devam ettim. Derslerime neredeyse hiç ağırlık vermedim. Baroya çağrılmam bile bir mucize. Hukuk benim için çok şey ifade etmiyordu, ta ki babamın...”

Yüzüne soğuk bir ifade oturdu. “Babam öldükten ve bizi neredeyse beş parasız bıraktıktan sonra, sefahat geçirdiğim yılları telafi etmek istedim. Newmarsh babamın ar-

kadaşıydı. Birçok arkadaşını, kârdan pay alma karşılığında, Sully'nin düzenbazca planına yatırım yapmaya ikna etti. Newmarsh beni partisine davet ettiği sırada, bunu çoktandır biliyordum.”

“Seni davet etmesi gerçekten şaşırtıcı,” diye araya girdi Minerva.

Giles sert bir kahkaha attı. “Benim aile şerefimizi geri kazanmaktan ziyade zevke ve sefahate daha fazla düşkün olduğuma inanıyordu. Endişelenecek bir şeyi olmadığını düşünüyordu.” Sesi sertleşti. “Ama yanılıyordu. Partisinin onu alt etmek adına bir fırsat olduğuna karar verdim ve bunu değerlendirdim. Sonra da belgeleri Ravenswood’a götürdüm. O da adaletin yerini bulması için elinden geleni yapacağını söyledi. Bunun için tek bir şartı vardı, o da—”

Giles durdu, yüzünde karamsar bir ifade belirdi.

“Giles, Ravenswood senden ne yapmanı istedi?”

“Sanıyorum artık bunu bilmemen için bir sebep yok.”

Giles ona dikkatle baktı. “Ravenswood benden her yerde kulaklarımı ve gözlerimi dört açmamı istedi. Zaman zaman ona bilgi vermek için. Arkadaşlarımı ihbar etmek için.” Derin bir nefes aldı. “Bana gizemli ortadan kayboluşlarımı sormuştun değil mi? İşte sebebi buydu.”

Minerva şaşkınlıkla kocasına baktı. “Sen casus musun? Ravenswood için?”

“Muhbir desek daha doğru olur. İçişleri Bakanlığı için.”

Minerva buna inanmakta zorlanarak öylece bakakaldı. Baştan beri kendine böyle bir fikrin aptalca olduğunu söyleyip durmuştu. “Bu... bunca yıldır muhbirlik yapıyorsun yani? Partideki o geceden beri?”

“Kral Müşaviri olma fırsatım olduğunu duyduğumda bıraktım. Newmarsh, Ravenswood’a benimle Calais’de görüşmek istediğini iletene kadar her şeyle işimin bittiğini sanıyordum.”

“Ah, Tanrım.” Taşlar en sonunda yerine oturmuştu. “Bu yüzden handaki kilitleri rahatça açabildin. Bu yüzden o kadar rahat şekilde yalan söyleyebildin. Bu yüzden bir an serseri gibi davranıp sonrasında sorumlu bir vatandaşa dönüşebiliyordun.”

Giles omuz silkti. “İnsanlar sorumlu bir vatandaşa asla söylemeyecekleri şeyi serserinin birine söylüyorlar.”

“Bu yüzden casusluğunu saklamak için serseri gibi davranıyorsun.” Kocasının gerçek karakteriyle ilgili çok yanlışmıştı. “Ağabeylerim biliyor mu?”

“Hiç kimse bilmiyor,” dedi Giles uyarıcı gibi bir sesle. “Elimde olsa, sana da asla söylemezdim.”

Bu onu incitmişti. “Neden?”

“İlk olarak, her şey geçmişte yaşanmıştı, hepsini arkamda bırakmayı umuyordum. İkinci olarak da, bunları kimseye anlatınamam gerekiyor.”

“Karına bile de mi?” diye sordu Minerva, sesindeki burukluğu saklamakta zorlanarak.

Birdenbire gölde o gün Giles’in kendisine ne söylediğini hatırladı. *Geçmişimde senle konuşamayacağım şeyler var, Minerva. Yaptığını şeyler. Başıma gelenler. Ve sırf sen benim baban gibi olduğumdan endişelenme diye bunları anlatmam söz konusu bile olamaz.*

“Özellikle de karıma,” dedi Giles savunmacı bir tavırla. “Romanlarında benle ilgili bir şeyler yazma eğilimine sahip olan karıma.”

“Yazıyordum çünkü yaptığın şeyin önemini bilmiyor-

dum! Bunun ne kadar önemli olduğunu anlasaydım, sadece senin için değil aynı zamanda ülke için de ne kadar önemli olduğunu anlasaydım, asla–”

“Sana önemli olduğunu söyledim,” diye karşılık verdi Giles. “Senden kimseye hiçbir şey anlatmamamı rica ettim, ama sen yine de bildiğini okudun, sırf senin gurunu incittim diye.”

“İncinen gururum değildi,” diye patladı Minerva. “Sana âşıktım, aptal!”

Sözcükler Giles'ın kanının yüzünden çekilmesine neden olunca, savunmasız halini görmesine izin verdiği için kendine küfretti Minerva. Ama artık geri dönüşü yoktu.

“Sana âşıktım. Sense kalbimi kırmıştın. İşte bu yüzden kitaplarımda sana yer verdim.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Giles, Minerva'ya inanamayarak baktı. Minerva ta o zaman ona âşık mıydı? "Ama... daha on dokuz yaşındaydın."

"Ulu Tanrım, Giles, o öpüştüğümüz geceye kadar sana yıllardır âşıktım. Annemle babamın cenazesinde bana o kadar iyi davrandığından beri."

"Bu aşk değil, hayranlık sadece," diye itiraz etti Giles.

"Bana aşkın ne olduğunu söylemeye kalkma," dedi Minerva. "Âşık mıydım, değil miydim biliyordum."

Ve Giles'ı sarsan da bu oldu. "Sana âşıktım," demişti Minerva. "Sana âşığım" değil.

Lanet olsun, bunun ne önemi vardı ki? Minerva'nın kendisine âşık olmasını istemiyordu sonuçta. Yoksa istiyor muydu?

Minerva ona arkasını döndü ve kendine çay koymak için masaya yöneldi, gerçi şimdiye kadar çay buz gibi soğumuş olmalıydı. Fincanı dudaklarına götürürken elleri titriyordu. Çaydan zar zor bir yudum aldıktan sonra fincanı tabağına koydu.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi iyice incelmmişti. "Neredeyse hayatımın tamamı boyunca sana taptım. Seni

ağabeylerimleyken izler ve beni bir gün fark etmen, kadın olarak görmem için dua ederdim.”

Giles bunu hiç anlamamıştı. O günlere dair anılarını hatırlamaya çalıştı, ama hatırladığı tek şey, hayatını nasıl içkiye, kadınlara ve kumara heba ettiğiydi. Babası kendini öldürdükten sonra epey bir süre kendini içkiye vermişti.

Minerva'nın sesi ısırap doluydu. “Ama sen beni arkadaşlarının aptal kız kardeşi olarak gördün sadece. O geceye kadar.” Dönüp Giles'ın yüzüne baktı, gözyaşları gözlerinde parlıyordu. Giles o an göğsünde bir ağırlık hissetti. “Seni o partide gördüğüm zaman çok mutlu oldum. Oraya da bu yüzden gitmiştim zaten –senin de orada olacağını umarak. Belki beni o kısa elbise içinde görürsen, beni arzular ve bana delicesine âşık olursun diye düşündüm.”

“Seni o elbisenin içinde görünce arzuladım zaten,” dedi Giles, Minerva'nın çektiği acıyı yatıştırmayı umarak. “Muhteşemdin.”

Minerva tek kaşını kaldırdı. “İstediğin kadar değilim.”

“O zaman olamazdın zaten, Minerva. Hayatım darımdağındı. Babam kendini öldürmüştü ve onun adına adaleti arıyordum. Aynı umursamaz tavırla devam edemeyeceğimi yeni yeni fark etmeye başlamıştım, ama alışkanlıklarımı nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Bu karmaşıklığa bir kadını dahil etmek vicdansızlık olurdu.”

“O zaman öyle söyleseydin, bana neden zalimlik...” Minerva elini salladı. “Off, artık bir önemi yok. Hepsi geçmişte kaldı.”

“Hayır Minerva, yüzüne bakınca bunun senin için hâlâ önemli olduğunu görebiliyorum.” Karısı bir şey söyleme-

yince, ekledi: "Seni incitmek gibi bir niyetim yoktu. Ne o zaman ne de şimdi."

"Sırlarını saklı tutma yeteneğim konusunda bana neden güvenemediğini hâlâ anlamıyorum. Daha önce neden güvenmediğini anlıyorum, ama evlendikten sonra—"

"Benim için herhangi birine güvenmek çok zor," diye itiraf etti Giles. "Ravenswood bunun, uzun yıllar çizginin her iki tarafında da oynayıp aslımı herkesten saklamış olmamdan kaynaklandığını söylüyor. Ketum olmak ve sır saklamak benim ayrılmaz bir parçam haline gelmiş, öyle söylüyor."

"Bence bu yüzden değil," dedi Minerva.

Giles dikkatle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Karısının yüzünde acıyan bir ifade belirdi. "Diğer insanlara inanmıyorsun, çünkü sen kendine de inanmıyorsun."

Giles derin bir nefes aldı. "Kendime inancım var."

"Öyle olsaydı, yıllar önce yaptığın bir şey yüzünden kendini kınayıp durmazdın. Artık kontrolünde olmayan bir şeyden dolayı kendine fiyasko demezdin."

"Tamamen kontrolüm dışında değil," dedi Giles. Derin bir nefes aldı. Minerva'ya en kötüsünü söylemenin zamanı gelmişti. "Muhbir olarak çalışmaya devam etmeyi kabul ederek bu durumdan kurtulabilmem mümkün. Hükümet ayrılmanızı istemiyor, bu yüzden devam etmeyi kabul edersem, Newmarsh'ın talebini kabul edebilirler."

"Senin istediğin bu mu?"

"Hayır, kahretsin! Ama başka bir çıkış yolu göremiyorum. Bunu yapmazsam, Newmarsh beni mahvedebilir. Bizi mahvedebilir."

"Peki, Lord Ravenswood buna ne diyor?"

Giles başını iki yana salladı. "Lanet olası aptal, Newmarsh'ın blöfünü görmem gerektiğini söylüyor. Newmarsh'ın tehditlerinden bir şey çıkmayacağından emin olacakları konusunda ona ve üstlerine güvenmeliymişim."

"Belki de ona kulak vermelisin." Minerva ona doğru adım atıp yanağını avuçladı. "Yıllar önceki o geceden beri onlar için müthiş şeyler yapmış olmalısın, bunu biliyorum. Ayrıca duruşma salonunda ne yaptığını da ilk elden gördüm. Kesinlikle senin düşündüğünden çok daha değerli bir şey bu."

"Öyle mi dersin? Bu tip şeylerin politika yüzünden ne kadar kolayca ortadan yok olabileceğini biliyorum," dedi Giles sert bir sesle.

"Ben ektiğimizi biçtiğimize inanırım. Sen uzun yıllar boyunca sadakat, onur ve adalet ektin. Artık hasadı toplama zamanın geldi." Yanağını okşadı. "Görülen o ki Ravenswood da onun üstleri de sana güveniyor. Ben de güveniyorum. Bu yüzden belki de bize güvenmelisin, biraz bile olsa güvenmelisin. Biz senin baban değiliz. İhtiyaç duyduğun anda seni tek başına bırakmayacağız, söz veriyorum."

Giles'in boğazına bir yumru oturdu. "Barodan atılır ve seni geçindiremezsem, bu sözlerini sana hatırlatırım."

"Gabe ve Celia'nın evleneceğini düşünürsek, mirastan oldukça büyük miktarda bir pay alacağım. Ayrıca çeyizim de var—"

"Ailenin parasını istemiyorum," diye parladı Giles. "Seninle evlenme sebeplerimle ilgili söyledikleri onca şeyden sonra."

"Peki o zaman, kitaplarım var," dedi Minerva gülümse-

yerek. "Kitaplarımın geliri ve ağabeyinin vereceği para sayesinde hayatta kalabiliriz." Gözleri alev alev ona bakıyordu. "Belki de Rockton'a onu tüm edebi çevrelerin gözdesi haline getirecek bir şey yaptırırım?"

Giles zorlukla da olsa gülümsemeyi başardı, Minerva'nın onu kurtaracak ne varsa yapmaya istekli olması karşısında duygulanmıştı. "Sonuç olarak beni bu yüzden mi kitaplarında kötü bir karakter olarak çizdin? Kalbini kırdığım için mi?"

Karısı başıyla onayladı.

Acaba kalp kırıklığı iyileşmiş miydi? Onu hâlâ seviyor muydu? Giles bunu sormaya korkuyordu, alacağı cevaptan korkuyordu.

Bunun yerine dedi ki: "Calais'de bana söylediklerin doğru değildi o zaman. O geceyi yazdığını, çünkü bundan iyi bir hikâye çıkacağını düşündüğünü söylemiştin, ama bu doğru değildi, değil mi?"

"Gerçi iyi bir hikâye çıkmadı değil," diyerek ona takıldı Minerva. "Ama evet, sebebi bu değildi. Öfkemi ve kırgınlığımı atınak için yazdım. Bunu bazen yaparım. O gün av köşkünde söylediğin doğrudu -hiçbir gücüm olmadığını bildiğim halde, bana olanlar üzerinde güç ve kontrol sahibi olduğum hissini veriyor."

"O gece düşündüğünden daha fazla güce sahiptin," dedi Giles hafifçe. "O öpücüğü hiç unutmadım."

Minerva elini yüzünden çekti. "Bana patronluk taslama," diye fısıldadı.

"Ciddiyim. Altın sarısı saten elbiseni hâlâ hatırlıyorum -kalçalarını yüksek gösteren bir şeyi vardı..."

"Tarlatan," dedi Minerva. "Ona tarlatan denir."

"Göğsün yarı açıktı ve güzel göğüslerinin arasında da mavi bir akik taşı vardı."

Karısının bakışları ona döndü. "Bunu hatırladığına inanmıyorum."

Minerva'nın gözlerindeki umut dolu bakışı görünce kalbi ağzına geldi. "Ah, gayet iyi hatırlıyorum. Dudaklarımı o akik taşının durduğu yere dokundurmak için deli oluyordum." Onu kollarına aldı. "Ben ne giydiğinin her zaman farkındaydım. Sevgililer Günü balosunda da, kolları geniş, pembe bir elbise giymiştin. Zaten sana da Berkshire'daki ev partimizde göğsündeki o bukleyi gayet iyi hatırladığımı söyledim."

"Şehvetli dul bir kadınla ayrıldığın partiyi mi söylüyorsun?" diye sordu Minerva aksi bir ifadeyle.

Giles karısının saçına bir öpücük kondurdu. "O Ravenswood için yaptığım bir şeydi. Benden, kadının Avam Kamarası'ndaki bir provokatör hakkında neler bildiğini öğrenmemi istemişti. Ve ben de onun için öğrendim."

Gergin bir ifadeyle, "Büyük olasılıkla kadının yatağında," dedi Minerva.

Suçlamayı inkâr edemeyeceğinden, "Senin yatağında olmayı yeğlerdim," dedi Giles. "O bukleyi çekip saçlarının omuzlarına dökülmesini izlemeyi hayal ettiğimi söylerken sana yalan söylemiyordum." Saç tokalarını çıkarmak için parmaklarını saçına götürdü. "Bunun gibi."

Aniden, yıllar önceki o şanssız gece için karısının kendisini affettiğinden emin olma gereksinimi duyarak Minerva'yı öptü. Kim bilir belki Minerva ona yeniden âşık olurdu. Bencil herifin teki olduğu için bunu hiç utanmadan kendi de istiyordu.

Ama karısını kanepenin üzerine yatırmayı düşündüğü sırada, çalışma odasının kapısı çalındı.

Söylenerek dudaklarını Minerva'nın dudaklarından

ayırdı. “Rahatsız edilmek istemediğimi söylemedim mi!” diye gürledi.

“Evet, efendim,” dedi Finch.” Ama Turnham’daki Kara Boğa’dan gelen bir adam ısrarla sizi görmek istiyor.”

Giles derin bir nefes alırken, Minerva haykırdı: “Tuzağın sonuç verdi. Desmond yemi yuttu!”

“Öyle görünüyor.” Ve lanet olası herif bunun için tam zamanını bulmuştu.

Yine de bu, kendisini Ravenswood ve Newmarsh konusunda ne yapması gerektiğine dair karımarışık düşüncelerden uzaklaştırıyordu.

Aceleyle koşup kapıyı ardına kadar açınca, karşısında Finch’le birlikte bekleyen bir adam buldu. Bu, Desmond’un hareketleri konusunda kendisini bilgilendirmesi için para verdiği seyisti.

“Teşekkürler Finch,” dedi. “Benim için bir at hazırla. Turnham’a gidiyorum.”

Minerva saçını toplamaya uğraşırken, “Benim için de bir tane hazırla,” dedi.

Giles ona kaşlarını çatı, ama karısının verdiği talimatı çiğnemedi. İlk olarak seyisin ne diyeceğini duymak istedi. Finch gittikten sonra, “Sanıyorum Plumtree handa, öyle mi?” diye sordu.

Seyis, “Evet, efendim,” diye cevapladı. “Ama neredeyse hana gelir gelmez dışarı çıktı. Atış talimi yapmak istediğini söyledi.”

“Atış talimi yapmak için biraz geç bir saat değil mi?”

“Ona bunu söyledim, efendim. Ayrıca yanına silah aldığını da görmedim. Bana fazlasıyla garip göründü.”

Ravenswood’un haritayla ilgili söylediğini hatırlayan Giles, “Yanına bir kürek almış olabilir mi?” diye sordu.

Seyisin gözleri kocaman oldu. "Evet, efendim. Nereden bildiniz?"

"Sadece tahmin. Yanında oğlu var mıydı?"

"Oğlu onunla birlikte geldi, ama onunla çıktığını görmedim."

"Bilgi için teşekkürler." Giles cebine uzanıp bir miktar para çıkardı ve adamın eline tutuşturdu. "Ve herhangi biri soracak olursa—"

"Ölü kadar sessiz kalacağım," dedi seyis. "Bu konuda hiç endişeniz olmasın."

Adam gidince, Giles ağır adımlarla çalışma masasına yürüdü.

"Kürek de neyin nesi?" diye sordu Minerva.

Giles bir çekmecenin kilidini açtı ve hafızasında kalanlarla yeniden çizdiği haritayı çıkardı. "Ravenswood haritanın ne olduğunu öğrendi."

"Ah, öyle mi?" diye sordu Minerva sesinde büyük bir heyecanla.

"Henry Mainwaring'e ait belgelerin arasında British Museum'da bulunan haritanın bir kopyası gibi görünüyor."

"Amiral Henry Mainwaring mi?"

"Amiral ve korsan. İddialara göre harita, hazinesini nereye gömdüğünü gösteriyor."

"Ulu Tanrım, bir define haritasıymış demek!" Minerva göğüslüğünün cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Giles'ın masanın üzerine açtığı haritanın yanına koydu.

"Bu ne?" diye sordu Giles.

"Arazinin son halini gösteren harita. Ailemle ziyarete gelirlerken bu sabah Celia getirdi." Giles'a muzip bir gülümsemeyle baktı. "Anlayacağın bugün çok yoğun geçti;

önce ailem, sonra da Bay Pinter'la yaşadığım vahşi ilişki falan.”

“Dikkat et, tatlım, o küçük olay beni hâlâ rahatsız ediyor.”

Minerva kahkaha attı, ardından iki haritayı birlikte incelemeye başladı. “Desmond nasıl olmuş da bunu bir define haritası olarak düşünmüş, anlamıyorum. Ortasında garip bir işaret var, ama eğer yorumluyorsan ve eğer bu gerçekten bizim arazimizse, işaret küçük gölün olduğu yerin tam ortasına düşüyor. Eğer Mainwaring hazineyi oraya gömdüyse, Desmond asla bulamayacaktır.”

Giles alaycı bir ses çıkardı. “Orada bir define olduğunu hiç sanmıyorum. Kuzenin aptalın teki.” Başka bir çekincenin kilidini açtı.

“Bu kesinlikle doğru. Hem zaten Amiral Mainwaring de yokluk içinde ölmedi mi?”

“Evet.” Giles düello silahlarının kutusunu dışarı çıkardı. “Ama hikâyenin sonu öyle bitmiyor. Mainwaring işlediği korsanlık suçundan dolayı kral tarafından affedilip kormiralliğe getirildiğinde, korsanlık günlerinden kalma gizli bir mücevher zulası olduğu yolunda söylentiler dolaşıyordu. Ama ne yazık ki, Cromwell saldırıya geçtiği zaman, Mainwaring kralın yanında yer aldı ve savaşı Cromwell'in kazanmasıyla Fransa'ya kaçmak zorunda kaldı. Orada da öldü, muhtemelen bu yüzden yasadışı yollarla kazandığı servetini geri almak için İngiltere'ye hiç dönemedi.”

Giles önce kutudan iki silahı çıkardı, ardından da kurşunları, barutu ve diğer gerekli parçaları içeren küçük torbayı. “O mücevherleri sizin arazinizde bulacağını düşünüyorsan, Plumtree delirmiş olmalı. Mainwaring, Dover'da

yaşamıştı. Mücevherleri neden Hallstead Hall yakınlarına saklasın ki?”

“Belki de ülke dışına çıkarken Hallstead’de konakladığı için,” dedi Minerva, parmaklarını her iki haritanın üzerinde de bulunan bir çizginin üzerinde gezdirirken

Giles gözlerini onun gözlerine dikti. “Ne?”

“Büyükannemin bundan bahsettiğini unuttun mu? Cromwell’in onun kellesini istediğini öğrendiği sırada, Amiral Mainwaring bizi ziyaret ediyordu. Doğruca Londra’daki limanlara gitti ve kaptanlığını arkadaşının yaptığı bir gemiye saklandı, arkadaşı da onu ülkeden kaçırdı. Evine dönme şansı yoktu.”

Giles iliklerine kadar ürperdi. Belki de Plumtree deli değildi. Ya Mainwaring definayı gerçekten de arazinin topraklarına gömdüyse?

Hayır, bu aptalcaydı. “Arkadaşlarını ziyaret etmeye gelirken, Mainwaring yanında neden bir dolu mücevher taşıdığını ki? Ve öyle bile olsa, mücevherlerini neden Fransa’ya götürmesin ki?”

“Bir fikrim yok. Ben sana sadece onun Hallstead Hall’da kaldığını söylüyorum. Mücevherler hakkında hiçbir şey duymadım.”

Şimdi Giles, Plumtree’nin definayı tam olarak nerede aradığını belirlemek için adamı takip etmiş olmayı diledi. Çünkü eğer Plumtree definenin Sharpe’ların arazisine gömülü olduğunu düşünecek kadar aptalsa ve onu Sharpe’ların öldürüldüğü gün aramaya kalktıysa...

Giles silahları doldurmaya başladı.

Minerva, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kuzeninin peşinden silahlarım olmadan gitmeye-

ceğim,” dedi Giles. “Yanına sadece bir kürek almış olsa bile.”

“Gerçekten de arazimizde define aramaya gittiğini mi düşünüyorsun?”

“Neden olmasın? Sonuçta yazın ortasındayız, günbatımından önce birkaç saati var. Üstelik onu iş üstünde yakalayabilirsem, ağzından bazı cevapları da alabilirim.”

Minerva iki haritayı katlayıp cebine soktu. “Ben de seninle geliyorum.”

“Hayır, kesinlikle gelmiyorsun!” Giles tabancaları ceke-tinin ceplerine koydu ve kapıya yöneldi. “Oraya varır varmaz, bana yardım etmeleri için ağabeylerini alacağım.”

“Evde değiller. Tüm aile günün geri kalanını şehirde alış-veriş yaparak ve tiyatroya giderek geçiriyor. Hizmetkârlar dışında Halstead Hall’da kimse yok. Bunun gerekli olduğundan emin olana kadar, onları bu olaya dahil ederek dedikodu kazanlarını kaynatmak istemezsin. Plumtree’nin orada olduğunu bile kesin olarak bilmiyorsun.”

Giles karısına hiddetle baktı. “Eğer oradaysa, onun icabına tek başıma bakabilirim.”

“Bekle bir dakika! Botlarımı giymeme izin ver.”

Minerva merdivenlerden yukarı fırladığında, Giles düşünceli bir şekilde öylece dikildi. Minerva’nın Plumtree’nin yakınlarında olmasını istemiyordu. Özellikle de adam Sharpe’ları öldürdüyse.

Ön kapıya doğru ilerledi, ama hazırda bekleyen atına binmek üzere merdivenlerden inerken Minerva ona yetişti.

“Ben hazırım,” dedi, ona yetişmek için koştuğundan nefes nefeseydi.

“Benimle gelmiyorsun.”

“Hayır, geliyorum.”

Giles merdivenlerde durup karısına baktı. “Sevgilim, bak-”

“Bana karşı, o patronluk taslayan ses tonunu kullanmaya sakın kalkışma, Giles Masters. Ağabeylerim böyle yaparak hiçbir yere varamadı, sen de varamazsın. Yeter ki beni yanına al, ne dersen yapacağıma söz veriyorum.” Sesi boğuklaştı. “Burada saatlerce oturup öldün mü kaldın mı diye meraklanmak istemiyorum. Tek başına gitmene asla izin veremem.”

Karısının yüzündeki endişe kalbini ağrıttı. “Kendi başıma halledebilirim, sevgilim.” Uzanıp çenesini avucuna aldı. “Bundan daha tehlikeli durumlar da yaşadım.”

“Ama bu sefer tehlikeyle tek başına yüzleşmek zorunda değilsin.” Minerva elini elinin içine aldı. “Seninle gelme izin ver. Yardım etmek istiyorum.”

“Eğer sana bir şey olursa-”

“Desmond’dan bahsediyoruz, Tanrı aşkına –suç makinesi değil ya. Ayrıca sana hiçbir şekilde engel olmaya-
cağım. Hatta, arazinin tam olarak neresinde olduğundan kesin olarak emin olduğumuzda, gidip sana yardım getireceğim.”

Bu Giles’ı bir an için duraksattı.

“Lütfen, Giles,” dedi Minerva, kalbindeki ıstırap gözle-
rinden okunuyordu. “Bana güvenmeye başlamanın zamanı gelmedi mi? Desmond ve Ned’i hana kadar takip etti-
ğimizde seninle gelmeme izin verdin ve her şey yolunda gitti. Hatta yardımım bile oldu, değil mi?”

“Evet, ama-”

“Bu farklı değil. Bir fark varsa, o da bu sefer daha gü-
venli olman –sonuçta yanında silah taşıyorsun. Üstelik

Ned eğer onunla birlikteyse, ikisiyle birlikte baş edemezsin. Gidip yardım getirmem için bana ihtiyacın olacak.”

“Keşke Bay Pinter’ı bu kadar aceleyle kovalamasaydım,” diye mırıldandı Giles.

“Ama kovaladın ve arkasından gidecek zamanın yok. Desmond’un ne kadar süre orada kalacağını bilmiyorsun. Gerçeği onun ağzından duymak istiyorsak, onu iş üstündeyken yakalamak zorundayız.”

Giles tereddüt edince, Minerva aceleyle ekledi: “Ayrıca seninle gelmemi izin vermezsen, ben de peşinden gelirim.”

Giles şüpheyle baktı. “Pekâlâ, ama ne söylersem onu yapacaksın, duydun mu?”

“Evet Giles,” dedi Minerva, Giles’in bir an bile inanmadığı, karakterine yüz seksen derece ters olan itaatkâr bir ses tonuyla.

İç çekerek karısının ata binmesine yardımcı oldu, ardından gidip kendi atının sırtına atladı. “Ciddiyim Minerva.” Yola koyulmak için dizginleri şaklattı.

“Güven bana, kendimi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağımı.”

Ona güvenmek mi? Bu çok zordu. Ravenswood insanlara asla güvenmeden yaşamının zor olduğunu düşünüyor olabilirdi, ama onlara güvenmek daha da zordu. Özellikle de güvendiği kişi hayatta en çok önem verdiği kişiyken. Sokaklarda hızlıca atlarını sürdüler. Ealing’e giden yola çıktıklarında hızlarını daha da artırdılar. Yolu hızla kat etmeye kararlı halde sessizce atlarını sürdüler.

Araziye yaklaşırlarken Giles yavaşladı ve Plumtree’nin izine rastlamak için yolları taramaya başladı.

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedi Minerva. “Umarım ayrılmamıştır.”

Giles güneşe doğru baktı. “Hiç sanmıyorum. Hava daha aydınlık. Muhtemelen arabasını herkesin görebileceği bir yere bırakmamıştır.” Yönünü av köşküne giden uzun yola doğru çevirdi. Göle giden yolu gördüklerinde, ağaca bağlanmış bir at gördü. Atını Minerva’nınkine yaklaştırıp karısının dizine dokundu ve Minerva dönüp kendisine baktığında atı işaret etti. Minerva başını salladı. Giles durunca, karısı da hemen yanında durdu.

İkisi de atlarından indiler. “Onu arayacağım,” diye mırıldandı Giles. “Tek başına gibi görünüyor, o yüzden onunla baş edebilirim. Sen atları al ve malikâneye götür.”

“Ya atlardan birine ihtiyacın olursa?”

“Olmaz. Onunki burada ve farklı bir yöne gittiğinden onu kaçırarak olursam, onun atı görüp birinin oyununu fark ettiğini anlamasını istemiyorum. Şu an neyin peşindeyse onu bir daha iş üstünde yakalama şansımız hiç olmayabilir.”

Minerva’nın yüzünde endişe belirdi. “Herhangi bir kaçış yolu olmadan seni burada bırakmaktan nefret ediyorum.”

Giles gülümsedi. “Kendimi tehlikeli durumlardan kaç kez kurtardığımı bilsen, bu kadar endişelenmezdin.”

“Yine de, Desmond’un inatçılık yapması ihtimaline karşı birkaç güçlü kuvvetli uşağı alıp buraya getireceğim, tamam mı?”

Giles karısının çenesine dokunarak, “İyi kız,” dedi.

Ayrılmak için arkasını döndüğünde Minerva kolunu yakaladı. Giles meraklı gözlerle bakınca, Minerva ayak parmakları üzerinde yükseldi ve onu dudaklarından öptü. “Bol şanslar dilemek için,” diye fısıldadı. Karısının endişeli ifadesi, içinde uzun süredir gömülü olan bir yere do-

kundu. Ve o anda, bir erkek kendisine yardımcı olmaları için başka insanlara güvenmediği takdirde, onların kendisi için ne kadar endişelendiğini görme şansına asla sahip olmayacağını kavradı.

Kanı kaynarken karısının güzel yüzüne baktı. "Benim için bir soruyu yanıtlamanı istiyorum, sevgilim."

"Evet?"

"Kalbini kırdığım güne kadar bana âşık olduğunu söyledin. O zamandan sonra beni hiç... Yani sence günün birinde beni tekrar..." Bunu sorarak aptallık ediyordu. Zamanı değildi ve Minerva ne cevap verirse versin, yapmak zorunda olduğu şeyden dikkatini uzaklaştıracaktı. "Boş ver."

Ama dönüp giderken, Minerva ardından fısıldadı. "Evet, sana hâlâ âşığım. Seni her zaman sevdim."

Giles olduğu yerde donakaldı, sonra da aklı karışmış halde yürümeye devam etti. Minerva onu seviyordu. Ona âşıktı. Ve bu sözleri hayatı boyunca duymayı beklediğini fark etti. Sadece serseri bir ikinci evlat olmadığını, ağabeyinin hayatını mahvetmiş ve gençliğinde bir sürü aptalca seçimler yapmış başarısız bir kardeş olmadığını söyleyecek birini beklemişti hayatı boyunca.

Minerva'nın onu bu şekilde görüyor olması kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden olmuştu. Bu sırada Plumtree'nin atının kişnemesiyle kendine gelip dikkatini toparlamaya karar verdi. Aklını başına toplaması gerekiyordu. Minerva'yla birlikte yüzmeye gittikleri gün herhangi bir kazı izi görmediğinden, gölete giden yoldan ziyade ormanlık alana giden yolda iz aradı.

Ama daha çalıların arasındaki boşluğu fark edmeden, kayalık toprağın üzerinde çalışmakta olan küreğin sesini duydu.

Elini ceketinin cebine götürdü ve tabancalarından birinin kabzasını kavradı. Sharpe'ların ölümü hakkında Desmond Plumtree'nin neler bildiğini öğrenmenin zamanı gelmişti.

Minerva doğrudan Halstead Hall'a gitmedi. İlk başta, geri döndüğünde Giles'ı bulabilmek için kocasının ormanlık alana tam olarak nereden girdiğinden emin olmak istedi. İkinci olarak da, söylediği şeye Giles'ın ne gibi bir tepki vereceğini merak etmişti.

Giles onun ne söylediğini duymuştu, bunu biliyordu. Kocasının duraksayarak kalbini hızla attırdığı o bir anlık tereddüdünden anlamıştı bunu. Giles'ın karşılık olarak neden hiçbir şey söylememiş olabileceğini bile anlıyordu. Aşk itirafının ne yeri ne zamanıydı.

Aslında, kendisinin de neden aniden aşkını itiraf etme gereği duyduğundan emin değildi. Tek bildiği, Giles'ın, ona bir zamanlar kendisi hakkında neler hissettiğini sorduğunda, yüzünün son derece gergin bir ifadeye bürünmüş, vereceği cevabı beklerken bir hayli şüpheye düşmüş olmasıydı. Minerva o anda kocasının yüzündeki o ifadeyi silmek için her şeyi yapardı. Ve şimdi Giles Desmond'la dövüşmeye gidiyordu ve Minerva, onun kendisiyle aynı hisleri paylaşıp paylaşmadığını asla öğrenemeyebilirdi.

Gerildi. Hayır, bu şekilde düşünmeyecekti. Giles'ın başına hiçbir şey gelmeyecekti. O başının çaresine bakabilirdi. Ne de olsa bir casustu. Kocasını, İçişleri için çalışan gizli bir muhbirdi. Bunu düşününce bir kez daha hayrete düştü.

Giles'ın ağaçlık alanda nereye gittiğinden emin olduk-

tan sonra, ata binmek için ayağını üzengiye koydu ve tanıdık bir ses duymasıyla oracıkta donakaldı. "Vay vay vay, sevgili kuzinim Minerva da buradaymış."

Korkudan midesi ağzına gelirken ayağını üzengiden çekti ve dönüp bakınca Ned ile göz göze geldi. Ned kuş-kulu gözlerle ona bakıyordu. Az ötelerinde, Ned'in atı duruyordu. Ned onu fark edince, varlığını hissetmemesi için biraz uzakta atından inip yanına yürümüş olmalıydı. Bu iyi değildi.

"Ned!" diye haykırdı, onun gördüğüne memnun olmuş gibi yaparak. "Seni görmek ne güzel! Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum." Ned gözlerini atlara çevirdi. "Sen evlenmemiş miydin, şu anda Londra'da büyük bir evde yaşamıyor muydunuz?"

"Ailemi ziyarete gelmiş olamaz mıyım?"

Ned gözlerini kısarak baktı. "Ama burası ailenin evinden epey uzakta. Bu arada, kocan nereye gitti ki?"

Acaba Ned, Giles'ın burada olduğunu ve Desmond'u bulmaya gittiğini biliyor muydu? Minerva yalan söyleyip de buraya başka biriyle geldiğini söylerse ve Ned de Giles'ı görmüşse, o zaman bir şeyler çevirdiklerini anlardı.

İşi şansa bırakmamak en iyisiydi. "Ben atları tutarken, o da piknik yapmak için güzel bir yer bulmaya gitti. Söylediğine göre buralarda küçük bir gölet varmış."

"Doğru. Ama piknik sepetiniz yok."

Minerva hemen bir şeyler düşündü. "Sepet onun yanında."

"Sepeti sana bırakabilecekken neden yanında taşıyorsun ki? Hadi öyle yaptı diyelim, ben buraya geldiğimde sen neden atına binip gitmeye hazırlanıyordun?"

Minerva bunu inkâr edemeyeceğinden hemen karşı saldırıya geçti. “Bu kaba soruları neden soruyorsun?” diye karşılık verdi, sesine mağrur bir hava vermeye çalışarak. “Burası benim evim ve istediğimi yapmak için istediğim anda buraya gelebilirim. O yüzden eğer kusura bakmazsan, Giles’in nereye kaybolduğunu görmeye gideceğim.”

Ama daha atının başını çeviremeden, Ned ona doğru adım atıp bıçağını çıkardı ve beline dayadı. “Gidebileceğini pek sanmıyorum.”

Kalbi güm güm çarpıyordu. Sertçe, “Ned!” dedi, “sen ne yaptığını sanıyorsun? O bıçağı hemen bırak. Ben senin kuzininim, Tanrı aşkına!”

“Evet ve bunun bana hiçbir yararı olmadı. Şu anda babamla birlikte çok büyük bir balık yakalamak üzereyiz ve senin bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.”

“Benim hiçbir şeyi mahvetmek gibi bir niyetim yok,” dedi Minerva nefes nefese. Onunla dövüşmezdi; Ned’in silahı vardı ama kendisinin yoktu. Çığlık dahi atamadan işini bitirebilirdi. “Neden burada olduğun umurumda bile değil. Gidip kocamı bulmama izin verirsen, istediğin her şeyi yapabilirsin.”

“Tamam, kocanı istiyorsan gider buluruz. Şu ana kadar gölete iki kez gidip gelmiş olması gerekirdi. Bu yüzden gölette olduğunu sanmıyorum. Ve senin de bunu gayet iyi bildiğini tahmin ediyorum.”

Ah, hayır. Ned’in beline bıçak dayadığını gördüğünde kim bilir Giles nasıl bir tepki verirdi. “Herhangi bir bela çıksın istemiyoruz. Sadece atları almama izin ver ve—”

“Sessiz ol, kahretsin. Ve yürümeye başla.” Ned bıçağı beline iyice bastırarak onu ormanlık alana doğru itti. Minerva önce tökezlemeyi düşündü ama yanlış şekilde

tökezleyip bıçaklanmaktan korktu. Kaldı ki, Ned ile boğuşması, Desmond'la mücadele ederken Giles'in dikkatini dağıtabilirdi.

Önlerinde, bir şeye çarpan küreğin sesini duyabiliyordu. Desmond muhtemelen kazı yapıyordu ki bu da Giles'in ona daha ulaşamadığını gösteriyordu. Giles'a zaman kazandırmalıydı. Bu işten sağ salim kurtulmalarının tek yolu, Ned'le birlikte onların yanına ulaşmadan önce Giles'in Desmond'un icabına bakmasıydı.

Çakıl taşlarıyla kayalıklar yürümesini zorlaştırıyormuş gibi yaparak ayağını sürürken, elinden geldiğince yavaş yürüyordu. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Gü-lünç duruma düşüyorsun ve bu—"

"Sana çeneni kapa dedim," diye bağırdı Ned. Sonra da onu belinden kavradı ve bıçağı boğazına dayadı. Onu yanında ittire ittire yürütürken kulağına fısıldamayı sürdürdü: "Sen her zaman her şeye burnunu sokardın. O korkunç kitaplarla aileni rezil ettin. Ama Hetty Hala bunu umursamıyor bile —biz hiçbir şey alamazken, hâlâ size bir sürü şey veriyor."

Minerva, Ned'in babasının sahip olduğu değirmeni büyükannesinin erkek kardeşinden miras aldığını belirtmekten kaçındı. "Eminim büyükannem size de epeyce bir para bırakmıştır. Vasiyetine yazdırmıştır yani."

Ned alaycı bir ses çıkardı. "Ancak hepiniz evlenip çocuk sahibi olduktan sonra. Şimdi bize hiçbir şey vermiyor. Bu defineyi hak ediyoruz. Diğer her şeyi siz aldınız —bunu da almanıza izin vermeyeceğim, duydun mu beni? Bulmak için bu kadar çok çalıştıktan sonra olmaz."

Boğazındaki bıçağın tek bir hareketle kendisini öldürebileceği düşüncesinin verdiği korkuyu saklamaya ça-

lışarak, "Define mi? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Minerva.

"Şşşş," diye fısıldadı Ned. "Kazı durdu."

Evet, durmuştu. Bu, Giles'in onları duyduğu anlamına mı geliyordu? Desmond'u bulmuş muydu? Yoksa Desmond sadece dinleniyor muydu?

Birkaç saniye sonra bir açıklığa ulaştıklarında, Giles'i Desmond'un yanı başında adamın kafasına silah dayamış halde buldular. Desmond bir hayli terlemişti ve kürek de ayağının dibinde duruyordu.

Giles, Minerva'yla Ned'i o halde görür görmez yüzünün kanı çekildi. Endişeyle kararmış bakışları Minerva'ninkilerle buluştu, ama bakışlarını Ned'e çevirdiğinde yüz ifadesi ölümcüldü. "Ned, görüyorum ki canına susamışsın," diye atıldı. "Ya da en azından, babanı öldürtmek istiyorsun."

Ned, "Buna cesaret edemezsin," diye haykırdı. "Eğer yaparsan, ben de... Minerva'nın gırtlığını keserim, yemin ederim ki yaparım!"

"O zaman babanla beraber ikiniz de ölürsünüz." Giles, Ned'in kafasına doğrultmak için diğer silahını da cebinden çıkarttı. "O zaman bu define pek işinize yaramaz, yanılıyor muyum?"

"Aptal olma, oğlum," dedi Desmond kısık bir sesle. Gözleri sert ve vahşi bir ifadeyle bakıyordu. "Minerva'yı serbest bırak. Tanrı aşkına, o senin kuzinin."

Minerva'nın boğazındaki bıçak titredi. Ned hüzünlü bir sesle, "Her şeyi o alıyor," dedi. "Her şeyi onlar alıyor. Bu haksızlık!"

Giles öfkeli gözlerini Ned'in üzerine dikti. "Buradan

çıkışın yok. Bunu kabul edip Minerva'yı serbest bırakırsan iyi edersin."

"Bırakayım da bizi araziye tecavüz suçundan ya da başka uyduruk bir suçtan tutuklattır, değil mi? Düşünde arkadaşlarını –tüm o saygın beyefendileri gördüm. Babamı ve beni mahvetmek için elinden geleni ardına koymayacağından adım gibi eminim."

"Size hiç bir şey yapmayacak, buna söz veriyorum," diyerek onu ikna etmeye çalıştı Minerva. "Buna izin veremeyeceğim. Her şeyden öte biz akrabayız."

Ned, "Şimdi böyle söylüyorsun," diye söylendi, "ama seni serbest bıraktığım anda, ikimizi de içeri tıktıracağsınız."

"Kuzinini öldürdüğünde içeri tıkmayacaklarını mı sayıyorsun?" diye haykırdı Desmond. "Seni asarlar. Aptal olma da hayatında bir kez olsun düşün."

Babasının hakaretleri karşısında Ned gerildi. "Sırf böyle söylediğin için onu beraberimde götürüp, seni Masters'la baş başa bırakacağım. Seni öldürmesine izin vereceğim –neyi umursuyorum ki?" Koluyla Minerva'nın belini sıkıca kavradı ve onu geldikleri yoldan geri dönmeye zorladı.

Giles, "Bekle," diye haykırdı. "Ya seni yetkililere teslim etmeyeceğimize söz verirsek? Ve de defineyi bulmana yardımcı olursak."

"Bizim elimizdeki arazi haritası daha iyi," dedi Minerva, Giles'in oyununu devam ettirerek. "Hemen cebimde." Ned'in bıçağı boğazından çekmesini bir sağlayabilse... "Kendi haritanla karşılaştı, o zaman definenin tam olarak nerede gömülü olduğunu göreceksin."

"Elimizdeki haritadan nasıl haberdar oldunuz?" diye sordu Desmond boğuk bir sesle.

“Çeşitli bilgi kaynaklarım var,” diye yanıt verdi Giles. “Ve bana Mainwaring’in mücevherlerini gömdüğü yeri gösteren haritanın sizde olduğunu söylediler.”

Desmond başını iki yana salladı. “Mücevher değil –İspanyol altını, bir servet değerinde.”

“Pekâlâ, lanet olası oğlunu karımı bırakması için ikna edemezsen, o altınların bir zerresini bile göremeyeceksin,” diye gürledi Giles.

Desmond, “Ned, lütfen!” diye haykırdı.

Ned bunun üzerine Minerva’nın kulağına, “Sendeki diğer harita,” dedi. “Onunla altınların yerini bulabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?”

“Karşılaştırma yapmak için onları yan yana koydum,” dedi Minerva. “Bana öyle geliyor ki altın göletin hemen yanında gömülü duruyor. Haritayı cebimden çıkarırsan, sana gösterebilirim.”

Ned tereddüt etti, ama açgözlülüğü galip geldi. Elini Minerva’nın cebine doğru götürdü, kumaşın üzerinden cebine dokunup da kâğıdın hışırtısını duyunca zevkle homurdandı. Ve bir elini haritayı yoklamak için cebine sokarken, bıçağı tutan eli, tam da Minerva’nın beklemiş olduğu gibi boğazından uzaklaşmaya başladı.

O anda Minerva botunun topuğunu bütün gücüyle Ned’in ayağının üst kısmına geçirdi ve yere eğildi.

Giles ateş etti ve kurşun başının üzerinden bir ışıltı sesi çıkararak geçti. Ned yere düşmüştü.

Yirmi Beşinci Bölüm

Açıklık alanı duman kaplarken, Giles tabancasını bir kenara fırlatıp Minerva'nın yanına koştu. Topuğunu Ned'in ayağına geçirmeden birkaç saniye önce karısının gözlerindeki ışığı görmüş ve olacaklar için kendini hazırlamıştı. Omzundan yaralandığı için çığlıklar atarak yerde yatan Ned olmasına rağmen, kazayla Minerva'yı vurmuş olabileceği düşüncesiyle kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Minerva'ya ulaştığında gördüğü ilk şey, güzel elbisesine saçılmış kan izleriydi.

Yanına diz çökerken, "Ah, tanrım, Minerva!" diye haykırdı.

"Ben iyiyim," dedi karısı. "Hepsi onun kanı, sevgilim. Benim kanım değil."

Ned'in bıçağını buldu ve hemen ağaçlık alana fırlattı, ardından Minerva'yı sıkıca kavrayabilmek için diğer silahını cebine tıktırdı. Minerva'yı kaybetseydi ne yapardı? Yaşayamazdı.

Bu sırada Minerva birdenbire gerildi ve haykırdı: "Giles, arkanda! Desmond—"

Küreğin kafasına inmesine birkaç santim kala, Giles, karısıyla birlikte yerde yuvarlanarak silahına davrandı. Desmond küreği yeniden havaya kaldıramadan, Giles silahı ona doğrulttu. "Yemin ederim, seni öldürürüm," dedi, öfkesinin kendisine hâkim olmasına izin vererek. "Seni ve lanet olası oğlunu, ikinizi de."

Desmond söylenerek küreği indirdi.

Giles silahı bir an olsun adamın üzerinden çekmeden doğruldu.

Arkasından Ned inledi: "Ben ölüyorum, sana söylüyorum! Ölmeme izin veremezsin."

Giles, Minerva'nın, "Ölmüyorsun, Ned," dediğini duydu. "Kurşun omzunu sıyrıp geçmiş benziyor. Yaşayacaksın."

"Ne yazık ki," dedi Giles.

Minerva, "Şimdi hareketsiz bekle ve daha fazla kan kaybetmeden omzunu sarmama izin ver, tamam mı?" dedi.

"Bırak kan kaybından gebersin, umurumda bile değil," diye gürledi Giles.

"O hâlâ kuzenim," dedi Minerva. "Sen de birini öldürmüş olmak istemezsin. Özellikle de Kral Müşaviri olacaksın."

"Karın haklı, Masters," dedi Desmond, ondan uzaklaşırken. "Bu olanları herkese duyurmanın gereği yok. Sen Ned'in saçmalığı konusunda sessiz olursan, ben de onu vurman konusunda çenemi kapalı tutarım. Hatta sana definden pay bile veririz. Yüzde elli nasıl, hayır, yüzde altmış diyelim, nasıl?"

Şimdi bu define avının, geçmişte işlenen iki cinayetle ne ilgisinin olduğunu öğrenme zamanı gelmişti. Desmond'un teklifini düşünüyormuş gibi yaparak, "Bu-

rada altın olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Neredeyse yirmi yıldır aradığın düşünülecek olursa—"

"Hayır, ben bundan daha birkaç ay önce aramaya başladım. Daha doğrusu, Ned yedi yaşında bana burada çamurların içinde birkaç altın bulduğunu söylediğinde, nerede olduğunu göstermesi için onu buraya getirdim, ama göletin yakınında olduğu dışında tam olarak nerede olduğunu hatırlayamadı."

Giles'in gözleri kısıldı. "Ned gerçekten burada altın mı buldu?" Ned Gabe'in yaşıtı olduğundan, bu, cinayetlerin işlendiği zamana denk geliyordu.

Desmond, "Evet!" diye haykırdı. "Burası, sana söylüyorum. O zaman kendi başıma biraz bakmıştım, ama hiçbir şey bulamadım, bu yüzden sonuçsuz diye vazgeçtim. Birkaç ay önce haritayı müzede gördükten sonra, Ned'in Mainwaring'in definesine rastlamış olabileceğini fark ettim."

Giles, "Bu aptalca," dedi. "İlk olarak, Mainwaring'in definesinin mücevherlerden oluştuğu söyleniyor, İspanyol altınlarından değil."

"Bu konuda yanılıyorlar," dedi Desmond. "Mainwaring korsandı—hepsi İspanyol altınlarını alırdı. Ayrıca haritanın da bu araziye tarif ettiğini kabul etmelisin."

"Birçok araziye ait olabilirmiş gibi duruyor."

"Burası, lanet olsun. Burası olduğunu biliyorum!"

Birdenbire arkalarındaki ağaçlık alandan gelen hışırtı sesleri duyular. Stoneville açıklık alana giriş yaparken, "Burada neler oluyor?" diye haykırdı.

"Hepinizin canı cehenneme," diye mırıldandı Desmond. Belli ki olayı herkesten gizli tutma hayalinin suya düştüğünü o da fark etmişti.

“Oliver!” diye haykırdı Minerva. “Senin şehirde olduğunu sanıyordum.”

Ardından Gabe’le birlikte Jarret da açıklık alana daldı. “Hanımlar yoruldu, bu yüzden biz de eve dönmeye karar verdik. Malikâne tarafına doğru ilerliyorduk ki bir silah sesi duyduk, birkaç dakika sonra da bu yönden gelen iki atla karşılaştık.” Jarret etrafa bakındı. “Hangi şeytan Ned’e ateş etti?”

“Ben,” diye yanıtladı Giles. “Minerva’nın boğazına bıçak dayamıştı.”

Stoneville adama saldırmaya yeltendi, ama Minerva onu tuttu. “Onu bırak. Yaralı.”

“Elimize geçirdiğimizde zaten geberecek,” diye araya girdi Gabe.

Giles, “Bu planı canı gönülden destekliyorum,” diye karşılık verdi.

“Hiçbiriniz onu öldürmeyeceksiniz,” dedi Minerva. “Sadece kötü bir yanlış anlaşılma kapılmış.”

“Ne tür bir yanlış anlaşılma?” diye sordu Stoneville.

Giles başıyla Desmond’u gösterdi. “O ve babası burarlarda bir define olduğu fikrine kapılmışlar. Çil çil İspanyol altınları.”

Stoneville homurdanırken, Jarret, “Ah, Tanrım, Ned. Bana o kadar olduğunu söyleme,” dedi.

“Altınları gördüm. Yalan söylemedim ve söylemeyeceğim de,” diye haykırdı Ned doğrulmaya çabalarırken.

“Ah, Tanrı aşkına, kanamasını daha da artırıyorsunuz.” Minerva doğruldu ve erkek kardeşlerine sert gözlerle baktı. “Bu konuşmaya başka bir yerde devam edebilir miyiz? Ned’in doktora ihtiyacı var.”

“Burada altın olduğunu düşünüyorsa doktordan daha fazlasına ihtiyacı var,” dedi Jarret.

Karısının Ned'i yaralı bir yavru köpekmiş gibi gözetmesinden rahatsız olan Giles, Desmond'a kendilerini takip etmesi için başıyla işaret etti.

Ağaçlıkların arasından geçerlerken Desmond, “Jarret senin aptal olduğunu söylerken ne demek istedi, Ned?” diye sordu. “Burada altın olduğunu söylemiştin. Hatta bana birkaç parça altın da getirmiştin.”

“O zaman sana verdiği parçaları çalmıştı,” diye araya girdi Gabe.

“Buradaki defineden mi çalmıştı diyorsun—”

Stoneville iç çekip, “Burada defne mefine yok, Desmond,” dedi. “Hiç olmadı. Annemle babamın ölmesinden önceki Noel'de, babam, kumardan kazandığı birtakım eski İspanyol altınlarını sekize bölüp bize dağıttı.”

“Bunu hatırlıyorum,” dedi Minerva. “Hepimiz on parça almıştık.”

Hikâyeyi devralan Jarret, “O sırada Plumtree'ler ziyarette gelmişti,” dedi, “ve Ned, Celia'ya o kadar yılışık davranıyordu ki biz de ona... eee... bir oyun oynadık.”

“Ulu Tanrım,” dedi Minerva. “Ne yaptınız?”

Giles ne yaptıklarını anlamaya başlamıştı. Sharpe bira-derlerin arkadaşlarına oynadıkları bu tür “oyunların” çoğunda o da yer almıştı.

Ned kısık sesle, “Oyun mu?” dedi. “Hayır, altınları yerde bulduğunuzu kendi gözlerimle gördüm. Korsanın birinin altınları oraya gömdüğünü söylediniz. Toprağı hep beraber kazmıştık!”

“Onları oraya biz koyduk, aptal herifi” dedi. “Ardından bir kısmı kaybolunca Oliver öfkелendi. Jarret ve benim al-

tinleri kaybettiğimizi düşündü. Ama onları sen aldın, değil mi?"

Yüzü bir ölü kadar solgun olan Desmond, "Bu olamaz," dedi. "Çok eski altındı, yüzlerce yıllık."

"Evet," dedi Stoneville. "Babamın kazandığı buydu. Savurgan dönemlerinden birindeydi ve birazını bize vermişti. İstersen bizimkileri gösterebiliriz."

"Buna inanamıyorum," dedi Desmond. "Saatlerce süren kazılar... buraya gelip gitmelerimiz... hepsi boşunaydı demek..."

"Minerva'nın anne babasının öldüğü gün de kazı yapıyordunuz değil mi?" dedi. "Altın arıyordunuz?"

Dört adam Desmond'u çevrelerken herkes sessizliğe gömüldü.

"Ne oldu, Desmond?" diye üsteledi Stoneville. "Sizi kazı yaparken mi yakaladılar? Altınları elinden alacaklarından korkup onları vurdun mu yoksa?"

Yüzüne gerçek bir şaşkınlık ifadesi yerleşmiş olan Desmond, "Hayır!" dedi. "Onların ölümüyle bir ilgim yok, Tanrı aşkına! Bunu nasıl düşünebilirsiniz?"

"Gayet olası," diye belirtti Jarret, "ve ikimiz de o gün burada olduğunu biliyoruz. Seni ormanda görmüştüm."

"Ayrıca Kara Boğa'da çalışan bir seyis de o gece üzengindeki kanı temizlediğine yemin ediyor," diye ekledi Giles.

Desmond bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım, aman Tanrım..."

Stoneville, "Ne oldu, Desmond?" diye gürledi. "Ned'i mahkemeye verirsek o kadar altını çalmaktan asılacağı kesin. Minerva'nın hayatına kastetmesini söylemiyorum bile. Bu yüzden bize hemen şimdi doğruyu söylemezsen, Ned darağacını boylayacak. Üzengindeki kan nereden geldi?"

Desmond, "Onları ölü buldum, tamam mı?" diye haykırdı. "Pru ve Lewis'i vurulduktan sonra buldum."

Jarret şüpheyle, "Onları buldun demek," diye tekrarladı.

"Ateş sesini duyduğumda burada altın arıyordum," diye mırıldandı Desmond. "Ne olduğunu görmek için koştum ve av köşkünün kapısının aralık olduğunu fark ettim. Bu yüzden içeri... girdim ve kanı görüp kaçtım."

"Her zamanki hikâye," diye atıldı Gabe.

Desmond, "Onları beni kazı yaparken yakaladıkları için vurduysam, onları ağaçlık alanda vurmam gerektiğini düşünmüyor musunuz?" diye haykırdı.

Haklıydı. Ve Giles da en başından beri Desmond gibi bir muhallebi çocuğunun soğukkanlılıkla cinayet işleme ihtimalini oldukça uzak buluyordu.

"Kaldı ki," diye devam etti Desmond, "o sırada burada altın olup olmadığından bile emin değildim. Tüm bildiğim, yedi yaşındaki oğlumun anlattığı hikâyeydi ve iddiasının ötesinde tek bir kanıt yoktu. Bunun için birini vuracak kadar delirmiş olamam." Kuzenlerinin öfkeli yüzlerine baktı ve, "Yemin ederim! Hiçbir ilgim yok!" diye haykırdı.

"Onlara ateş edeni gördün mü?" diye sordu Stoneville.

Desmond başını hayır anlamında salladı.

Giles silahı ona doğrulttu. "Yalan söylüyorsun." Uzun yıllarını insanların anlattıkları hikâyelerdeki doğruları yanlıştan ayırarak geçirmişti, neyin yalan neyin doğru olduğunu kolayca anlayabiliyordu. "Kimi gördün?"

Desmond'un bakışı silaha kaydı. "Yemin ederim, tüm gördüğüm atın üstünde biriydi."

"Kimi gördüğünü tarif et," diye üsteledi Giles.

“Ben... ben... emin olamıyorum... günbatımıydı...”

“Oğlunu ipten almamı istiyorsan, Desmond...” diyerek sözce başladı Giles.

“Her kimse pelerin giymişti!” dedi Desmond. Sesi çaresizdi. “Kadın mı erkek mi olduğunu bile anlamadım.”

Giles, “O zaman pelerini tarif et,” diye ısrar etti.

“Siyahtı ve kapüşonu vardı. Ya da belki de lacivertti. Emin değilim. Hava epey kararmıştı.”

“Peki at?” diye sordu Giles.

Desmond etrafındaki dört adama baktı. “Yüzünde beyaz lekeleri olan siyah bir Arap atıydı. Sol arka ayağında da beyaz bir bölge vardı.”

Stoneville adama öfkeyle baktı. “Bunca yıldır bunu hiç kimseye söylemedin. Annemle babamın katillerini araya bilirdik, Tanrı aşkına!”

Desmond, “Hayır,” diye itiraz etti. “Anlamıyorsunuz. At üstünde gördüğüm kişi av köşküne doğru ilerliyordu.”

Bu hepsini şaşkına çevirmişti. Giles, “Av köşküne doğru mu?” diye sordu.

“Evet. Bir atın yaklaştığını duyduğumda ben oturma odasıdaydım. Pencereden dışarı baktım ve adamın atıyla köşke doğru yaklaştığını gördüm. Bu yüzden arka kapıdan çıktım ve doğruca oradan uzaklaştım. Gelen her kimse, onları öldürenin ben olduğumu düşünmesini istemedim, anlıyor musunuz?”

“Bu sen olabilir misin, Oliver?” diye sordu Jarret. “Onları bulan sendin.”

“Hayır, ben büyükannemle birlikteydim,” diye hatırlatmada bulundu Oliver. “Ve bize gece geldik. Desmond ise az önce silah seslerini günbatımından hemen önce duyduğunu söyledi.”

“Tüm bildiğim atın sizin ahırdan olduğuydu,” dedi Desmond. “Bu kadarını hatırlıyorum.”

Gabe karamsar bir ifadeyle, “Doğru söylüyor,” dedi. “Bunun gibi bir atımız var.”

“Eğer onlar öldükten hemen sonra köşke biri geldiyse, o kişi neden hiçbir şey söylemedi?” diye sordu Stoneville.

Minerva, “Muhtemelen Desmond’un sebebiyle aynı,” dedi. Oldukça kötü görünen Ned’e destek olurken çemberin dışındaydı. “Onları öldürmekle suçlanma korkusundan.”

“Her kim olursa olsun belli bir sebeple oraya gidiyor olmalı,” diye belirtti Jarret. “Annemle babamın neden orada olduğunu biliyor olabilir –hatta belki de onlara katılmaya gidiyor olabilir. Kim olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Bu pek kolay değil,” dedi Giles. “O atı ev partisindeki misafirlerden herhangi biri ahırdan çıkarmış olabilir.”

“Sadece misafirler değil,” dedi Minerva. “Arazimizde yaşayan ya da çalışan onca insan varken, tamamen yabancı biri gidip ahırdan bir at almış olabilir. Seyisler de o kişinin misafirlerden biri olmadığını farkına varmamış olabilir.”

“Bu bir kadın da olabilir,” dedi Jarret. “Kadın olabileceği ihtimalini gözden çıkarmayalım. O zaman bir an önce, o dönemde ahırda çalışmış olan seyisleri sorgulamamız gerekecek. Tabii önce Pinter’ın onları tek tek bulması gerekecek.”

Ned inleyince, Minerva, “Bunu daha sonra konuşabiliriz,” dedi. “Ned’i eve götürüp ona doktor getirmemiz gerekiyor. Beni savunmak için yapmış bile olsa kocamın cinayet suçuyla yargılanmasını istemiyorum.”

Bu, erkek kardeşlerini harekete geçirdi. Ned’i Desmond’un atına bindirdiler ve Stoneville atı malikâneye

doğru götürmeye başladı. Biraderler, Desmond'u av köşkünde gördükleri konusunda soru yağmuruna tutmaya devam ederken, Giles silahını ona doğrultmayı sürdürdü.

Ne yazık ki, adam işe yarayacak çok şey görmemişti. Bu yüzden Minerva, Giles'ın av köşküne yaptığı ziyaretten bahsetti ve bu işe karışması yüzünden Stoneville'in homurdanmasına rağmen, Giles dikkatini çeken her şeyi ortaya döktü. Bu da kardeşlerin anne babalarının ölümüyle ilgili daha fazla tartışmanın fitilini ateşledi.

Stoneville, yeni bilgileri öğrenmesi ve daha fazla neler bulabileceğine bakması için ertesi sabah ilk iş olarak Pinter'ı Halstead Hall'a çağıracağına söz verdi.

En sonunda eve ulaştıklarında, iki endişeli eşle Minerva'nın büyükannesi olanları öğrenmek için doğruca dışarı fırladı.

Minerva, gidip Ned'e doktor getirmesi için uşağın birini gönderirken, Hetty Plumtree tüm hikâyeyi duymak için ısrar etti. Hikâyeyi ona anlatır anlatmaz, yaşlı kadın yavrularını koruyan dişi bir aslanın öfkesiyle Desmond'un tepesine dikildi. "Sen ne cesaretle torunumun arazisine girip sana ait olmayan bir şeyi çalmaya kalkıyorsun!"

Desmond, "Çalınacak hiçbir şey yokmuş!" diye haykırdı. "Sana anlattılar ya işte -yanlış anlaşılma olmuş."

"Buradaki tek yanlış anlaşılma, senden şüphelendikleri anda gelip beni haberdar etmemiş olmaları. Bunların herhangi birini duymuş olsaydım, cevaplarını senden isterdim. Senin kafanı kopartırdım, lanet olası!"

"Hastasınız, Bayan Plumtree," diyerek araya girdi Giles. "Torunlarınız sizi endişelendirmek istememiş."

Hetty, Giles'a kötü bir bakış attı. "Ve sen, genç adam,

bunların hepsini benden saklıyor olman! Benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm!”

Giles, “Öyleyim,” dedi. Minerva tek kaşını kaldırdığında da, “Kısmen,” diye ekledi.

“O zaman sen de bana diğerleri gibi büyükanne de,” dedi Hetty. “Artık sen de ailenin bir parçasısın.” Ardından doktorun gelmesini kanepede uzanarak bekleyen Ned’in yanına doğru gitti. “Ya sen benim küçük yeğenim. Ne cesaretle kendi kuzinine bıçak çekiyorsun!”

“Yapmak zorundaydım,” diye itiraz etti Ned. “O ve lanet olası kocası her şeyi mahvedecekti.”

“Küfretmeyi bırak. Babana yardımcı olabilecek her şeyi yaptım ve o da bana bunun karşılığını senin kulaklarını pisliklerle doldurarak ve sana kuzenlerinden nefret etmeyi öğreterek ödedi. Bu dünyaya geldiğinde birçok avantajla hayatına başladı: Ağabeyim ona son derece iyi durumda olan bir pamuklu kumaş fabrikası bırakmıştı. Desmond’un bu fabrikayı kötü yönetimiyle batırması kimsenin suçu değil. Tanrı aşkına, fabrikalarını işletmek için çocukları bile işe alıyor.”

“Para kazanmamın tek yolu bu,” diye söylendi Desmond.

“Saçmalık. Ben bira fabrikasından para kazanıyorum ve orada hiçbir çocuk çalışmıyor,” diyerek cevabı yapıştırdı büyükanneleleri. İki Plumtree’ye de sert bir bakış attı. “Şimdi ben sizi ne yapacağım? Kuzenlerinize hınç duyuyorsunuz diye bu saçmalığı sürdürmenize izin veremem.”

“Onları yetkililere teslim edebilirsin,” dedi Oliver. “Ben buna kesinlikle taraftarım.”

Giles, “Ben de öyle,” diye ekledi.

Yaşlı kadın onlara ezici bir bakış attı. “Onları polise tes-

lim edeyim de yine gazetelere düşelim, öyle mi? Dünyada olmaz. En sonunda adınızı dedikodulardan uzak tutmayı başardım ve bunu devam ettirmeye kararlıyım.”

“Ayrıca onları tutuklatmak Kuzin Bertha’yla diğer çocukların acı çekmesine de neden olacak,” dedi Minerva, “ki bu büyük bir haksızlık olur, çünkü onlar hiçbir şey yapmış değil. Bana sorarsanız, Ned ve Desmond’un eve dönmesine izin vermelisiniz.”

Etrafında yükselen itiraz seslerine karşın, “Bitirmeme izin verin!” diye haykırdı Minerva. “Biz onları tutuklatmayalım, Desmond da bunun karşılığında çocukları fabrikada kullanmayı bıraksın, ne dersiniz?”

Bu herkesin bir an için duraksamasına neden oldu. Kendi adına Giles, Ned’in asılmasını izlemeyi yeğledi, ama yumuşak kalpli karısının buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ayrıca bu konularda karısının içgüdülerinin kendisinininkilerden daha güçlü olduğunu da düşünmeye başlamıştı.

“Bu bana cazip bir teklif gibi görünüyor,” dedi büyü-kanneleri.

“Ama bakın,” diye söylendi Desmond. “İşçiler olmadan fabrikamı nasıl işletebilirim?”

“Makul bir ücret karşılığında yetişkin işçiler tutarak,” diye gürlledi Jarret. “Bu bizim bira fabrikamızda gayet işe yarıyor.” Jarret’in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. “Aslında Minerva’nın öne sürdüğü teklifi kabul edebilirim, ama tek bir şartım var: Önerilen çözüm yolunun hayata geçirilmesini ben denetleyeceğim. Kulağa hoş geliyor, değil mi Desmond? Fabrikanın daha başarılı olması için Rochester’da sen, ben ve Ned hep birlikte çalışacağız.”

Jarret’in acımasız ifadesini görünce Giles kahkaha at-

mamak için kendini zor tuttu. Jarret eninde sonunda fabrikaya faydalı olabilirdi, ama ilk olarak Desmond'un hayatını cehenneme çevirecekti.

Desmond yeniden itiraz edecek gibi oldu. Ardından etrafını saran adamlara baktı ve kaskatı kesilerek doğruldu. "Bu iyi olur, kuzen."

Görünen o ki her şeyden sonra Desmond'un akli başına gelmişti.

Tam o sırada, Ealing'den getirilen doktor içeri girdi. Ned'i kontrol ettikten sonra, yaralanmanın çok ciddi olmadığını doğruladı. Yaraya pansuman yaptı ve Ned'in Turnham'daki hana geri dönebilecek durumda olduğunu, kendisinin de onu orada kontrol etmeye devam edebileceğini söyledi.

Eşyalarını toplayıp Rochester'a dönebilmeleri için Plumtree'leri Turnham'a götürmek üzere bir araba hazırlanıp yola çıkarıldığında, büyükanneleri akşam yemeği zamanının geldiğini duyurdu.

Hepsi masanın etrafına yerleşirken, Jarret, Minerva'ya baktı. "Sen ve Giles, Ned'le Desmond'un burada olduğunu nereden biliyordunuz? Ya da onları nerede buldunuz?"

Minerva açıklamaya başladı, ama Ned'in beline bıçak dayadığı kısma geldiğinde Stoneville kaşlarını çatı. "Onun seninle gelmesine izin vermemen gerekirdi, Giles," dedi.

"Hiçbiriniz Minerva'ya hayır demekte başarılı olabildiniz mi?" diye karşılık verdi Giles.

Herkes bu soru karşısında sessiz kalsa bile, Giles kayınbiraderine hak verdi. Minerva'yı boğazına dayanmış bir bıçakla Ned'in yanında gördüğü anda hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuştu.

“Ancak beni peşimden gelmekle tehdit ettiği zaman gelmesine izin verdim,” diye devam etti. “Ayrıca, emirlerime uyacağına söz verdi. Maalesef ben de ona inandım.”

“Söylediklerini yaptım!” diyerek itiraz etti Minerva. “Ned beni bulduğunda ben gitmek üzere ata biniyordum.”

Jarret, “Bilmiyorum, Masters,” dedi, “bu kadar şeyden sonra bana Minerva için doğru adam olmayabilirmişsin gibi geliyor. Sonuçta Minerva baş etmesi çok zor insan ve onu güvende tutamazsan...”

Jarret’in şaka yaptığını bilmesine rağmen, Giles öfkelendi. “Ben de senin sevdiğin kadınla nasıl başa çıkabildiğini görmek isterim, özellikle de o kadın ısrarla—”

Minerva, “Giles!” diye haykırdı.

“Ne var?” dedi Giles. Dönüp bakınca Minerva’nın bakışlarında tatlı bir masumiyetle karşılaştı ve o an, az önce ne söylemiş olduğunun farkına vardı. *Sevdiğin kadın.*

Gerçi Minerva’yı elbette seviyordu. Ned’in onun boğazına bıçak dayadığını gördüğü anda bunu anlamıştı. Nasıl sevmezdi ki? Minerva onun öteki yarısıydı. Tehlikeli bir durumda bile onun peşinden gelebilen ve yine de soğukkanlılığını koruyabilen, cüretkâr bir cinsel birleşme teklifiyle onu şaşırtabilen, hiçbir şeyi hak etmeyen serseri kuzenine gösterdiği merhametle kalbini ısıtabilen kadın.

Evet, onu sevmek çok tehlikeliydi. Ama son dokuz yılını Ravenswood adına tehlikeye atarak geçirdiğinden, belki de artık kendisi için büyük bir risk almanın zamanı gelmişti.

Oliver’a baktığında tek kaşını kaldırmış halde kendisini izlediğini fark etti. Oliver hafifçe, “Bir kayıp daha verdik,” dedi. “Minerva seni iyice avucuna almış, dostum.”

Giles karısı için hissettiği tüm sevgiyi gözlerine yansıtarak Minerva'ya gülümsedi. "Evet, sanırım öyle," dedi.

Minerva da ona ıslıl ıslıl gülümseyerek karşılık verdiğinde, karısının bakışlarındaki sıcaklığın kalbine ulaşmasına ve uzun süredir güneşten sakladığı kısımlarını ısıtmasına izin verdi.

"Benim tek söyleyebileceğim şu: Tanrı'ya şükürler olsun ki Giles silahıyla en sonunda bir şeyi vurabilmeyi başarmış," dedi Gabe. "Böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum, dostum. Silahlarla aran hiçbir zaman iyi olmamıştı."

"Aslında senin düşündüğünden daha iyi, Gabe," dedi Minerva kendini öne atarak. "Bana kur yapmasına izin veriniz diye, onca yıl sizi utandırmamaya çalışmış."

Ağabeyleri kahkahalarla gülerken, Minerva, Giles'in şaşkınlıkla karışık gülümsemesine, yeteneksiz gibi görünmenin, umursamaz olmanın ve aptalı oynamanın onun için ne kadar zor olduğunu anladığını gösteren bir tebesümle karşılık verdi. Ve Giles da neden bu kadar uzun zamandır ona aslını göstermediğini merak etti. Gerçek kimliğinin kalbini çalan kişi tarafından bilinmesi son derece tatmin edici bir duyguydu.

Bundan vazgeçmek istemiyordu. Vazgeçmeyecekti. Newmarsh'ın canı cehennemeydi. Bir tavan arasında yaşayacak olsa bile artık kendi hayatını yaşamasının zamanı gelmişti. Minerva'ya sahip olduğu sürece, ihtiyacı olan tek şey buydu. Bugün yaşadıkları ona insan hayatının çok kısa olduğunu, arada bir risk almanın yararlı olabileceğini göstermişti.

Daha sonra, herkesin gece için Halstead Hall'da kalmaları yönündeki ısrarını reddeden Giles ve Minerva parlak

bir ay ışığının altında yola çıktılar. Karısıyla sevişirken kendi yataklarında olmak istiyordu.

Yola koyulduklarında, Minerva ona baktı. "Ciddi miydin?"

Minerva'nın neden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. "Ağabeylerinin önünde yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

"Giles! Cevap istiyorum, başka bir soru değil."

"Elbette ciddiydim. Seni seviyorum. Minerva. Ne olursa olsun bana inanıyor olmanı seviyorum. Gördüklerini kitaplarında yazıyor olmanı seviyorum. Aklını, cömert kalbini ve güzel vücudunun her kısmını seviyorum. Gözlerimin önünde hayatını tehlikeye atarak kalpten gitmeme neden olduğunda bile seni seviyorum." Şefkatle gülümsedi. "Sadece zamanla sevgine layık bir adam olduğumu kanıtlamayı umut ediyorum."

"Hayatımı kurtardın. Bu zaten sevgime layık olduğunu gösteriyor."

Giles ne söyleyeceğini düşünerek bir an sessiz kaldı. "Minerva, Ravenswood'un üstleri Newmarsh'ın talebini kabul etmezlerse, onların kararına saygı gösterip payıma düşeni çekmeye karar verdim. Artık daha fazla casusluk yapmak yok."

Minerva cesur bir sesle, "Güzel," dedi onu şaşırtarak.

"Böyle yaparak her şeyi kaybetme riskini göze aldığının farkındasın, değil mi?"

"Asıl böyle yapmayarak her şeyi kaybetme riskini göze almış oluyorsun," diye belirtti Minerva. "Çünkü gizli saklı ikinci bir hayat sürdürdüğün sürece, kimseye gerçek karakterini tanıma şansı vermiyorsun. Sanırım bu da senin için yapayalnız bir hayat oluyordur, yanılıyor muyum?"

“Sanırım çok akıllı bir karım var,” dedi Giles gülümseyerek.

“Elbette. Bu yüzden benimle evlenmedin mi?”

“Hayır. Seninle evlendim, çünkü göletteki o gün ıslak gömleğinin içinde o kadar büyüleyici görünüyordun ki o an aklımı kaybettim.”

Minerva kahkaha attı, ardından ona muzip gözlerle baktı. “Aslında o göl buradan çok uzakta değil, biliyor musun? Ay ışığında yüzmeye ne dersin?”

Bu teklif karşısında Giles’ın kanı kaynadı. “Çıplak mı?”

“Neden olmasın, Bay Masters, hem çılgın hem de son derece enfes bir fikir.”

Giles karanlık ağaçlara baktı, ardından sıırttı. “Hadi, oraya kadar yarışalım o zaman.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Minerva ve Giles, Desmond ve Ned'le olan karşılaşmalarından bir hafta sonra Lord Ravenswood'u Hyde Park'taki kayıkhane bekliyordu. Minerva biraz heyecanlıydı, ama görünüşe bakılırsa Giles aynı durumda değildi.

Giles bunun gibi birçok sürprizle doluydu. İçişleri için şimdiye kadar neler yaptığını ona çok fazla anlatamasa da, yaptıklarını nasıl yaptığını ona söyleyebilmişti, ayrıca keskin zekâsı ile atılganlığı da onu şaşırtmaya devam ediyordu. Bir de espri anlayışı vardı elbette. Kocasının hayatının gizli kısmı, onların özel şakası haline gelmişti. Ne zaman birisi çıkıp da Minerva'ya böylesine kötü şöhretli bir howardayla evlenmenin nasıl bir his olduğunu sorsa, Minerva doğruyu söylüyordu –tam anlamıyla harika bir histi. Giles'ın, tüm ailesinin önünde ona olan aşkını ilan etmiş olması hâlâ kalbini ısıtıyordu.

Kocasının zamparaya dönüştüğü tek yerin yatak odaları olduğunun hızla farkına varıyordu. Giles avukatlık konusunda çok çalışıyordu. Düzenli kayıtlar tutuyor ve koca koca hukuk kitapları okuyordu. Saatlerini örnek olayları ve kanıtları inceleyerek geçiriyordu. Bu Minerva için hiç

sorun olmuyordu, çünkü onun da romanlarını yazmak için zamana ihtiyacı vardı.

Ama bazen, kocasının fazla titiz davrandığını düşünüyordu. Bu buluşma bunun en açık kanıtıydı. Giles takip edilmediklerinden emin olmak için yaptığı tüm hazırlıklarla onu deli etmişti. Şüphesiz ki akıllı hâlâ Pinter'ın haberi olmadan kendisini iki kez takip etmiş olmasındaydı.

"Giles?" diye sordu, sessizlik artık tahammül edilemeyecek bir hal aldığı anda.

"Evet, sevgilim?"

"Lord Ravenswood'un bu buluşmayı neden istediğine dair gerçekten hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok. Geçen hafta üstlerinin neye karar verdiklerini söylemek için buluştuğumuzda, benimle yeniden buluşmak isteyeceğine dair hiçbir sinyal vermemişti."

"Peki üstlerinin Newmarsh'ın talebini kabul etmediklerini söylediğinden eminsin, değil mi?"

"Evet."

"Ama gazetelerde seninle ilgili en ufak bir haber yok. Fikirlerini değiştirmiş olabilirler mi?"

"Hayır. Muhtelemen Newmarsh'a daha bir şey söylemediler."

Minerva iç çekti. "Doğru. Sanırım Fransa'ya gönderilen mektuplar yerine çok hızlı ulaşmıyor." Kocasının güzel yüzüne baktı. "Sen de biliyorsun ki eğer Lord Ravenswood için çalışmaya devam edecek olursan, bunu anlarım."

Giles delici bakışlarını üzerine dikti. "O zaman şüpheli bir karakterin ağzından laf alabilmek için gecelerimi kumar masalarında, dizimde bar kadınlarını hoplatarak ve bol miktarda para harcıyormuşum gibi yaparak geçirmeme sesini çıkarmayacaksın, doğru mu anlıyorum?"

"Şey, hayır, ama senin gazetelere düşmeni de istemem. Ya da görevinden alınmanı. Mesleğini ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kocasını elini eline alarak, "Neyi sevdiğimi biliyor musun?" dedi. "Seni. Ve birlikte olan hayatımızı. Bunu hiçbir şeyde değişmem." Çenesini okşadı. "Ayrıca bana artık kendimden başka birine güvenmemin vaktinin geldiğini sen söylememiş miydin? Benim de yaptığım bu -Ravenswood'a güvenmek. Sen bunun sıkıntılı bir süreç olabileceğini bil, yeter."

"Seninle evlendiğim gün beni sıkıntılı bir sürecin beklediğini biliyordum zaten," dedi Minerva.

Bu sırada kocası eğilip onu öptü ve Lord Ravenswood içeri girdiğinde onları o halde buldu.

Minerva kıpkırmızı kesilerek Giles'ı kendinden uzaklaştırdı. Lord Ravenswood da aynı derecede rahatsız görünüyordu. Minerva, Giles'ın müsteşara buluşmaya karısıyla birlikte geleceğini söyleyip söylemediğini merak etti.

Adam Minerva'ya şaşkınlıkla bakmaya devam ederken, Giles hiç olmadığı kadar sakin bir tavırla, "Karım Minerva'yı hatırlıyorsun, değil mi, Ravenswood?" dedi.

Vikontun yüzü ağırbaşlı bir ifadeye büründü. "Elbette." Hafifçe başıyla selam verdi. "Bu sabah nasılsınız, Bayan Masters?"

Minerva, Giles'ın koluna girerek, "Kocamın geleceği konusunda endişeliyim," dedi. "Sizin ve üstlerinizin Giles'ın bunca yıl ne kadar çok çalıştığını ve neler yaptığını göz önüne aldığınızı umuyorum."

"Demek ona her şeyi anlatmaya karar verdin, öyle mi?" diye sordu Lord Ravenswood, Giles'a.

"En kısa haliyle."

“Tedbiri asla elden bırakmıyor,” diye araya girdi Minerva. “Onu o belgeleri alırken görmüş olmama rağmen, bana Lord Newmarsh’ı anlatması yıllarını aldı.”

Bunu duyunca Lord Ravenswood öyle bir irkildi ki Minerva gözlerini kocasına çevirdi, bunu Ravenswood’a söylemesi yönünde kocasıyla ortak bir karar almış olmalarına rağmen yine de endişelenmişti. Giles güven telkin eden bir tavırla elini okşadı.

“O zaman sen Rockton’sın!” diye haykırdı Lord Ravenswood.

Giles irkildi. “Bana hatırlatma.”

“Aman Tanrım,” diye haykırdı Minerva. “Tahmin mi ettiniz?”

“Hırsızlığın detaylarını bildiğim için sadece,” dedi Lord Ravenswood. “Ama sizin yerinizde olsam, Bayan Masters, kocanızın geçmişini romanlarınızda malzeme olarak kullanma konusunu yeniden düşünürdüm.”

“Mesajınız alınmıştır, efendim,” dedi Minerva. Oyunun Ravenswood tarafından fark edilmiş olması karşısında biraz utanmıştı. Rockton’ın, Giles’la kendi arasında özel bir şaka olarak kalmasını tercih ederdi.

“Pekâlâ o zaman sizi daha fazla merakta bırakmayayım,” dedi Lord Ravenswood. “Newmarsh konusunda artık endişelenmenize gerek kalmadığını bilmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Giles’in kolu elinin altında gerildi. “Nasıl yani?”

“Fransa’da ziyaretine gittim. Kendisi ve Sully hakkında her şeyi ortaya dökerse, hükümeti zor durumda bırakacağını ve o yüzden affedilme kararını hükümsüz kılmak zorunda kalacağımızı söyledim. Bunun yerine ona Man Adası’na dönmesini teklif ettim.”

“Man Adası mı?” dedi Minerva.

Giles’in yüzü aydınlandı. “Teknik olarak İngiliz değil. İngiliz sömürgesi, aynı şey değil. İngiltere’ye dönüyor olmayacak. Hâlâ anlaşmasının şartlarını yerine getiriyor olacak ve hükümet de şantajına boyun eğmemiş olacak.”

“Annesi Liverpool dışında yaşıyor,” diye devam etti Lord Ravenswood, “Liverpool da Man Adası’ndan kısa bir gemi yolculuğu mesafesinde. Annesinin yaşına rağmen bu yolculuğu yapabileceğini söyledi. Ben de ülkeye ancak bu kadar yaklaşabileceğini belirttim ve sana karşı kan davası gütmesinin annesini mahvedeceğini, hatta belki de ölümünü hızlandıracağını söyledim.” Lord Ravenswood gülmüştü. “Bu tavsiyemin akıllıca olduğunu gördü ve teklifimi kabul etti.”

“Blöfünü gördün,” dedi Giles.

“Bir anlamda öyle de denebilir.”

Minerva, Giles’a baktığında kocasının gözlerinin puslandığını gördü. Ve ancak o zaman, Giles’ın Newmarsh’ın tehditlerinin sonuçlarından ne kadar korktuğunun farkına vardı. Bunu hiç belli etmemişti. Ama Giles böyleydi işte.

“Teşekkürler,” dedi kocası boğuk bir sesle, Lord Ravenswood’un elini kavrayıp hararetle sıkarken. “Ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin.”

“Ah, sanırım bilebilirim,” dedi Lord Ravenswood. “Ben sadece ülkemizin Kral Müşaviri adayları arasında mükemmel bir avukatın bulunmasını güvence altına aldım. En azından üstlerim duruma böyle bakıyor.”

Ravenswood gider gitmez, Giles onu havaya kaldırıp kendi etrafında döndü. “Özgürüz, sevgilim. Geçmiş bu sefer gerçekten geçti.”

Giles onu yere indirirken Minerva kıkır kıkır gülüyor-

du. "İnsanlara güvendiğin zaman neler olduğunu gördün, değil mi? Bazen sorunların üstesinden gelebiliyorlar."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim," dedi Giles.

"Ne açıdan?"

"Senin sayende hayatımı değiştirmeye karar verdim, şansımı denemek istedim. Ve sonuç olarak, istediğim her şeyi aldım."

Minerva kollarını kocasının boynuna dolayarak gülümsedi. "Eh, gayet hakkaniyetli bir alışveriş oldu, çünkü ben de istediğim her şeyi aldım."

"Zampananın biriyle evlenmek zorunda kalıp, büyükanne'nin taleplerine nanik yapma fırsatını kaybetmemden mi söz ediyorsun?"

Minerva çenesini yukarı kaldırdı. "Seninle zorla evlenmedim, bunu bil. Dokuz yaşımdan beri seninle evlenmek istedim. Bu noktaya gelmem biraz zamanımı aldı sadece."

"Evet, azıcık bekledin işte," dedi Giles, gözünde aniden beliren bir parıltıyla. "Son zamanlarda seni ve romanlarını düşünürken aklıma bir şey geldi: Belki de onları sadece bana kızgın olduğun için yazmadın. Belki de, derinlerde bir yerde, onları okuyup sana geleceğimi umuyordun."

Minerva kalbini yokladı ve kocasının haklı olabileceğinin farkına vardı. Rockton'lı kitapları, neredeyse ona olan haykırıştıydı -beni gör, beni fark et ve beni sev. "Sonunda alçak planımı ortaya çıkardın. Ah, Tanrım."

Giles onu kollarına aldı. "Ama belki de bundan daha fazlası vardı. Belki de o gece sana doğruyu söylemedim, çünkü bu konuda meraklanmanı ve yıllarca beni aklından çıkarınammanı istedim. Belki de bunların hepsi, son derece gönülsüz bir kadını elde etmek için yaptığım alçakça planın bir parçasıydı sadece."

“Bak sen şu işe,” dedi Minerva gülümseyerek, “bu gerçekten de karışık bir plan. Bence sen de yazar olmalısın.”

“Hayır, teşekkürler. Bir yazarla evli olmaktan fazlasıyla memnunum.” Kocasına ona muzip gözlerle baktı. “Ama istersen, bu planı kitaplarında kullanabilirsin.”

Ve Giles onu kollarına alıp tatlı tatlı öperken, Minerva kısmen sevinçle, kısmen de kocasının asla bilmeyeceği şeyin zevkiyle kendi kendine gülümsedi.

Bunların hepsini kitaplarında kullanacaktı. Ne Giles ne de başka birileri bunu fark edecekti. Hatta bazen kendisi bile farkına varmayacaktı. Ama orada olacaktı işte –o tehlike, kavgalar, çılgın ailesi... aşk. Çünkü hayattaki en güzel şeyler her zaman kutlamayı hak ederdi.

Ve onları bir kitabın sayfalarında kutlamaktan daha iyi ne olabilirdi?

Sonsöz

Lord Ravenswood'un Minerva ve Giles'a güzel haberleri vermesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Gabe'in doğum günüydü, bu yüzden Minerva Giles'ı bir hafta sonu ziyareti için Halstead Hall'a sürüklemişti. Ama Giles, karısının gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordu.

Haklıydı da. Minerva'nın kitabı bitmişti. Ve şimdi de onu ve kitaplarının en büyük hayranı olan Maria'yı ayrı ayrı odalarda oturtup tek oturuşta kitabının elde olan iki kopyasını okumaya zorlamıştı. Kitabı bitirir bitirmez ne düşündüklerini dürüstçe söylemeleri için yalvararak onları odalara kilitlemişti adeta.

Giles onu suçlamayacağını biliyordu. Kral Müşaviri olduğundan beri, zaman bulamaz olmuştu. Ama karısının son kitabını okumak onu germişti –hoşuna gitmezse, bunu ona nasıl söyleyecekti?

Okudukça gerginliği daha da arttı. Birkaç saat okuduktan sonra kafasını Oliver'ın çalışma odasının kapısından dışarı uzatınca, Minerva'yı onların vereceği hükmü beklerken bir sandalyede oturmuş, başka birinin kitabını okurken buldu.

Karısı şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Bitirdin mi?"

"Yarısını bitirdim. Rockton'ı öldüreceğini sanıyordum. Bu kitapta daha da kahramanlaşmış görünüyor."

"Öyle."

"Ama sence bunu devam ettirmek akıllıca bir—"

"Okumaya devam et."

Giles omuz silkip çalışma odasına döndü ve kapıyı kapattı. Güzel bir kitaptı, ama Minerva'nın Rockton'a yaptığı şeyi inanamıyordu. Öykünün başka bir yönde ilerlemeye devam etmesini beklemeyi sürdürdü, ama çok geçmeden Minerva'nın en imkânsız olanı yapmakta olduğu açıkça belli oldu.

Kitabı bitirdiğinde neredeyse akşam olmuştu. Koridora çıktığında doğrudan konuya girdi. "Onu öldürmediğine inanamıyorum. Baltanın inmesini bekledim, ama bir türlü inmedi!"

Minerva onu dikkatle izledi. "Sana onu öldüreceğime dair asla garanti vermedim."

"Sen de bunun yerine onu evlendirdin, öyle mi?" Giles kitabın müsveddesini karısına doğru salladı. "Miranda isimli bir kadınla hem de? İnsanların 'Miranda' isminin 'Minerva'ya olan yakınlığını anlamayacaklarını mı sanıyorsun?"

Minerva cevap veremeden, Maria koşarak geldi. "Bu çok güzel!" Minerva'ya sarıldı. "Rockton'a tıpkı benim gibi bir eş vermişsin!"

Minerva, Maria'nın omzunun üzerinden Giles'a sırtıttı, ama Giles'ın yapabildiği tek şey Maria'ya bakakalmak oldu. Maria bu romanın Giles ve Minerva ile ilgili olduğunu göremiyor muydu? Oysa o kadar belliydi ki!

Maria gözlerindeki yaşları silerek geri çekildi. "Oliver

onu bu sefer düzgün bir insan olarak göstermenden etkilenecek.”

“Benim bu konuda ciddi şüphelerim var,” diye mırıldandı Giles.

“Ah, kesinlikle etkilenecektir! Minerva’nın onu böyle-
sine kötü bir karakter olarak çizmesine biraz bozuluyor-
du. Bu kitaptaysa kahraman oluyor. Bu gerçekten harika,
Minerva.” Maria utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Sanırım
onu kitaplarında iyi bir adam olarak gösterme kararında
benim de ufak bir payım var.”

“Kesinlikle,” dedi Minerva, Giles’a muzip bir bakış ata-
rak.

Giles homurdandı.

“Kadın kahramanın benim gibi kısa boylu ve balıket-
li olmasının farkına varmamak çok zor,” dedi Maria. “Bu
yüzden karakterine Miranda ismini verdin, değil mi?
Shakespeare’i çok sevdiğim için? Ve tabii bir de ismimdeki
M harfi için.”

“Elbette,” dedi Minerva neşeyle.

Küçük yalancı.

Müsveddeyi göğsüne sıkıca bastıran Maria kederle iç
çekti. “Ama sanıyorum bu, Rockton’ın artık kitaplarında
yer almayacağı anlamına geliyor.”

“Korkarım öyle.” Minerva ıslıl ıslıl parlayan gözlerle
Giles’a baktı. “İyi karakterlere çevrilen kötü adamların
etkileycilikleri aynı olmuyor, biliyorsun. Yeni bir gözde
kötü karakter bulmak zorundayım.” Giles şükredermiş
gibi gözlerini yukarı çevirirken, Minerva ekledi: “Aslında,
onu öldürmeyi düşündüm –”

“Ah, hayır! Bu korkunç olur. Okuyucuların buna asla
izin vermez.” Maria müsveddeye hafifçe vurdu. “Ama

buna bayılacaklar. Bu gerçekten harika. Bazı bölümleri feci dokunaklıydı, hatta şiirseldi bile diyebilirim. Şu ana kadarki en iyi romanlarından biri.”

İltifatlar karşısında heyecanlanan Minerva, “Teşekkürler,” dedi.

Minerva'nın yanağına öpücük konduran Maria, “Gidip Oliver'a anlatmalıyım. O da okumak isteyecektir,” dedi.

Ve ardından oradan ayrıldı.

Gider gitmez, Giles karısına somurtkan bir ifadeyle yaklaştı. “Onun bu şekilde tepki vereceğini biliyordun.”

Karısı küstahça güldü. “Az çok fikrim vardı, evet.”

“Ve sanırım diğer okuyucuların da aynısını yapacak. Hepsi romanın Oliver hakkında olduğunu ve karısının onu nasıl düzelttiğini konuşacak. Rockton sonsuza kadar okuyucularının zihninde ağabeyin olarak kalacak.”

Minerva gözlerini kırptırdı. “Muhtemelen.”

“Kitaptaki kahramanların senle ben olduğumuzu tahmin edemeyecekler, değil mi?”

“Muhtemelen öyle.”

“O zaman okumadan önce neden beni uyarmadın?” Giles müsveddeyi koridordaki bir masaya attı. “Kadın kahramana Miranda ismini verdiğini gördüğümde, ömrümden ömür gitti. Herhalde Pinter'la kaçabilmek için bana kalp krizi geçirtmeye çalışıyorsun.”

Minerva'nın Pinter'la kaçması fikri aralarında küçük bir şaka haline gelmişti, gerçi Giles adamı ne zaman görse hâlâ biraz öfkeleniyordu.

“Ama bana açıkça söyle –kitap hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Minerva.

“Şey, Rockton'a yapacak çok az iş vermişsin, kadın kahraman da daha uzun boylu olabilirmiş, ama genel olarak

bakıldığında..." Giles karısına eziyet etmek için durdu, ardından Minerva surat asınca kahkahayı patlattı. "Harika bir roman."

"Yani beğendin, öyle mi?" diye üsteledi Minerva.

"Elbette beğendim. Sonuçta sen yazmışsın."

Minerva başını yana eğerek ona kuşkuyla baktı. "Sırf kibirlilik olsun diye böyle söylemiyorsun, değil mi?"

"Sevgilim, son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da senin kadar akıllı bir kadına yalan söylemenin bela anlamıyla eşanlamlı olduğudur."

"Kitaplarımda kendini kötü karakter olarak bulduğun için mi?" diyerek takıldı Minerva.

"Kalbini kırdığım için. Kitapta hayatımızdan alındığını anladığım bir sahne vardı -Rockton'ın Miranda'ya yalan söyleyip onu derinden yaraladığı sahne. Hatta bu sahneyi ne zaman yazdığını bile biliyorum. Calais'de yazmıştın, değil mi?"

"Giles--"

"Sorun yok. Anlıyorum." Karısını kollarına aldı. "Ama şunu bilmeni isterim ki bir daha asla böyle bir sahne yazmana fırsat vermeyeceğim. İlham almak için kendine başka bir şey bulmak zorundasın. Senin canını sıkabilirim, seni hayal kırıklığına uğratabilirim, çılglık atmana neden olabilirim -ama kalbini bir daha asla kırmayacağım. Sana söz veriyorum."

Gözleri yaşlarla parlayan Minerva, kollarını boynuna doladı. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Giles da karısını uzun uzun öpmeye başladı. Günlerini civil civil yapan, gecelerini aydınlatan, hatta yaşamdan bile daha fazla sevdiği böyle bir eşe sahip olduğu için ne

kadar şanslı olduğunu düşünürken onu daha da tutkuyla öpüyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, karısının yüzü alev alevdi, gözlerinde de yaramaz bir pırıltı vardı. “Şimdi, bana çığlık attıracağın kısma gelecek olursak...”

Giles kahkahalara boğuldu. Sonra da Minerva'yı merdivenlerden çıkarıp odalarına götürdü ve tam olarak bunu yaptı.

Sabrina Jeffries'in bir misyonerin kızı olarak sürdürdüğü yaşam ona yeterince heyecan vermediği için, bu eksikliği okuduğu aşk romanlarıyla gidermeye çalıştı. Sonunda kendisi de aşk romanları yazmaya başladı. Güçlü ve güzel kadınlarla seksi ve tehlikeli erkekleri anlattığı romanları dünyada pek çok dile çevrildi ve çok satanlar listesinde uzun süre kalmayı başardı. Jeffries şu anda eşi ve oğluyla birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor ve renkli hayatı ona yeni romanları konusunda ilham veriyor.